

НОРА РОБЪРТС

ПРЕЛЪСТЯВАНЕ В СМЪРТТА

Unlock Code:

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ПРЕЛЪСТЯВАНЕ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Най-очарователното нюйоркско ченге Ив Далас за първи път в своята практика се сблъсква с убийци — двама умни, привлекателни и богати младежи, — които използват електронната поща, за да набележат своите жертви. Те се представят на младите жени с имена на известни поети — Байрон, Емерсън, Уърдсуърт... Всеки от тях е обладан от мисълта, че не извършва изнасилване и убийство, а само едно необикновено прелъстяване, изпълнено с романтика и еротика, което прави щастливи в смъртта техните партньорки. Единственото им оръжие е наркотик, повишаващ сексуалните желания. Но и този път с помощта на своя съпруг, собственик на могъща империя, която обхваща почти всички населени от човека планети, и на своя незаменим екип, Ив Далас успява да разобличи неуловимите престъпници.

„Споделям истински мечти,
заченати от ум ленив и от
въображение лъжовно.“

Уилям
Шекспир

„И знайте:
човек погубва всичко, що обича.
Един убива с поглед леден,
с ласкателства отровни —
друг.

Страхливецът убива със
целувка,
храбрецът пък — с двуостър
меч!“

Оскар
Уайлд

ПЪРВА ГЛАВА

Смъртта я навестяваше в сънищата ѝ. Тя бе дете, което вече не е дете, изправено срещу призрак, а той все не умираше, въпреки че кръвта му десетки пъти беше обагряла ръцете ѝ.

Мизерната стаичка, студена като гроб, сякаш тънеше в червеникава мъгла заради неоновата реклама, която пулсираше отвъд мръсното стъкло на прозореца. Светлината ѝ обливаше пода, локвата кръв, трупа. Достигаше чак до ъгъла, в който малката се свиваше, без да изпуска ножа, нанесъл смъртоносния удар.

Нетърпимата, вцепеняваща болка беше навсякъде — като концентрични кръгове без начало и без край. Усещаше я в ръката, която той хладнокръвно беше счупил. Страната ѝ още пареше от силната му плесница. Но най-непоносима беше физическата болка, която изпитваше от безмилостното изнасилване — от поредното, безмилостно изнасилване.

Болката спираше дъха ѝ, малката бе скована от страх. И обляна с неговата кръв.

Беше едва осемгодишна.

Задъхваше се, от устата ѝ излизаха облачета пара — мънички бели призраци, които ѝ подсказваха, че е жива. В устата си усещаше вкуса на кръвта — странен и ужасяващ, а миризмата на скорошна смърт бе примесена с вонята на уиски.

Беше жива, а той — не. Отново и отново тя си повтаряше монотонно тези думи, опитваше се да им придаде някакъв смисъл.

Беше жива, а той — не.

Изцъклените му очи се взираха в нея.

И сякаш се усмихваха.

— Няма толкова лесно да се отървеш от мен, момиченце!

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, още миг и тя щеше да закреци. Писъците напиреха, но от гърлото ѝ се изтръгваше само тихо скимтене.

— Всичко провали, а? Никога не се подчиняваш!

Гласът му беше толкова кротък, в него се долавяше насмешка — от горчивия си опит малката знаеше, че в подобни моменти е най-опасен. Той се засмя, кръвта рукна от дупките, които беше пробола в плътта му.

— Какво има, момиченце? Май си глътна езика, а?

— Аз съм жива, а ти не си! Аз съм жива, а ти не си!

— Сигурна ли си? — Той закачливо ѝ помахаше с пръсти, от които се разхвърчаха кървави капки, а малката изкрещя от ужас. — Може да съм победен, но не съм сломен.

— Извинявай, извинявай, направих го без да искам. Моля те, не ми причинявай болка отново. Нетърпимо е... Защо ми причиняваш болка?

— Защото си глупава. Защото не слушаш какво ти говоря. Защото — ще ти издам една малка тайна, — защото мога! Мога да направя с теб каквото си поискам, на никого не му пука. Ти си едно нищожество, кръгла нула — никога не го забравяй, малка мръснице!

Тя се разплака, студените ѝ сълзи се стичаха на вадички по лицето ѝ, което кръвта бе превърнала в страховита маска.

— Махай се! Махай се! Остави ме на мира!

— Няма! Никога няма да те оставя!

За ужас на малката той застана на колене. Приличаше на грамадна отвратителна жаба — окървавена и ухилена — и не откъсваше поглед от нея.

— Вложих в теб много време и пари. Кой осигурява покрив над главата ти? Кой се грижи да бъдеш нахранена? Кой те води на пътешествия из нашата прекрасна страна, с което не могат да се похвалят други деца на твоята възраст? Ама увира ли ти главата? Не. Помръдваш ли си пръста да свършиш нещо? Не! Обаче много скоро това ще се промени. Помни ми думата — ще започнеш да си изкарваш прехраната. — Едрият мъж се изправи на крака и бавно сви юмруци: — Сега татко ще те накаже. — Олюлявайки се, пристъпи към нея. — Защото си непослушно момиченце. — Направи още една крачка и добави: — Много непослушно!

Събуди се от писъците си.

Беше окъпана в пот, ала неудържимо трепереше от студ. С усилие си пое дъх и отчаяно се опита да се освободи от чаршафите, които се бяха усукали около нея, докато лудо се бе мятала в кошмарния си сън.

Внезапно си спомни, че понякога той я връзваше; задърпа чаршафите, а от гърлото ѝ отново се изтръгна животинско скимтене.

Накрая се освободи, изтръколи се на пода и в мрака приклепна до леглото, сякаш се готвеше да побегне или да започне ръкопашен бой.

— Включи осветлението! — извика задавено. — Господи, о, Господи!

Лампите се включиха, ярката им светлина прогони сенките от просторното, елегантно обзаведено помещение. Ала под влиянието на кошмара усещането, че от всеки ъгъл я дебне призрак, не я изоставяше и като свредел дълбаеше сърцето ѝ.

Насили се да не плаче. Каза си, че сълзите са безполезни и са проява на слабост. Проява на слабост бе да се страхуваш и от сънища. И от призраци.

Но все още неудържимо трепереше, когато пропълзя до двойното легло и приседна на ръба му.

То бе празно, защото Рурк беше в Ирландия. Експериментът ѝ да спи сама в брачното легло, без да сънува кошмари, се бе провалил.

„Това означава ли, че съм достойна за съжаление? — запита се. — Или пък глупава? Или пък просто, че съм омъжена?“

Когато котаракът Галахад неочаквано опря глава в ръката ѝ, тя го притисна в прегръдките си. Лейтенант Ив Далас, която вече единайсет години работеше в полицията, се държеше като дете, прегръщащо плюшеното си мече, за да прогони страховете си.

Повдигаше ѝ се, тя продължаваше да се полюшва напред-назад, молеше се да не повърне и да не превърне в още по-голям кошмар кошмарната нощ.

— Покажи часа — нареди. Часовникът на нощното ѝ шкафче се включи, на екранчето замигаха цифри — беше един и петнайсет. „Прекрасно!“ — иронично си помисли тя. Бе спала по-малко от час, преди да се събуди от собствените си писъци.

Остави котарака на леглото и се изправи. Предпазливо, сякаш беше старица, която не я държат краката, слезе от платформата,

прекоси спалнята и отиде в банята. Написка лицето си с леденостудена вода, а Галахад, който незабелязано я беше последвал, се промуши между краката ѝ и замърка. Ив вдигна глава и се втренчи в огледалото. Лицето ѝ беше безцветно почти като водата, която се стичаше от него. В потъмнелите ѝ очи се четеше неописуема мъка, сенките под тях издаваха умората ѝ. Кестенявата ѝ коса беше сплъстена, а скулите ѝ изглеждаха прекалено остри и опъваха кожата ѝ. Устата ѝ беше твърде голяма, носът — съвсем обикновен.

„Мътните го взели, какво ли вижда Рурк, когато ме погледне?“ — запита се мрачно и се извърна от огледалото.

Изкушаваше се да му се обади. Каза си, че навярно няма да го събуди — в Ирландия вече минаваше шест сутринта, а той ставаше рано. Знаеше, че дори съпругът ѝ още да спи, няма да ѝ се разсърди. Ще му позвъни и след секунди ще види любимото лице на екранчето на видеотелефона.

Но Рурк веднага ще забележи измъчения ѝ поглед и ще се досети какво е преживяла. Има ли смисъл да го безпокои?

Когато един човек притежава могъща империя, обхващаща почти всички населени от човека планети, редно е по време на деловите си пътувания да не бъде преследван от съпругата си. Този път обаче заминаването му не бе предизвикано от служебни задължения — той беше в Ирландия, за да присъства на погребението на приятел. Въпреки желанието си поне за малко да зърне лицето му, Ив устоя на изкушението и не посегна към видеотелефона. На Рурк и без това му е много тежко в момента, има ли смисъл да му създава допълнителни тревоги?

Макар никога да не го бяха обсъждали, тя знаеше, че съпругът ѝ е ограничил до минимум пътуванията си. Когато спеше до нея, ужасяващите кошмари много рядко я връхлитаха.

Никога досега не бе сънувала, че баща ѝ проговаря, след като го е убила. Казал ѝ бе думи, които тя бе почти сигурна, че е чувала от него в далечното, но забравено минало.

Хрумна ѝ да разкаже съня си на приятелката си доктор Майра — известна психиатърка, която работеше за нийоркската полиция, после си каза, че вероятно ще чуе най-подробни обяснения за символиката и значението на онова, което бе видяла в поредния кошмар.

Знаеше, че и това няма да ѝ помогне, че е най-разумно с никого да не споделя преживяването си. Реши да вземе душ, после с Галахад да отидат в кабинета и да се сгушат на специалния стол, който служеше като легло... До сутринта кошмарът ще е избледнял от съзнанието ѝ.

Стори ѝ се, че отново чува гласа му: „Спомняш ли си какво ти казах?“

„Не, не си спомням“ — помисли си. Застана под душа и както обикновено, нареди водата да се загрее до четирийсет градуса.

Думите на чудовището, което се наричаше неин баща, се бяха заличили от съзнанието ѝ, а паметта ѝ отказваше да ги възкреси.

„Така е по-добре“ — помисли си. От горещата вода опънатите ѝ нерви се поотпуснаха и вече бе в състояние да разсъждава по-трезво. Макар да осъзнаваше, че отново постъпва детински, облече риза на Рурк и сякаш го почувства по-близо до себе си. Грабна Галахад и тъкмо когато се настани с него на стола, видеотелефонът извънтя.

„Рурк е!“ — помисли си и настроението ѝ мигом се повиши. Гальовно потърка страната си в главата на котарака и включи устройството:

— Тук Далас.

— *Обаждане от диспечерската служба за лейтенант Ив Далас...*

Смъртта не идваше само в сънищата ѝ.

През това ранно юнско утро, когато въздухът бе свеж и уханен, за кой ли път Ив отново се сблъскваше с нея. Полицейска лента със сензори обграждаше част от тротоара и ярко оцветените сандъчета с петунии, поставени от двете страни на входа, за да разкрасяват сградата.

Ив много харесваше петуниите, но си помисли, че този път дори красивите цветя няма да прогонят спомена за ужасната гледка, която задълго щеше да остане в паметта ѝ.

Жената лежеше по корем на тротоара и отдалеч приличаше на счупена кукла. Съдейки по локвите кръв, едва ли бе останало нещо от лицето ѝ. Ив вдигна поглед към величествената сивкава кула с елипсовидни балкони и ескалатори, които приличаха на сребристи

ленти. Каза си, че едва когато идентифицират мъртвата, ще разберат от кой етаж е паднала, дали е скочила. Или пък е била блъсната.

Едно беше сигурно — паднала е много отвисоко.

— Снеми отпечатъци от пръстите ѝ, за да установим самоличността ѝ — нареди на Пийбоди.

Помощничката ѝ приклепна до трупа и отвори чантата с приспособления. Ив забеляза, че въпреки ужасната гледка ръцете ѝ не треперят. Както обикновено униформата ѝ беше идеално изгладена, а шапката почти закриваше правата ѝ черна коса. „Има здрави нерви и набито око“ — помисли си одобрително.

— Защо не определиш часа на настъпване на смъртта? — попита тя.

Пийбоди изненадано вдигна поглед:

— Аз ли?

— Установи самоличността ѝ, както и времето на смъртта — повтори Ив. — След това ще изготвиш описание на трупа и на мястото, на което сме го намерили.

Пийбоди в миг забрави колко е потресена от ужасяващата гледка и очите ѝ радостно проблеснаха:

— Слушам! Лейтенант, колегата, който пръв се е озовал на местопроизшествието, твърди, че има евентуален свидетел.

— Свидетел на какво? Откъде е полетяла или как е паднала на тротоара?

— Всъщност свидетелката е от женски пол и твърди, че е видяла как жената се просва на тротоара.

— Ще я разпитам — кимна Ив, но остана още няколко секунди, наблюдавайки как помощничката ѝ взема отпечатъци. Дланите и обувките на Пийбоди бяха напръскани със защитен спрей, въпреки това тя избягваше съприкосновението с мъртвата и се справи със задачата бързо и ловко.

Ив одобрително кимна и се отдалечи — първата ѝ работа беше да разпита униформените полицаи, които бяха отцепили района на произшествието.

Макар че беше едва три сутринта, отвъд кордона се тълпяха любопитни зяпачи, които униформените се опитваха да разпръснат. Не липсваха и репортери от медиите, които задаваха въпроси и се опитваха да заснемат видеоматериал за първите сутрешни новини.

Предприемчив собственик на подвижен павилион се беше възползвал от възможността да направи голям оборот. От скарата бълваше дим, разнасяше се миризма на соеви наденички и печен лук, хората се редяха на опашка за топла храна.

През уханната пролетна нощ на 2059 година смъртта бе привлякла както много зяпачи, така и онези, които знаеха как да се възползват от нея.

Наблизо премина такси, но шофьорът дори не натисна спирачките. Откъм центъра на града долетя вой на сирена.

Ив се насили да не се вслушва в протяжния звук и се обърна към униформения:

— Казаха ми, че има очевидка.

— Да, лейтенант. Полицай Йънг я помоли да седнат в патрулната кола, иначе онези лешояди — репортерите, веднага ще се нахвърлят върху нея.

— Браво на него! — Ив огледа хората, които стояха зад преградата и любопитно се взираха в трупа. По лицата им се четеше отвращение и възбуда, но най-вече облекчение, че са живи, че не са сполетени от съдбата на мъртвата.

„Аз съм жива, а ти не си.“

Тя поклати глава и тръгна към колата на полицай Йънг.

Жилищната сграда бе доста представителна, но се намираше в такъв квартал, че Ив очакваше да се срещне с компаньонка, наркоманка или пък наркопласьорка.

Изненада се, като видя дребничката, елегантно облечена и красива блондинка, чието лице ѝ се стори странно познато.

— Доктор Димато! — възкликна, като си спомни коя е русокосата.

— Здравей, лейтенант Далас. — Луиз Димато кимна, рубинените ѝ обици проблеснаха като миниатюрни парченца лед, обагрени с кръв. — Ще се качиш ли в колата или аз да сляза?

Ив вдигна палец за поздрав, сетне отвори по-широко вратата:

— Слез да си поговорим.

Бяха се запознали миналата зима в болницата на улица „Канал“, в която Луиз всеотдайно се стараяше да помогне на бездомните и отчаяните. Произхождаше от богато и аристократично семейство, но не се страхуваше от тежката, дори понякога непосилна работа.

През суровата зима едва не беше загубила живота си, докато помагаше на Ив да води неравна битка със злото.

— На гости ли си била? — попита я Ив, оглеждайки огненочервената ѝ рокля.

— Имах среща. Старая се да поддържам обществени контакти.

— Хубаво ли изкара?

— Сама прецени, щом се прибирам сама къщи. — Луиз приглади късата си коса, която беше с цвят на пчелен мед. — Защо повечето мъже са толкова скучни?

— Знаеш ли, денонощно си блъскам главата над този въпрос. — Когато старата ѝ позната се засмя, Ив също се усмихна: — Радвам се да те видя... въпреки обстоятелствата.

— Надявах се някой ден да се отбиеш в болницата, за да видиш какво сме постигнали с твоето... дарение.

— Повечето хора биха казали, че парите са получени чрез изнудване.

— Дарение... изнудване... да не навлизаме в подробности. Важното е, че благодарение на твоята помощ спасихме живота на няколко души, Далас. Би трябвало да си удовлетворена както в случаите, когато залавяш онези, които отнемат човешки живот.

— Тази жена вече не може да бъде спасена. — Ив се обърна и погледна към трупа на тротоара. — Познаваш ли я?

— Мисля, че живее в сградата, но е толкова обезобразена, че не го твърдя със сигурност. — Луиз дълбоко си пое въздух, сетне разтри врата си. — Извинявай, но още не мога да дойда на себе си. Тя замалко не падна върху мен... никога досега не съм имала толкова кошмарно преживяване. Разбира се, виждала съм хора да умират и смъртта им невинаги е била лека, но това...

— Стегни се! Ако искаш, ще седнем в колата. Да ти донеса ли чаша кафе?

— Не! Не! Нека ти разкажа какво се случи, може би ще ми поолекне. — Тя изпъна рамене и се помъчи да се овладее. — Излязох с един мъж, вечеряхме в ресторант, после отидохме в клуб в другия край на града. Компанията на господина толкова ми досади, че измислих някакво извинение да си тръгна и взех такси. Мисля, че бях тук към един и половина.

— В тази сграда ли живееш?

— Да, на десети етаж, апартамент 105. Платих на шофьора, слязох от колата. Казах си: „Каква прекрасна нощ, а аз я пропилях с един досадник!“ Останах няколко минути на тротоара, като се питах дали да не се поразходя. Накрая реших да се прибера вкъщи, да си наляя нещо за пиене и да поседя на балкона. Обърнах се, тръгнах към входната врата. Не чух нищо и Бог знае защо погледнах нагоре. Така или иначе вдигнах поглед и я видях как пада, косата ѝ се развяваше. Само след няколко секунди, през които дори не успях да осъзная какво се случва, жената се просна на тротоара.

— Не видя ли откъде е паднала?

— Не. Когато погледнах нагоре, тя вече летеше към земята, и то много бързо. Господи, Далас! — Луиз замълча за миг и потърка очите си, като че искаше да заличи ужасяващата гледка. — Ударът беше съпроводен с отвратителен звук, който дълго ще чувам в съня си. Жената падна на около метър и половина-два от мястото, на което стоях. — Тя отново си пое дъх и се насили да погледне към трупа. Сега ужасът ѝ бе примесен със съжаление. — Понякога хората си мислят, че са стигнали дъното, че няма смисъл да живеят. Ала грешат — изход има дори от най-безнадеждното положение, винаги остава нещичко, заради което си струва да се живее.

— Мислиш, че се е самоубила, така ли?

Луиз вдигна очи и се втренчи в Ив:

— Да, предположих, че... Знаеш ли, спомних си нещо. Преди малко казах, че не съм чула нищо. Докато летеше надолу, тя не издаде нито звук, но косата ѝ плющеше. — Тя се позамисли, сетне добави: — Навярно това ме е накарало да погледна нагоре. Оказва се, че все пак съм чула нещо... звукът напомняше на пляскане на крила.

— Каж ми какво направи, след като жената падна близо до теб?

— Проверих пулса ѝ... рефлексите ѝ. — Луиз сви рамене. — Знаех, че е мъртва, но бях длъжна да го направя. После извадих джобния си видеотелефон и се обадох на службата за спешна помощ. Мислиш ли, че някой я е блъснал? Затова ли си тук?

— Не ми се ще да правя прибързани заключения. — Ив се обърна и погледна към сградата. При пристигането ѝ преди малко някои прозорци бяха осветени, сега броят им се беше увеличил — високото здание приличаше на шахматна дъска в сребристо и черно. — Когато човек се хвърли от горните етажи, стандартната процедура е да

се уведоми отдел „Убийства“. Чуй съвета ми — прибери се вкъщи, вземи приспивателно и си легни. В никакъв случай не отговаряй на въпросите на репортерите, ако случайно се доберат до теб.

— Ще те послушам. Ще ме уведомиш ли, след като... когато разберете какво се е случило с нея?

— Непременно ще ти се обадя. Искаш ли един от униформените да те придружи до апартамента ти?

— Не, благодаря. — Тя за последен път погледна мъртвата и с кисела усмивка добави: — Изглежда, вечерта ѝ е била по-отвратителна от моята...

— Имаш право.

— Предай много поздрави на Рурк — подхвърли Луиз и тръгна към входната врата.

Пийбоди се беше изправила и се взираше в екранчето на джобния си видеотелефон:

— Идентифицирахме жертвата, лейтенант. Бриана Банкхед, двайсет и три годишна, от смесена раса, неомъжена. Живеела е в сградата зад нас, апартаментът ѝ е 1207. Работела е на щанда за бельо в „Сакс“ на Пето авеню. Смъртта е настъпила в един и петнайсет.

— В един и петнайсет ли? — попита Ив и внезапно си спомни какво показваше часовникът на нощното ѝ шкафче.

— Да, лейтенант. Два пъти направих измерванията.

Ив намръщено впери поглед в измервателните устройства и в локвата кръв под трупа.

— Според свидетелката инцидентът се е случил около един и половина. В колко часа е регистрирано обаждането в службата за спешна помощ?

Сътрудничката ѝ притеснено направи справка с джобния си видеотелефон.

— В един и трийсет и шест — отвърна смутено, сетне въздъхна толкова тежко, че дългият ѝ бретон се повдигна. — Сигурно съм сгрещила в измерванията... Много съжалявам...

— Не се извинявай, докато не ти кажа, че си я оплескала — прекъсна я Ив. Коленичи до трупа, извади от чантата с пособията своите инструменти и за трети път направи тестовете. — Определила си съвсем точно времето на настъпване на смъртта — промърмори накрая, сетне задиктува в микрофона на записващото устройство: —

Жертвата е идентифицирана като Бриана Банкхед. Смъртта е настъпила в един и петнайсет, причината засега е неизвестна. Времето на смъртта е установено от полицаи Дилия Пийбоди и лейтенант Ив Далас, която ще ръководи разследването. — Тя изключи устройството и каза на сътрудничката си: — Да я обърнем по гръб.

Пийбоди, която се канеше да я обсипе с въпроси, само преглътна и си каза, че за нищо на света не бива да повърне. Насили се за миг да „изключи“ съзнанието си, но по-късно осъзна, че усещането е било като да преобръщаш чувал със съчки, плуващ в гъста течност.

— От удара лицето на жертвата е силно обезобразено — отново задиктува Ив.

— „Обезобразено“ е меко казано — през стиснати зъби промърмори помощничката ѝ.

— Крайниците и торсът също са претърпели сериозни поражения, поради което при първоначалния оглед е невъзможно да се разбере дали има нараняване, причинено преди настъпването на смъртта. Жената е гола... носи обици... — Ив извади от чантата увеличително стъкло и се приведе към мъртвата. — Обиците са златни и са инкрустирани с разноцветни скъпоценни камъни, на средния пръст на дясната ръка има пръстен със същите камъни.

Наведе се още по-ниско, при което устните ѝ почти докоснаха шията на жертвата. На Пийбоди отново ѝ се повдигна.

— Лейтенант... как можете... — изрече задавено.

— Парфюм. Долавям аромат на парфюм... — промърмори Ив, без да ѝ обръща внимание. — Сложила си е парфюм. Ще ти задам един въпрос, Пийбоди — разхождаш ли се вкъщи в един през нощта гола, като си сложила скъпи обици и скъп парфюм?

— Ако случайно съм будна в един през нощта, обикновено съм по нощница и чехли. Освен в случаите, когато...

— Точно така. — Ив се изправи. — Когато си с някой мъж. — Обърна се към полицаия, който ръководеше екипа за оглед и нареди: — Откарайте я в моргата. Погрижете се аутопсията да бъде направена по спешност. Интересувам се дали непосредствено преди смъртта е имала полово сношение, както и дали някое от нараняванията не е причинено от падането. Да огледаме жилището ѝ, Пийбоди.

— Според мен не се е самоубила — замислено промърмори помощничката ѝ, докато вървяха към сградата.

— Веществените доказателства опровергават теорията ти.

Влязоха в малкото фойе, охранявано чрез видеокамери, в което цареше мъртвешка тишина.

— Подсигури дисковете от охранителната система — нареди на Пийбоди. — Засега ме интересуват само записите, направени от видеокамерите във фойето и на дванайсетия етаж.

Качиха се на асансьора и замълчаха, докато кабината се носеше нагоре. Пийбоди запристъпва от крак на крак и престорено небрежно подхвърли:

— Лейтенант, ще включите ли в разследването хората от Отдела за електронна обработка на информацията?

Ив пъкна ръце в джобовете си и намръщено се втренчи в металната врата на асансьора. Известно ѝ беше, че романтичната връзка между помощничката ѝ и Иан Макнаб от компютърния отдел наскоро се е разпаднала с гръм и трясък. „Което, разбира се, нямаше да се случи, ако се бяха вслушали в съветите ми — помисли си горчиво, — защото изобщо нямаше да възникне.“

— Не задавай глупави въпроси, Пийбоди!

— Въпросът ми е свързан с работата и няма нищо общо с... някои личности.

Тонът и изражението ѝ бяха като на човек, който е несправедливо обвинен и изпитва раздразнение. „Браво, малката, страхотна актриса си!“ — помисли си Ив.

— Ако по време на разследването възникне необходимост от сътрудничество с компютърните специалисти — заяви високомерно, — ще ги привлечем към нашия екип.

— Възможно ли е да не включите в екипа лицето, чието име не желая да назовавам? — промърмори сътрудничката ѝ.

— Началник на отдела е Фийни. Нямам право да му нареждам на кого от служителите си да възложи задачата. Престани да разиграваш театър, Пийбоди! Рано или късно ще се наложи да работиш съвместно с Макнаб — ето защо изобщо не биваше да се чукаш с него.

— Не се тревожете, лейтенант. Ще работя с него без оглед на личните ни взаимоотношения! — тросна се тя и измарширува от асансьора, който спря на дванайсетия етаж. Докато вървяха по коридора, продължи монолога си: — Аз съм професионалистка, за

разлика от някои хора, които непрекъснато пускат шегички, идват на работа с шантаво облекло и не пропускат случай да се изфукат.

Ив спря, обърна се към нея и вдигна вежди:

— Тези камъни в моята градина ли са, полицай?

— Не, лейтенант... не ме разбирайте погрешно... — Раменете на Пийбоди се отпуснаха, в очите ѝ проблеснаха закачливи пламъчета: — Не бих се осмелила да нарека облеклото ви „шантаво“, дори когато носите мъжка риза...

— Ако си приключила с глупостите — прекъсна я началничката ѝ, — ще включа записващото устройство... Използвам шперцов код, за да проникна в жилището на жертвата — задиктува тя. Разкодира ключалките, отвори вратата и я огледа. — Предпазната верига не е била поставена, резето не е било спуснато. Осветлението в дневната е на минимално ниво, светлината е приглушена. Каква миризма усещаш, Пийбоди?

— Ами... на разтопен восък... като че ли долавям и аромат на парфюм.

— Какво виждаш?

— Всекидневна, която е елегантно обзаведена... цари идеален ред. Приспособлението за промяна на настроението е включено, на екрана се вижда ливада, обсипана с пролетни цветя. На масичката пред канапето са поставени две чаши и отворена бутилка с бяло вино, което означава, че някой е гостувал на жертвата.

— Добре. — Въпреки че се бе надявала помощничката ѝ да бъде по-наблюдателна, Ив кимна. — Какво чуваш?

— Музика. Аудиосистемата работи... Цигулки и пиано... Не знам откъде е музикалният откъс...

— Важна е атмосферата, която създава — прекъсна я Ив. — Безспорно настроението е романтично. Огледай се отново. Всичко е на мястото си, цари идеален ред. Само на масата има отворена бутилка с вино и чаши. Защо?

— Не е имала възможност да ги прибере.

— Нито пък да изключи осветлението, аудиосистемата и устройството за повишаване на настроението — подхвърли Ив. Обиколи дневната, сетне надникна в съседното помещение, което се оказа кухня. Плотовете бяха чисти и празни, само върху единия се

въргалиха тапата от бутилката с вино и тирбушон. — Кой е отворил бутилката, Пийбоди?

— Най-вероятно нейният гост, съдейки по изрядно подреденото и почистено жилище. Ако тя го бе сторила, щеше да прибере тирбушона и да изхвърли тапата в устройството за рециклиране.

— М-м-м, имаш право. Вратата към балкона е затворена и е заключена отвътре. Ако жертвата се е самоубила или случайно е паднала, то не е било от този балкон. Да погледнем в спалнята.

— Не вярвате, че сама е посегнала на живота си, нито че е паднала, нали?

— Засега нямам мнение. Знам, че жертвата е неомъжена жена, която е поддържала жилището си изрядно. И още, че според доказателствата тази вечер е прекарала известно време в апартамента си, и то с някого.

Ив влезе в спалнята. И тук се разнасяше същата нежна мелодия, която сякаш заедно с лекия ветрец нахлуваше през отворената врата към балкона. Леглото не беше оправено, а смачканите чаршафи бяха посипани с листенца от рози. На пода до леглото бяха натрупани на купчина черна вечерна рокля, черно фино бельо и официални обувки в същия цвят.

Върху масичките горяха ароматизирани свещи, пламъчетата им трепкаха сред разтопения восък.

— Какво ти подсказва сцената? — обърна се Ив към помощничката си.

— Изглежда, жертвата е имала или е възнамерявала да има полово сношение. И тук, и в дневната всичко си е на мястото, следователно жената не е била изнасилена, а доброволно е правила секс или е планирала да прави секс с партньора си.

— Грещиш, Пийбоди. Тук не става въпрос за секс, а за прелъстяване. Нашата задача е да разберем кой кого е прелъстил. Направи видеозапис, после ми донеси дисковете от охраняващите камери. — Ив напръска дланите си със защитен спрей, отвори чекмеджето на нощното шкафче и възкликна:

— Охо! Попаднах на истинска находка.

— Какво има вътре, лейтенант?

— Пособия, които трябва да притежава всяка необвързана жена. Ако се съди по презервативите, жертвата е била хетеросексуална. Има

няколко шишенца с ароматизирани лосиони за тяло, вибратор и вагинален крем. Бих казала, че пособията са съвсем стандартни и дори консервативни. Липсват „играчки“, които да подсказват склонност към секс с жени.

— Значи Банкхед е имала среща с мъж.

— Или пък с жена, която се е надявала да я посвети в тайните на хомосексуалния секс. Ще разберем, след като прегледаме видеозаписите от охраняващите камери. Може би ще извадим късмет и съдебният лекар ще открие в нея семенна течност.

Влезе в банята, която блестеше от чистота. Хавлиените кърпи, обшити с копринен ширит, очевидно не бяха използвани, в изцяла сапунерка бяха поставени няколко скъпи сапуна, на полицата бяха подредени стъклени и сребърни бурканчета с парфюмирани кремове.

— Предполагам, че сексуалният ѝ партньор не си е направил труд дори да се измие — замислено промърмори тя. — Повикай „метачите“. Да видим дали нашият Ромео не е оставил някакви следи.

Отвори огледалната вратичка и огледа съдържанието на аптечката. Прилежно подредените лекарства се продаваха без рецепта, нямаше нито едно, съдържащо опиати. Най-голямо количество бяха таблетките против забременяване — запасите щяха да стигнат за шест месеца.

Чекмеджето до умивалника беше претърпано с козметични средства, които също бяха подредени — червила, спирали за мигли, кутийки с руж и фондъотен.

Ив си помисли, че по принцип Бриана е прекарвала доста време пред огледалото, а тази вечер е положила особени грижи за външността си. Елегантната черна рокля, бутилката със скъпо вино и запалените свещи подсказваха, че е очаквала посещение от мъж.

Върна се в спалнята и включи записа на последния ѝ разговор по видеотелефона. Бриана Банкхед, която изглеждаше особено очарователна в елегантната черна рокля, разговаряше с някаква чернокоса млада жена, която наричаше Сиси.

— *Поизнервена съм, но и възбудена. Най-сетне ще се срещнем! Как изглеждам?*

— *Страхотно, Бри. Но не забравяй, че срещите в реалния живот не са като онези в киберпространството. Съветвам те да не*

бързаш и тази вечер да отидете на обществено място, например на ресторант. Ще ме послушаш ли?

— Разбира се... макар да ми се струва, че се познаваме отдавна, Сиси. Имаме еднакви вкусове, вече седмици наред си разменяме писма по електронната поща. Освен това идеята да се срещнем беше моя, а той предложи да се видим в някой бар, за да не се чувствам неловко. Толкова е съобразителен, толкова е романтичен... Божичко, ще закъснея! Не обичам да ме чакат. Чао!

— Не забравяй, че очаквам да ми разкажеш всички подробности.

— Утре ще ти дам пълен отчет. Пожелай ми късмет, Сиси. Мисля, че той е онзи, който...

— Да — промърмори Ив, като изключи видеотелефона. — И аз съм на същото мнение.

ВТОРА ГЛАВА

Ив се затвори с помощничката си в неугледната си канцелария в Централното полицейско управление, за да прегледа на спокойствие видеозаписите, направени от охраняващите камери в деня на убийството. Взираше се в екрана, на който се виждаше как влизат и излизат хора — обитатели на сградата и посетители. Забеляза две русокоси близначки, които прекосяваха фойето — очевидно бяха лицензирани компаньонки. „Вероятно съблазняват клиентите с обещанието за удвояване на удоволствието“ — помисли си с насмешка, докато наблюдаваше как едната уговори по видеотелефона следващата среща, докато другата отбеляза в бележника си получената сума.

В шест и четирийсет и пет Брина Банкхед тичешком прекоси фойето. Носеше пликове, върху които бяха щамповани имената на известни магазини, беше поруменяла от бързането и изглеждаше много привлекателна.

„Щастлива е — каза си Ив. — Щастлива и възбудена. Няма търпение да отиде в апартамента си и да се порадва на покупките си. Дълго ще стои пред огледалото, няколко пъти ще се преоблича. Може би ще си приготви нещо леко за хапване, за да успокои нервния си стомах.

Типично поведение на неомъжена жена, която се подготвя за среща. И която не подозира, че само след няколко часа ще бъде мъртва и ще влезе в полицейската статистика.“

Луиз се прибра малко преди седем и половина. И тя бързаше, но това бе типично за нея. Изражението ѝ не беше като на жена, която очаква да прекара приятно вечерта. Изглеждаше разсеяна и уморена. Доктор Димато не беше от жените, които се гледат с покупки в скъпи бутици. Носеше само лекарската си чантичка и грамадна дамска чанта.

„Ето една не толкова типична неомъжена жена — разсъждаваше мислено Ив. — Явно вече е решила, че не я очаква приятна вечер. И дори не подозира, че отвратителната ѝ вечер ще свърши още по-отвратително.“

Тя се оказа много по-бърза от Бриана. В девет без двайсет слезе от асансьора, издокарана с огненочервената рокля. Вече не приличаше на преуморена жена с желязна воля, която е предприела кръстоносен поход срещу несправедливостите в света.

Беше много елегантна и изключително сексапилна.

Човекът, с когото се размина на входа, очевидно беше на същото мнение. Обърна се и впери поглед в задника ѝ, когато тя забързано мина покрай него. Луиз или не го забеляза, или не се разгневи от похотливия му поглед, защото изобщо не го удостои с вниманието си.

Някакъв хлапак на около осемнайсет години наперено слезе от асансьора. Издокаран беше с черни кожени дрехи и черни обувки, под мишницата си носеше въздушен скутер. Отвори вратата, скочи на скутера с грациозно движение, от което Ив неволно се възхити, и изчезна в мрака.

Ив си взе кафе от автомата и продължи да преглежда видеозаписите. Бриана излезе от сградата малко преди девет. Толкова бързаше, че рискуваше да си изкълчи глезените, само и само да не закъснее. Тъмната ѝ коса беше прибрана на висок кок, напомнящ на абаносова кула. Лицето ѝ с цвят на карамел беше поруменяло от нервна възбуда. Носеше елегантна чантичка, а камъните, с които бяха украсени обиците ѝ, проблясваха.

— Пийбоди, разпитай таксиметровите шофьори, които са били близо до сградата. Бриана сигурно е взела такси, освен ако не е имала среща съвсем наблизо. — Тя навъсено продължи да се взира в екрана, като прескачаше онези сектори от записа, на които не се виждаха хора. — Била е много красива жена — промърмори. — Не изглежда глупава, имала е собствено жилище и добре платена работа. Защо ѝ е притрябвало да си търси приятел чрез електронната поща?

— Лесно ви е да говорите — промърмори Пийбоди, при което началничката ѝ я изгледа накриво. — Не се сърдете, лейтенант, но наистина ви е лесно, защото сте омъжена! За самотните жени този град е като джунгла, пълна с отровни змии и опасни горили.

— Само не ми казвай, че и ти си го правила! — учудено възкликна Ив.

Помощничката ѝ смутено запристъпва от крак на крак и смотолевя:

— Може би... Но предпочитам да не го обсъждам.

Едва сдържайки усмивката си, Ив отбеляза:

— Омъжена съм едва от година и много дълго съм живяла сама, но никога не изпаднах дотам, че да прибягна до този... съмнителен метод на запознанство.

— Лесно е да се влюбиш в жена, която е висока, стройна, с кехлибарени очи на тигрица и с очарователна трапчинка на брадичката.

— Хей, да не би да ме сваляш, Пийбоди?

— Признавам, че изпитвам силни чувства към вас, лейтенант. Но съм се зарекла повече да не излизам с ченгета.

— И добре ще направиш... — разсеяно промълви Ив, докато се взираше в монитора. Изведнъж възбудено възкликна: — Ето ги! Стопкадър!

Цифрите на екрана показваха двайсет и три часа и трийсет и осем минути. Въпреки че се бяха видели за пръв път преди два часа, Бриана и нейният „кибер приятел“ очевидно бяха станали много близки. Влязоха в сградата, прегърнати през кръста, като се гледаха влюбено и гръмка се смееха.

— Божичко, какъв мъж! — въздъхна Пийбоди и прехласнато се приведе към монитора. — Всяка девойка мечтае за подобен екземпляр — висок, тъмнокос и красив.

Ив презрително изсумтя, после си каза, че помощничката ѝ има право. Непознатият беше висок около метър и деветдесет, черната му къдрава коса бе пригладена назад и се спускаше до раменете. Беше блед като трагичен литературен герой, ефектът се подсилваше от блясъка на обиците със смарагди — едната в ъгълчето на устните му, другата — на дясната му скула. Очите му бяха зелени като проблясващите скъпоценни камъни, от долната му устна вертикално се спускаше брадичка, като тънка черна линия.

Носеше тъмен костюм и смарагдовозелена риза с разкопчана яка, през рамото му бе праметната черна кожена чанта.

— Хубава двойка са — отбеляза Пийбоди. — Изглежда, Бриана е изпила няколко коктейла.

— Мисля, че става въпрос за нещо по-силно — поправи я Ив, сетне нареди на компютъра да даде в едър план лицето на Бриана. — Очите ѝ блестят така, сякаш е вземала дрога. Да видим в какво състояние е кавалерът... Трезвен е като краставичка. Пийбоди, обади

се в моргата и ги помоли да ускорят токсикологичния анализ. Компютър, искам да...

Работя...

— О, много си се преработил! Да видим дали си умен колкото твърдят — ще ти възложи няколко задачи едновременно. — Най-сетне й бяха отпуснали нова машина, която може би не беше своенравна като предишния й старомоден компютър. — Включи се в информационната банка и установи самоличността на човека, който е на монитора.

Отварям информационната банка. Къде да бъде проведено издирването — в Ню Йорк, в щата, в страната или по света?

Ив помилва компютъра, сякаш беше послушно дете:

— Умник! Така те искам! Започни с Ню Йорк. Продължаваме с прегледа на видеозаписите. Нормален план.

Работя...

Машината тихо забръмча, изображенията на монитора отново се раздвижиха. Непознатият и Брина се приближиха до асансьора, но преди да се качат, мъжът взе ръката й и целуна дланта й.

— Включи видеозаписа от кабината на асансьора, двацет и три часа и четирийсет минути — нареди Ив и съсредоточено се втренчи в екрана. Непознатият продължаваше „ухажването“, докато пътуваха към дванайсетия етаж — нежно хапеше пръстите на Брина, шепнеше й нещо и пленително се усмихваше. Нейното поведение бе доста агресивно — тя се притискаше към него, целуваше го, опипваше го между бедрата.

Излязоха прегърнати от асансьора. Ив нареди на компютъра да смени диска, сетне проследи как двамата преминаха по коридора и спряха пред апартамента. Брина се затрудни, докато набра кода за отключване, залитна и се подпря на придружителя си. Сетне влезе в жилището, но той не я последва.

„Съвършеният джентълмен — помисли си Ив. — Усмихва се подкупващо, а погледът му сякаш пита: Ще ме поканиш ли?“

Брина рязко протегна ръка, хвана го за ръкава, придърпа го в антрето, вратата се хлопна.

— Тя е диктувала правилата на играта — отбеляза Пийбоди, докато се взираше в празния коридор.

— Да, имаш право.

— Не намеквам, че е заслужавала да умре. Очевидно е обаче, че инициативата не е негова. Дори когато взе да го опипва в асансьора, той не се възползва, не прояви нахалство. Мнозина... всъщност повечето мъже биха пъхнали ръка под полата ѝ.

— Повечето мъже не биха посипали леглото с листенца от рози — сухо каза Ив. Нареди на устройството да превърти няколко кадъра и го спря, когато вратата на апартамента се отвори. — Часът е един и трийсет и шест. От жилището на жертвата излиза мъж, чиято самоличност засега е неизвестна. В същия час е регистрирано обаждането на спешна помощ. Луиз твърди, че преди да телефонира на 911, машинално е проверила пулса на жертвата. Предполагам, че в продължение на няколко секунди е била толкова потресена, че не е могла да реагира, сетне са ѝ били необходими още няколко мига да изтича до трупа, да провери пулса, да извади от джоба си видеотелефона и да набере номера. Това време е напълно достатъчно непознатият да премине от балкона обратно в апартамента, да прекоси дневната и да напусне жилището. Компютър, продължи прегледа на видеозаписа.

— Той трепери — промърмори Пийбоди.

— И е плувнал в пот — добави Ив. Забеляза, че макар очевидно да бе изваден от равновесие, непознатият не хукна да бяга. Очите му се стрелкаха наляво и надясно, докато вървеше към асансьора, но все пак не побягна.

На видеозаписа от кабината се виждаше как той притиска гръб към стената на кабината, а черната кожена чанта — към гърдите си. „Колко е хладнокръвен — каза си Ив. — Дори и в подобен момент не губи самообладание, а преценява как е най-разумно да постъпи. Натисна копчето за приземието вместо за фойето, за да напусне сградата през служебния вход.“

— В жилището цари идеален ред. Непознатият не е разполагал с време да подреди мебелите и вещите, което означава, че жертвата не се е съпротивлявала. Но Брина е била мъртва още преди той да я хвърли от балкона — добави тя. — На видеозаписа ясно се вижда, че е дрогирана, но в жилището ѝ не открихме наркотици. Обади се в лабораторията и ги пришпори да анализират виното в бутилката и в чашите. После си върви у дома и гледай да поспиш няколко часа.

— Ще се свържете ли с компютърния отдел, лейтенант? Само Фийни може да възстанови писмата, които е разменяла по електронната поща със заподозрения, както и да открие адреса му.

— Имаш право. — Ив стана и макар да знаеше, че по-късно ще съжалява, поръча на автоготвача да ѝ приготви още една чаша кафе. — Препоръчвам ти да забравиш личните си проблеми с някои от колегите и съвестно да изпълняваш задълженията си.

— Ще ви бъда признателна, ако дадете същия съвет на Макнаб... лейтенант.

Ив се обърна:

— Нахално ли се държи с теб?

— Да... не съвсем. — Пийбоди тежко въздъхна, сведе поглед и едва чуто промълви: — Не.

— Тогава от какво се оплакваш?

— Хвали се наляво и надясно с колко готини мацки е спал, откакто съм го прогонила. Не му стиска да ми го каже в лицето, но прави всичко възможно да науча какъв полов атлет съм изпуснала.

— Изглежда, наистина води активен живот. Нямах право да го упрекваш, Пийбоди. Ти прекъсна връзката ви, освен това ходиш с Чарлс.

— Сто пъти ви обясних, че отношенията ми с Чарлс са съвсем различни — намуси се Пийбоди. Никой не ѝ вярваше, че със сексапилния компаньон я свързва само приятелство и че никога не е спала с него.

— Май не си го обяснила на Макнаб — отбеляза Ив, но като видя, че помощничката ѝ възнамерява да се впусне в една от обичайните си тиради за сексуалния си живот с екстравагантния Макнаб, побърза да добави: — Твоя си работа, нямам желание да се бъркам в живота ти. Пет пари не давам дали Макнаб е изучава мацките в цял Ню Йорк, стига това да не пречи на работата му. И теб съветвам да не си пъхаш носа в живота му. Точка по въпроса! Обади се в лабораторията и в моргата, после се прибери вкъщи. Искам те у нас точно в осем сутринта.

Когато остана сама, отново седна зад бюрото си:

— Компютър, напредваш ли с проверката на самоличността?

Задачата е изпълнена 88.02%. Засега няма резултат.

— Предприеми издирване на щатско ниво.

Задачата приета. Работа...

Ив се облегна назад, отпи от чашата с кафе и замислено се загледа в монитора. Надяваше се машината да открие името на убиеца. Надяваше се много скоро да открие истината за смъртта на Брина Банкхед.

Въпреки че беше изпила няколко силни кафета, тя подремна на пода на канцеларията много по-добре, отколкото на голямото, празно легло в спалнята си. Събуди се отпочинала и като видя, че компютърът още не е открил името на убиеца, нареди още повече да се разшири обсегът на издирването. Наля си нова чаша кафе, отиде в общата съблекалня, наплиска със студена вода лицето си, среса с пръсти косата си и нави ръкавите на ризата на Рурк, опитвайки да си придаде по-приличен вид.

Малко след осем влезе в кабинета на капитан Фийни, началника на компютърния отдел. Верният ѝ приятел тъкмо си наливаше кафе и беше с гръб към нея. Той също беше по риза, но беше препасал кобура с оръжието си. Вероятно преди да излезе от къщи се беше сресал, но непокорната му рижава коса вече стърчеше във всички посоки, сякаш и той като Ив я беше пригладил с пръсти.

Младата жена пристъпи към бюрото му, присви очи, ноздрите ѝ се разшириха:

— На какво мирише?

Ирландецът рязко се извърна, вечно печалната му физиономия се изкриви от изненада. „Изглежда гузен — помисли си Ив. — Май го спипах на местопрестъплението.“

— На нищо — смотолеви той. — Какво се е случило? Има ли нещо спешно?

Ив отново задуши като ловджийско куче и след секунда заяви:

— Аха, разбрах — мирише на понички. Казвай къде си ги скрил.

— По-тихо! — изсъска Фийни и се спусна да затвори вратата. — Да не искаш целият отдел да се изтърси тук? — Тъй като знаеше, че затворената врата няма да спре нахлуването на колегите му, побърза да я заключи. — Какво искаш?

— Поничка.

— Виж какво, Далас, жена ми е превъртяла на тема здравословна храна. Напоследък не готви нищо, само се тъпче със зеленчуци. Ако продължава така, ще ме умори от глад. Един мъж се нуждае от мазнини и захари, иначе ще загине.

— Точно така. А сега ми дай поничка.

— Да му се не види, и ти ли ще ме подяждаш? — Той се приближи до автоготвача и неохотно го отвори. Вътре бяха наредени половин дузина понички, от които се разнасяше божествен аромат.

— Боже мой! Откога не съм яла току-що изпечени понички! — възкликна Ив.

— Наблизо има пекарна, която всяка сутрин изкарва по няколко тави. Известно ли ти е, че всяка от тези красавици струва цяло състояние?

Ив мълниеносно протегна ръка, грабна една поничка и отхапа голямо парче. С наслада преглътна и отбеляза:

— Не съжалявай, струва си парите!

— Поне се помъчи да не мляскаш. Ако те чуят, момчетата ще разбият вратата. — Фийни също си взе поничка и при първата хапка възторжено притвори очи, сетне с пълна уста отбеляза: — Вярно е, че съдържат много калории, но кому е притрябвало да живее вечно? Казвам ѝ на жената: „Хей, забрави ли, че съм ченге? Ченгетата ежедневно са изложени на смъртна опасност.“

— Именно — одобрително кимна тя. — Имаш ли поничка с желе?

Фийни ловко затвори автоготвача и по този начин предотврати поредното посегателство върху скъпоценните сладкиши, сетне продължи монолога си:

— След като всеки ден може да ми е последен, пет пари не давам, че поничките съдържат прекалено много калории. Важното е, че са вкусни.

— И то много! — съгласи се Ив. Облиза захарта от пръстите си. Знаеше, че може да си изпроси още една поничка, но се страхуваше да не би да ѝ прилошее. — Да преминем към целта на посещението ми. Снощи една жена се размаза на тротоара пред жилищната си сграда.

— Хвърлила ли се е?

— По-скоро са я хвърлили, след като вече е била мъртва. Всеки момент очаквам резултатите от аутопсията и от лабораторните

изследвания, но предполагам, че става въпрос за убийство на сексуална основа. Убитата е имала среща с мъж, с когото се е запознала чрез електронната поща. Видеокамерата го е заснела, но засега не сме установили самоличността му. Искам да го проследиш чрез нейния компютър. Машината се намира в отдела за веществени доказателства. Името на жертвата е Бриана Банкхед, дело № 78926Б.

— Някое от моите момчета веднага ще се заеме.

— Благодаря за помощта. — Тя тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна и добави: — Ако е възможно, възложи задачата на Макнаб. Дано престане да тормози Пийбоди с хвалби за сексуалните си подвизи.

Задоволството на Фийни, предизвикано от вкусната поничка, бе заменено от раздразнение, примесено със смущение:

— Само това ми липсваше, Далас!

— Знам, че искам от теб невъзможното... — Тя машинално прокара пръсти през късата си коса. — Но го правя в интерес на работата. Както вървят нещата, двамата с теб ще загубим най-добрите си помощници заради собствената им глупост.

— Предлагам да ги заключим в някоя стая, докато изгледят различията си.

— Ще го имам предвид. Обади ми се, когато откриете нещо съществено.

До този момент непознатият ухажор на Бриана не беше идентифициран. Без да храни големи надежди, Ив нареди на компютъра да разшири издирването в световен мащаб. Написа рапорта си и го изпрати на командира по служебната електронна поща. Нареди на Пийбоди да продължи да притиска съдебния лекар и лаборантите, сетне отиде в съда, за да даде показания по едно дело.

След два часа и половина гневно напусна сградата, като ругаеше всички адвокати по света. Включи комуникатора си и побърза да се свърже с Пийбоди.

— Имаме ли напредък? — попита без излишни предисловия.

— Още не сме получили резултатите от лабораторията.

— Майната им!

— Изглежда в съда са ви стопили лагерите, лейтенант.

— Защитникът едва ли не обвини нюйоркските полицаи, че са изцапали с кръвта на жертвата не само стените на хотелската стая, ами и ръцете, и дрехите на неговия клиент, който бил невинен като младенец. Слушайки пледоарията му, всеки присъстващ в залата би си помислил, че подлите ченгета са си поставили за цел да zlepоставят всеки турист-психопат, който намушква жена си с нож по време на семейна свада.

— Щом нещата стоят така, сигурно ще си имаме неприятности и с търговската камара, задето прогонваме от Ню Йорк туристите.

— Ха-ха! — кисело се усмихна Ив.

— Все пак нещата имат известно развитие. Разбрахме коя е жената, с която няколко часа преди смъртта си Банкхед е разговаряла по видеотелефона. Казва се Сиси Фланкит и също работи на щанда за бельо в „Сакс“.

— Така ли? Вземи автобус и ме чакай там.

— Слушам, лейтенант. Между другото, предлагам да обядваме в превъзходния ресторант, който се намира на шестия етаж. За да работите пълноценно, са ви необходими протеини.

— Аз вече хапнах една поничка — злорадо заяви Ив и прекъсна връзката, но миг преди това видя завистливото изражение на помощничката си.

Разбира се, попадна в уличното задръстване, характерно за този час, което не допринесе за подобряване на настроението ѝ. Колите буквално бяха долепени и се придвижваха със скоростта на костенурки. Хрумна ѝ да зареже служебния автомобил и пеш да се придвижи до другия край на града, но се отказа, като видя, че и по тротоарите се блъскат тълпи пешеходци.

Дори небето беше претъпкано с въздухоплавателни средства — рекламни дирижабли, автобуси и туристически трамваи, които се разминаваха на косъм. Въпреки строгия закон, шумът беше оглушителен. Водачите на превозните средства натискаха клаксоните, от дирижаблите се разнасяха механични гласове, рекламиращи някаква стока.

Колкото и да е странно, шумът подежда успокояващо на Ив. Настроението ѝ се подобри дотолкова, че когато колата ѝ остана впримчена в задръстването на светофара на Медисън авеню и Трийсет

и девета улица, тя свали стъклото и любезно заговори на човека, обслужващ подвижния павилион:

— Една тубичка пепси, ако обичате.

— Каква да бъде — малка, средна или голяма, красавице?

Тя учудено повдигна вежди — любезността на продавача означаваше, че или е дроид, или неопитен младеж.

— Голяма — отговори и бръкна в джоба си за дребни.

Човекът се наведе да ѝ върне рестото и тя видя, че не е нито дроид, нито младеж. Беше около деветдесетгодишен, но личеше, че полага грижи за външността и за зъбите си, което бе нетипично за уличните търговци.

— Прекрасен ден, нали, госпожице?

Ив огледа безкрайната върволица от автомобили, вдигна очи към небето, което също беше задръстено от превозни средства.

— Какво, шегувате ли се? — промърмори кисело.

Продавачът отново се усмихна:

— Докато си жив, всеки ден е прекрасен, госпожице.

Ив си помили за Брина Банкхед и кимна:

— Май имате право.

Докато колата пъплеше по Медисън авеню, тя отвори тубата с пепси и замислено засмука течността. На ъгъла на Петдесет и първа улица направи обратен завой, паркира неправилно, препречвайки пътя на друг автомобил, и включи светещия надпис „Служебна кола“.

Събра кураж, влезе в „Сакс“ и мигом налетя на дроидите, рекламиращи скъпи козметични средства — модно облечените манекенки бяха стратегически разположени до входа на магазина така, че да не пропуснат нито един клиент. На заден план действаха консултантите, които обслужваха щандовете или се разхождаха по централната пътека; според Ив тези жени търсеха жертви, които са се изплъзнали от дроидите. Въз въздуха се носеше натрапчивата миризма на различни парфюми — само след няколко секунди ѝ се стори, че се задушава.

Дроид от женски пол, чиято лилава коса бе подредена в авангардна прическа, забърза към нея и препречи пътя ѝ. С периферното си зрение Ив забеляза как откъм фланга пристъпва друга красавица със сребриста кожа и убийствено червени устни.

— Добър ден и добре дошли в „Сакс“. Днес се провежда промоция на парфюма, наречен...

— Само да си посмяла да ме напръскаш! — озъби се Ив. — Ще ти запуша устата с флакона. На теб също, Лъскавата! — предупреди тя манекенката със сребриста кожа, която тъкмо се канеше да подхване заучените си реплики. Но онази с лилавата коса очевидно не беше от страхливите, защото пристъпи към нея:

— Знаете ли, госпожо, че само две капки от „Оргазма“ са достатъчни, за да спечелите сърцето на мъжа на вашите мечти?

Ив гневно присви очи, разкопча якето си и показва кобура с оръжието:

— Достатъчен е само един изстрел от тази играчка, за да те изпрати на боклука, красавице. Изчезвай!

Манекенката побърза да се подчини. Докато си пробиваше път през тълпите от клиентки и консултантки, Ив чу как се задейства алармата, призоваваща охраната на магазина. След миг двама униформени дроиди се втурнаха към нея. Тя им показва значката си:

— Полиция! Посещението ми е служебно! Дръжте на разстояние онези нахалници с парфюмите.

— Добре, лейтенант. Искате ли помощ?

— Да. — Тя прибра значката в джоба си. — Обяснете ми къде е щандът за дамско бельо.

Като слезе от ескалатора на съответния етаж, Ив с облекчение отбеляза, че към нея не се спуснаха манекенки, размахващи бикини и сутиени. За сметка на това навсякъде се разхождаха дроиди от женски пол по оскъдно бельо или по прозрачни нощници, излагащи на показ прелестите им и предизвикващи мисли за разюздан секс. „Поне продавачките са облечени прилично“ — помисли си тя.

Веднага забеляза Сиси Планкит и изчака, докато жената опакова някаква покупка, като междувременно отблъскваше предложенията на другите продавачки да ѝ покажат най-модните стоки.

— Вие ли сте госпожица Планкит?

— Да, какво обичате?

Ив отново извади значката си:

— Възможно ли е да поговорим насаме?

Сиси пребледня като платно, сините ѝ очи се разшириха:

— О, Господи! Господи! Нещо лошо се е случило с Бри! Не дойде на работа, видеотелефонът ѝ не отговаря... Какво е станало?

— Да отидем някъде, където няма да ни безпокоят.

— Аз... добре... — Сиси притисна длани до слепоочията си и се огледа. — Пробната е свободна, но ни е забранено да напускаме работното си място...

— Хей, ти! — Ив сграбчи за лакътя манекенка по прозрачни черни бикини и сутиен: — Замествай колежката! — заобиколи щанда, хвана Сиси под ръка и попита: — Къде е пробната?

— В д-дъното на залата — заекна младата жена. — В болница ли е? В коя болница? Ще отида да я видя...

Влязоха в една от кабинките. Ив затвори вратата и поведе Сиси към тапицираното столче в ъгъла:

— Седнете.

— Предчувствам нещо много лошо! — Тя се вкопчи в рамото на Ив.

— Наистина новината е лоша, съжалявам. — Знаеше, че няма лесен начин да съобщиш на някого за смъртта на близък човек. Оставаше възможността да го направиш бързо, все едно забиваш нож в сърцето, вместо да режеш плътта парченце по парченце. — Брина Банкхед е загинала през нощта.

Сиси заклати глава и беззвучно се разплака. Едва след няколко секунди се овладя.

— Нещастен случай ли е било? — попита през сълзи.

— Засега не знаем подробности. Опитваме се да разберем какво се е случило.

— Как е възможно да е мъртва? Ами че снощи разговарях с нея... каза ми, че отива на среща. Кажете ми какво се е случило с нея.

Медиите вече бяха съобщили за обстоятелствата около смъртта на една млада жена, разбира се, доколкото им бяха известни. Засега бяха запазили името ѝ в тайна, но вероятно всеки момент щяха да го разгласят, помисли си Ив.

— Приятелката ви е паднала. Паднала е от балкона на жилището си.

— Какво? — Сиси понечи да стане, но краката ѝ се подкосиха и тя отново се отпусна на столчето. — Невъзможно е! Разбирате ли, невъзможно е! Балконът е с предпазен парапет.

— Случаят се разследва, госпожице Планкит. За нас ще бъде от полза, ако отговорите на въпросите ми. Имайте предвид, че разговорът ни ще се записва.

— Невъзможно е! — упорито повтори Сиси, а в гласа ѝ се прокраднаха гневни нотки. — Бри не беше нито глупава, нито непохватна. Няма начин да е паднала!

Ив извади записващото устройство и го включи:

— Обещавам ви, че ще разнищим тази история. Аз съм лейтенант Ив Далас — добави, едновременно представяйки се и за протокола. — Възложено ми е да разследвам обстоятелствата около смъртта на Брина Банкхед. Госпожице Сиси Планкит, разпитвам ви в качеството ви на приятелка на жертвата. Снощи около девет часа, малко преди тя да напусне жилището си, сте разговаряли с нея по видеотелефона.

— Да, да, тя ми се обади. Беше поизнервена и много развълнувана... — гласът ѝ пресекна. — О, Бри!

— Защо е била толкова развълнувана?

— Имаше среща. Първата ѝ среща с Данте.

— Знаете ли фамилното име на този човек?

— Не — изхлипа Сиси. Порови в джоба си за хартиена носна кърпичка, сетне я разкъса, вместо да избърше сълзите си. — Запознаха се чрез Мрежата. Не знаеха фамилните си имена — такива са правилата от съображения за сигурност.

— От колко време е била в контакт с него?

— От две-три седмици.

— Как са се „запознали“?

— И двамата участвали в дискусиата за романтичната поезия, създадена през вековете, и... Господи! — Тя се приведе и закри с длани лицето си. — Бри беше най-добрата ми приятелка! Не мога да повярвам, че е мъртва!

— Доверяваше ли ви се?

— С нея споделяхме дори най-съкровени тайни. Знаете как е — сигурно и вие се доверявате на най-добрата си приятелка.

„Донякъде“ — помисли си Ив и продължи разпита:

— Сигурна ли сте, че това е била първата ѝ среща с Данте?

— Да, затова беше толкова развълнувана. Специално за случая си купи нова рокля, обувки... и онези прекрасни обици.

— Обичайно ли беше за нея да прави секс с мъж след първата им среща?

— Не, разбира се! — Сиси се засмя през сълзи. — Бри беше прекалено старомодна по отношение на секса. Преди да легне с някого, той трябваше да премине трийсетдневен „изпитателен“ срок. Често ѝ подмятах, че нищо не остава свежо след като престои един месец, но тя... — Сиси млъкна и се загледа в пода. След малко вдигна глава: — Защо ми задавате подобни въпроси?

— Опитвам се да си съставя мнение за характера ѝ. Вземаше ли наркотици?

Младата жена престана да плаче, очите ѝ гневно проблеснаха:

— Не ми допадат въпросите ви, лейтенант!

— Наистина са неприятни, но съм длъжна да ги задам. Погледнете ме. Погледнете ме! — повтори Ив. — Не искам да причиня зло нито на нея, нито на вас. Но за да открия истината, трябва да науча всичко за Бриана.

— Не, не се друсаше! — сопна се Сиси. — Полагаше грижи не само за външността си, но и за здравето си. Беше умна, забавна и много, много почитена. Затова не ми казвайте, че се е надрусала и е паднала от проклетия балкон! Нито пък се е хвърлила от дванайсетия етаж — не се и опитвайте да пробутате версията за самоубийство! Ако е полетяла от балкона, значи някой я е блъснал...

Тя изведнъж осъзна какво е казала и очите ѝ потъмняха:

— Била е убита! Някой е убил Бри! Онзи... онзи Данте! След срещата я е проследил до жилището ѝ. Някак си е проникнал в апартамента и е убил скъпата ми приятелка. Убил я е! — повтори и се вкопчи в китката на Ив. — Намерете този мръсник!

— Обещавам. Засега не знам всички факти, но ще ги науча — от вас и от други хора. Разкажете ми всичко, което знаете за този Данте. Не пропускайте дори най-незначителната подробност. Спомнете си какво е споделяла с вас приятелката ви.

— Господи, не мога да се примиря! — Сиси отново избухна в ридания. — Извинете, но... само преди няколко часа разговарях с нея, а сега е мъртва! — Тя посегна към каната с леденостудена вода, поставена върху тоалетната масичка, ала ръката ѝ толкова трепереше, че течността се разплиска. Ив се приближи, наля чаша вода и ѝ я подаде.

— Благодаря — промълви младата жена.

— Не бързайте. Пийнете глътка вода, седнете и се помъчете да се успокоите.

— Добре съм, нищо ми няма — избърбори Сиси, но се наложи да държи чашата с две ръце, за да отпие от нея. — Бри сподели с мен, че този Данте бил много състоятелен. Не се хвалел с богатството си, но от разказите му ставало ясно, че е обиколил целия свят — пътувал бил до Париж и Москва, до планетата Олимп, до Бимини и къде ли не още.

— Казал ли й е каква е професията му?

— Тя му обясни, че не бивало да разкриват подробности за себе си. На него също не би трябвало да му е известно къде работи Бри... но всъщност знаеше.

Ив изненадано се втренчи в нея:

— Сигурна ли сте?

— Да. Минала седмица й изпрати тук прекрасен букет от рози.

„Рози! — помисли си Ив. — Листенца от рози!“

— Продължавайте — промърмори.

— Бри се похвали, че той говорел италиански, френски и испански. — Тя избърса сълзите си с опакото на дланта си и размаза грима си. — Мисля, че за нея този човек бе като герой от поема, беше запленена от романтичното им запознанство, от вниманието му. Твърдеше, че е надарен с прекрасна душа. Страхувах се да не се разочарова, опитвах се да я сваля на земята. Веднъж й казах: „Дори да е най-благородният човек на света, какво ще правиш, ако се окаже грозник?“ А тя отговори, че външността няма значение за две сродни души. После добави, че все пак няма нищо против Данте да е красив като думите, които използва.

Тя помълча, като въртеше чашата в ръцете си, сетне попита:

— Лейтенант... била ли е изнасилена?

— Не зная. — Ив извади от джоба си снимка, която беше снела от видеозаписа. — Познавате ли този човек?

Сиси внимателно разгледа фотографията, сетне обезсърчено промълви:

— Не, никога не съм го виждала. Това е онзи мръсник, нали? Няма спор, че наистина е красив. Проклетник, да пукне дано! — Тя разкъса снимката, Ив не й попречи. Изчака я да се поуспокои и продължи да я разпитва:

— Знаете ли къде е била срещата им снощи?

— В бар „Дъга“. Бри го избра, защото смяташе, че обстановката е много романтична.

Когато Ив излезе от пробната, завари помощничката си прехласнато да се взира в изложените дантелени бодита.

— Не ти трябва толкова шикозно бельо, няма да го издържиш и пет минути — каза ѝ, за да я върне към действителността.

— Ако окаже необходимото въздействие, ще го сваля след по-малко от пет минути — замечтано отбеляза Пийбоди, сетне тръсна глава и добави: — Дроидите ми съобщиха, че сте се затворили с Планкит в пробната. Научихте ли нещо?

— Да. Онзи тип се казва Данте, пада си по поезията и по розите. По пътя ще те информирам за подробностите.

— Къде отиваме?

— В моргата. Пътъом ще се отбием в бар „Дъга“.

Пийбоди поклати глава:

— Прозвуча, меко казано, парадоксално — на път за моргата ще се отбием в бара.

— Животът е пълен с парадокси — философски отбеляза Ив.

За разлика от моргата, която напомняше на храм от мрамор и хром, прочутият бар „Дъга“ се помещаваше в занемарена постройка. Управителят на заведението се оказа доста неотзивчив. Ив едва го склонил да ѝ даде имената и адресите на хората от персонала, които са били на смяна предишната вечер.

За сметка на това в моргата я очакваше радушно посрещане.

— О, любимата ми полицайка е дошла да ме смърми! — Морис, който завеждаше клиничната лаборатория, изключи лазерния скалпел и широко се усмихна. Както обикновено дългата му черна коса беше сплетена на многобройни плитчици, които в момента бяха покрити с прозрачна хирургическа шапка. Ив забеляза, че под прозрачната престилка той носи модна тъмнолилава риза и елегантен панталон.

— Забелязвам, че не се занимаваш с моя случай, Морис — упрекна го тя.

— Имаш набито око — подсмихна се съдебният лекар и огледа трупа, който беше на някакъв чернокож младеж. — Този нещастник очевидно няколко пъти е набол гърба си на много остър нож с дълго

острие. Човек би си казал, че е трябвало да престане още първия път, но той е продължил, докато се е проснал мъртъв.

— Някои хора загряват бавно — подхвърли Ив и стисна устни, докато оглеждаше еректиралия член на мъртвеца. — Съдейки по оная работа между краката му, предполагам, че е смесил „Екзотика“ със „Зевс“. От тази комбинация инструментът на мъжа остава дееспособен часове наред.

— Съгласен съм. Предположението ти се подкрепя и от детектив Бакстър, според когото покойният активно е изпробвал въпросния инструмент върху съпругата на брат си.

— Нима? Предполагам, че изведнъж се е отказал от чукането и за разнообразие се е набол на ножа.

— Така излиза... според версията на брат му и на невярната съпруга, възстановяваща се след падане, при което е счупила долната си челюст.

— Разни хора, разни идеали — промърмори Ив. — Щом Бакстър е арестувал брата, а ти си установил причината за смъртта, защо не работиш по моя случай?

— Последвай ме. — Той й помахаше с пръст и я преведе през летящите врати в друга зала за аутопсии. Мъртвата Брина Банкхед лежеше върху стоманения плот. Трупът беше покрит до шията с тънък зелен чаршаф.

„Колко съобразителен е Морис — помисли си Ив. — Забележително е отношението му към мъртъвците.“

— Предполагам, че е била много привлекателна млада жена — отбеляза съдебният лекар и прекъсна размишленията й.

Тя се загледа в лицето, обезобразено до неузнаваемост, и си спомни идеално подреденото чекмедже с козметични средства.

— Да — промълви. — Кажи ми как е умряла, Морис.

— Мисля, че вече ти е известно. Определила си с точност времето на настъпване на смъртта. Тази жена е била пощадена от страха, предизвикан от падането, от болката при удара с паважа. Дори не е осъзнавала, че умира. — Той нежно докосна косата на мъртвата с дланта си, която беше напръскана със защитен спрей. — В течение на два и половина-три часа жертвата е погълнала близо шейсет грама синтетичен хормонобитал 6 — много скъпа и много трудно достъпна субстанция.

— Известна с популярното название „Уличница“ — промърмори Ив. — Навремето масово са я използвали при изнасилванията.

— Грещиш — поправи я Морис. — Масово са били използвани производните ѝ, които не упражняват толкова силно въздействие. Тази жена е погълнала чистата субстанция. Знаеш ли, Далас, че на черно цената на шейсет грама от това вещество надхвърля четвърт милион долара? Само дете изобщо не се намира на черно. Повече от петнайсет години не съм намирал остатъци от него в кръвта на мъртвец.

— За пръв път чух за тази субстанция, когато бях ученичка — замислено каза Ив. — Но тъй като никой не беше опитал въздействието ѝ, предположих, че съществува само в легендите за големия град.

— Донякъде е точно така.

— Жертвата от свръхдоза ли е починала?

— Не бих казал. Приемането на дрогата с алкохол е било опасно, но не фатално. Само че нашият човек се е престарал. И половината доза е била достатъчна да направи жертвата му покорна робиня. Дори и така е щяла да се съвземе след десетина часа със симптоми, типични за алкохолно отравяне — главоболие, повръщане, втрисане, временна загуба на памет. Организмът ѝ е щял да се изчисти от дрогата едва след седемдесет и два часа.

Ив потрепери, сетне каза:

— И това ѝ е било спестено. Как се е случило?

— Онзи е прекалил с дозата, поради което жертвата е изпаднала в летаргия. Сигурно му се е искало да бъде по-активна в леглото, затова в последната чаша вино е пуснал смес от анемифин и колакс Б, известна с жаргонното название „Див заек“.

— Искал е да си осигури хубаво чукане — горчиво отбеляза Ив.

— Това вещество въздейства на нервната и дихателната система, които вече са били изложени на риск. В крайна сметка сърцето ѝ не е издържало. Получила е инфаркт на миокарда дваайсет минути след приемане на субстанцията. Била е толкова замаяна от другия наркотик, че изобщо не е осъзнала какво се случва.

— Възможно ли е на този етап съзнателно да е погълнала веществото?

Морис придърпа чаршафа върху лицето на мъртвата:

— След като е погълнала първите трийсет грама от дрогата, която блокира задръжките, тази млада жена вече не се е подчинявала на разума си.

— Натъпкал я е с дрога и я е изнасилил, а тя е умряла от свръхдоза — промърмори Ив. — После я е изхвърлил през прозореца като ненужна вещ, за да прикрие деянието си.

— Ако те интересува мнението ми на медицинско лице, тъкмо това се е случило.

— Само една информация може да повиши настроението ми, Морис. Кажи ми, че мръсникът се е изпразнил в нея и че имаш неговата ДНК.

Съдебният лекар доволно се усмихна:

— Разбира се, Далас. От теб се иска да го заловиш, а аз ще ти помогна да го вкараш зад решетките.

ТРЕТА ГЛАВА

— Извратеният мръсник заслужава да му отрежат топките с ръждив нож! — възкликна Пийбоди.

Ив се облегна на седалката на колата:

— Така те искам! Дай воля на гнева си, не го потискай. Обясни ми какво чувстваш.

— Как мислите, че се чувствам? Сърцето ми се късаше, като я гледах просната на проклетата хирургическа маса. Спомних си колко е била красива, вълнението, с което съобщи на приятелката си, че има среща с онзи откачен. Въобразявала си е, че ще се срещне с романтичен любител на поезията, с прекрасен човек, с когото може би ще има сериозна връзка. А този прекрасен човек е мислил само как да я...

— Изчука до смърт ли? Не зная дали го е планирал, но резултатът е налице. Ще се постарая да го обвинят в углавно престъпление — отнемане на човешки живот чрез наркотични вещества, но най-вероятно ще бъде осъден за непредумишлено убийство. Не бързай да бълваш змии и гущери по адрес на съдебната ни система. Ще го обвиним още в сексуално насилие, както и в укриване на веществените доказателства, което му гарантира доживотна присъда.

— Той заслужава много по-жестока съдба! — пламенно възрази Пийбоди. В очите ѝ напиреха сълзи, което накара Ив да се сепне — уравновесената ѝ помощничка беше неузнаваема. — Понякога доживотният затвор не е достатъчно сурово наказание!

Ив мълчаливо се загледа през предното стъкло, за да ѝ даде време да се овладее. Цяла тайфа хлапета със скейтбордове кръжаха по тротоара, предизвиквайки смут сред пешеходците. Изглеждаха толкова невинни и щастливи и дори не подозираха, че съвсем наблизо се намира последният дом на мъртъвците.

— Достатъчно е — каза най-сетне, — защото само това можем да постигнем. Нашата задача е да изправим пред съда убиеца на Брина

Банкхед. После... — Тя замълча за миг, като си спомни как само преди няколко часа защитникът на обвиняемия се опитваше да изопачи истината. — После остава да се надяваме, че правосъдието ще си свърши работата, а ние забравяме случилото се. Ако не го забравиш, те се трупат. Мъртвите се трупат един върху друг — добави, като забеляза въпросителния поглед на помощничката си. — Докато купчината стане толкова висока, че не виждаш отвъд нея и не можеш да вършиш работата си.

— А вие забравяте ли ги? Признайте, лейтенант, забравяте ли ги?

Ив предпочиташе да не си задава този въпрос... и при все това непрекъснато размишляваше върху него.

— Мнозина от служителите в нашия отдел ежедневно се сблъскват с жестоки убийства. Минават години, спомените за мъртъвците се трупат в съзнанието им, терзаят ги, докато накрая ги довършват. Харесвам професията си, затова няма да позволя на мъчителните спомени да ме сломят. — Въздъхна и кисело се усмихна: — Но ако живеехме в съвършен свят, най-подходящото наказание за онзи мръсник щеше да бъде операцията с ръждивия нож.

— Когато ме направихте ваша помощничка, лейтенант, мислех, че служителите в отдел „Убийства“ вършат неоченима работа в името на обществото. Измина близо една година, но не съм променила мнението си.

— Радвам се. Точка по въпроса! — Ив включи двигателя и с рязко завъртане на волана се включи в движението. — Ще се отбием в болницата на улица „Канал“, но преди това искам да разбера дали момчетата от компютърния отдел са се справили със задачата.

Използва видеотелефона, вграден в таблото на колата, за да се свърже с отдела на Фийни, и усети как Пийбоди се скова, когато красивото лице на Макнаб се появи на екрана.

— Здравсти, лейтенант — поздрави младежът, но като видя кой седи до нея, усмивката му застина като изражението на Пийбоди.

— Трябва ми шефът ти — заяви Ив.

— Току-що излезе.

— Щом се върне, веднага му предай да ми се обади.

— Почакайте, почакайте, почакайте! — Той се приведе и лицето му изпълни екрана. — Не изваждайте диска, преди да сте чули песента. Капитанът възложи на мен да открия адреса на онзи тип.

Ив зърна пролука в движението, прехвърли се в съседното платно и избегна поредното задръстване. Когато приключи маневрата, подхвърли на младежа:

— Задачата е прекалено рутинна за голям специалист като теб.

— След като колегата удари на камък, прибягнаха към моите услуги — самодоволно заяви той. — Вашият електронен Казанова добре си е опекар работата — защитил се е с пароли и шифри. Но тъй като съм голям специалист, преодолях блокадите и се добрах до адреса му.

— След като приключиш самохвалната си тирада, ще бъдеш ли така любезен да ми го дадеш?

— С удоволствие, лейтенант, но няма да ви свърши работа. Адресът е в Карпатите.

— Какво е това, мътните го взели?

— Планинска верига в Източна Европа. — Макнаб тръсна глава, при което дългата му руса коса, прибрана на конска опашка, се разпиля. — И аз не знаех, но проверих в речника. Преди да ме попитате какво търси престъпникът в някаква си планина на другия край на света, ще кажа, че той не се намира там. Адресът е фалшив като циците на моята братовчедка Шийла.

— Излиза, че хвалбите ти по адрес на собствената ти гениалност са били пресилени — май не си преодолял блокадите.

— Много бързате, лейтенант. Свърших най-голямата работа, а само след час ще се добера до истинския адрес.

— Обади ми се, когато имаш резултат. И още нещо — човек, който е виждал циците на братовчедка си, е перверзник!

Тя прекъсна връзката и избухна в смях, сетне се обърна към помощничката си:

— Голям хвалипръцко е, но го бива. Убедена съм, че ще се справи. Щом работата му е отнела толкова време, нашият Казанова не е обикновен хакер. Постарал се е да заличи следите си, което, ако използваме баналната, но уместна фраза, ще бъде още един гвоздей в ковчегата му.

Млъкна, втренчи се в начумерената Пийбоди и подхвърли:

— Престани с тези кисели физиономии.

— Не съм кисела.

Ив изсумтя и рязко свали сенника, на който беше монтирано огледалце:

— Погледни се! Нима искаш онзи фукльо да разбере, че страдаш за него? Нямаш ли капчица гордост?

Пийбоди се втренчи в огледалцето и си каза, че както обикновено началничката ѝ има право. Опита да се усмихне, но след като не се получи нищо, вдигна сенника и смотолев:

— Размишлявах за нещо, това е всичко...

Ив зави по улица „Канал“, преминавайки през открития базар, където се предлагаше изобилие от евтини стоки, а черната борса процъфтяваше. Ежедневно поне неколцина туристи ставаха жертви на измами и подаваха оплаквания в полицията. Проверките обаче бяха безрезултатни, тъй като щандовете променяха местоположението си по-често и по-бързо от пътуващ цирк. Според Ив всеки наивник, който вярва, че може да се купи часовник „Ролекс“ на цената на голяма пица, заслужаваше да бъде измамен.

Само след няколко пресечки пъстротата на сергиите отстъпваше място на гетото за бездомните и отрепките — истинско бунце за човешки същества. Отхвърлените от обществото живееха в големи кашони или в палатки, обединяваше ги отчаянието. Онези, които имаха разрешителни за просия, пък и онези, които нямаха, бродеха из града с надеждата да им подхвърлят няколко кредитни жетона за бутилка долнопробен алкохол.

Мнозина умираха нощем, а на сутринта служителите на полицейския отдел, известни като „чираците“, закарваха трупите в моргата, за да бъдат кремирани.

Ала гетото никога не опустяваше, защото на мястото на мъртвите се появяваха нови и нови обитатели.

Въпреки усилията си, градските съветници не можеха да променят този цикъл.

Болницата, ръководена от Луиз Димато, се намирал сред този океан от човешка мизерия и отчаяние. Младата лекарка също не бе в състояние да разкъса омагьосания кръг и да избави от мизерията обитателите на гетото, но поне се опитваше да направи страданията им по-поносими.

Човекът, попаднал в този район на мегаполиса, в най-добрия случай щеше да остане без обувки, които тук се смятаха за голям лукс.

Да паркираш колата си бе крайно рисковано, освен ако не си придружаван от дроиди с бронезилетки, въоръжени с джобни лазери. Служителите на реда, охраняващи квартала с патрулните си автомобили, бяха именно такива.

„Тук поне има достатъчно място за паркиране“ — помисли си Ив и спря колата зад някакво возило, от което бяха останали само шасито и счупеното предно стъкло.

Слезе и едва не се задави, когато от близкия отдушник на метрото изригна облак нагорещена и зловонна пара. Заклучи вратите и включи алармата, след което се огледа. Забеляза неколцина скитници, които се облягаха на стените на сградите или надничаха от входовете. Някаква измършавяла проститутка се разхождаше по тротоара с надеждата да впримчи клиент.

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция — каза Ив, като леко повиши глас, за да привлече вниманието на околните. — Тази шибана таратайка е служебната ми кола. Ако при завръщането ми въпросната таратайка не бъде на същото място и в същото състояние, ще доведе цял отряд ченгета, за да претърсят района в радиус от пет километра и да конфискуват запасите ви от наркотици и алкохол. Гарантирам, че ще ви създадат куп неприятности.

— Гадно ченге!

Ив вдигна поглед към прозореца на отсрещната сграда, откъдето се беше разнесъл гласът:

— Полицай Пийбоди, ще потвърдиш ли мнението на този задник?

— Да, лейтенант, потвърждавам мнението на задника — вие сте супер гадно ченге.

— Какво ще се случи, ако някой докосне колата ми?

— Ще превърнете живота му в ад. Ще превърнете в ад живота на приятелите му и на роднините му. И още нещо, лейтенант — ще превърнете в ад живота на хора, които са му напълно непознати.

— Точно така — усмихнато кимна Ив, обърна се и тръгна към болницата.

— И ще ви достави удоволствие — продължаваше да сипе заплахи помощничката й.

— Достатъчно, Пийбоди, предполагам, че хората те разбраха. — Отвори вратата и влезе в болницата.

За миг ѝ се стори, че е сгрещила сградата. От посещенията през зимата си спомняше чакалнята, претъпкана с пациенти, мръсните стени, разнебитените мебели. Сега се озова в просторно помещение, разделено от ниска стена, върху която бяха поставени керамични саксии с тропически растения. От двете страни бяха подредени столове и канапета — почти всички места бяха заети, пациентите чинно чакаха реда си. Стените бяха боядисани в бледозелено и украсени с картини, които очевидно бяха творби на деца.

Разбира се, чуваха се звуци, типични за чакалнята на всяка болница — кихане, кашляне, пъшкане, но, за разлика от преди, не се долавяха спотаен гняв или отчаяние.

Докато тя се оглеждаше, от кабинета излезе жена със светлозелен гащеризон и се обърна към една от пациентките:

— Заповядайте, госпожо Ласло.

Ив отиде на регистратурата и надникна през стъклената преграда. Забеляза, че на мястото на старата картотека сега има модерно оборудване, създаваше се същото впечатление за ред и добра организация като в приемната.

Зад бюрото седеше двайсетинагодишен младеж с открито и приветливо лице. Като видя Ив, широко се усмихна:

— Добър ден. Какво обичате?

— Искам да се видя с доктор Димато.

— За съжаление графикът на доктор Димато за днес е запълнен. Ако се нуждаете от спешна медицинска помощ...

— Посещението ми е служебно — прекъсна го Ив и му показа значката си. — Когато Луиз се освободи, предайте ѝ да се обади на лейтенант Далас в Централното полицейско управление.

— О, лейтенант Далас, доктор Димато ме предупреди за евентуалното ви посещение. В момента преглежда пациент, ще я почакате ли няколко минути? Ще ѝ предам, че сте в кабинета ѝ.

— Добре, благодаря.

Младежът натисна бутона, чрез който се отваряше вратата към отделението. От двете страни на коридора се намираха специализираните кабинети, в дъното се виждаше портал. Отнякъде се разнасяше детски смях.

— Забелязвам, че сте се поразширили — обърна се тя към младежа.

— Вярно е. Доктор Димато успя да купи сградата в съседство със старата клиника. — Все така широко усмихнат, той преведе Ив и Пийбоди през портала — озоваха се в друг коридор. — Благодарение на нея имаме ново оборудване, отделение по педиатрия и модерна лаборатория. В болницата работят шестима лекари — двама целодневно и четирима на смени. — Отвори някаква врата и добави: — Тя е ангелът хранител на улица „Канал“... Ако желаете, използвайте автоготвача. Доктор Димато ще дойде веднага, щом се освободи.

Въпреки че болницата вече бе разположена в по-голяма сграда, кабинетът на Луиз не беше по-обширен от канцеларията на Ив в полицейското управление.

— Брей, впечатлена съм! — възкликна Пийбоди. — Сигурно е похарчила няколко милиона.

— Сигурно — промърмори Ив и си помисли, че бе дарила или по-скоро беше подкупила Луиз с половин милион долара. Това означаваше, че за кратко време при благотворителни акции в полза на болницата на улица „Канал“ е била събрана крупна сума.

— Тази болница е с по-добро оборудване и обслужване от онази, която аз посещавам. — Пийбоди сви устни. — Може би ще се прехвърля тук.

— Така ли мислиш? — изненадано я изгледа Ив, която мразеше болниците и всички ѝ се струваха еднакви. — Носиш ли електронния си бележник? Ще оставим съобщение на Луиз, трябва да се върна в управлението.

— Май го нося... — Пийбоди посегна към джоба си, в този момент лекарката стремително се втурна в кабинета:

— Имам пет минути. Умирам за кафе. — Отправи се към автоготвача и през рамо подхвърли на Ив: — Казвай!

— Познаваш ли някоя си Бриана Банкхед?

— Не.

— Подай ми снимката, Пийбоди. — Показа на Луиз фотографията, която помощничката ѝ извади от папката, и попита: — Това лице познато ли ти е?

Димато отпи от чашата си и приглади с длан косата си, докато съсредоточено разглеждаше снимката. От горния джоб на престилката ѝ стърчаха лекарска слушалка и близалка в червена опаковка.

— Да — промърмори след няколко секунди. — Случвало се е заедно да пътуваме в асансьора, срещала съм я и в супермаркетите, в които пазарувам. Може би дори съм разменяла по няколко думи с нея като с всички съседни, които нямаш време да опознаеш. Убита ли е била?

— Да. — Ив ѝ показа снимката на заподозрения: — А този познаваш ли го?

— Не. — Лекарката остави на бюрото чашата и взе фотографията, за да я разгледа по-отблизо. — Не, никога не съм го виждала. Той ли е убил Бриана? Защо?

Ив подаде на помощничката си снимките, но вместо да отговори на въпроса на Луиз, попита:

— Случвало ли ти се е да лекуваш пациенти, зависими от наркотици, повишаващи половата потентност?

— Разбира се. Няколко пъти месечно имаме случаи на хора, които са вземали така наречения „Див заек“ или по-скоро производните му, защото чистата дрога е много скъпа. Никога не съм виждала пациент, който е използвал „Уличница“. Разбира се, веществото ми е известно, тъй като в университета преминах специален курс за борба с дрогата, но мисля, че вече не се произвежда.

— Грешеш.

— Господи! Казваш, че онзи тип е упоил Бриана с комбинация от двата наркотика, така ли? — Тя притисна длани до слепоочията си. — При това смесени с алкохол, доколкото разбирам. Все едно е пръснал мозъка ѝ с лазерно оръжие. Мръсник! Какво да направя, за да ви помогна да го заловите?

— На първо време разпитай колегите си дали напоследък са имали пациенти, използвали „Уличница“.

— Разбира се. Между другото, знаеш ли откъде произлиза жаргонното название на тази дрога и как е влязла в употреба?

— Не.

— Отначало синтетичното вещество е било използвано при експериментално лечение на шизофреници, но се оказало, че има и друго въздействие.

— Какво?

— В процеса на експериментирането било установено, че приемано в малки дози, веществото възстановява нарушените

сексуални функции на пациентите. След време започнали да го използват при обучаването на компаньонки. Най-ценното му качество е, че хората не се пристрастяват към него. Разбира се, скоро „вълшебното“ му въздействие става общоизвестно и търсенето му на черния пазар нараства. Купуват го най-вече богати колежани и добре платени чиновници — какво по-хубаво от това да „подправиш“ питието на жената на твоите мечти, за да я накараш да се забрави? — Луиз отново отпи от кафето си, опитвайки да потисне гнева си. — Ето как веществото е получило названието си — продължи. — Ако някоя жена го погълне смесено с алкохол, ще се съгласи да я чукат гола наред ледената пързалка в Рокфелер Сентър. Двигателната ѝ система блокира, поради което жената не участва активно в половия акт, но изпълнява всяко желание на партньора. По-късно споменът за случилото се напълно се заличава от съзнанието ѝ.

— Ами ако към „коктейла“ се прибави „Див заек“?

— О, тогава могат да ѝ се изредят всички морски пехотинци на Съединените щати. Ще позволи да я чукат, сърцето ѝ ще ускорява ритъма си, докато в един момент се пръсне, а мозъчната дейност се прекрати.

— Навярно всеки лекар познава фаталното въздействие на тази комбинация — замислено каза Ив. — Предполагам, че е известно на фармацевтите, медицинските сестри, санитарите... на всекиго, които е изучавал фармация.

— Имаш право. Освен ако човекът, който приема дрогата, е пълен идиот, или пък се отдава на удоволствието, без да го е грижа за последствията.

— Добре, поразпитай твоите колеги от другите болници. Обади ми се, ако откриеш нещо важно.

— Непременно.

— Между другото, моите поздравления. Болницата е неузнаваема.

— Вярно е. — Луиз допи кафето си и пъкна пластмасовата чашка в устройството за рециклиране. — Трите милиона, които ни отпусна, свършиха добра работа.

— Три милиона ли?

— Все някак щях да се справя и със сумата, която първоначално уговорихме. Откровено казано, не очаквах толкова щедра премия.

Ив потисна желанието си да заскърца със зъби и небрежно подхвърли:

— Кога... кога ти дадох допълнителната сума?

Луиз понечи да отговори, но стисна устни, сетне колебливо се усмихна:

— Защо ми се струва, че не знаеш нищо по въпроса?

— Опресни паметта ми, Луиз. Кога ти преведох трите милиона?

— Преводът бе направен в края на февруари от твоя пълномощник.

— Така ли? И кой е този пълномощник?

— Имах удоволствието да се запозная с него — зализан адвокат на име Трикъл от прочутата фирма „Монблан, Сислър и Трикъл“. Обясни ми, че парите ще бъдат преведени на два пъти. Половин милион ще получа веднага, а още два милиона и половина, ако приема да работя в „Докас“ — новосъздаден център за лечение на жени и деца, станали жертва на сексуално насилие, намиращ се в Ийст Сайд. Казаха ми — добави с усмивка, — че на галски език „докас“ означава „надежда“.

— Нима?

— Да. Съпругът ти е страхотен мъж, Далас. Ако някога ти омръзне, с удоволствие ще те освободя от него.

— Ще го имам предвид.

— Вие ли сте й дали парите за разширяване на болницата? — попита Пийбоди, когато излязоха на улицата.

— Нищо не съм й дала, защото парите не са мои, а на Рурк. Аз съм обикновено ченге, не финансов магнат, да му се не види! Ченгетата не разполагат с купища долари, които да раздават с щедра ръка.

— Според мен сумата е била използвана за благородна кауза. Яд ли ви е, задето Рурк е действал зад гърба ви?

Ив спря на тротоара и дълбоко си пое дъх.

— Не знам дали ме е яд! — промърмори, сетне опроверга твърдението си, като гневно ритна един уличен стълб. — Можеше да ми каже какво е направил, нали? Но великият Рурк е предпочел да ме

държи на тъмно, а сега се изложих пред Луиз. Честно казано, почувствах се като кръгла глупачка.

Пийбоди, която бе романтичка по душа, бе трогната до сълзи от постъпката на своя кумир.

— Според мен жестът му е бил прекрасен — подхвърли плахо, рискувайки да си навлече гнева на началничката си.

— Не смей да ми противоречиш, Пийбоди! Забрави ли, че съм най-гадното ченге?

— Не съм, лейтенант. Колата ви е на мястото си и дори не е издраскана, което означава, че и обитателите на квартала не са го забравили.

— Жалко! — процеди Ив и се огледа с нескрит копнеж. — С удоволствие щях да си го изкарам на някого.

Като се върна в управлението, изяде едно шоколадче, за да залъже глада си, сетне поиска от компютъра информация за синтетичните наркотици, използвани от убиеца на Брина Банкхед. Дълго се взира в монитора, сетне се свърза с Макнаб:

— Откри ли адреса на онзи тип?

— Не един, а цели двайсет и три.

— Какво?!

— Слушайте, лейтенант, да се срещнем в някоя от залите за съвещания. Във вашата канцелария ме обзема чувство на клаустрофобия. Предлагам да се видим в... — Докато говореше, той натисна няколко клавиша. — А, ето — зала № 426 е свободна. Ще я запазя от ваше име.

— Макнаб...

— Предпочитам да ви обясня лично, не по видеотелефона. Ще се видим там след пет минути.

Той прекъсна връзката, което още повече вбеси Ив.

— Заседателна зала № 426! Веднага! — озъби се тя на Пийбоди и излезе, без да я изчака.

Измарширува през общото помещение с толкова мрачно изражение, че детективите не се осмелиха да я заговорят.

Докато вървеше към залата, гневът ѝ се разпали, липсваше ѝ само подходящ обект, върху когото да го излее.

Фийни имаше лошия късмет пръв да влезе в залата.

— Ти началник ли си или лукова глава? — нахвърли се тя върху него. — Крайно време е да затегнеш дисциплината в отдела. Представи си — Макнаб се осмели да ме командва, да ми затвори телефона и да запази залата от мое име! Отгоре на всичко отказа да ми предостави информацията, която му поисках!

— Почакай, Далас. Аз съм страничен наблюдател.

— Още по-лошо, защото най-често те опират пешкира!

Ирландецът сви рамене и опипа пакетчето със захаросани бадеми в джоба си:

— Не виждам нищо лошо в постъпката на хлапака. Помоли ме да дойда тук, за да съобщи информацията едновременно и на двама ни.

— Аз разследвам този случай, ясно ли е? Ролята на вашия отдел се свежда само до осигуряване на необходимите сведения, нищо повече. Ако командирът разреши, ще сформирам екип, но дотогава Макнаб ще върши черната работа и туйто!

Фийни наклони глава и присви очи:

— И за мен ли се отнася, лейтенант?

— Позна! Разследването е поверено на мен и това, че имаш по-висок чин, не означава нищо! Що за началник си, щом не можеш да научиш подчинените си на ред и дисциплина?

Фийни пристъпи към нея и се приведе, докато носовете им се допряха:

— Не смей да ме поучаваш как да ръководя отдела! Изглежда, си забравила кой те обучи! Уверявам те обаче, че още мога да ти смачкам фасона, затова не ми се прави на голяма работа!

— Отдръпни се!

— Не си познала, Далас. Ако не ти харесва стилът ми на работа, обясни защо. Приведи факти и аргументи, вместо да дрънкаш празни приказки.

Нещо в главата ѝ заплашваше да експлодира. Защо не го беше усетила? Нещо в сърцето ѝ надаваше писъци. Но не ги беше чула. Затова първа отстъпи крачка назад и промълви:

— Упоил я е със силни наркотици. Посипал е леглото ѝ с листенца от рози и я е чукал, докато е издъхнала. После я е изхвърлил през прозореца като ненужна вещ. Да беше я видял как лежи гола сред локвата кръв на тротоара...

Гневът в погледа му се смени със съчувствие:

— Господи!

— Откакто Морис ми го съобщи, не ми излиза от ума — все едно е кост, заседнала в гърлото ми. Извинявай, задето ти се развиках.

— Не се извинявай. Знам, че понякога е трудно да понесеш действителността, с която ежедневно се сблъскват хората с нашата професия, и трябва да си го изкараш на някого.

— Вече имам неговата снимка, неговата ДНК, записите на разговорите, които е водил. Знам на коя маса в бара е седял, когато е пуснал първата доза наркотик в питието, за което жертвата е платила с кредитната си карта. Имам всичко, освен него!

— Ще го заловиш — успокой я ирландецът. Обърна се, когато в залата влезе Пийбоди, следвана по петите от Макнаб. Лицата им бяха зачервени, погледите — убийствени. — Детектив, поиска ли разрешение от ръководителя на разследването да проведем съвещание в тази зала?

Младежът примигна:

— Наложил се да...

— Отговори на въпроса!

— Ами... донякъде се отклоних от процедурата... капитан Фийни. — И без да погледне Пийбоди, младежът знаеше, че тя ехидно се подсмива. — Извинете, задето превиших правата си, лейтенант Далас. Реших, че информацията, с която разполагам, е прекалено важна, за да я съобщя по видеотелефона или по електронната поща.

Ив със задоволство видя как пламнаха страните му, което донякъде я умилостиви.

— Съобщи я, Макнаб, какво чакаш?

— Слушам, лейтенант — отвърна той и се изпъна, придавайки си сериозен вид.

Ив си помисли: „Не е лесно да се държиш като дисциплиниран униформен полицай, когато си издокаран с тъмночервен панталон и тесен пуловер с цвят на нарцис. Признавам обаче, че младежът донякъде се справя.“

— След доста усилия открих паролата, използвана от заподозрения — започна Макнаб. — Фиктивната фирма се нарича „La Belle Dame“.

— Защо я наричаш фиктивна? — попита Ив.

— Защото в целия щат Ню Йорк не е регистрирана фирма или компания със същото название. Даден е адрес, на който всъщност се намира централната гара.

— Нима очакваш да изпадна във възторг от факта, че си попаднал в задънена улица?

— Почакайте, не съм свършил. Започнах да разделям лейърите, докато стигнах до местата, откъдето са били изпращани писмата по електронната поща. Засега съм открил двайсет и три, все кафенета и квартални клубове, предлагащи достъп до Мрежата. Намират се в Манхатан, Куинс и в Бруклин. Повтарям — засега! Този тип е възприел хитра тактика — изпраща или получава чрез машини в обществени компютърни зали. Единствените писма на този адрес са изпратените и получените от Бриана Банкхед.

— Създал го е само заради нея — промърмори Ив.

— Твърде възможно е под това прикритие да има други адреси — продължи Макнаб. — Още не съм преодолял капаните, които е заложил. Едно е ясно като бял ден — този човек разбира от електроника... нещо повече, дяволски е добър. При това е извънредно предпазлив.

— Най-добрата приятелка на жертвата твърди, че никога не го е виждала. Разпитахме и всички живущи в сградата, но и съседите не го познават. — Ив машинално закрачи напред-назад. — Ако Банкхед също не го е виждала, то следва да предположим, че я е набелязал по време на чатове в Мрежата.

— Знаел е и къде работи — намеси се Пийбоди.

— Но когато най-сетне са се срещнали, Бриана не го е познала, приятелката ѝ, която е нейна колежка — също. Това ме кара да мисля, че не е бил постоянен клиент, иначе щяха да го забележат. Нали знаете, дори и в днешно време мъжете, които висят на щанда за дамско бельо, винаги бият на очи. За всеки случай ще направим справка в отдел „Кадри“ на „Сакс“, за да проверим да не би той също да работи в магазина. И още нещо — използвал е клубове и кафенета, предлагащи достъп до Мрежата, което означава, че или е общителен, или се крие сред тълпата. А може би и двете. Ще изпратим снимката му на всички компютърни зали, клубове и кафенета, включени към Мрежата.

Макнаб вдигна ръка, за да привлече вниманието ѝ:

— Лейтенант, знаете ли колко заведения от този род има в Ню Йорк?

— Не знам и не ме интересува. Но съм сигурна, че докато обходиш всички, ще знаеш точния им брой. — Ив погледна Фийни: — Ще се включиш ли в екипа, ако Уитни одобри сформиранието му?

— Мисля, че с Макнаб вече сме се включили — ухили се ирландецът.

— Действай — обърна се тя към младежа. — Засега ще се разделим и ще работим по двойки. — Въздъхна и добави: — Макнаб и Фийни са експерти в тази област. Но преди да напуснем залата, искам отговор на един въпрос — има ли някой от присъстващите, който не желае да работи съвместно с друг член на екипа?

Макнаб се втренчи в тавана, сякаш никога не беше виждал толкова интересен бял цвят. Пийбоди пък навъсено се вторачи в обувките си.

— Приемам мълчанието ви като отрицателен отговор. Пийбоди, ти си с Макнаб, Фийни ще дойде с мен. Започнете с Уест Сайд, ние ще вземем източните квартали. Ще обиколим колкото е възможно повече заведения и компютърни зали до... — погледна ръчния си часовник, направи наум някакви изчисления и добави: — До двацет и един часа. Сборен пункт утре в осем сутринта у нас. Предпочитам да проведем поредното съвещание у дома. Фийни, да поискаме необходимото разрешение от Уитни.

Ирландецът я последва по коридора, като си подсвиркваше. Като се отдалечиха от залата, отбеляза:

— Можеше да ни „чифтосаш“ по друг начин.

— Така е. — Тя се озърна, за да се убеди, че не ги подслушват. — Дано не греша, но все си мисля, че така двамата ще изгледят недоразуменията си, а всички ние с облекчение ще въздъхнем и ще си гледаме работата.

Докато се изкачваха с ескалатора, Фийни подхвърли:

— Залагам двацетачка на Пийбоди.

— Брей, много си хитър! — Тя пхна ръце в джобовете си. — Не ми остава друго, освен да заложа на кльощавия задник на Макнаб, но е редно да ми дадеш известно предимство, например три към пет.

— Дадено.

Междувременно Пийбоди и Макнаб не бяха помръднали от местата си.

— Не възразявам да работя с теб — най-сетне наруши мълчанието той.

— Че защо да възразяваш? Както виждаш, изобщо не повдигнах въпрос.

— Радвам се.

— Аз също.

Изминаха двайсетина секунди. Той продължаваше да се взира в тавана, тя — в обувките си. Макнаб отново не издържа:

— Напоследък ме отбягваш, та реших, че може би ще се възпротивиш на решението на Далас.

— Не те отбягвам, просто се държа нормално. Забрави ли, че скъсахме?

— Не съм забравил — смотолеви младежът, жегнат от безразличието ѝ. Проклетата Пийбоди не даваше пет пари за него, докато той непрекъснато мислеше за нея.

— Освен това — продължи тя с поучителен тон, — нямаше да си въобразяваш, че те избягвам, ако беше проявил малко повече внимание към мен.

— Внимание ли? Защо да си губя времето? Аз съм зает човек, Пийбоди. Прекалено зает съм, за да се занимавам с най-обикновена полицайка, която през свободното си време се забавлява с някакво жиголо.

— Не намесвай Чарлс! — Тя скочи на крака и кръвнишки го изгледа, макар че сърцето ѝ се късаше.

— Не ми се налага да използвам услугите на проститутки — невъзмутимо продължи младежът. — Заобиколен съм от тълпи красиви момичета, които се стремят да привлекат вниманието ми. — Той протегна крака и присмехулно се изкиска. — Но това не те засяга, нали? Най-важното в момента е да изпълним задачата. Разбира се, ако е по силите ти.

— Слушай, драги, по нищо не ти отстъпвам, дори съм по-добра от теб, ясно ли е! — озъби се тя.

— Ще видим. Ще изготвя списък на местата, които трябва да посетим, после трябва да се залавяме за работа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не знаеш как изглежда убиецът.

Ив намръщено се втренчи в шефа на лабораторията Дики Беренски. Каза си, че въпреки мазната му и глуповата усмивка, заради която му бяха лепнали прякора Тъпака, както и самозаблудата му, че е дар божий за жените, той беше истински гений в неговия малък свят на влакна, нишки и секреции.

— Нима прекъсна важната ми работа и ме повика тук само да ми съобщиш, че не знам как изглежда убиецът?

— Помислих си, че информацията те интересува. — Както му беше обичай, Дики отмести от бюрото стола си на колелца и се придвижи към друг монитор. Костеливите му пръсти заиграха по клавиатурата. — Виждаш ли това?

Ив се втренчи в екрана:

— Мисля, че е кичур коса.

— Браво на дамата! Улучи право в десетката и спечели награда! — провикна се той, подражавайки на едновременните собственици на стрелбища. — Може би ще попиташ каква е косата — готов съм да задоволя любопитството ти. Косата не е нито на убиеца, нито на жертвата, а е кичур от перука. Скъпа перука от естествен косъм.

— Възможно ли е да разбереш откъде е купена?

— Работя по въпроса — самодоволно се ухили той, сетне подкара стола към друг компютър. — А това знаеш ли какво е?

На монитора се виждаха някакви фигури, окръжности и формули. Ив тайно въздъхна — мразеше игрите на предположения, но знаеше как да постъпи, за да спечели благоразположението на Дики.

— Не знам, приятелю. Ще ми обясниш ли?

— Това е грим, Далас. По-точно — фондъотен № 905/4. Следи от него открихме върху спалното бельо, но не отговаря на грима на убитата. Има и още нещо. — Той натисна клавиш и на монитора се появи друго изображение. — Открихме следи и от козметичен пластилин, който хората използват да променят формата например на

скулите или на брадичката си, ако не се осмеляват да се подложат на пластична операция.

— Жертвата не е използвала козметичен пластилин, така ли?

— Дамата печели още една награда! Накратко казано, Далас, човекът е бил с перука и със силен грим, чертите му са били променени чрез пластилина. Затова казах, че не знаеш как изглежда.

— Каква прекрасна новина, Дики! Ще ме зарадваш ли с още нещо?

— Открих два косъма от пубиса му. Докато си говорим, ще излязат резултатите от анализа и ще ти съобщя повече подробности. Намерихме отпечатъци от пръстите му върху чашите за вино, бутилката, трупа, вратата на балкона, парапета и къде ли не още. Ти само го намери, останалото остави на нас.

— Изпрати ми всичко, което имате до този момент. Разбери къде се продават козметичните средства, които изреди преди малко — сведенията са ми необходими за съвещанието, което ще започне утре в осем сутринта! — обърна се и бързо закрачи към изхода.

— Хей! — провикна се Дики. — Да беше казала поне едно „благодаря“.

— Добре, де, благодаря... Мътните те взели!

Докато шофираше към дома си, мислено преповтаряше онова, което ѝ беше съобщил шефът на лабораторията. Опитваше се да разбере психиката на убиеца, отнел живота на Брина Банкхед, а от образа, който постепенно се оформяше в съзнанието ѝ, я побиваха тръпки. Беше достатъчно умен, за да промени външността си и да не бъде разпознат на видеозаписите от охранителните камери. И все пак нещо ѝ подсказваше, че не се е върнал в апартамента на младата жена, за да я убие.

Целта му е била да я съблазни.

Но вероятно нещата са излезли от контрол и накрая върху листенцата от рози, с които е обсипал леглото, е лежала мъртва жена. Изпаднал е в пристъп на паника или на гняв и я е хвърлил през прозореца. Ив беше склонна да приеме първото — на излизане от апартамента на Брина изражението му не беше гневно.

Първото ѝ заключение бе, че този човек е богат или разполага с пари. След повече от година съвместно съжителство с Рурк тя вече безпогрешно определяше материалното състояние на хората според облеклото и дори според козметичните средства, които използваха. По кройката бе познала, че костюмът на убиеца е дело на прочут моделиер, а обувките му са от известна марка.

И все пак бе позволил на Бриана да плати сметката в бара. „С един куршум два заека — помисли си тя. — Не се е наложило да подпише чек, по който по-късно да го проследят, а пък самочувствието му е било поласкано от факта, че една жена е готова да плати сметката, за да бъде в неговата компания.“

И още нещо интересно — този тип притежава солидни технически познания и разбира от химия... или пък имаше непрекъснат достъп до необходимата информация.

Освен това е извратен, сигурно не постига ерекция при нормален полов акт. Най-вероятно е ерген — мъже като него не се женят. Пък и едва ли се стреми към сериозно обвързване — единството, което го интересува, е да подчини някого на властта си. Обсипал е с листенца от рози леглото не заради Бриана, а за да разпали собственото си перверзно въображение.

Да се види в ролята на любовник.

След като е упражнил властта си над една жена, пред него има две възможности. Да се скрие вдън земя, измъчван от гняв и вина заради стореното. Или отново да „тръгне на лов“.

От опит Ив знаеше, че хищниците не престават да убиват след първата си жертва.

Докато шофираше, потънала в мисли, неусетно стигна до къщата, която Рурк бе построил в сърцето на милионния град. Приказната сграда изглеждаше още по-красива в здрача. Кехлибарена светлина струеше през прозорците, които бяха толкова много, че тя все не успяваше да ги преброи. В градината бяха разцъфнали декоративни дръвчета и храсти с екзотични названия, деликатният им аромат изпълваше с благоухание въздуха и човек забравяше, че се намира в града.

Понякога ѝ се струваше, че непознатото и свършено жилище зад каменните стени и железните врати е като далечна и чужда страна, в която тя живее по една случайност.

Постепенно обикна къщата, а само допреди година едва ли щеше да повярва, че е възможно. От първия миг, в който я зърна, изпита възхищение, примесено със страх, от неповторимата ѝ красота, от изящните предмети, мебели, картини и други произведения на изкуството, изпълващи безбройните помещения. По-късно започна да изпитва към сградата чувство на обич като към човека, който я бе съградил с вдъхновението си.

След като знаеше, че него го няма вкъщи, за миг се изкуши да завие обратно и да пренощува в канцеларията си в Централното полицейско управление.

Но хрумването ѝ подейства потискащо, тъй като ѝ напомни какво щеше да прави, ако в живота ѝ не бе влязъл Рурк. Стисна зъби и продължи по алеята, водеща към къщата.

Спря пред главния вход, изкачи се по каменните стъпала, отвори тежката дъбова врата и от здрача навън се озова в ярко осветеното фоайе.

Дори не се изненада, когато срещу нея се изпречи икономът Съмърсет, издокаран с обичайния си черен костюм, който му придаваше вид на зловец гарван. Лицето му бе като издялано от камък, гласът му — студен като повеи на зимен вятър.

— Лейтенант, напуснахте къщата посред нощ и не благоволихте да ме уведомите какви са плановете ви за деня и кога да очаквам завръщането ви.

— Леле, колко си строг, татенце! Ще ме накажеш ли да не излизам цял месец?

Тъй като знаеше, че постъпката ѝ ще го вбеси — а най-голямото удоволствие в живота ѝ бе да вбесява надутия иконом на Рурк — свали якето си и го преметна на парапета на стълбището.

Тъй като знаеше, че постъпката му ще раздразни Ив — а едно от удоволствията в живота му бе да дразни ченгето, за което се беше оженил Рурк — Съмърсет с два пръста взе протритото яке, сякаш го беше гнус да го пипне:

— Въпрос на елементарна учтивост е да ме осведомявате кога ще се приберете, но не очаквам да го проумеее.

— Фантастично! Най-сетне постигнахме съгласие. Ако искаш да знаеш, цяла нощ бях на един щур купон. Сещаш ли се за поговорката, че когато котаракът го няма, мишките лудуват? — Изгаряше от

желание да го попита кога ще се върне Рурк, но по-скоро би си отхапала езика.

Докато се изкачваше по стълбата, си мислеше, че Съмърсет положително знае онова, което толкова живо я интересува. Проклетият иконом знаеше всичко. Разбира се, можеше да се обади на Рурк, но се страхуваше да не стане за смях.

Та нали беше разговаряла с него само преди двацет и четири часа? Нали ѝ бе казал, че се надява да се върне след няколко дни?

Влезе в спалнята, поколеба се дали да вземе душ и да хапне нещо, но се отказа — нямаше настроение нито за едното, нито за другото. Най-добре да отиде в кабинета си и да прегледа записките си по случая. Свали кобура с оръжието, изпъна рамене... но изведнъж осъзна, че и работата няма да ѝ помогне.

Трябваше ѝ малко време за размисъл.

Много рядко посещаваше градината на покрива, защото страдеше от аерофобия. Ала днес бе в такова настроение, че дори в просторната си спалня се чувстваше като в клетка. Реши, че свежият въздух може би ще я разведри и ще ѝ помогне да събере мислите си.

Отвори купола и звездната светлина посребри миниатюрните дръвчета и красивите цветя, засадени в саксии. Фонтан ромолеше наред езерцето, в което декоративни рибки проблясваха като скъпоценни камъни.

Бавно се приближи до стената, обграждаща този участък от покрива, в която незнаен скулптор бе вградил фигури на крилати феи.

Спомни си, че няколко пъти бяха канили гости във великолепната градина. Разбираше, че за човек с общественото положение на Рурк устройването на блестящи светски празненства е задължително, но умът ѝ не побираше как е възможно това да му харесва.

Май никога не бе идвала тук сама... или пък само със съпруга си. Запита се кой се грижи за прекрасните цветя и декоративните растения, кой храни рибките и поддържа идеална чистота.

Когато си беше у дома, почти не виждаше домашни помощници — било то дроиди или хора — изключение правеше само проклетият Съмърсет. Ала откакто бе съпруга на Рурк, беше разбрала, че богатите и могъщи хора с лекота командват почти невидими армии от прислужници, които се занимават с отегчителните ежедневни задължения.

Но макар да беше богат и могъщ финансов магнат, съпругът ѝ беше заминал за Ирландия, за да уреди лично формалностите, свързани със смъртта на негов приятел.

А тя ежедневно уреждаше формалностите около смъртта на непознати, чийто живот е бил отнет насилствено.

Насили се да изпразни съзнанието си, сетне се замисли за Брина Банкхед.

Била е млада, жизнена, с романтична душа. Изрядна домакиня, която се е заобиколила с красиви вещи, подредени с изискан вкус. Дрешникът ѝ беше пълен със стилни тоалети, всеки поставен на отделна закачалка и в калъф.

Роклята и обувките, които е носила в онзи фатален ден, са били съвсем нови, а разходите за закупуването им прилежно бяха вписани в дневника ѝ. Посетила бе и козметичен салон, за да ѝ направят почистваща маска и маникюр, сложила си бе и обиците, закупени в деня на срещата.

Била е и много женствена, а романтичната ѝ натура е породила любовта ѝ към поезията.

Накратко, убиецът се интересува от млади, романтични и женствени дами.

В хладилника ѝ бяха намерили две бутилки вино, които бяха далеч по-евтини от бутилката на масата. Дали е била в кожената чанта на Данте заедно с наркотиците, листенцата от рози и свещите?

Брина е държала презервативи в чекмеджето на нощното си шкафче, но той не беше използвал нито един. Младата жена е била толкова дрогирана, че не е била в състояние да настоява за предпазни мерки; убиецът пък не се е страхувал, че ще го разпознаят по неговата ДНК.

Дори да бе останала жива, Брина не би могла да го идентифицира. Нещо повече, споменът за вечерта е щял да се заличи от съзнанието ѝ.

Ив вече беше разпитала бармана в заведението, в което жертвата и убиецът бяха прекарвали час-два. Човекът ѝ разказа, че Брина и кавалерът ѝ се държали като лудо влюбени един в друг — държали се за ръце, разменяли си целувки и погледи, от време на време избухвали в смях. От далеч си личало, че са любовници. Видеозаписът, направен от охранителните камери, потвърждаваше думите на бармана, дори

придаваше нови щрихи на картината. Бриана не само бе поканила в апартамента си мъжа, с когото се бе запознала едва преди няколко часа, ами буквално го беше завлякла вътре.

„Какъв хитрец — помисли си Ив. — Изчакал е тя да поеме инициативата.“

Ако Бриана бе останала сред живите, мръсникът щеше да се изплъзне безнаказано. Дали пък не го е правил и друг път?

Не, невъзможно е. Ив машинално заобикаля покрай стената. Ако има навика да дрогира жените, които харесва, не би превишил дозата. Все пак си струва да се провери процентът на вероятност.

Ако онзи тип действа по установен шаблон, то има и друг път да бъде проследен. Да бъде спрял.

Тя извади електронния си бележник и набра ключовите думи:

Чатове в Мрежата.

Поезия.

Трудни за намиране и скъпи наркотици.

Перука, козметика за променяне на външността.

Розови рози.

„Пино Ноар“, реколта '49.

Сексуално извратен.

Технически умения.

Познания в областта на химията.

Прочете написаното, сетне пъкна бележника обратно в джоба си и реши, че все пак няма да е зле да се пъкне под душа, да хапне надвенатри и едва тогава да отиде в кабинета си.

Обърна се... и видя Рурк.

Бяха женени повече от година, но знаеше, че докато е жива, всеки път, когато го види, сърцето ѝ лудо ще затуптява.

Понякога се казваше, че след време може би няма да се чувства неловко от „абсурдната“ си реакция.

Рурк бе като видение, породено в мечтите на всяка жена. Строен, елегантен, почти винаги облечен в черно, той щеше да изглежда зашеметяващо красив с развяващ се старомоден плащ или в рицарски доспехи. Лицето му, сякаш изваяно от дървен скулптор и обрामчено от черна коса, лъскава като коприна, би могло да бъде лице на поет или на воин. Невероятните му сини очи бяха като дълбоки езера, а погледът му все още караше краката ѝ да се подкосяват.

Излишно бе да се самоаблуждава — лудата ѝ любов към него винаги щеше мъничко да я смуцава.

Зърнеше ли любимото лице, винаги щеше да изпитва трепет.

— Не те очаквах днес — промърмори тя с престорено равнодушие.

— Бързах да се прибера. Здравей, лейтенант.

Като чу гласа му, в който се долавяше едва забележим ирландски акцент, всичко в нея сякаш се преобърна. А когато Рурк се усмихна, тя колебливо пристъпи напред. След миг вече тичаше към него.

Той я посрещна с отворени обятия, повдигна я, като че беше лека като перце, а устните му се сляха с нейните.

Стори ѝ се, че проблесна мълния, заля я топлина, проникваща до мозъка на костите ѝ.

Рурк я притискаше в прегръдките си, а вкусът на устните ѝ постепенно заличаваше скръбта и умората от пътуването до Ирландия. В главата му се въртеше една и съща мисъл: „У дома съм. Най-сетне съм у дома!“

— Не благоволи да ме уведомиш какви са плановете ти и кога да очаквам завръщането ти — надутото изрече Ив, умело подражавайки на Съмърсет. — Сега ще трябва да отменя срещата с двамата близнаци, прочути с танца, който изпълняват на скута на дамите.

— О, за Ларс и Свен ли говориш? Чувал съм, че са много изобретателни. — Той я пусна и допря страна до нейната. — Всъщност какво правиш тук?

— Честно да си призная, не знам. Не ме свърташе на едно място, имах усещането, че се задушavam. — Направи крачка назад и критично го огледа. — Добре ли си?

— Да.

Ала тя отметна глава, обгърна с длани лицето му и отново попита:

— Наистина ли си добре?

— Преживяването бе по-мъчително, отколкото очаквах. Признавам, че се чувствам отвратително.

— Мик беше твой приятел. Предаде те, но изкупи вината си, като те спаси с цената на живота си.

— Да, умря заради мен... — промълви Рурк и допря чело до нейното. — До края на живота си ще изпитвам угризения на съвестта.

Съжалявам, че се поддадох на увещанията на Брайън. Отново срещнах хора, напомнящи ми за миналото, видях гроба на Мик и... не ми беше лесно.

— Трябваше да те придружа.

Рурк неволно се усмихна:

— Повечето ми приятели щяха да се чувстват неловко в присъствието на служителка на закона, била тя и моя съпруга. Между другото, Брайън, който продължава да работи като барман в собственото си заведение, помоли да ти предам едно съобщение — че търпеливо ще чака, докато ти дойде умът в главата и ме зарежеш, защото съм недостоен за чувствата ти.

— Ще го имам предвид — човек винаги трябва да има резервен вариант. Вечерял ли си?

— Не още.

— Какво ще кажеш да разменим ролите си? Ще те насиля да се нахраниш, тайно ще пусна сънотворно в питието ти, после ще те сложа да си легнеш.

— Като гледам сенките под очите ти, май ти имаш повече нужда от храна и сън. Съмърсет ми каза, че не си се прибрала цяла нощ.

— Ще го убия този мазен доносник! До гуша ми дойде да ме шпионира... Снощи ме повикаха по спешност и...

Той прокара пръсти през косата ѝ, за кой ли път възхищавайки се от гъстата ѝ кестенява грива с червеникави оттенъци.

— Ще споделиш ли какво се е случило този път?

Ив знаеше, че ако откаже, рано или късно той ще изтръгне истината от нея.

— По-късно — промърмори и се притисна към него.

— Толкова ми липсваше, Ив. Жадувах да те държа в прегръдките си, да усетя уханието, което се излъчва от теб, вкуса на устните ти.

— Имаш възможност да си наваксаш — поусмихна се тя и извърна глава, за да го целуне.

— Тъкмо това възнамерявам да направя.

— Казват, че пътят към ада е застлан с добри намерения. — Ив игриво захапа устните му. — Важното е да се осъществят — тук и сега.

Рурк я поведе към удобното кресло.

— Нали имаш среща с Ларс и Свен — подхвърли нехайно.

— Ще я отложам за по-късно.

Той широко се усмихна и я накара да седне:

— Мисля, че ще бъдеш преуморена и няма да оцениш таланта им.

— Кой знае, в момента съм изпълнена с енергия — заяви Ив, а когато той се намести между бедрата ѝ, изненадано вдигна вежди: — О, ти също!

— Изглежда се посъвзех от преживяното в Ирландия. — Рурк разкопча първото копче на дрехата ѝ. — Хей, май си облякла моя риза.

Ив потръпна, сетне се овладя и наперено отговори:

— И какво от това?

— Имаме малък проблем — усмихна се той — бе едновременно трогнат и развеселен. — Веднага си я искам обратно — добави и се зае с останалите копчета.

— Притрябвала ти е — имаш поне още петстотин... — Дъхът ѝ секна, когато той прокара пръст по гърдите ѝ. — Е, ще си я получиш, щом повдигаш въпрос за някаква си дрипа.

— Дай я веднага — промърмори той и нежно я целуна по устните.

Струваше му се, че никога досега не е бил с тази жена, че му предстои да я опознае — устните му да усетят вкуса на устните и на кожата ѝ, пръстите му да докосват дългите ѝ бедра, тесния кръст, малките, стегнати гърди; искаше му се да усети възбудата ѝ, да я прелъсти и сам да изпита неповторима наслада.

Ив го накара да свали ризата си, захвърли встрани своята, изви се като дъга, а той проникна в нея.

Нощта бе прохладна, ала кръвта във вените им бе като разтопена лава. Ив въздъхна, когато устните им отново се сляха в продължителна целувка, отначало изпълнена с нежност, сетне с настойчивост.

А когато Рурк сведе глава и поднови целувките, от гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон.

„Още... и още... искам я цялата...“ — мислено шепнеше той, после мислите излетяха като птици от съзнанието му.

Съществуваше само шията на Ив, раменете ѝ... всяка нейна извивка. Плътта ѝ го опиваше, усещането бе главозамайващо. Жадно засмука гърдите ѝ, като че искаше да проникне до самото ѝ сърце.

Тя потрепери и машинално се повдигна, сякаш му се предлагаше, прокара длани по тялото му и го притисна още по-силно

към себе си.

Всеки път Рурк я караше да го желае повече, отколкото ѝ се струваше възможно, всеки път сливането на телата им бе като ново и ново чудо. А когато устните му докоснаха най-интимното ѝ място, тя се вкопчи в страничните облегалки на креслото и се остави да бъде пометена от тайфуна на плътската наслада.

Стори ѝ се, че звездите на небосвода лудо се завихрят, други сякаш избухнаха в тялото ѝ. Плътта ѝ като че се превърна в живак, тя се заизвива като змия.

Настойчивостта му постепенно премина в нежност, той вдигна глава и прошепна нещо неразбираемо.

Ив се вкопчи в косата му, устните ѝ се притиснаха към шията му, откривайки пулса, който биеше за нея. Когато Рурк проникна в нея, тя отвори очи и видя, че съпругът ѝ я наблюдава.

Сърцето ѝ лудо биеше, дъхът ѝ излизаше на пресекулки — никой не я беше гледал така. Погледът на Рурк красноречиво говореше, че за него тя е центърът на света.

Повдигна се, отдавайки му се изцяло, отпусна се и отново се повдигна, като че изпълняваше магически танц за спечелване на любимия... потърси устните му със своите.

Чу го да шепне името ѝ: „Ив, Ив...“, притисна го още по-силно към себе си и двамата заедно се върнаха на земята.

По-късно той донесе два халата. Понякога Ив се питаше дали в къщата няма скрита малка фабрика за коприна, с което да се обясни неизчерпаемият запас от копринени халати, с които разполагаше съпругът ѝ. Загърна се с дрехата, която, въпреки че беше от коприна, бе достатъчно плътна да я предпази от хладния нощен въздух.

Бяха решили да останат за вечеря в градината на покрива, опиянени от току-що преживяното.

Когато седнаха на масата и се вгледаха един в друг на светлината на трепкащите пламъчета на свещите, Ив си помисли: „Телешки бифтеци, изстудено вино, романтична обстановка, и то след зашеметяващ секс — какво повече може да иска човек?“

— Радвам се — промърмори между хапките.

— На какво? — повдигна вежда Рурк.

— Че се върна. Ако бях сама, щях да хапна на крак един сандвич, а сега се наслаждавам на прекрасната храна, виното и приятната компания.

— Когато отсъствам, Съмърсет е на твое разположение.

— Как можа да го кажеш — развали ми апетита — заяви тя и усърдно продължи да се храни.

Рурк я наблюдава няколко секунди, сетне отбеляза:

— Гладна си като вълк. Питам се дали днес си сложила залък в устата.

— Първо, Фийни ме почерпи с поничка, второ — не започвай старата песен. Между другото, що за вино е „Пино Ноар“, реколта '49?

Той отново вдигна вежда:

— Спомняш ли си надписа на етикета?

— Да му се не види! — Ив затвори очи и се помъчи да си припомни как изглеждаше бутилката. — Спомних си! Беше на френски — „Maison de Lac“.

— Отличен избор. Трябва да проверя, но мисля, че бутилката струва около петстотин долара.

— От твоите винарни ли е?

— Да, защо питаш?

— Защото е едно от средствата, с които е било извършено убийството. — Ив присви очи: — Случайно да си собственик на жилищната сграда, намираща се на Десета улица?

— Коя по-точно?

Тя гневно изпъшка, отново порови във „файловете“ в съзнанието си и продиктува адреса.

— Мисля, че не е моя собственост. — Той широко се усмихна и шеговито подхвърли: — Как съм пропуснал да я купя?

— Никак не е смешно — навъси се Ив. — Все пак се радвам, че като никога убийството е извършено в сграда, която не ти принадлежи.

— По какъв начин бутилка от най-хубавото вино се е превърнала в смъртоносно оръжие? Отрова ли са разтворили в него?

— Нещо такова... — Тя се поколеба за миг, после му разказа всичко.

— Ухажва я чрез електронната поща — замислено промърмори Рурк, — завърта ѝ главата с поезия, сетне пуска в напитката ѝ два от най-опасните синтетични наркотици...

— В напитките ѝ — прекъсна го Ив. — През цялата вечер я е наливал с алкохол.

— Действал е според някакъв свой сценарий — запленил я е с гръмките си фрази, прелъстил я е, възползвал се е от безпомощното ѝ състояние. Да, възползвал се е — повтори той едва чуто. — Според мен си е казал, че доставя удоволствие на партньорката си. Че това не е изнасилване, а прелъстяване, изпълнено с романтика, еротично и задоволително и за двамата.

Тя остави вилицата и се втренчи в съпруга си:

— Защо мислиш така?

— От теб разбрах, че се е постарал да промени външността си. След като жената го е поканила в жилището си и вече е била под въздействието на дрогата, би могъл да направи с нея каквото пожелае. Ако се възбужда, когато упражнява насилие, спокойно е могъл да ѝ причини болка. Ала той се е постарал да създаде атмосфера на романтика — запалени свещи, музика, цветя. Освен това ѝ е дал наркотик, предизвикващ агресивността ѝ и повишаващ сексуалното желание. Самозаблуждавал се е, че тя не само го желае, но е и страдна любовница. Дали го е направил за повдигане на самочувствието си, или само по този начин е способен на полов акт? А може би и двете...

— Браво на теб, браво! — одобрително кимна Ив. — Много мислих за това, но разсъждавам като жена. Съвсем друго е да видиш случилото се през погледа на представител на силния пол. Промяната на външността е елемент от плана за прелъстяването. Скъпите дрехи, перуката, гримът... Стремел се е да прилича на... — Тя млъкна и се втренчи в невероятно красивия мъж срещу себе си. — Мътните го взели, постарал се е да прилича на теб!

— Моля?

— Не го разбирай в буквалния смисъл — не беше твой образ и подобие. Косата му беше дълга и къдрава, очите — зелени. И все пак помежду ви има прилика — и двамата сякаш сте плод на най-съкровените женски мечти.

— Скъпа, не ме карай да се изчервявам.

— Не си от срамежливите — сръза го тя. — Слушай, изобщо не ми е до шеги. Външността на онзи тип е елемент и от неговите фантазии. Мечтае да бъде страхотен любовник, на когото нито една жена не може да устои; иска му се да бъде именно такъв, за каквото се

представя — богаташ, който е обиколил целия свят, образован и изтънчен, но по душа безнадежден романтик. Повечето жени веднага биха ухапали стръвта.

— Но не и ти, лейтенант — усмихна се Рурк. — Спомни си колко време и усилия ми бяха необходими, докато спечеля сърцето ти.

— Омъжих се за теб заради секса — отсече тя и отново взе вилицата си. — Както и поради причината, че осигуряваш истинско месо и кафе, не някакви соеви заместители... Кое то пък ме подсети за нещо друго. Луиз Димато живее в същата сграда.

— Така ли?

— Тъкмо се е канела да се прибере вкъщи, когато Банкхед е паднала върху тротоара.

Рурк допълни чашите с вино и промърмори:

— Сигурно се е почувствала ужасно.

— Днес се отбих в болницата да ѝ съобщя докъде е стигнало разследването и забелязах много промени.

— Хмм.

— Точно така — хмм. Защо не ми каза, че си дарил на болницата три милиона долара?

Той отпи от чашата си, позамисли се и отвърна:

— Дарявам големи суми за благотворителна дейност, за които не те уведомявам. — Помълча, сетне усмихнато добави: — Искаш ли в бъдеще да ти предоставям копия от документите?

— Не се прави на много умен, красавецо. Искам да знам защо зад гърба ми си дал сума, петорно по-голяма от уговорената. И защо не си ми казал за медицинския център, в който си настоявал да помага Луиз.

— Помолих я, защото я смятам за способна лекарка.

— Рурк! — Тя хвана ръката му. — Знаем, че си основал този център заради мен. Мислиш ли, че щях да се разтревожа или да се разгневя, ако беше споделил с мен намеренията си?

— Работата по осъществяването на проекта започна преди няколко месеца — обясни Рурк и обърна ръката си, за да сплете пръсти с нейните. — Направих го както заради теб, така и заради себе си. Когато с теб бяхме деца, нямаше подобни приюти и медицински заведения, които да оказват помощ на сексуално малтретирани жени и деца. Но дори да съществуваха, аз нямаше да отида. Бях прекалено

горд, прекалено озлобен. Нямах да отида, въпреки че имах кръвоизливи в ушите от поредния побой. Но знам, че мнозина ще отидат и ще получат помощ. — Той се загледа в преплетените им пръсти. — Все пак мисля, че ако не беше ти, нямаше да се заема с осъществяването на този проект.

— Но защо не ми каза? — настоя Ив.

— Приютът към центъра още не е довършен — заобяснява той, — но вече работи и приема „гости“, както ги нарича персоналът. Ала предстои още много работа, както и внедряването на нови програми. Ще бъде... — Той замълча за миг, после възкликна: — Няма смисъл да увъртам! Предпочетох да не ти кажа за приюта, защото не знаех дали идеята ще ти допадне или ще те наскърби.

— Името ми допадна.

— Радвам се.

— Наскърбява ме — между другото, думата е крайно неподходяща, — че не си пожелал да споделиш с мен нещо, което ме кара да се гордея с теб. И аз не бих отишла в приютите, за които говориш — продължи, като забеляза втренчения поглед на съпруга си, — защото той много ме беше наплашил. Описваше ги като зейнали тъмни ями, а аз се страхувах от мрака почти колкото се страхувах от човека, наричащ себе си мой баща. Да, нямаше да потърся помощ, но много други биха го сторили.

Рурк нежно целуна ръката ѝ и промълви:

— Имаш право.

— Погледни се, скъпи. Някогашното крадливо гаменче от Дъблин сега е стълб на обществото, филантроп и най-примерен гражданин.

— Моля те, не започвай!

— Знаеш ли какъв си? Железен мъж със златно сърце.

— Не ме принуждавай да те ударя, Ив.

— Чуваш ли? — Тя наклони глава. — Зъбите ми тракат от страх. — Облегна се назад и със задоволство си помисли, че мъката, изписана на лицето му при пристигането му, вече се е заличила. Май започваше да овладява изкуството да бъде добра съпруга. — Е, позволих ти да ме нахраниш и да ме любиш, следователно задоволих най-належащите ти нужди. А сега трябва да поработя.

— Извинявай, че ти го напомням, но обеща да ме завиеш, като си легна.

— Точно това ще почака, умнико. Налага се спешно да проверя няколко вероятности. Дано да открия нещо, което да ми подсказе как да се добра до електронния адрес, който онзи тип използва. Названието на фиктивната фирма е френско — „La Belle Dame“.

— О, Кийтс!

— Какво е това?

— Не какво, а кой, глупачето ми. Джон Кийтс е поет, живял през деветнайсети век. Стихотворението се нарича „La Belle Dame Sans Mersi“, което означава „Красивата безмилостна жена“.

— Откъде знаеш толкова много?

— Учудващо е, нали? — Той се засмя, сетне я накара да стане, като дръпна ръката ѝ. — Ще ти прочета стихотворението, после ще започнем работа.

— Не ми е необходима помощта...

Рурк я накара да млъкне, като жадно я целуна. После я погледна в очите:

— Е, какво ще кажеш? Да речем, че си заявила как не са ти необходими нито помощта, нито намесата на цивилни лица, след което съм ти изтъкнал предимствата на гореказаното. След ожесточен спор, който е продължил повече от двацет минути, си се съгласила, че побързо от теб ще се добера до необходимата информация, че ти трябва малко помощ. Не мислиш ли, че по този начин ще спестим време?

— Съгласна съм. — Тя го изгледа накриво. — Но ако забележа, че изглеждаш самодоволен, ще те изритам като мръсно псе.

— Скъпа, това се подразбира.

ПЕТА ГЛАВА

Нямаха представа как изглежда. Всеки път, когато страхът се опитваше да пропълзи в душата му като отровно насекомо, той си повтаряше тази простичка, но ключова фраза.

Нямаха представа как изглежда, следователно не можеха да го открият.

Свободен е да се движи по улиците, да се вози на такси, да се храни в ресторант, да обикаля нощните клубове. Никой няма да го разпитва, да го посочва с пръст или да повика ченгетата.

Бе отнел човешки живот, но беше в безопасност.

В живота му не беше настъпила промяна, ала все пак страхът го гризеше.

Разбира се, смъртта на жената беше нещастен случай. Непреднамерена грешка, породена от напълно оправдан излишък на ентузиазъм.

Обективно погледнато, донякъде и жената имаше вина.

Всъщност вината бе изцяло нейна.

След като го повтори няколко пъти, докато яростно гризеше нокътя на палеца си, събеседникът му въздъхна:

— Кевин, ако те успокоява да сновеш напред-назад и да се повтаряш, отиди някъде другаде. Изнервяш ме.

Кевин Морано, висок и мускулест двайсет и три годишен младеж, се тръсна на канапето и заудря с юмрук по страничната облегалка. Лицето му беше гладко като на дете, имаше светлосини очи и светлокестенява, въздълга коса. Накратко, беше от хората, които не бихте забелязали, дори всеки ден да ги срещате на улицата.

Макар и съвсем обикновено, лицето му щеше да бъде симпатично, ако не беше навикът на младежа да се цупи винаги, когато му правят забележка.

И сега със свъсени вежди наблюдаваше своя приятел, с когото бяха заедно от толкова дълго време, и си мислеше, че е редно онзи да прояви поне мъничко съчувствие, да му окаже морална подкрепа.

— Мисля, че тревогата ми не е безпричинна. — В гласа му се долавяха плачливи нотки, сякаш бе капризно дете. — Всичко отиде по дяволите, Лусияс.

— Глупости! — Думата бе по-скоро команда, отколкото коментар. Лусияс Дънуд беше свикнал да командва Кевин. Според него това бе единственият начин да успеят.

Отново се зае с изчисленията и измерванията — както обикновено работеше с лекота и увереност. Лабораторията, която бе проектирал и оборудвал, напълно задоволяваше изискванията му.

Като малък се славеше като дете-чудо. Беше красиво момченце с червеникави къдрици и интелигентни, блестящи очи, притежаващо невероятен талант в областта на математиката и точните науки.

Обграждаха го с грижи, глезеха го и го възхваляваха, осигуриха му най-доброто образование.

Чудовището, което се криеше в него, бе много лукаво и много търпеливо.

И той като Кевин бе израснал сред богатство и разкош, ползвайки всички привилегии на общественото си положение, двамата бяха почти като братя. И тъй като бяха създадени по един и същ начин, в името на една и съща цел, бяха по-близки от кръвни роднини.

Още в детството си бяха открили връзката помежду си, усещаха какво се крие зад невинните им личица.

Посещаваха бяха едни и същи учебни заведения, помежду им имаше вечно съперничество не само по отношение на оценките, но в борбата за място в обществото. Въпреки това се подкрепяха взаимно, осъзнавайки, че общоприетите норми и закони не важат за тях.

Майката на Кевин бе поверила невръстното дете на грижите на дюйки и бавачки, за да не й пречи при осъществяването на амбициозните ѝ планове. Лусияс пък бе отгледан от собствената си майка, за която той беше най-голямата амбиция.

И двамата бяха обградени с прекомерно внимание, всяка тяхна прищявка бе задоволявана; възпитани бяха да се стремят към превъзходство над връстниците си, внушавано им бе, че един ден ще владеят света.

Лусияс често казваше, че след като вече са зрели мъже, могат да правят каквото си пожелаят.

Не им се налагаше да работят, за да си изкарват прехраната, пък и двамата намираха за абсурдна идеята за принос към обществото, което презираха. В къщата, която бяха купили с общи средства, те бяха създали свой свят, подчиняваха се на свои закони.

Основният закон повеляваше никога, абсолютно никога да не скучаят.

Лусияс се обърна към един от мониторите и задълбочено започна да проучва компонентите и уравненията, пробягващи на екрана. „Успях! — помисли си. — Постигнах нещо съвършено!“ Усмихна се доволно и тръгна към махагоновия бар — скъпа антика, датираща от четирийсетте години на миналия век. Пригответи си напитка и подхвърли на приятеля си:

— Изпий едно уиски със сода. Гарантирам, че ще се почувстваш по-добре.

Кевин само махна с ръка и тежко въздъхна.

— Не ставай досаден, Кев!

— Извинявай. Малко съм кисел, задето убих човек.

Лусияс се изкиска, взе пълните чаши и прекоси помещението:

— Случилото се е без значение, затова предлагам да го забравиш. Все пак държа да отбележа, че при други обстоятелства нямаше да ти се размине толкова лесно. Изрично те предупредих да спазваш дозата и какъв вид препарат да използваш. Не биваше да смесваш двата разтвора.

— Знам. Престани да ми четеш конско! — Кевин още повече се начумери, взе чашата и мрачно се втренчи в нея. — Поувлякох се, това е всичко. Нито една жена досега не е била така изцяло подвластна на волята ми. Не подозирах, че е възможно...

— В това е смисълът на играта, нали? — Лусияс усмихнато вдигна чашата си за наздравица. — Жените в нашия живот никога не са отговаряли на изискванията ни. Същото се отнася и за майките ни. Моята е безхарактерна, а твоята — безсърдечна.

— Твоята поне се интересува от теб.

— Приятелю, много си наивен — едва ли подозираш какъв късметлия си. — Лусияс жадно отпи от чашата си. — Проклетата жена ще виси на шията ми като воденичен камък, ако не стоя далеч от нея. Не е чудно, че добрият ми баща гледа през повечето време да е извън града. — Той се настани на едно кресло, протегна дългите си крака и

продължи: — Но да се върнем към основната тема — жените. Онези, които проявяват интерес към двама ни, са скучни интелектуалки или безмозъчни красавици, интересуващи се само от парите ни. Заслужаваме много повече, Кевин. Заслужаваме всяка, която ни хареса; ще имаме колкото жени пожелаем, и то така, както ни харесва.

— Да, имаш право. Разбира се... Но знаеш ли какво изпитах, като разбрах, че е мъртва?

Лусияс се приведе към него с блеснали очи:

— Разкажи ми отново.

— Беше толкова сексапилна. Красива, екзотична, самоуверена. Жена, за каквато винаги съм мечтал. Отгоре на всичко непрекъснато ме опипваше. Можех да я имам още в таксито или в асансьора. Набрах много точки още преди да влезем в апартамента й...

— След малко ще ги изчислим — нетърпеливо го прекъсна Лусияс. — Продължавай.

— Наложих се да я... обуздавам. Не ми се щеше преживяването да свърши прекалено бързо. Искях да бъде романтично и за двама ни, бавно да преминем през всички етапи на прелъстяването. Разбира се... — той за пръв път кисело се усмихна, — гледах да не пропусна възможността да събера колкото е възможно повече точки през определеното време.

— Естествено — усмихна се в отговор приятелят му и отново вдигна чаша за здравица.

— Препаратът действаше. Тя ми позволи да правя с нея каквото си пожела. Знаем още, че й харесваше.

— Да, да! Продължавай!

— Помолих я да почака, за да подготвя една изненада в спалнята. Всичко вървеше както го бях планирал. Обстановката беше съвършена — осветлението, музиката, уханието, изпълващо въздуха...

— Тогава тя ти се отдаде изцяло, нали?

— Даа — замечтано въздъхна Кевин и притвори очи. — Занесох я в спалнята, положих я на леглото и бавно я съблякох, докато тя тръпнеше от желание. Но постепенно я обзе апатия.

Лусияс разклати кубчетата лед в чашата си:

— Прекалил си с дозата.

— Знаем, но ми се искаше нещо повече — кисело промърмори Кевин, а очите му потъмняха от едва сдържан гняв. — Искях нещо

повече, отколкото тя да лежи под мен като парцалена кукла. Искях я възбудена, полудяла от страст. Заслужавах го, след като бях положил толкова много усилия.

— Разбира се. Затова си й дал да изпие другия препарат, който пласъорите наричат „Див заек“.

— Знам, че трябваше да го разреда, но повярвай, че бях много предпазлив — сложих само няколко капки на езика й. Само да я беше видял! — Той навлажни с език устните си. — Направо откачи, взе да крещи да я чукам. Буквално ме молеше, Лусияс. Съвкуплението ни беше почти като при животните. Представи се само — романтично ухажване, прелъстяване, примитивно съвкупление. Никога не съм изпитвал подобно чувство. Оргазмът беше като прераждане.

Той потрепери и отпи от чашата си, сетне продължи:

— Когато свърших, бях толкова изчерпан, че продължих да лежа върху нея. Целувах я и я милвах, за да разбере, че ми е било хубаво с нея. Погледнах я и зърнах изцъклените й очи, които не се откъсваха от мен. Отначало не разбрах какво се е случило, после... после осъзнах, че е мъртва.

— В мига, в който си се преродил, тя е преминала в отвъдното — отбеляза Лусияс. — Няма по-вълнуващо преживяване. — Отпи от уискито и се замисли. — Умряла е по същия начин, по който двамата с теб сме били заченати — в резултат на примитивно съвкупление под въздействието на синтетични наркотици. Ако съдим по нас двамата, експериментът е бил успешен.

— Имаш право — засмя се Кевин.

— Разбира се, за нас това е само игра. Ти се справи успешно в първия кръг. Сега е мой ред.

— За какво говориш? — Кевин скочи на крака, когато приятелят му се изправи. — Сигурно се шегуваш! Няма да го направиш, нали?

— Грещиш, драги. Не ми се ще да остана по-назад от теб.

— Лусияс, за Бога...

— Постъпил си глупаво, като си я хвърлил през прозореца. Ако си беше тръгнал, кой знае кога щяха да я намерят. Броят на точките ти ще бъде намален заради лошата стратегия. Няма да допусна същата грешка.

— Сериозно ли говориш? — Кевин го сграбчи за рамото. — Какво ще направиш?

— Драги ми приятелю, двамата с теб измислихме и осъществихме тази игра. Нима забрави, че целта ни е да се забавляваме, да обогатим сексуалните си преживявания. Всяка точка носи по един долар — по този начин се поддържат състезателният дух и интересът към играта.

— Никой не трябваше да пострада — нацупи се Кевин.

— Ами че ти си жив и здрав. Другите нямат значение, стига ни с теб да не пострадаме.

— Вярно е — колебливо промърмори Кевин, поуспокоен от железната логика на съучастника си.

— И още нещо. — Лусияс се обърна и разпери ръце. — Нима не разбираш, че благодарение на нас се осъществява магическият преход от живота към смъртта? Каква ирония на съдбата — използвал си препаратите, станали причина за нашето съществуване, за да прекратиш съществуването на друго човешко същество.

— Да-а-а, имаш право — разколебано промърмори Кевин. Постепенно го обземаше вълнението, което бе изпитал при прелъстяването на жената. — И все пак...

— Залозите се увеличават, играта става все по-интересна. — Лусияс се извърна и сграбчи раменете на съучастника си: — Поздравявам те — ти си убиец!

Кевин пребледня като платно, ала уважението, което зърна в погледа на приятеля си, го изпълни с гордост.

— Беше нещастен случай — промърмори колебливо.

— Факт е, че си убил човек. Нима си въобразяваш, че ще остана по-назад от теб?

— Да не би... — От възбуда стомахът му се сви на топка. — Ще го направиш нарочно, така ли?

— Погледни ме в очите и признай, че най-голямата тръпка си изпитал, когато жената е умряла в ръцете ти. Не ме лъжи, защото те познавам по-добре от себе си. Според мен смъртта ѝ е била непредвидена премия в нашата игра.

— Ами... — Кевин вдигна чашата си и отпи голяма глътка уиски. — Да! Да, така беше.

— Нима ще ми попречиш да изпитам същото преживяване? — Той прегърна Кевин през раменете и го поведе към асансьора. — В края на краищата те са само жени, нали?

Тя се казваше Грейс — толкова симпатично и старомодно име. Работеше в Централната нюйоркиска библиотека — осем часа дневно разнасяше дискове и книги в читалните, обслужвайки посетители, дошли в библиотеката да учат, да направят справки или да прекарат приятни мигове с любимите си автори.

Тя обичаше поезията.

Беше едва двайсет и три годишна — красива, крехка блондинка, стеснителна по природа, но със златно сърце. Вече бе влюбена в човека, който се подписваше като Дориан и я примамваше в безопасния свят на киберпространството.

Не бе споделила с никого за него. Струваше ѝ се, че връзката им ще бъде много по-романтична, ако я запази в тайна. По случай първата им среща си купи дълга рокля в преливащи пастелни цветове, които ѝ напомняха за дъгата, появяваща се на небето след проливен дъжд.

Когато напусна скромния си апартамент и се качи на метрото, се чувстваше като истинска авантюристка, но същевременно тръпнеше в очакване. Имаше среща в ресторант „Старвю“ с човека, за когото бе сигурна, че ще се омъжи.

Нещо ѝ подсказваше, че е красив — нямаше начин да не е красив. Вече знаеше, че е богат и начетен, че е пътувал по целия свят и че също като нея обича книгите и поезията.

Бяха създадени един за друг.

Беше прекалено щастлива, за да бъде изнервена, не изпитваше и капчица съмнение как ще завърши вечерта.

И дори не подозираше, че ще бъде мъртва, преди часовникът да удари полунощ.

Тя се казваше Грейс и му беше първата. Не само първата му жертва, но първата жена, която бе имал. Дори Кевин не подозираше, че никога досега не бе успял да стигне до оргазъм.

Когато се озова на тясното моминско легло в мизерното жилище, той се превърна в бог. Бог, който накара жената под него да крещи, да плаче и да моли за още. Тя непрекъснато повтаряше колко го обича,

безпрекословно изпълняваше желанията му, без да откъсва от лицето му очите си, замъглени от дрогата.

Беше девствена, което го изненада, и първия път той свърши прекалено бързо. Ала Грейс му прошепна, че ѝ е доставил неповторимо удоволствие, че го е чакала през целия си живот, че е запазила девствеността си заради него.

Бръцолевенията ѝ дотолкова го отвратиха, че отново се възбуди.

Когато извади от чантата си последното флаконче, някакво перверзно чувство го накара да ѝ го покаже — стъкленицата и течността проблеснаха на светлината на свещите. Заповяда ѝ да отвори устата си и тя се подчини като пиленце, очакващо червей.

Докато забиваше члена си в нея, усети как сърцето ѝ шеметно ускори ритъма си... и се пръсна. В този момент разбра, че Кевин има право. Усещането бе като прераждане.

Като свърши с нея, стана и се втренчи в трупа ѝ върху смачканите чаршафи и листенцата от рози. И осъзна още нещо — че е имал право да отнеме живота ѝ. Тя олицетворяваше всички момичета, които го бяха отблъснали, или го вземаха на подбив, когато не успяваше да ги задоволи.

Казано накратко, тя бе едно нищожество.

Облече се, внимателно издърпа маншетите на ризата си, приглади сакото си. Излезе от апартамента, без да изгаси свещите. Нямахше търпение да се прибере и да се похвали на Кевин.

Ив се чувстваше като на седмото небе. „Няма нищо по-хубаво от секса, съчетан със здрав сън — помисли си. — А когато започнеш деня, преплувайки няколко дължини в басейна, и после изпиеш огромна чаша силно кафе, си в състояние да повдигнеш планини. Ако знаят в какво настроение съм, престъпниците ще се скрият в миша дупка.“

— Изглеждаш... отпочинала, лейтенант — отбеляза Рурк, който се облягаше на рамката на вратата между двата кабинета.

— Готова съм за нови подвизи — отвърна тя, отпи от чашата си и го изгледа. — А ти имаш много да наваксваш.

— Не мислиш ли, че вече започнах?

Тя презрително изсумтя:

— Не се оплаквам от представянето ти, но нямах предвид секса, а работата.

— О, не се притеснявай, работата ми никога не изостава. — Той прекоси помещението и застана така, че я заклеши между себе си и бюрото. Наведе се и помилва Галахад, който се беше проснал като килимче върху видеотелефона.

— Пречиш ми, приятелче — промърмори Ив. — Нямам нито минутка свободно време.

— Пет минути няма да бъдат фатални.

Тя наклони глава и погледна ръчния си часовник:

— Добре, но само пет! — Прегърна го през кръста и добави: — Може би ще ни стигнат да... — игриво захапа долната му устна, но в този момент чу приближаващи се стъпки и безпогрешно разпозна скърцането на тежки униформени обувки. — Пийбоди е подранила.

— Да се престорим, че не сме я чули — предложи Рурк и я целуна. — Че не я виждаме... — очерта с езика си устните ѝ. — Че дори не знаем името ѝ.

— Планът си го бива, но... — Страстната му целувка запечати устните ѝ, очите ѝ се премрежиха. — По-кратко, момче! — промърмори, тъкмо когато Пийбоди влезе в кабинета.

— О! Хмм... извинете!

Рурк се обърна, грабна Галахад и го почеса зад ушите:

— Здравей, Пийбоди.

— Здравсти... и добре дошъл. Аз... такава... първо ще отида в кухнята да си наляя кафе...

Ала когато понечи да излезе, Рурк протегна ръка да я спре, повдигна с пръст брадичката ѝ и я огледа. Забеляза, че е бледа като платно, а под зачервените ѝ очи има сенки.

— Изгледаш изтощена — подхвърли, сетне прокара пръст по страната ѝ.

Тя буквално се разтопи — идваше ѝ да се заплаче, да му се довери, но вродената ѝ сдържаност надделя.

— Прекарах безсънна нощ — промълви, сведе поглед и добави: — Ще се съвзема, като изпия чаша силно кафе. — Обърна се и тичешком излезе от кабинета.

— Ив...

— Не сега — прекъсна го тя. — В момента нямам нито време, нито желание да обсъждаме този въпрос. Ако ме бяхте послушали, когато предупреждавах, че обвързването й с Макнаб няма да доведе до нищо хубаво, подобен разговор щеше да бъде излишен.

— Но все пак го водим, нали?

— О, млъкни! Пет пари не давам за отношенията помежду им. Знам обаче, че и двамата ще се стегнат и ще изпълняват задълженията си! — Тя гневно ритна бюрото, после го заобиколи: — А сега изчезвай!

— Безпокоиш се за нея, нали?

— Как да не се безпокоя, като я гледам как страда? Как да остана безразлична?

— Неспособна си да останеш безразлична към чуждото страдание — отбеляза Рурк.

Тя понечи да му отговори, но отново чу стъпки по коридора:

— Точка по въпроса! — Сетне повиши глас: — Пийбоди, Фийни дойде. Донеси му чаша кафе с много захар и гледай да не е силно!

— Как позна, че съм аз? — попита ирландецът, като влезе в кабинета.

— Влачиш си краката.

— Друг път!

— Точно така, влачиш си краката. Пийбоди тропа като подкован кон, а Макнаб се придвижва на подскоци.

— Ако нося като неговите обувки, и аз ще подскачам. Здравей, Рурк. Мислех, че си в Ирландия.

— Върнах се снощи. — Той се обърна към Ив: — Смятам да поработя вкъщи час-два, после ще отида на работа. Оставям ти книгата. Ако ти потрябва, вземи диска със запис на текста.

— Каква книга? — любопитно попита Фийни.

— Сборник със стихотворения. Изглежда, нашият човек е заел псевдонима си от стихотворение на някой си Кийтс, който е живял преди около двеста години.

— Обзалагам се, че дори не е в рими — кимна ирландецът. — Вземи Спрингстийн, Макартни, Ленън — тези момчета са истински поети. Ненаправно се смятани за класици.

— Не стига, че нито една дума не се римува, ами отгоре на всичко стихотворението е странно, потискащо и безсмислено —

добави Ив.

— След като изслушах проникновения ви литературен разбор, спокойно мога да се заема за работа. — Рурк грабна котарака и тръгна към своя кабинет. Преди да отвори вратата, спря и се обърна: — Струва ми се, че чувам как Макнаб подскача по коридора.

Младежът носеше яркочервени маратонки с дебели подметки и пъстра риза, но въпреки това изглеждаше зле като Пийбоди. Ив се престори, че не забелязва опечалената му физиономия, приседна на ръба на бюрото си и ги запозна с новопостъпилата информация.

— Сега разбирам защо нямахме късмет в кафенетата, които предлагат достъп до Мрежата — изкоментира Макнаб. — Необяснимо беше, че никой не е виждал човека на снимката, която показвах.

— Може да поискам от компютъра да направи сравнителен анализ и да ни даде вероятната структура на лицевите кости, цвят на очите и косата... — замислено каза Фийни. — Но в общи линии ще работим на сляпо, без визуална идентификация на престъпника.

— Вече разполагаме с такъв анализ — обясни Ив. — Най-вероятно търсим неженен мъж на възраст между двайсет и пет и четирийсет години, с високи доходи и добро образование, който има проблеми със секса или пък е склонен към извращения. Най-вероятно живее в Ню Йорк. Фийни, откъде могат да се купят скъпи наркотици?

— Пласъорите на „Див заек“ обслужват малка група богати клиенти. Доколкото ми е известно, в града има само един търговец, който продава тази дрога, но за всеки случай ще направя справка в Отдела за борба с наркотиците. Никой обаче не търгува с „Уличница“ поради изключително високата ѝ цена.

— Но навремето именно този наркотик е бил използван при лечението на пациенти със сексуални отклонения, както и при обучаването на лицензираните компаньонки.

— Вярно е, но по-късно са се отказали поради високата цена и заради непредсказуемите странични ефекти. Макнаб, заеми се със сравнителния анализ, Фийни, от теб искам да се свържеш с Отдела за борба с наркотиците. А когато Дики най-сетне благоволи да ми съобщи марката на козметичните средства, които е използвал убиецът, ще тръгнем и по тази следа. Поне относно виното имаме достоверна информация. От моя източник научих, че на различни магазини в Ню Йорк са били доставени общо три хиляди и петдесет бутилки вино от

марката и реколтата, които ни интересуват. С Пийбоди ще се опитаме да разберем откъде са купени бутилката, намерена в апартамента на Бриана, и розовите рози. Този тип е пръснал пари за вино, цветя, козметични средства, наркотици. Няма начин при подобни покупки да не е оставил следа — важното е по-бързо да попаднем на нея. Пийбоди, идваш с мен.

Когато се качиха в колата, Ив въздъхна и промърмори:

— Ако страдаш от безсъние, вземи сънотворно.

— Тъкмо от вас не очаквах подобен съвет.

— Тогава го приеми като заповед.

— Слушам, лейтенант.

— Киселата ти физиономия ме дразни! — заяви Ив и бясно подкара по алеята. Като забеляза как помощничката ѝ вирна брадичка, си помисли: „Цяло чудо е, че не проби предното стъкло!“ и едва съдържа усмивката си.

— Лейтенант, моля да ме извините, ако личните ми проблеми ви създават душевен дискомфорт — надутото заяви Пийбоди.

— Само това ли успя да измислиш? Опитите ти да ме иронизираш са обречени на неуспех! — Тя се стрелна през портала, сетне рязко удари спирачки: — Ако искаш, вземи си няколко дни отпуска.

— Не желая, лейтенант.

— Престани да се държиш толкова официално, че ми идва да ти отвъртя един шамар.

— Не знам какво ми е — неочаквано изхлипа сътрудничката ѝ. — Дори не харесвам Макнаб! Той е само един досаден и безмозъчен фукльо. Вярно е, че в леглото го бива, но какво от това? Позабавлявахме се заедно, но никога не сме ходили сериозно. Няма право да ми поставя ултиматуми, да подхвърля язвителни забележки и да си вади прибързани заключения...

— Спала ли си с Чарлс? — прекъсна я Ив.

— Какво?! — Пийбоди се изчерви като рак. — Не, разбира се!

— А може би трябва да го направиш. Може би... Господи, невероятно е, че водим този разговор, но след като започнахме, няма

връщане назад. И тъй, ако се освободиш от стреса, мозъкът ти ще се проясни и отново ще си бъдеш предишната Пийбоди.

— Невъзможно е! С Чарлс сме само приятели.

— О, разбира се — присмехулно изрече Ив. — Съвсем естествено е, че най-добрият ти приятел е скъпо платено жиголо, нали? Мисля, че той с удоволствие ще ти помогне.

— Не е същото, като да ми заеме двайсетачка, докато получа заплата — измънка Пийбоди, сетне с въздишка добави: — Все пак си струва да обмисля предложението ви.

— Мисли по-бързо, защото отиваме при него.

Сътрудничката ѝ сепнато я изгледа:

— Какво? Сега ли?

— Ще го използваме като консултант — нали е експерт в областта на секса. Да видим дали познава наркотиците, повишаващи сексуалната възбуда.

Тази сутрин сексуалният експерт очевидно си беше дал почивка, защото отвори вратата едва на третото позвъняване. Клепачите му бяха подпухнали, а разрешената му коса и сънената усмивка го правеха още по-привлекателен. Носеше само син копринен панталон на пижама.

„Ако оприличим мъжете на шоколади — помисли си Ив, — този е най-вкусен. Не е чудно, че толкова много клиентки плащат да си отхапят от него.“

— Каква приятна изненада! — галантно възкликна той. — Две привлекателни дами са дошли да ме събудят.

— Извинявай, че те вдигнахме от леглото — заяви Ив, като се опита да прикрие усмивката си. — Имаш ли малко свободно време?

— Готов съм да отделя часове за сладката лейтенант Далас. — Той отстъпи назад и ги покани да влязат. — Искате ли да закусим заедно? Автоготвачът ми е зареден с палачинки.

— Благодаря за любезното предложение, но ще отложим закуската за друг път — побърза да каже Ив, като видя как радостно проблеснаха очите на сътрудничката ѝ. — Сам ли си или някоя клиентка е останала да пренощува при теб?

— Сам-самичък съм — отвърна той, сетне я изгледа: — Посещението официално ли е?

— Разследваме едно убийство и решихме да потърсим помощта ти.

— Познавам ли жертвата?

— Става въпрос за Брина Банкхед. Живеела е в сграда в търговския район на града.

— Името ми е познато отнякъде... А, спомних си — това е жената, която е скочила от прозореца на апартамента си. Мислех, че се е самоубила...

— Била е убита — прекъсна го тя. — Тази сутрин ще го съобщим на медиите.

— Моля, седнете. Ей сега ще приготвя кафе...

— Пийбоди, заеми се с кафето — нареди Ив и седна на удобно кресло в елегантно обзаведената всекидневна, като си мислеше, че сигурно качествените сексуални услуги са добре платени. — Преди всичко, Чарлс, трябва да те предупредя, че информацията по случая е поверителна.

— Ясно. — Той седна срещу нея. — Да разбирам ли, че този път не съм заподозрян?

— Този път официално ти е отредена ролята на граждански консултант. — Тя извади записващото устройство.

Чарлс вдигна вежди:

— О, значи чудовището, наречено „секс“, е надигнало страховитата си глава!

— Консултация с Чарлс Мънроу, лицензиран компаньон — задиктува тя, — поискана от лейтенант Ив Далас във връзка с разследвания от нея случай № 78926Б. Разпитът се провежда в присъствието на полицаи Дилия Пийбоди. Господин Мънроу, съгласен ли сте да отговорите на въпросите ми?

Той отвърна, като едва сдържаше смеха си:

— Готов съм да изпълня гражданския си дълг, лейтенант.

— Какво знаете за синтетичния наркотик, известен с названието „Уличница“?

Усмивката му мигом помръкна:

— Да не би някой да го е дал на бедната жена?

— Отговорете на въпроса, господин Мънроу.

— Господи! — Той скочи на крака и едва не се сблъска с Пийбоди. Взе чаша кафе от подноса, машинално промърмори:

„Благодаря, скъпа“, сетне продължи да кръстосва дневната. — Използването на този наркотик се смяташе за незаконно още когато започнах обучението си. Но съм наясно какво представлява — навремето посещавах специален семинар на тема „Разрешени и забранени сексуални забавления“. Използването на каквито и да било наркотици е табу и води до отнемането на разрешителното. Разбира се, мнозина мои колеги и колежки, както и клиентите, прибегват до различни... помощни средства. Но не и аз.

— Защо?

— Първо, защото в нашите среди „Уличница“ се ползва с много лоша слава — някога са я прилагали върху начинаещите в занаята, за да ги направят по-отстъпчиви. Ненавистна ми е идеята да те превърнат в сексуален роб. Ние сме професионални компаньони, лейтенант Далас. Не сме проститутки, нито кукли на конците.

— Познавате ли някого, който е използвал въпросния наркотик?

— Чувал съм, че в миналото са го вземали мои колеги. Нали знаете как е — разказват се какви ли не истории, свързани с различни... експерименти. Например, че са принуждавали стажантката да приеме голяма доза наркотик, след което са ѝ се изреждали. Все едно, че ние, професионалните компаньони, сме опитни зайчета — с погнуса добави той.

— Научих, че цената на този наркотик е изключително висока. Познавате ли някого, който го използва?

— Не, но мога да разпитам.

— Бъдете много предпазлив — предупреди го тя. — Какво знаете за дрогата, наречена „Див заек“?

Той сви рамене:

— Използват я само аматьорите и полово извратените хора, когато се самозадоволяват или правят секс с партньор. В моите среди прилагането ѝ се смята за проява на лош вкус.

— Опасна ли е за живота?

— Разбира се, ако си глупав или невнимателен. Най-важното правило е наркотикът да не се смесва с алкохол или с друг стимулант. Предозирането също е опасно, но не съм чул някой да е починал от свръхдоза, тъй като веществото е много скъпо.

— Познавате ли пласъори, предлагащи този наркотик, или пък клиенти, които го използват?

Той се поколеба, сетне възкликна:

— Не искайте отговор на този въпрос, лейтенант!

— Бъдете спокоен, анонимността ви е гарантирана.

Чарлс поклати глава, приближи се до прозореца и вдигна щората. Утринната светлина нахлу в дневната.

— Чарлс, наистина е много важно. — Пийбоди застана до него и сложи ръка на рамото му. — Иначе нямаше да те поставяме в неудобно положение.

— Много добре знаеш, че не вземам наркотици, Дилия.

— Да, знам.

— Нямам право да обсъждам клиентите, които са пристрастени към дрогата. Не съм опекун на никого.

Ив се наведе и изключи записващото устройство:

— Информацията, която искам, ще бъде неофициална, Чарлс. Давам ти дума, че срещу клиентката ти няма да бъдат повдигнати обвинения за злоупотреба със забранени вещества.

— Няма да ви кажа името ѝ! — промълви той и се обърна с лице към тях. — Няма да измамя доверието ѝ. Но лично ще разговарям с нея и ще разбера кой я снабдява с дрогата, сетне ще ви уведомя.

— Благодаря за съдействието. — Комуникаторът ѝ избръмча. Тя го извади и промърмори: — Ще проведе разговора в кухнята.

Когато излезе, Пийбоди докосна ръката на Чарлс:

— И аз ти благодаря. Знам, че те поставихме в много неловко положение.

— За теб съм готов на какви ли не жертви — усмихна се той и стисна дланта ѝ. — Изглеждаш капнала от умора, Дилия.

— Да, днес ми го казаха поне петима души.

— Каня те на вечеря през тази седмица. Ще приготвя нещо вкусно, ще бъдем само двамата. Почакай да прегледам бележника си и ще се уговорим.

— Приемам с удоволствие.

Чарлс се наведе и нежно я целуна по устните, а тя затвори очи в очакване да изпита вълнението от физическия допир. Идваше ѝ закрещи, защото не усети познатата тръпка — все едно целуваше някого от братята си, не един ослепителен красавец.

— Какво те мъчи, миличка?

— Тревожа се за глупости. — Тя се насили да се усмихне. — Не се притеснявай за мен, скоро ще преодолее кризата.

— Ако ти се прииска да споделиш мъката си с някого, винаги съм на твое разположение.

— Да, знам. Благодаря за разбирането и съчувствието.

В този момент Ив забързано излезе от кухнята и се отправи към външната врата, като извика:

— Да тръгваме, Пийбоди! Чарлс, дано по-скоро се добереш до някаква информация.

Сътрудничката ѝ сви рамене и се втурна да я настигне:

— Лейтенант, какво се е случило?

— Имаме още една жертва.

ШЕСТА ГЛАВА

Жената беше просната с разтворени бедра върху леглото, очите ѝ бяха изцъклени. По крайниците ѝ още бяха полепнали листенца от рози. Около свещниците, поставени върху масата, на тоалетката, на пода и върху евтиното килимче, се бяха образували купчинки от разтопен восък.

Младата жена на име Грейс Луц очевидно се бе постарала да придаде домашен уют на малкото жилище, като бе окачила по стените евтини репродукции в евтини рамки, а на прозорците — завеси с къдрички.

Сега в спалнята се усещаше миризмата на смърт, секс и разтопен восък.

Ив веднага забеляза бутилката, която бе почти празна и която, ако се съди по етикета, този път бе съдържала мерло. Музиката се разнасяше от евтината уредба до разтегателния диван, който служеше и като легло.

Тук нямаше устройство за повишаване на настроението, нито телевизор, но полиците, заемащи едната стена, бяха претъпкани с книги. Имаше няколко снимки на Грейс заедно с мъж и жена, които вероятно бяха родителите ѝ. Върху скрина стоеше стъклена вазичка с увехнали маргаритки. Кухнята представляваше ниша, в която едва се побираха малка готварска печка, умивалник и мини хладилник, Ив го отвори и видя само кутия с яйчен прах, малка бутилка с прясно мляко и бурканче с конфитюр от ягоди.

Нямаше други бутилки с вино, освен онази, която беше причинила смъртта на жертвата.

Ако се съди по обзавеждането на жилището и по дрехите в гардероба, Грейс не беше пръскала пари — доколкото ги е имала — за луксозни предмети и за скъпи модни тоалети. Ала въпреки че е била библиотекарка, редовно си е купувала книги.

Нова изглеждаше само роклята, която бе захвърлена на пода.

— Този път е знаел какво прави — през зъби процеди Ив. — Не е действал панически, предварително е планирал всичко.

— Физически двете жертви много се различават — изтъкна Пийбоди. — Банкхед е от смесена раса, а това момиче — от бялата. Погледнете ноктите на ръцете ѝ — не са с маникюр, нито са лакирани. Няма нищо общо с другата жертва, която е била красавица с вкус към екстравагантното облекло.

— Да, принадлежали са към различни слоеве на обществото. Тази очевидно е предпочитала да си стои вкъщи. — Ив беше забелязала засъхналата кръв по чаршафите и по бедрата на жертвата. — Съдебният лекар ще потвърди, че е била девствена. — Приклекна до леглото и продължи да разсъждава на глас: — Бил е жесток с нея — бедрата и гърдите ѝ са покрити със синини. Пийбоди, вземи дисковете от охраняващите камери — едва ли записите ще ни помогнат, но все пак...

— Слушам, лейтенант.

Докато оглеждаше трупа на младата жена, Ив се питаше защо убиецът е проявил такава жестокост, защо е трябвало да ѝ причинява страдания. Внезапно си спомни как самата тя се бе свивала в ъгъла на хотелската стаичка — беззащитно, пребито, изнасилено, наранено дете — и чу призрачният глас да изрича: „Защото мога!“

Опита се да прогони ужасяващото видение и се изправи на крака. Болката би могла да предизвика сексуално удовлетворение, да бъде инструмент за прелъстяване. Но нямаше нищо общо с романтиката. И този път декорът бе същият — листенца от рози, запалени свещи, бутилка скъпо вино, музика.

Ала незнайно защо атмосферата далеч не беше романтична. Изпито бе прекалено много вино, едната чаша бе преобърната и червената течност бе заляла масата и килимчето. Свещите се бяха разтопили, образувайки езерца от восък. Ръкавът на новата рокля бе разкъсан.

Долавяше се някаква скрита жестокост, която липсваше при първото престъпление. Възможно ли е убиецът да губи контрол? Дали отнемането на човешки живот му се е сторило по-възбуждащо от секса?

Пийбоди се върна и каза:

— Само входната врата се наблюдава, в коридорите и в асансьорите няма камери. Взех диска с видеозаписа от снощи.

— Добре. Но преди да го прегледаме, ще разпитаме съседите.

За Ив най-мъчителното задължение бе уведомяването на близките на жертвите на престъпления. Въпреки че го бе правила десетки пъти, никога нямаше да го възприеме като нещо обичайно. Двете с Пийбоди стояха на площадката пред малката къща. От двете страни на входната врата бяха подредени червени и бели сандъчета със здравец, прозорците бяха с бели дантелени завеси. Наоколо се издигаха високи дървета, пред всяка къща имаше градинка, тесните улички бяха безупречно чисти, беше тихо като в църква.

Ив често се питаше как е възможно толкова много хора да мечтаят за дом в предградията, където цари почти казармен ред и малките дворове са разделени с безполезни огради — в представите на тези хора това бе като Мека, която рано или късно ще достигнат.

„А дали се досещат, че рано или късно всички ни чака ковчег?“ — мрачно се запита тя и се отврати от собствения си цинизъм.

Натисна бутона до входната врата, в къщата отекна звън на камбанки. Знаеше, че когато вратата се отвори и тя произнесе думите, които бе произнасяла толкова пъти и които мразеше, животът в този дом безвъзвратно ще се промени.

След секунди на прага застана красива русокоса жена — същата, която Ив бе видяла на фотографията върху нощното шкафче. Поразителна бе приликата ѝ с голото момиче, което бе захвърлено върху леглото, обсипано с листенца от рози.

— Вие ли сте госпожа Луц?

— Да. — Жената машинално се усмихна, но в погледа ѝ се четеше страх. — Какво обичате?

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Ив ѝ показва значката си. — А това е помощничката ми, полицай Пийбоди. Може ли да влезем?

— Какво... какво се е случило? — С трепереща ръка жената приглади косата си.

— Отнася се за дъщеря ви Грейс, госпожо Луц. Удобно ли е да влезем?

— За Грейси ли? Нали не е сторила нищо лошо? — Тя се помъчи да се усмихне, но лицето ѝ се изкриви в грозна гримаса. — Не, невъзможно е, моята Грейси е най-доброто момиче на света.

„Няма как, ще се наложи да ѝ го съобщя тук, сред тези фантастични цветя, които са като стражи от двете страни на вратата“ — отчаяно си помисли Ив.

— Госпожо Луц, с прискърбие трябва да ви съобщя, че дъщеря ви е мъртва.

Русокосата озадачено я изгледа, сякаш ѝ говореше на чужд език.

— Не е вярно! — възкликна раздражено. — Разбира се, че не е вярно. Грейси е жива и здрава. Как ви хрумна такава жестока шега! Махайте се веднага!

Понечи да затвори вратата, но Ив я спря:

— Госпожо Луц, Грейс е била убита снощи. Натоварена съм с разследването на случая. Приемете най-искрените ни съболезнования за тежката ви загуба. Ако обичате, пуснете ни да влезем.

— Моята Грейс... мъничката ми Грейс... как е възможно?

Ив безмълвно я прегърна през кръста. Влязоха в малката дневна, която бе обзаведена с голямо синьо канапе и две кресла.

— Искате ли да се обадим на някого, госпожо Луц? — попита я, след като отведе домакинята до канапето и седна до нея.

— Джордж! Джордж е на работа... той е преподавател в гимназията. Грейс! — Тя замаяно се огледа, сякаш очакваше дъщеря ѝ да се появи на прага.

— Пийбоди, позвъни в гимназията.

— Станала е грешка, нали? — Госпожа Луц вкопчи ледените си пръсти в ръката на Ив, а устните ѝ се разтегнаха в ужасяващо подобие на усмивка. — Господи, как ме изплашихте! Разбира се, че е станала грешка. Грейс работи в градската библиотека на Пето авеню. Ще ѝ се обадя и ще изясним недоразумението.

— Госпожо Луц, за съжаление няма грешка.

— Сигурно сте объркали имената. В неделя с Джордж заведохме Грейси на обяд, разговаряхме, смяхме се... — Постепенно казаното от Ив проникна до съзнанието ѝ, от очите ѝ рукнаха сълзи. — Тя беше жива и здрава...

— Знам... много съжалявам.

— Какво се е случило с дъщеричката ми? Злополука ли?

— Не, била е убита.

— Невъзможно е! — Тя заклати глава, сякаш бе кукла на концци, направлявана от невидим кукловод. — Изключено е!

Ив я остави да се наплаче — знаеше, че първият прилив на скръб притъпява съзнанието.

— Съпругът ѝ ще бъде тук всеки момент — прошепна Пийбоди.

— Добре. Донеси ѝ чаша вода. — Тя седна до ридаещата жена, отново я прегърна и машинално се огледа. Първото, което се набиваше на очи, бяха книгите, подредени на полиците като скъпоценни антики. Обзавеждането, типично за домовете на хората от средната класа, бе скромно, но подбрано с вкус. На масата стоеше рамкирана холограма на Грейс — срамежлива усмивка озаряваше сериозното лице на девойката.

— Какво са сторили на мъничката ми Грейси?

Ив се извърна и сърцето ѝ се сви при вида на изкривеното от мъка лице на госпожа Луц.

— Снощи дъщеря ви е имала среща с човек, с когото си е кореспондирала по електронната поща. Предполагаме, че в даден момент непознатият е пуснал в напитката ѝ вещество, което навремето са използвали изнасилвачите.

— О, Господи! — Жената се хвана за корема и започна да се полюшва. — О, Господи!

— Открихме доказателства, че след срещата двамата са отишли в жилището на Грейс и той е продължил да я тъпче с наркотици... докато е прекалил с дозата.

— Не е вярно! Дъщеря ми никога не би се съгласила!

— Не е осъзнавала какво се случва, госпожо Луц.

— Дрогирал я е, защото е искал да... — Тя стисна устни така, че заприличаха на тънка линия, сетне простена: — Изнасилвил я е!

— Така предполагаме. Аз... — Ив млъкна. Знаеше, че каквото и да каже, не ще утеши бедната жена. — Госпожо Луц, искам да знаете, че Грейс не се е страхувала, нито е изпитала болка.

— Божичко! Що за човек е този, който може да стори толкова зло на едно невинно момиче?

— Не зная. Но ви обещавам, че ще го открием, стига да ми помогнете.

Госпожа Луц отметна глава, затвори очи и промълви:

— Нищо не може да върне детето ми... Как да ви помогна?

— Като отговорите на няколко въпроса. Дъщеря ви излизаше ли с момчета?

— Имала е само един сериозен приятел — Роби... Роби Дуайър. Ходеха заедно, докато бяха в гимназията и през първия семестър в колежа. Той е много симпатичен младеж, с майка му членуваме в един и същ клуб на книголюбителите... — Гласът ѝ пресекна, но тя затвори очи и се насили да продължи: — Надявахме се помежду им да се зароди нещо по-сериозно, но всъщност двамата бяха само приятели. Грейс мечтаеше да живее в града, а Роби беше назначен за преподавател в тукашното училище. Разбира се, не се скараха, но постепенно се отчуждиха.

— Преди колко време се е разпаднала връзката им?

— Ако го подозирате, дълбоко грешите. Той е толкова кротък и възпитан — на мравката път прави. Познавам го от малък! — Тя отвори очи. — Сега ходи с много симпатично момиче.

— Дъщеря ви споделяла ли е с вас дали е привлечена от някого, дали има ухажори? Знаете как е в Ню Йорк — момичетата имат голям избор.

— Дъщеря ми почти нямаше свободно време. Работеше по цял ден и учеше задочно. Знаете ли, моята Грейси е много стеснителна и необщителна... трудно завързва запознанства. Затова я насърчих да заживее в... — Тя отново избухна в ридания, а Ив търпеливо я изчака да се поовладее. — Джордж настояваше тя да остане тук, в семейното гнездо, така да се каже. А аз полека-лека я изтласквах, защото исках да добие смелост и да полети. А сега тя е мъртва, загубих я завинаги! Ще ме заведете ли при нея? Когато Джордж се прибере, ще ни заведете ли при детето ни?

— Да — промълви Ив.

Когато Ив надникна в кабинета на командир Уитни, той говореше по видеотелефона. Направи ѝ знак да влезе, но не ѝ посочи стол, нито пък тя понечи да седне. Ежедневното напрежение, непрекъснатата битка със злото и тежкото бреме на властта бяха оставили своя отпечатък — дълбоките бръчки, прорязващи широкото му лице. Носеше костюм с цвят на кафе — почти като цвета на кожата

му. Беше мускулест здравеняк, цялото му същество излъчваше сила и упорство — съчетание, което според Ив му помагаше едновременно да бъде отличен администратор и действащ полицаи.

В единия край на бюрото му стоеше стъклена купа, пълна с небесносиня вода, на дъното ѝ блещукаха гладки разноцветни камъчета. Ив се загледа в странния предмет, стори ѝ се, че зърна някакво движение, сякаш проблесна алена мълния.

— Измишльотини на жена ми — обясни Уитни, когато приключи разговора. — Твърди, че аквариумът придава уют на служебния ми кабинет. Да му се не види, какво да правя с проклетата рибка?

— Нямам представа, сър.

За миг двамата се втрениха в червената рибка, която безспирно кръжеше в аквариума. Ив знаеше, че съпругата на командира е голяма ценителка на модата и нововъведенията, и отчаяно търсеше похвални слова. Накрая изтърси:

— Много е... много е бърза.

— Туй чудо по цял ден обикаля аквариума като гламаво! Уморявам се само като го гледам.

— Ако продължава в същия дух, вероятно ще се изтощи и ще умре след една-две седмици.

— От твоята уста в Божи уши! Къде е помощничката ти, лейтенант?

— Възложих ѝ да провери дали двете жертви са свързани по някакъв начин. Не открихме доказателства, че са се познавали, а общото помежду им е, че и двете са обичали да четат — най-вече поезия — и са прекарвали дълги часове в Мрежата. Засега не сме установили дали едновременно са участвали в един и същ чат или клуб.

Уитни се облегна назад:

— Какво знаете досега?

— Съседката на Грейс Луц, Анджела Нико, днес сутринта я е намерила мъртва в жилището ѝ. Всеки ден заедно пиели утринното си кафе и когато девойката не се появила, нито отговорила на позвъняванията, съседката се изплашила и отворила вратата с резервния ключ. Госпожа Нико е деветдесетгодишна, преди да се пенсионира е била библиотекарка — отвърна Ив и сърцето ѝ се сви, като си спомни как бе плакала възрастната жена, докато даваше

показания. — Разпитахме и другите обитатели на сградата, но изглежда, жертвата е била близка само с тази съседка. Всички твърдят, че Луц е била кротка и възпитана млада жена, която водела доста еднообразно съществуване. Сутрин отивала в библиотеката, а от работа се прибирала право вкъщи. Два пъти седмично пазарувала в близкия супермаркет. Както вече споменах, била близка само с госпожа Нико, нямала приятели, нито любовници. Задочно е изучавала библиотечарско дело, скоро е щяла да се дипломира.

— Прегледахте ли видеозаписите от охранителните камери?

— В сградата има само една камера, която е монтирана до входната врата. При разследването на първото подобно престъпление установихме, че извършителят е бил с грим и перука. Предполагаме, че и сега е използвал грим, но ще разберем със сигурност след приключването на лабораторните тестове. Този път външността му е съвсем различна — има права и късо подстригана руса коса, изпито лице, широко чело и тъмнокафяви очи, а кожата му е със златист оттенък.

Докато говореше, Ив се взираше в рибката. Призляваше ѝ от непрекъснатото ѝ кръжене, но не можеше да откъсне поглед от нея.

— И подходът е по-различен — сякаш престъплението е било предварително планирано, а убиецът е изпитал удоволствие от насилието, което не се долавяше при първото престъпление. Скоро ще знаем откъде са били купени перуката и гримът, използвани от човека, който е хвърлил през прозореца Брина Банкхед. Заели сме се с обстойното проучване и на единственото свързващо звено между двете жертви — електронната поща. Разбира се, търсим и друга връзка. Помолих доктор Майра за съвет, като за целта ще ѝ предоставя копия от файловете с цялата информация, с която разполагаме до момента.

— За щастие медиите още не са надушили, че двете жени са убити по един и същ начин, но скоро ще се доберат до истината — отбеляза Уитни.

— В този случай, сър, намесата им ще бъде от полза. Ако жените са предупредени за похватите на убиеца, той ще остане на сухо. Ако разрешите, ще подам ограничена информация на Надин Фарст от Канал 75.

Той замислено сви устни, сетне промърмори:

— Постарай се да сведеш информацията до най-необходимото, иначе репортерите ще ни нападнат, а ние още не знаем нищо съществено.

— Слушам, сър. Уверявам ви, че работим с пълна пара. Предстои да разпитам още неколцина специалисти по наркотичните вещества, а Фийни ще потърси помощта на колегите от Отдела за борба с наркотиците. Задачата ни се улеснява, тъй като и двете субстанции са много рядко срещани. Когато открием доставчика, може би ще се наложи да сключим с него споразумение, за да издаде клиента си.

— Намерете го, тогава отново ще обсъдим въпроса. Но те предупреждавам, че не ще имаме възможност за големи компромиси. Обществото е особено чувствително на тази тема. Позволим ли на пласъора да се изплъзне безнаказано, ще си навлечем гнева на разни феминистки организации и групи за защита на морала и устоите на обществото.

— Може да им обясним, че споразумението с доставчика ще спаси живота на много жени... — колебливо предложи Ив.

— За повечето от тях това няма значение. Интересуват ги принципите, не отделни личности. Нямаме време за губене, лейтенант. Действайте по-експедитивно и заловете мръсника, преди да отнеме живота на друга жертва. Медите ще ни разпънат на кръст, ако допуснем да се случи. Представи си в какво положение ще се озоват колегите от Отдела за връзки с обществеността.

Ив не я беше грижа за „колегите от Отдела за връзки с обществеността“, но от друга страна Уитни беше прав — всяко забавяне можеше да се окаже фатално.

Побърза да се свърже с Надин, която отначало беше доста скептична:

— С каква цел ме баламосваш, лейтенант?

Ив забели очи. Нарочно ѝ се обаждаше от дома си, вместо от полицейското управление — така се създаваше впечатлението за приятелски разговор, не за съобщаване на официална информация.

— Правя ти услуга, това е всичко.

Надин, която вече беше гримирана за излъчване на живо, вдигна изписаната си вежда, а устните ѝ, подчертани с ярко червило, се разтегнаха в иронична усмивка:

— Не думай! Още малко и ще започна да вярвам в чудеса. Лейтенант Далас, известна още като лейтенант Заключената уста, е решила доброволно и от приятелски чувства да ми даде сведения за разследването, което провежда.

— Именно.

— Един момент. — Лицето на Надин изчезна от монитора за десетина секунди. — Поисках справка от агрометеорологичната служба и от там ме увериха, че върбите още не са започнали да раждат круши.

— Извини ме, ако припадна от смях! Искаш ли информацията или ще си говорим глупости?

— Искам я, разбира се!

— Сигурен източник от висшия ешелон на нюйоркската полиция потвърждава, че убийствата на Брина Банкхед и на Грейс Луц са свързани.

— Почакай! — От престореното отегчение на Надин нямаше и следа — сега приличаше на хрътка, попаднала на прясна следа. — До този момент не е потвърдено дали Банкхед е загинала при нещастен случай, самоубила се е или е била убита.

— Вече имаме доказателства, че някой е отнел живота ѝ...

— Известно е, че убийството на Луц е на сексуална основа — прекъсна я репортерката и втръчено изгледа Ив, сякаш да разбере дали ѝ казва истината. — Да разбирам ли, че същото се отнася за случая с Банкхед? Жертвите познавали ли са се? Заподозреният един и същ човек ли е?

— Сбъркала си адреса, Надин, престани да ми задаваш въпроси — това не е интервю. Ето какво ще ти кажа — и двете жертви са млади, необвързани жени; часове преди да умрат, са се срещнали за пръв път с човек, с когото до този момент са общували чрез електронната поща и чатовете в Мрежата.

— Кои чатове? Къде са се срещнали?

— Млъкни, Надин! Разполагаме с доказателства, че без да знаят, и двете са погълнали известно количество наркотично вещество.

— Аха, сетих се! Чувала съм, че някои мъже дрогират гаджетата си, за да ги изнасят.

— Винаги съм казвала, че имаш ум като бръснач. Имай предвид, че твоят източник нито потвърждава, нито отрича въпросната

информация. Засега това е всичко, Надин. Знам, че ще съумееш максимално да се възползваш от сведенията, които ти дадох в името на старото ни приятелство.

— Слушай, не прекъсвай. Приключвам тук след час и половина. Къде ще ти бъде удобно да се срещнем?

— Няма да стане. Ще те се обадя, когато имам нещо ново за теб.

— Почакай, почакай! — Ако беше възможно, репортерката би се вкопчила в Ив през екрана на видеотелефона. — Кажете ми нещо повече за заподозрения. Знаете ли името му, имате ли описанието му?

— Засега мога да кажа само, че разследването напредва. — Ив се усмихна и прекъсна връзката, но миг преди това чу как Надин грубо изруга.

Чувствайки се много доволна от себе си, отиде в кухнята и поръча на автоготвача да приготви кафе. После застана до прозореца и се втренчи навън.

Над града падаше мрак, убиецът бе някъде там. Дали вече си е уговорил среща с друга жертва? Дали в този момент съблазнява друга жена, която вижда в него сбъднатата си мечта?

Дали утре или вдругиден ще ѝ се наложи да разбие сърцата на други родители и приятели?

Семейство Луц никога няма да се съвземат от загубата. Постепенно животът им ще възстанови предишния си ритъм, след време дори няма да мислят всяка минута от денонощието за случилото се. Отново ще се смеят, ще ходят на работа и на пазар. Но в живота им винаги ще има някаква празнота.

По време на разговора с госпожа Луц бе разбрала, че са били много задружно семейство. Подказваше го и атмосферата в този дом — удобните и същевременно изискани мебели, цветята, засадени пред вратата.

Съпрузите вече не бяха родители, а хора, загубили единствената си дъщеря. До края на живота им ехото от трагедията щеше да отеква в съзнанието им.

„Въпреки че се е изнесла от родния дом, те са запазили стаята ѝ непокътната“ — мислеше си Ив и дори забрави да вземе чашата с кафе от автоготвача. По време на огледа, докато се опитваше да си създаде представа за Грейс Луц, видя предмети, свидетелстващи за израстването на детето в девойка и в млада жена. На една полица

грижовно бяха подредени кукли, които вече не бяха играчки и служеха за украса, но бяха скъп спомен от безгрижното детство. Книги, фотографии, холограми... Кутийки за сувенири във формата на сърчица или цветя... Леглото беше с яркожълт балдахин, а стените — снежнобели.

Ив не можеше да си представи какво е да израснеш сред подобна обстановка на еснафско благополучие. Завесите бяха с къдрички, а евтиният миникомпютър на бюрото беше изрисуван с маргаритки в тон с абажура на нощната лампа.

Момичето, което е четяло на светлината на тази лампа и всяка вечер си е лягало сред пухените завивки, е било щастливо, спокойно и обкръжено с много обич.

Тя никога не бе държала кукла в прегръдките си, не знаеше какво е да имаш завеси на прозорците. Нямаше скъпи спомени от детството, които да съхранява с любов в сърцевидни кутийки. В паметта ѝ се бяха запечатали само малките и мизерни хотелски стаи с тънки стени, в чиито тъмни ъгли често се криеха какви ли не отвратителни насекоми.

Въздухът беше зловонен, тя нямаше къде да се скрие, нито къде да избяга, ако чудовището не беше достатъчно пияно да забрави за съществуването ѝ.

Момиченцето, което се свиваше на кълбо в тесните хотелски легла, което се гушеше в тъмните ъгли, бе само едно ужасено, изплашено и изгубено създание...

Тя подскочи, когато някой сложи ръка на рамото ѝ. Машинално посегна към оръжието си и рязко се извърна.

— По-кратко, лейтенант. — Рурк прокара длан по рамото ѝ, докато се взираше в лицето ѝ. — Беше се пренесла в друг свят. За какво мислеше?

— Че животът е кръговрат — подхвърли тя, отмести ръката му и се приближи до автоготвача да вземе чашата с кафе. — Не знаех, че вече си вкъщи.

— Прибрах се преди малко. — Той пристъпи към нея и замасажира раменете ѝ. — Нещо от миналото ли си спомни?

Ив поклати глава, отпи от изстиналото кафе и продължи да се взира в мрака отвъд прозореца. Знаеше, че ако не се отърве от бремето, то ще става все по-непосилно.

— Докато ти беше в Ирландия — заговори колебливо, — сънувах поредния кошмар. Човекът, който се наричаше мой баща, не беше мъртъв. Беше окървавен, но не беше мъртъв, защото ми проговори. Каза, че никога не ще го убия, че вечно ще ме преследва.

Докато говореше, зърна в огледалото как изображението на Рурк се слива с нейното.

— Заканваше се да ме накаже. Кръвта се лееше от многобройните му рани, но той се изправи и тръгна към мен...

— Забрави кошмара! — Рурк взе чашата й, остави я на масичката. — Онзи човек е мъртъв и никога няма да възкръсне. Невъзможно е да ти стори зло... освен в сънищата.

— Заръча ми да си спомня какво ми е казал, но не мога. Не разбирам за какво намекваше. Попитах го обаче защо ми причинява болка, а той отвърна, че постъпва с мен така, защото съм кръгла нула и никого не го е грижа за мен, а най-вече — защото можел. До ден-днешен не съм в състояние да му попреча да ме наранява.

— Запомни, че го съкрушаваш всеки път, когато отмъщаваш заради някоя невинна жертва. В реалността се отдалечаваш все повече от него, може би затова в сънищата ти е трудно да се отърсиш от влиянието му. Все пак не съм психиатър... — Той прокара пръсти през косата й. — Ще го обсъдиш ли с Майра?

— Не знам... Не, няма — поправи се Ив. — Предварително знам какво ще ми каже.

„Но не си готова да го чуеш“ — помисли си Рурк, но реши да не я притиска.

— Освен това в момента съветите на Майра са ми необходими във връзка с двете убийства — продължи тя.

— Какво, второ убийство ли има?

— Да. Ето защо се налага да поработя допълнително.

— Същият мъж ли го е извършил?

Без да отговори, тя се върна в кабинета си — вече не й се пиеше кафе. Както обикновено, закрачи напред-назад, докато накратко разказа на съпруга си за второто престъпление.

След като я изслуша, той се позамисли и заяви:

— Ако наркотиците са купени от местен наркопласьор, ще го издира и ще ти съобща името му.

Ив се обърна и го изгледа. Както винаги съпругът ѝ беше образец на елегантност и изтънченост, но тя никога не забравяше, че под изисканата му външност се крие опасен човек, който навремето е имал делови взаимоотношения с още по-опасни главорези.

Сега бе собственик на най-могъщата финансова империя в света, но и тя като собственика си беше родена в бордеите на Дъблин.

— Засега не се занимавай с този въпрос — промърмори тя. — Ако Чарлс и Фийни се провалят, може би ще прибегна до услугите ти. Все пак предпочитам да не се забъркваш с хора от този бизнес.

— Ще използвам същите хора, с които ще се свържеш и ти, само дето ще получа информацията по-бързо от теб.

— Ясно! Аз съм лошото ченге, а ти си симпатягата, който само с поглед омагьосва жените.

— Лейтенант! — Рурк неволно се усмихна. — Този етап от миналото ми завинаги е приключил.

— Добре, вярвам ти... В момента друго ме интересува много повече. Нямам богат опит с представителите на твоя пол, но съм се убедила, че всеки си пада по определен тип жена. Един харесва умните жени, друг — покорните, трети — атлетичните.

Той пристъпи към нея:

— Според теб аз по какви си падам?

— Жените се хвърлят в краката ти, а ти само ги събираш, затова бих казала, че предпочиташ разнообразието.

— Определено не си спомням да си се хвърляла в краката ми.

— Хич и не се надявай, че някога ще го направя. Всъщност защо ли искам мнението ти? Не си човек, на когото се налага да си търси гадже чрез електронната поща.

— Каза го така, сякаш не ме одобряваш.

— Престани да кокетничиш! — срязва го тя. — Опитвам се да разсъждавам на глас, а ти ми пречиш... Съгласи се, че всеки от нас има някакви очаквания, създал си е някаква представа за човека, в когото ще се влюби. А сега да се върнем на убийствата, които разследвам. Първата жертва е изтънчена и освободена жена с романтично сърце. Облича се по последна дума на модата, много е красива. Притежава прекрасен апартамент, имала е много любовници. Откровена и симпатична, бързо се сприятелява. Получава добра заплата, но я пръска за дрехи, скъпи ресторанти и за козметика. Не зная дали е

търсила мъжа на живота си, но със сигурност е търсила нови сексуални изживявания.

— Имала е склонност към приключенията — вметна Рурк, — щом се е осмелила да завърже запознанство чрез електронната поща, а след това да покани в бар „кандидата“, за да прецени качествата му.

— Имаш право. Другата жертва е девойка от средната класа, родителите ѝ притежават къща в предградията. Тя е стеснителна, кротка, обича да чете. Спестява от заплатата си, за да си купува книги и да плаща наема на скромния си апартамент. Готви си сама, почти никога не се храни навън, а всяка сутрин прекарва петнайсетина-двайсет минути с възрастна съседка, която може да ѝ бъде баба. Няма други близки приятели в града. Много е млада и е още девствена. Търси сродна душа — идеалния мъж, за когото пази невинността си.

— И достатъчно наивна да вярва, че го е открила, без дори да го е виждала.

— Едната е общителна, другата — свита, помежду им липсва всякаква физическа прилика. Изглежда, първото убийство е било непреднамерено, мъжът е изпаднал в паника. По трупа не бяха открити следи от насилие, причинено преди смъртта. Половото сношение е било само вагинално.

Тя избра един диск и го зареди в компютъра:

— При второто убийство престъпникът е действал предумишлено, има и следи от насилие — синини, ухапвания. Жертвата няколко пъти е била изнасилена анално и вагинално. Би могло да се предположи, че след първото убийство той се е... вдъхновил. Преживяването го е възбудило, предизвикало е любопитството му. Решил е повторно да експериментира, и то много по-агресивно, тъй като е открил тръпката от насилието.

Рурк кимна и застана до нея:

— Теорията ти е доста правдоподобна.

— Пусни видеоматериала на екрана на стената — нареди Ив на компютъра, сетне обясни: — Отдясно е видеозаписът от камерата над входната врата на Банкхед, отляво — от сградата, в която е живяла Луц. Какво знаем за човека, извършил първото престъпление? Че носи перука и е променил физиономията си чрез грим и други козметични средства и че се подвизава под името Данте. На Грейс обаче се е представил като Дориан. Изглежда, владее до съвършенство

изкуството да се гримира, защото втория път лицето му изглежда съвсем различно. Колкото до телосложението и височината, те могат лесно да се коригират чрез обувки с дебели подметки, подплънки на раменете и така нататък.

Няколко пъти беше изгледала видеозаписите, обръщайки внимание на всяка подробност.

— Забележи как Данте целува ръка на дамата си и учтиво ѝ отваря вратата — кавалер е до мозъка на костите си. Дориан прегръща жертвата си през кръста, а тя не откъсва поглед от него, грейнала е от щастие. Той обаче изобщо не я поглежда. Външността ѝ не го интересува, за него жената вече е мъртва.

Тя натисна един клавиш и на екрана се появи друго изображение:

— Данте напуска сградата. Личи си, че е изпаднал в паника, плувнал е в пот. Мисли си: „Господи, как може да се случи? Как да се измъкна безнаказано?“ Сега погледни кадъра вляво — убиецът на Грейс излиза от жилището ѝ. Походката му е наперена, обръща се за миг и ехидно се усмихва. Изражението му сякаш казва: „Беше прекрасно. Дали скоро да не го повтора?“

— Видеозаписите потвърждават предположението ти — замислено промълви Рурк. — След първото убийство престъпникът добива самоувереност, изживяването му е допаднало. Предлагам на вниманието ти друга хипотеза — че заедно с външността той променя поведението си спрямо жертвите си. Знаем обаче, че имаш своя теория. — Той отмести поглед от екрана и се втренчи в съпругата си. — Мислиш, че престъпниците са били двама.

— Страхувам се да не би прекалено да опростявам нещата. Може би той цели да се стигне именно до това предположение. — Тя седна и се загледа в монитора. — Засега не успявам да проникна в съзнанието му, да разбере какъв е мисловният му процес. Накарах компютърът да провери каква е вероятността убийците да са двама — оказа се, че е едва четирийсет и три процента.

— Компютърът е само машина, лишена от интуиция, която няма набитото ти око. — Той се приближи и приседна на ръба на бюрото. — Кажи ми какво виждаш.

— Различно поведение и стил... знаеш, че съм специалистка в областта, която психолозите наричат „език на тялото“. Ала твърде е възможно той да играе роли... може би дори е актьор. Посетили са

романтичен бар, сетне са отишли в апартамента на жертвата. Очевидно е нежеланието на убиеца да осквернява собствения си дом. Ароматизирани свещи, вино, романтична музика, рози — и в двата случая „декорът“ е еднакъв. Още не съм получила резултатите от ДНК пробите, но „метачите“ откриха в апартамента на Луц само отпечатъци от нейните пръсти и на съседката й. Върху бутилката, чашите и трупа също липсват негови отпечатъци. Този път дланите му са били напръскани със защитен спрей. Питам се защо, след като знае, че е оставил отпечатъци при първото убийство.

— Ако са двама в действителност или пък става въпрос за шизофрения, то познават и кътните си зъби — промърмори Рурк, а Ив изненадано го изгледа. — Близки са като кръвни братя. Или като съдружници... а убийствата са нещо като състезание помежду им.

— Разбира се, как не се досетих? Имаш право. Но щом е състезание, сигурно се печелят точки. В момента двамата са с еднакъв брой, победител ще бъде онзи, който спечели следващия етап. Кое то означава... нова жертва. Веднага ще се заема с наблюдение на чатовете, в един от които се е появил псевдонимът Данте.

— Използвай моя компютър — по-бърз е. Освен това — добави той, знаейки, че Ив се мъчи да измисли причина, поради която да откаже, — ще ти предоставя списък на магазините, които са купили от марката „Пино Ноар“.

— Ще ме улесниш, ако едновременно разберем и къде се продава мерло „Кастильо ди Векио“, реколта '43.

— С удоволствие ще ти помогна. — Той хвана ръката й. — Ще работя по-усърдно, ако ми правиш компания и пийнеш вино с мен.

— Само една чаша! — предупреди Ив и го последва в кабинета му. — Боя се, че ми предстои много работа.

— Само въведи в онзи компютър чатовете, които те интересуват.

Тя огледа работното му място, което напомняше на командното табло на свръхмодерен космически кораб, и каза:

— Почакай да запиша информацията от моите файлове.

— Компютър, влез в машина номер шест, собственост на Ив — заповяда Рурк, обърна се и огледа бутилките с вино в бара. — Само въведи името на файла и поискай копие — небрежно подхвърли на Ив.

— Има ли смисъл да казвам, че в моя компютър се съхранява поверителна служебна информация, до която ти нямаш право на

достъп?

— Не си хвърляй думите на вятъра, скъпа — промърмори той, все още загледан в бутилките. — Ще ми се да пийнем нещо леко... а това е подходящо за случая. — Извади една бутилка, обърна се и широко се усмихна, сякаш не забелязваше намръщената физиономия на съпругата си. — Алкохолът не бива да се консумира на празен стомах, затова предлагам да хапнем нещо.

— Подсети ме после да ти вдигна скандал.

Той отвори бутилката:

— Непременно. Дори ще си запиша, за да не забравя.

СЕДМА ГЛАВА

Тя с наслада отпиваше от превъзходното вино, отхапваше от препечената филийка хляб с черен хайвер и се стараяше да не мисли колко абсурдна е ситуацията. Ако някой от колегите ѝ я видеше, щеше да я скъса от подигравки.

За разлика от нея, Рурк изобщо не се чувстваше неловко. Широко ѝ се усмихна и подхвърли:

— Въведи псевдонимите, които те интересуват.

— Данте/Ню Йорк и Дориан/Ню Йорк. Фийни проверява всички псевдоними, завършващи с „Ню Йорк“, но...

— Е, и ние ще сторим същото. Предполагам, че ще открием милиони псевдоними, но може би ще ни излезе късметът.

— Важно е да се открие първоизточникът. Иначе убиецът може да използва различни псевдоними или да се откаже от тях, когато приключи.

— Ясно, отдръпни се за малко. — Рурк отмести стола ѝ вляво и седна до нея. — Компютър, искам пълна информация за кореспонденцията на потребителя, използващ паролата „La Belle Dame“.

Започвам издирването...

— Фийни ми обясни, че за да преодолееш паролите, засекретяващи информацията, трябва да... — Тя млъкна и вдигна чашата си, когато съпругът ѝ въпросително вдигна вежда. — Всъщност няма значение.

— Компютър, искам да ме уведомиш, когато горепосоченият адрес се активира. Определи източника на дейността.

Провеждам издирването. Очаквайте съобщение. Работа...

— Не вярвам да е толкова елементарно.

— Имаш право, не е. — Рурк се приведе и я целуна. — Не си ли щастлива, че имаш такъв съпруг? Всъщност въпросът е риторичен — добави, загреба от хайвера с лъжичка и я поднесе към устата ѝ. —

Почакай, сега ще видиш списъка на лицата и заведенията, които са купили бутилки „Пино Ноар“. — Той натисна няколко клавиша.

Като видя стотиците имена, Ив тежко въздъхна, сетне промърмори:

— Можеше и да е по-лошо. Ако ставаше въпрос за евтино вино, имената щяха да са стотици пъти повече.

— Имаш право. Предлагам да ги разделим в два списъка — продажби на частни лица и на ресторанти. Сега да видим с каква информация разполагаме относно мерлото.

— И то ли се произвежда в твоите заводи?

— Не. Марката принадлежи на конкуренцията. Но както знаеш, с желание всичко се постига. Ще ми отнеме само няколко минути.

Ив си каза, че е нередно една служителка на нюйоркската полиция да наблюдава как цивилно лице нарушава закона, затова стана и се приближи до екрана на стената:

— Компютър, покажи на монитор номер четири имената на неженените клиенти.

Знаеше, че трябва да се проучат и необвързаните жени, както и брачните двойки с общи банкови сметки, но реши да започне с двестата клиенти ергени.

— Компютър! — Тя присви очи. — Изнеси на монитор номер пет данните за неженени клиенти, които многократно са купували горепосочения продукт. Така се ядва — промърмори, когато броят се намали с осемдесет и шест души. — Рурк, готов ли си с информацията?

— Имай малко търпение, лейтенант. — Вдигна глава и я погледна. Тя усети как лицето ѝ пламна, а краката ѝ се подкосиха. За да прикрие смущението си, почти грубо попита:

— Какво ме зяпаш?

— Ако знаеш каква картинка представляваш! Истинско олицетворение на лошото ченге с леден поглед и сурово изражение. Идва ми да те схрускам! — Той се поусмихна, извърна се към екрана и едва чуто промърмори: — Един Бог знае защо толкова много те харесвам... Обърни внимание на информацията на монитор номер три.

— Дрънкаш врели-некипели, за да ме вбесиш ли?

— Не, скъпа, макар да съм луд по теб, когато си ядосана... Виж ти, през последните дванайсет месеца моето бяло вино се е продавало

много по-добре от червеното на конкуренцията.

— Нима се учудваш? — кисело процеди тя и отново изкомандва машината: — Компютър, сравни имената на хората, които са купили бутилки от двете марки вино през дадения период от време. Ха! По-малко от трийсет души! — Сви устни и добави: — Очаквах да бъдат много повече.

— Очевидно малцина изневеряват на любимата си напитка.

— Добре, ще започнем с тези. Стандартна проверка, като начало се елиминират мъжете на възраст над петдесет години. Мъжът... или мъжете, които търсим, са по-млади. Разбира се, бутилката може би е купена от бащата, чичото или по-големия брат на престъпника. Или пък от мама и татко. — Тя погледна екрана, на който бяха изписани номерата на общи съпружески сметки. — Но интуицията ми подсказва, че съм на вярна следа. — Стана и започна да се разхожда, докато говореше. — Ще помоля Майра да състави психологически профил на убиеца и вероятно ще се окаже, че имам право. Казвал си е, че няма и капчица романтика, ако вземеш бутилката вино, която е купена от родителите ти — все едно си непослушно дете. А той е искал да докаже пред себе си и пред другите, че е истински мъж... Знаеш ли, Рурк, сякаш чета мислите му. Може да има всяка, която си пожелае. Ненапразно се е спрял на стихотворението „Безмилостната жена“. Според него жените са зли и безсърдечни и ще те унищожат, ако им позволиш. Но той няма да им го позволи, този път безропотно ще се подчиняват на желанията му.

Тя се втренчи в имената, изписани на монитора и продължи гневния си монолог:

— За него жените са мръсници, уличници, богини. Желаете ги сексуално, но още повече му се иска да упражнява над тях абсолютна власт. Затова крои коварни планове, набелязва жертвата. Познавал я е, макар че тя никога не го е виждала. Трябвало е да я зърне, за да се увери, че е привлекателна, че не го е подвела, описвайки красива външност, съществуваща само във фантазиите ѝ. Той има висок стандарт и не би си губил времето с жена, която е недостойна за вниманието му...

Рурк беше като хипнотизиран от анализа ѝ. Облегна се назад и промълви:

— Продължавай.

— Набелязва жертвата, после се запознава с нея чрез електронната поща. Прелъстява я с романтично ухаждане, с поезия. После подготвя сцената и декорите. Купува вино, което отговаря само на неговия вкус и на настроението му, свещи, чийто аромат му допада. А наркотиците... наркотиците са му необходими, за да упражнява пълен контрол. За да е сигурен, че тя няма да му откаже. Нещо повече — че ще го желае отчаяно.

— Всичко се свежда до секса, така ли?

Ив поклати глава, без да откъсва поглед от монитора:

— Не, до страстта. Двете понятия са твърде различни. За него да бъде желан е важно както да упражнява контрол. Тя непременно трябва да го пожелае. Не става въпрос само за подчинение и власт — прекалено много усилия е положил, за да я накара страстно да го желае. Трябва да се превърне в център на вселената ѝ, да я накара да забрави всичко друго, защото това е неговата игра, неговият миг на победа.

— И неговото удоволствие — промълви Рурк.

— Да, неговото удоволствие. Но целта му е да омагьоса жертвата, да ѝ внуши, че най-сетне е срещнала любовта на живота си. Преобразявайки външността си, той се превръща в мъж, какъвто би искал да бъде... какъвто според него допада на жените. Сексапилен, зашеметяващо красив, елегантен. Мъж, който знае наизуст цели куплети от стихотворения и съблазнява с рози, който кара жената да вярва, че тя е най-голямата му любов. Може би и той си внушава същото... поне в първия случай си го е внушавал. Самозаблуждавал се е, че връзката му с Брина е романтична. И все пак се усеща, че действията му не са спонтанни, а са били планирани. Този човек е истински хищник.

— Хората са хищници.

Тя го погледна, но личеше, че в мислите си е някъде далеч.

— Вярно е — промърмори разсеяно. — Но по отношение на секса мъжете са някак първични. Повечето приемат секса като нормална функция, докато повечето жени предпочитат да придават романтика на физическия акт. Правилото се отнася и за двете жертви, а убиецът е почувствал емоционалната им нагласа. Направил си е труда първо да ги опознае, да открие слабостите им и мечтите им, за да се възползва от тях. После е започнал да ги контролира като дроиди, само

дето те са били от плът и кръв. Били са истински жени, затова и тръпката е била истинска. Когато е свършил с тях, вече са били омърсени. Отново ги е превърнал в уличници, недостойни за него. Не му остава друго, освен да потърси нова жертва.

— Преди малко се оплакваше, че не можеш да проникнеш в съзнанието му — отбеляза Рурк, — но мисля, че се справяш чудесно. Питам се как е възможно да запазиш истинската си същност и едновременно да разсъждаваш като безумците и престъпниците.

— Ще ти издам една тайна — справям се, защото знам, че няма да загубя битката. Моята загуба ще означава победа за всички тях, за чудовището, което се наричаше мой баща.

— Знаем... — Той се изправи, приближи се до нея и я прегърна. — Никога не съм се съмнявал в теб, иначе щях да се страхувам...

Активирана паролата La Belle Dame...

Ив се изтръгна от прегръдките на съпруга си и се извърна към компютъра:

— Искам псевдонима на човека, който го използва, и откъде се е свързал с Мрежата!

Име на потребителя Оберон/Ню Йорк. Свързва се от клуб „Кибер манияци“ на Пето авеню и Петдесет и осма улица...

Тя хукна към вратата, но Рурк я изпревари. Отвори и ѝ направи път да мине, като подхвърли:

— Аз ще шофирам.

Ив реши да не спори — всяка от неговите коли беше много по-бърза от служебната ѝ таратайка. Тичешком слезе по стъпалата, извади комуникатора си и напрегнато заговори:

— Диспечер, обажда се лейтенант Ив Далас! — Докато даваше нареждания, грабна якето си и побягна към външната врата.

Шест минути и двамайт и осем секунди след предупреждението, получено от компютъра, Рурк удари спирачки пред клуба. Ив изскочи навън преди още колата да е спряла.

Затича към сградата и мимоходом забеляза патрулната кола и униформените полицаи, които бе повикала като подкрепление.

Влезе в клуба, извика „Никой да не излиза!“, показа значката си, сетне я закачи на видно място на колана си.

Посрещна я оглушителна музика, напомняща на приливна вълна, която заглушаваше гласовете на посетителите и заплашваше да спуска

тъпанчетата ѝ.

Стори ѝ се, че е попаднала в непознат свят, претъпкан с хора от различни полове и раси, които работеха на компютри или се придвижваха с ролери между масите и бюрата. Но под привидния хаос се долавяше някакъв порядък.

Пънкарите с боядисани коси и обички на езиците заемаха един сектор от просторната зала, характеризиращ се с разноцветните маси. Компютърните специалисти, различаващи се по сериозните изражения и развлечените ризи, работеха в мъничките кабинки без врати. Между масите се пързалиха с ролери тийнейджърки, които се кискаха и се преструваха, че не забелязват момчетата на тяхната възраст, макар че единствената причина за присъствието им тук бе да ги съблазнят.

Кафенето бе окупирано от студенти, които се опитваха да изглеждат отегчени от живота. Сред тях се забелязваха облечени в черно младежи с революционни възгледи, които очевидно бяха пример за подражание на по-младите си колеги.

Разбира се, не липсваха любопитни туристи и случайни посетители, които търсеха развлечения или ново място за среща с приятели.

„Кой от тях е моят човек?“ — запита се Ив. Прекоси помещението и се приближи до остъклената кабинка, на чиято врата пишеше „Информационен център“. В центъра на кулата на въртящи се столове седяха трима служители с червени униформи, които обслужваха командните табла. Носеха слушалки с микрофони и като че провеждаха непрекъснати разговори.

Тя си набеляза един и почука на стъклото.

Хлапакът, по чиято брадичка бяха избили младежки пъпки, стреснато вдигна поглед. Поклати глава, помъчи да си придаде строг и авторитетен вид и посочи слушалките пред Ив. Тя ги сложи и чу мутирация му глас:

— Не докосвайте кулата! Не престъпвайте зелената линия! В кафенето има свободни компютри. Ако предпочитате кабинка, в момента има свободна. По желание можете да си запазите компютър за...

— Спри музиката!

— Какво? — Очите му се стрелкаха като подплашени птици. — Не пристъпвайте зелената линия, в противен случай ще повикам

охраната.

— Спри музиката! — повтори тя и допря до стъклото значката си. — Веднага!

— Ама... не мога. Забранено ми е! Какво става? Чарли? — Завъртя се на стола си, в същия миг настъпи адска суматоха.

Ревът на тълпата заглуши дори гръмката музика. Посетителите наскачаха от столовете и изскочиха от кабинките, като надаваха оглушителни викове, пищяха и ругаеха. Озверелите хора се втурнаха към информационната кула като селяни, щурмуващи двореца на краля — изпълнени със страх и ярост, жадуващи за мъст.

Ив посегна да извади оръжието си, но някой я удари с лакът по брадичката. Главата ѝ се удари в остъклената кабина, пред погледа ѝ избухнаха хиляди звездички.

Не беше свикнала да получава удари и това я вбеси.

Изрита в чатала някакъв зеленокос пънкар, блъсна някакъв стенец компютърен специалист и три път стреля в тавана.

Тълпата се стресна и престана да щурмува командния център, но още неколцина посетители бяха запратени от инерцията към стъклената стена.

— Полиция! — кресна тя и вдигна значката си. — Спрете скапаната музика! Веднага! Всички да се върнат по местата си, в противен случай ще бъдат обвинени в нарушаване на обществения ред!

Думите ѝ почти бяха заглушени от виковете и заканите, ала по-страхливите незабавно минаха в отстъпление.

Близо до Ив лежеше някаква тийнейджърка, ролерите ѝ се бяха закачили един в друг. От носа ѝ течеше кръв, тя неудържимо ридаше.

— Нищо ти няма! — Ив леко я побутна с крак. — Опитай се да седнеш.

Крясъците отново набираха сила. След секунди чувството за граждански дълг и страхът щяха да бъдат изместени от гнева.

— Проблемът няма да се разреши, докато не млъкнете! — извика тя.

— Това е зона, защитена от вируси! — кресна някой. — Искам да знам какво се е случило, кой е отговорен!

Думите на непознатия бяха подкрепени с одобрителни възгласи.

Рурк си проби път сред множеството като острие, разсичащо с лекота плътна тъкан.

— В системата е проникнал вирус — прошепна на Ив. — Унищожил е програмите във всички компютри едновременно. Лейтенант, изправена си пред неколкостотин разгневени маниаци.

— Благодаря за информацията. Изчезвай от тук! Повикай подкрепление!

— Изобщо не си въобразявай, че ще те оставя сама. Ще се помъча да ги усмиря, а ти се погрижи за подкреплението.

Преди тя да успее да възрази, Рурк заговори, без дори да повиши глас. „Страхотна тактика!“ — одобрително си помисли Ив, докато изваждаше комуникатора си. Мнозина от присъстващите престанаха да викат, за да чуят какво казва. Тя също го чуваше, но повечето думи, свързани с компютърната техника, ѝ бяха непонятни.

— Тук лейтенант Далас — извика на диспечера. — Намирам се в клуб „Кибер маниаци“ на Пето авеню. Незабавно изпратете подкрепление.

Докато съобщаваше подробностите, забеляза как все повече посетители преставаха да крещят и колебливо се връщаха на местата си. Сега протестиращите бяха не повече от петдесет души, предвождани от революционерите, които крещяха за заговори, междузвездни войни и терористи, заплашващи киберпространството.

Реши, че е време отново да промени тактиката. Набеляза си един от протестиращите — младеж, облечен от глава до пети в черно и с тежки черни обувки. Изрусената му коса беше нарочно разчорлена, очите му фанатично блестяха.

Тя застана пред него, за да му попречи да предаде ентузиазма си на другите.

— Май не си чул, когато казах всеки да се върне на мястото си!

— Клубът е обществено място — озъби се русокосият. — Имам право да изкажа мнението си.

— А пък аз съм овластена да ти отнема това право, ако го използваш да предизвикаш бунт, да нанесеш физически или материални щети. — Тя посочи девойката, която бе станала, но продължаваше да риде, докато нейна приятелка бършеше кръвта от лицето ѝ. — Приличат ли ти на терористки? Ами този? — Посочи с

палец хлапака, който притискаше към стъклената стена преbledнялото си лице.

— Пионките се отстраняват, след като изпълнят предназначението си.

— А онези хлапета пострадаха заради хора като теб, които самозадоволяват самочувствието си на публично място.

— Полицията е само оръдие, чрез което бюрократите от десницата и финансовите магнати, които се смятат за полубожества, сломяват волята и отнемат свободата на народните маси.

— Май не си много наясно — подигравателно подметка тя. — Кои са главните причини за тежкото положение на масите? Междувездните войни, тероризмът в комуникациите или бюрократите от десницата? Ако обичаш, уточни. Ето какво ще направим — върни се на мястото си, а пък аз ще изпратя при теб човек, който ще изслуша интересните ти теории. Но първо ще се погрижа за хората, на които трябва да бъде оказана медицинска помощ. Отдръпни се, пречиш ми да си върша работата и да разбера какво се е случило тук.

Човекът в черно подигравателно се усмихна, без да знае, че допуска фатална грешка:

— Защо не стигнеш докрай при нарушаването на гражданските ми права и не ме арестуващ?

— С удоволствие. — Ив, която възнамеряваше да направи тъкмо това, щракна около китките му белезниците, преди онзи да осъзнае какво се случва и да окаже съпротива. — Какво е следващото ти желание? — попита учтиво, забелязвайки с крайчеца на окото си пристигането на подкрепленията. Човекът в черно отново закрепця и тя побърза да го предаде на един от униформените.

— Не беше зле — изкоментира Рурк, — като се има предвид, че си само оръдие за потискане на масите, използвано от финансов магнат, смятащ се за полубожество.

— Благодаря за комплимента. Необходима ми е малко време да възстановя реда. — Тя се огледа и добави: — Човекът, когото търсим, вече не е тук.

— Имаш право — съгласи се Рурк. — Искаш ли да поговоря с хлапетата от командния център? Може би ще науча нещо интересно.

— Ще ти бъда много задължена.

Първо разпита ранените и побърза да ги освободи, после повтори същата процедура с посетителите под двайсет и над петдесет години. Записа имената и показанията им, макар да бе сигурна, че птичката, която я интересува, отдавна е излетяла.

Накрая останаха само хората от персонала. Помоли ги да я почака в кафенето и се уедини с Рурк в една от кабинките. На монитора на компютъра се виждаха хаотични цветове и непознати символи като на екраните на всички останали машини. Встрани беше поставена голяма чаша със силно кафе, подправено с екзотични аромати.

— Това ли е първопричината? — обърна се тя към съпруга си.

— Да. Ще го...

— Не докосвай нищо! — Сграбчи го за китката и повтори: — Нищо не пипай! — Тя направи знак на един от униформените полицаи: — Донеси ми твоята чанта с приспособления.

— В колата имаме само от малките.

— И това ще ми свърши работа. След това, полицай Рински — добави тя, като прочете името му на табелката, — ще уведомиш собственика, че клубът се затваря по заповед на полицията до второ нареждане.

— С най-голямо удоволствие. — Рински широко се усмихна и отиде за чантичката.

— Нямаше да докосна компютъра — обясни Рурк, когато тя отново се обърна към него. — Не съм новак в професията, лейтенант.

— Не се засягай. Между другото, това е моята професия, не твоята. Как разбра, че вирусът е проникнал чрез този компютър?

Той сви пръсти и се загледа в ноктите си.

— Моля? — промълви разсеяно. — Каза ли нещо? Аз съм само един аматьор, който чака красивата му жена да приключи работата си, за да я заведе вкъщи.

— Господи! — Тя забели очи. — Добре, де, извинявай, задето ти се нахвърлих. Малко съм напрегната... След като си толкова умен, ще ми обясниш ли как разбра, че това е източникът на вируса?

— Щях да повярвам, че си искрена, ако не свиваше презрително устни, но все пак приемам извинението. А сега да отговоря на въпроса ти — чрез централната система проследих вируса до изходната му точка. Първо е била заразена тази машина, а вирусът е бил

програмиран да се самоклонира и чрез централния компютър да проникне във всички останали, като ги повреди почти едновременно. Човекът, който е измислил този план, е бил истински гений.

— Става все по-хубаво — измърмори тя.

Рински се приближи и ѝ подаде чантичката:

— Заповядайте, лейтенант.

— Благодаря. — Взе чантичката, отвори я, напръска дланите си със защитен спрей, после подаде флакона на Рурк, като отново го предупреди да не докосва нищо. Извади приспособление, което приличаше на малък жезъл, насочи го към чашата с кафе и от върха му бликна синя светлина. — Хм, май имаме добър отпечатък... Да, от показалеца е. Носиш ли джобния си компютър?

— Никога не се разделям с него — отговори съпругът ѝ.

— Има ли начин да получиш достъп до файла, в който се съхранява информацията по случая? Искам да сравня отпечатъците. — Тя насочи устройството към масата и разочаровано въздъхна: — Тук имаме прекалено много отпечатъци, повечето са размазани и неясни.

— Заповядай, лейтенант. — Рурк ѝ подаде разпечатка на информацията, която беше поискала.

Ив присви очи и сравни отпечатъците, сетне радостно възкликна:

— Улучихме десетката — това е нашият човек! Почакай! — С помощта на устройството взе чашата, като придържаше дъното, и изсипа течността в торбичка за веществени доказателства. — Защо хората развалят хубавото кафе с разни аромати? — подхвърли, запечати торбичката, пхна чашата в друго пликче и също го запечати. — Имам въпрос.

— Казвай.

— Откъде е знаел, че идваме? Разбира се, че е знаел, затова е пуснал вируса. Озовахме се тук пет минути след съобщението, което получихме от моя компютър. Само че нашият човек ни е засякъл, унищожил е програмите и преспойно си е излязъл. Как е възможно?

— Имам си теория, но преди да я споделя с теб, ми се ще да я проуча.

— Да я проучиш ли? Как? — попита тя, предчувствайки, че отговорът няма да ѝ хареса.

— Искам да разглобя компютъра.

Ив се поколеба. Процедурата изискваше да повика Фийни или Макнаб, за да проверят на място машината. Или пък да се обади на друг служител от Отдела за електронна обработка на информацията.

Защо да губи време, когато Рурк е до нея? Ако той беше ченге, с познанията, които притежаваше, вече щеше да бъде началник на Отдела за електронна обработка на информацията.

— Назначавам те за граждански консултант по случая — каза най-накрая.

— Титлата ужасно ми допада. — От вътрешния си джоб той извади малка кутия и размърда пръстите си, напръскани със защитен спрей: — Разрешаваш ли да докосна компютъра?

С помощта на микроскопична бормашина за секунди отстрани кутията, промърмори нещо и се наведе над компютъра.

— В този клуб има три системни нива — обясни. — Това е най-високото и достъпът до него струва от един до десет долара на минута в зависимост от броя на използваните функции.

Ив усети, че стомахът ѝ се свива на топка:

— Имам лошото предчувствие, че клубът е твоя собственост.

— Вярно е — кимна Рурк. Свърза с тънък кабел портативния си персонален компютър с машината, която току-що беше разглобил, и добави: — Но това няма никаква връзка със случая, върху който работиш. Безобидното приключение, което преживяхме, засяга само мен — косата ми настръхва, като си представя как ще мрънка управителят заради затварянето на клуба и задето съм разглобил тази машинка. — Той развеселено я изглежда, а Ив си помисли, че зърне ли невероятните му сини очи, сърцето ѝ винаги ще се свива. — Пък и ти ще си спестиш част от писмената работа.

— Знаеш какви са полубожествата с десни възгледи — за тях бюрокрацията е като въздуха и водата.

— Известно ли ти е, че на брадичката имаш една хубава синина, която постепенно се разраства?

— Така ли? — Тя разсеяно потърка удареното място. — Да му се не види, само това ми липсваше.

— Боли ли те?

— Повече ме боли прехапаният език. А ти пострада ли?

— Нищо ми няма. Системата напълно е съсипана — добави. — Човекът, когото издирваш, си разбира от работата. Разбира се,

машината трябва да премине диагностичен преглед, но те предупреждавам, че си имаш работа с много добър специалист, който отгоре на всичко е подготвен за всякакви непредвидени обстоятелства. Не е лесно да се настрои обществен компютър така, че да предупреди използващия го за предприетото издирване. Обзалагам се, че е имал преносим и свръхчувствителен скенер, който е свързал с машината. Браво на него — действал е много предпазливо и много умно.

— Можеш ли да пробиеш защитата?

— Да, но не веднага. Компютрите в клуба са проектирани така, че да се самоизключват при всеки опит за заразяване. Снабдени са и с вградени детектори и филтриращи системи. Въпреки това твоят човек е съумял да вкара вирус, който е унищожил всичките машини. Направил го е за броени минути, след като е разбрал, че сме го проследили.

Ив се облегна назад:

— Говориш така, сякаш уменията му са ти направили голямо впечатление.

— Това е самата истина, скъпа. Човекът е истински гений. Жалко, че е безполезен като този компютър.

— Да, сърцето ми се къса за него! — Тя си изправи. — Ще разпитам хората от персонала, после ще се погрижа компютърът да бъде изпратен в Отдела за електронна обработка на информацията. Като приключа, ще изгледам записите от охранителните камери. Любопитна съм как е изглеждал убиецът тази вечер.

Докато гледаше видеозаписа, реши, че престъпникът изглежда адски самодоволен. Усмиваше се кротко, но същевременно с нескрито пренебрежение оглеждаше присъстващите в клуба. Премина през множеството, без да размени поздрави с някого, и влезе в кабинката. Седна с гръб към стената, очевидно за да наблюдава каква се случва в голямата зала.

— Идвал е в клуба и преди — отбеляза Ив.

Нито един служител не бе потвърдил предположението ѝ. Пък и едва ли трябваше да се учудва — управителят беше извън себе си не заради намесата на полицията или заради бунта, който едва не бе

избухнал, а поради присъствието на Рурк в клуба. От притеснение човекът дори забрави името си.

Компютърът и кабинката бяха предварително запазени от някой си Р. Емерсън. След направената проверка Ив разбра, че това е името на поет, умрял много отдавна.

Този път косата на престъпника беше кестенява и пригладена назад, очите му бяха скрити зад тъмни очила с квадратни рамки. Носеше моден панталон тип „шалвари“, високи обувки и дълга широка риза с цвят на кехлибар. На дясната му китка се виждаше широка златна гривна, няколко обички със скъпоценни камъни проблясваха на ухото му.

Поръча кафето и проведе разговор по видеотелефона. Отпи от чашата си, докато зорко наблюдаваше залата.

— Иска да се увери, че не го заплашва опасност — промълви Ив. — Тръгнал е на лов — виж как оглежда жените и ги преценява. Възможно е да изпратиш съобщение до друг компютър в клуба, нали? Мисля, че това е една от причините, поради които хората посещават компютърните зали, вместо на спокойствие вкъщи да бродят из Мрежата.

— Да, това е начин на общуване — съгласи се Рурк. — Възбуждащо анонимен, граничещ с воайорството. Изпращаш съобщение до жена, която се намира недалеч от теб, наблюдаваш реакцията ѝ и преценяваш дали да предприемеш следващата стъпка и да ѝ се представиш. Машините са оборудвани със специална защита за онези, които не искат да ги безпокоят.

Ив видя как заподозреният въведе паролата и включи компютъра чрез натискане на няколко клавиша, избягвайки гласовата команда.

— Погледни! — Рурк докосна рамото ѝ, после нареди на компютъра да увеличи кадъра. — Включва скенера!

Заподозреният бе поставил на бюрото приспособление, което приличаше на сребърна кутийка за визитни картички. Извади от единия му ъгъл тънък кабел и го включи в компютъра.

— Отново се потвърждава мнението ми, че този тип е истински гений — промълви Рурк. — Никога не съм виждал толкова компактно устройство. Обзалагам се, че е негово изобретение. Питам се дали...

— Сега не му е времето да мислиш, че твоите служители в изследователските институти не са стигнали до подобно изобретение

— прекъсна го тя. — Погледни го! В този момент разбира, че сме го разкрили.

Непознатият се вцепени, челюстта му провисна, вече не изглеждаше самодоволен. Очите му зад модните очила се стрелкаха като подплашени птици.

Изключи скенера и го пхна обратно в джоба си, сетне се приведе над клавиатурата, сякаш бе погълнат от работата си.

— Вкарва вируса — отбеляза Рурк. — Бърза, но действа уверено.

Заподозреният трепереше като лист, непрекъснато прокарваше по устните си опакото на дланта си. Ала не помръдваше от мястото си, а погледът му бе прикован към монитора. След няколко секунди рязко се изправи и без да допие кафето си, забърза към вратата, като се блъскаше в масите и в хората, които се изпречваха на пътя му. Накрая не издържа и затича. Отвори вратата и миг преди да изчезне от погледа й, Ив забеляза, че тръгва надясно.

— Отправил се е към жилищната част на града! — възбудено възкликна тя. — Бяга към дома си като подплашен заек.

ОСМА ГЛАВА

Престана да трепери едва след около час и след като изпи две чаши уиски, във втората от които Лусияс разтвори успокоително средство.

— Случи се невъзможното! — повтаряше непрекъснато. — Невъзможното!

— Стегни се, Кевин! — Приятелят му запали цигара, съдържаща лек наркотик, и нехайно кръстоса крак върху крак. — Помисли и ще разбереш каква е причината.

— Главата ми не побира как са се добрали до паролата, след като я бях закодирал.

Лусияс раздражено дръпна от цигарата си:

— Според теб това щеше да им отнеме седмици, ако не и месеци.

— Очевидно съм ги подценил. — Гневът надделя над страха му, той смръщи вежди. — Разбира се, ние сме в безопасност. Но въпреки че знаят паролата, за мен е необяснимо как толкова бързо разбраха къде се намирам. Полицията не разполага нито с техника, нито с достатъчно специалисти, за да наблюдава всеки компютърен клуб в града. И още нещо — как са проникнали през специалните защиты, които изградих?

Приятелят му отново дръпна от цигарата си, лениво изпусна дима през носа си и с наслада присви очи.

— А може би случайно са извадили късмет — предположи той.

— Няма начин! — процеди през зъби Кевин. — Имат на разположение свръхмодерна техника и човек, който умее да борави с нея. — Поклати глава и добави: — Питам се защо такъв гений се е съгласил да работи за мизерната заплата на ченге. Всяка голяма компютърна фирма би дала мило и драго да го привлече за служител.

— Е, разни хора, разни идеали — подсмихна се Лусияс. — Започва да ми става интересно.

— Интересно ли? Едва не ме спипаха! Можеше да ме арестуват, да ме обвинят в убийство...

Лусияс, който вече беше под въздействието на наркотика, замаяно се усмихна. Приведе се и потупа приятеля си по коляното.

— Възможно е противниците ни да са умни и опитни, но ние с теб стократно ги превъзхождаме. Факт е, че ти предвиди подобна възможност и беше подготвен. Заразил си с вируса всички компютри в клуба — направо гениално. Медиите ще тръбят за теб... отново. — Той въздъхна. — Засега печелиш по точки.

— Ще ме видят на видеозаписа от охранителните камери. — Кевин дълбоко си пое въздух. Похвалите на Лусияс му действаха като успокояващо средство и му помагаша да възвърне душевното си равновесие. — Знаеш ли, че преди да отида в клуба, ми хрумна да не се гримирам, но накрая все пак размислих и промених външността си.

— Съдба! — разсмя се приятелят му. Смехът му бе толкова заразителен, че и Кевин се поусмихна. — И това ако не е късмет, здраве му кажи. Съдбата е на наша страна. Наистина, Кев, играта става все по-интересна. Между другото, погрижи се за нова парола и заличи предишната.

— Разбира се, това е най-лесното — нехайно промърмори Кевин. За него нямаше тайни в областта на електрониката. — Страхувам се, че много подробности от стратегията ни вече са известни на широката общественост — че използваме чатовете за запознанства, романтичното ухажване, поезията, виното и така нататък. Май ще се наложи за известно време да прекратим играта.

— Тъкмо когато започна да става интересна ли? За нищо на света. — Той изпусна през носа си кълбо дим, а очите му фанатично проблеснаха. — По-големият риск повишава напрежението. Вече знаем, че имаме достоен противник... или противници. Тръпката е още по-силна, не мислиш ли?

— Мисля да не заличавам паролата — промълви Кевин, — а да изпратя няколко съобщения за заблуда.

— Така те искам! — Лусияс одобрително удари с юмрук страничната облегалка на креслото. — Допада ми, че активно се включваш в играта. Мисли за нея по време на утрешната си среща. Представи си само — със симпатичната дама ще отидете в някой бар и докато отпивате от уискито си, ще обсъдите ужасните убийства на жени, открити в леглата си сред листенца от рози. Дамата ще се

просълзи заради злочестата съдба на посестримите си, без да подозира, че същото ще се случи с нея. Божичко, върхът е!

— Имаш право. — Уискито и успокоителното сякаш превръщаха въздуха, който Кевин вдишваше, в благоуханна течност. — Наистина е вълнуващо.

— Едно е сигурно — че изобщо не скучаем.

Кевин широко се усмихна, взе цигарата от ръката му и жадно вдъхна дима:

— Няма опасност играта да ни досади. Вълнуващо е, дори че знам как ще бъда облечен утре, как ще преобразя лицето си. Тя е толкова сладка... Казва се Моника — дори името ѝ е секси. — Той се поколеба, сякаш се страхуваше да не разочарова приятеля си. — Не знам дали този път ще стигна докрай. Не съм сигурен, че мога я убия.

— Можеш и ще го направиш. Противното би означавало отстъпление от постигнатото. — Усмихна се и добави: — Само си помисли, Кевин — докато докосваш голото ѝ тяло, докато проникваш в нея, ще знаеш, че си последният мъж в живота ѝ.

Като си представи картината, Кевин се възбуди.

— Безспорно е обаче, че ще умре щастлива — отбеляза цинично. Смехът на Лусияс отекна в просторната стая.

Както обикновено, Пийбоди се опитваше да отслабне, затова слезе от метрото шест пресечки преди къщата на Ив и Рурк. Обичаше съвещанията в домашния кабинет на лейтенант Далас, защото автоготвачът винаги беше зареден с шедьоври на кулинарното изкуство.

Реши, че като походи пеш, може да си позволи няколко калории повече. Разходката бе нещо като наказание преди грехопадението — разрешение, което допаднаше на практичната ѝ натура, типична за последователите на движението „Нова епоха“. Разбира се, при тях понятията „грях“ и „наказание“ не съществуваха и бяха заменени с „уравновесеност“ и „неуравновесеност“.

Но всъщност това беше само въпрос на семантика.

Пийбоди бе израснала сред многочислено семейство, чиито членове открито изразяваха чувствата си, почитаха творенията на

майката земя и изкуствата и никога не изневеряваха на истинската си природа.

Нещо ѝ подсказваше, че за да не изневери на същността си, трябва да бъде служителка на полицията, която се опитва да поддържа... какво? Може би равновесието.

Работата ѝ бе натоварена и почти не ѝ оставаше време за размисли, ала понякога семейството много ѝ липсваше. Отминали бяха годините, когато бе заобиколена от любящи хора, с които всеки ден бе една приятна изненада. Липсваше ѝ начинът им на живот, характерен със своята непринуденост и простота. Хрумна ѝ, че е крайно време да си вземе няколко дни отпуска — ще седи по цял ден в кухнята, ще похапва от вкусните курабийки, приготвени от майка ѝ, и ще се наслаждава на спокойствието и любовта на близките си.

Не проумяваше какво се случва с нея, защо е толкова тъжна и неудовлетворена. Та нали е осъществила най-съкровената си мечта — да бъде полицейска служителка. Да, беше ченге, и то много способно ченге, работещо под заповедите на жена, която беше истински пример за подражание.

През изминалата година бе научила много не само за техниката и правилата на работа, но и за онази малка подробност, превръщаща способното ченге в бляскав полицейски служител.

Вече правеше разлика между онези колеги, които бързаха да претупат работата си, и другите, които вземаха присърце съдбата на жертвите... които не ги забравяха.

Знаеше, че с всеки изминал ден работата ѝ ставаше все по-добра и се гордееше с постиженията си. Харесваше ѝ да живее в Ню Йорк и докато преминаваше от един в друг квартал, с интерес наблюдаваше как се променя физиономията на мегаполиса.

Усмихна се, като си помисли, че градът е препълнен не само с хора, но и с енергия — тук всеки миг се случваше нещо. Можеше да се върне вкъщи за няколко дни, но никога повече не би живяла в глухата провинция.

Харесваше ѝ скромното ѝ жилище, което обитаваше сама. Имаше симпатични колеги, добри приятели и успешна кариера.

Имаше си и интимен приятел... е, почти интимен — най-привлекателният, най-образованият и най-изисканият мъж, който познаваше. Заедно посещаваха картинни галерии, оперни

представления, модни ресторанти. Благодарение на Чарлс тя опозна не само другото лице на града, но и на живота.

А вечер, докато лежеше и се взираше в тавана, тя се питаше защо е толкова самотна.

Крайно време бе да се отърси от това състояние. Депресията не бе типична за членовете на семейството ѝ и тя нямаше да бъде първата, която се е поддала на отчаянието.

Може би трябва да си избере хоби. Например стъклопис или отглеждане на цветя в сандъчета, холограмна фотография или макраме.

„Майната му!“ — помисли си и едва не се сблъска с Макнаб, който изскочи от входа на метростанцията.

— Здравсти! — Едновременно с нея той направи крачка назад и пъкна ръце в джобовете си.

— Здравсти — промърмори Пийбоди и мислено се прокле, задето не беше вървяла по-бързо или по-бавно, та да не се срещне с досадния фукльо.

За миг двамата начумерено се измерваха с погледи, сетне се отместиха, за да не бъдат пометени от потока пътници.

— Така значи — промърмори ни в клин, ни в ръкав младежът, извади ръце от джобовете си и нагласи модните си очила с морскосини кръгли стъкла. — Далас е поканила и теб на съвещанието.

— Разбира се, имам нова информация.

— Доколкото разбрах, снощи е преживяла вълнуващо приключение — продължи той, като се преструваше, че води неангажиращ разговор. — Жалко, че онзи мръсник не се е отбил в „Кибер манияци“ предишната вечер, когато ние бяхме там. Сто на сто щяхме да го заловим.

— Съмнявам се.

— Бъди по-оптимистично настроена, красавице.

— А ти бъди по-самокритичен, левако.

— Май тази сутрин си станала накриво. Онзи хубавец не те ли задоволява?

Тя стисна зъби, идваше ѝ да закрепци. Бързо се овладя и с меден глас заяви:

— Няма начин да станеш накриво, след като си прекарала нощта с Чарлс. Знаеш ли, леглото му е кръгло и голяма като поляна.

— Нима? — Кръвта нахлу в главата на Макнаб, когато той си представи как голата Пийбоди се люби с друг мъж.

— Само това ли измисли да кажеш? Май напоследък чувството за хумор те е изоставило — пък и не е чудно, след като контактуваш само с безмозъчни красавици.

— Последната имаше докторска степен от Масачузетския технологичен институт, тяло на богиня и ангелско лице. Но в едно отношение си права — с гаджетата ми не си губим времето в измисляне на остроумни реплики.

— Мръсник!

— Кучка! — Макнаб я сграбчи за рамото, когато тя тръгна към високия портал пред къщата на Рурк. — Писна ми да се заяждаш с мен. Не съм крив, че прекъсна връзката ни.

— Само за едно съжалявам — че не те изритях по-рано. — Пийбоди безуспешно се опита да се изтръгне от хватката му. Все забравяше каква сила се крие под привидно крехкото му телосложение. Най-лошото бе, че докосването му я накара да се разтрепери — почувства, че краката ѝ се подкосяват. — Както обикновено не си разбрал истината, пък и не се учудвам, защото си кръгъл глупак. Скъсахме заради теб, ясно ли ти е? Крайно време е да разбереш, че не можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

— Точно така. Извинявай, задето се възпротивих, че след като си била с мен, бързаш да си легнеш с мъжката проститутка.

Тя го удари с юмрук в гърдите:

— Не смей да го наричаш така! Нямах представа какъв човек е Чарлс. Ако ти притежаваше една десета от неговото възпитание, култура и чар, щеше да се доближиш до нормалните човешки същества. Но тъй като дори не можеш да стъпиш на малкия му пръст, остава само да ти благодаря, че поправи недопустимата грешка, която допуснах, сближавайки се с теб. Да, благодаря ти от все сърце.

— Няма за какво.

Двамата се задъхваха от гняв и така се бяха привели един към друг, че носовете им се допираха... сетне устните им се сляха в страдна целувка. Изведнъж осъзнаха какво правят и едновременно отскочиха назад.

— Случилото се е без значение — изпъхтя Пийбоди.

— Именно. Предлагам да го повторим. — Придърпа я към себе си, сетне ухапа долната ѝ устна. Зави ѝ се свят, все едно я бяха изстреляли от оръдие. Ушите ѝ бучаха, краката ѝ се подкосяваха. Единственото ѝ желание беше да докосва навсякъде стройното му мускулесто тяло. Вкопчи пръсти в задника му, като че ли искаше да откъсне парченце плът, за да го скрие в джоба си.

Макнаб я обърна с лице към себе си и се помъчи да пъхне ръце под идеално изгладената ѝ униформена куртка. Знаеше, че под грубата дреха се крие неочаквано съблазнително тяло. В отчаяното си желание да докосне стегнатата ѝ плът, той я изтика назад, докато гърбът ѝ се опря на желязната врата.

— Боли! — изпъшка тя.

— Прощавай... Позволи ми да... Господи! — Макнаб зацелувашията ѝ, искаше му се да я оближе като сладолед.

— Извинете!

Двамата стреснато се спогледаха, недоумявайки откъде идва гласът.

— Каза ли нещо? — промълви тя.

— Не. А ти?

— Полицай Пийбоди, детектив Макнаб!

Все още прегърнати, двамата се втренчиха в таблото, монтирано на един от каменните стълбове. Съмърсет невъзмутимо се взираше в тях от екранчето.

— Доколкото ми е известно, лейтенант Далас очаква посещението ви — продължи той с присъщата си учтивост. — Препоръчвам ви да се отдалечите, за да не паднете през пролуката, когато вратите се отворят.

Пийбоди се изчерви до уши:

— Божичко! Да му се не види! — Отблъсна младежа и заоправя дрехите си. — Как можах да постъпя толкова глупаво?

— Не знам дали беше глупаво, но беше божествено — въздъхна Макнаб и пристъпи към вратата, ала се олюля, защото краката не го държаха. — Признай, че и на теб ти хареса, Пийбоди.

— Не отричам, че помежду ни има някаква... химическа реакция, но това само усложнява положението.

Макнаб затанцува пред нея, като пристъпваше заднешком, а дългата му коса, завързана на конска опашка, се мятеше насам-натам.

Дългото му до коленете яке с цвят на полски мак бе разкопчано и вятърът го развяваше. Пийбоди неволно се усмихна:

— Престани да се вдетиняваш!

— Какво ще кажеш довечера да хапнем пица? Да видим какво ще излезе.

— Знаем какво се случи преди — напомни му тя. — Сега нямаме време за експерименти, Макнаб. Нямаме време дори да мислим за нашите взаимоотношения.

— Аз непрекъснато мисля за теб.

Тя спря като ударена от гръм. Невъзможно е да пристъпваш, когато сърцето ти е слязло в петите.

— Объркваш ме, Макнаб.

— Това е целта на упражнението. Приемаш ли поканата, красавице? — Той вдигна русолявите си вежди. — Знам, че умираш за пица.

— На диета съм.

— Че защо?

Много пъти ѝ бе задавал същия въпрос, а искреността му я трогваше и объркваше.

— Защото задникът ми скоро ще има същата маса като Плутон.

Той с подскоци я заобиколи, за да я огледа, сетне отбеляза:

— Задникът ти е супер! На човек не му се налага да го търси с часове.

Закачливо я ощипа отзад и се ухили, когато тя намръщено го изгледа. Знаеше, че е постигнал забележителен напредък.

— Само ще хапнем и ще поговорим. Никакъв секс, обещавам! — продължи.

— Ще видим — промърмори тя.

Макнаб си спомни съветите на Рурк за романтичното ухажване. Втурна се към лехите, откъсна красиво цвете, настигна Пийбоди на стъпалата към входната врата и затъкна цветето в петлицата на куртката ѝ.

— Глупчо! — промърмори тя, забели очи, но не измъкна цветето, когато влезе в къщата. Старателно избягваше погледа на Съмърсет, но все пак се изпоти от притеснение, когато той ги поведе към кабинета на Ив.

Ив стоеше в средата на помещението и леко се полюшваше на пети, докато за трети път гледаше видеозаписа от охранителната камера в клуба. „Адски е самодоволен — помисли си. — Гледа с насмешка посетителите, защото ги смята за много по-низши от себе си. Той е божество, което знае тайна, неизвестна на обикновените простосмъртни.“

От друга страна облеклото му бе подбрано така, че да привлича вниманието, да предизвиква възхищение и завист. Да внушава на всички, че този човек стои над останалите.

Навярно е предвидил не само своите ходове, но и тези на противниците си, затова се мисли за недосегаем. „Ала когато събитията излязоха от контрол — помисли си, — самонадеяността му отстъпва място на страха и паниката.“

Тя наблюдаваше как ситни капчици пот избиха по челото му, докато се взираше в монитора. Изведнъж си го представи как изхвърля през балкона трупа на Брина Банкхед, как бърза да се отърве от проблема, да елиминира заплахата, да избяга.

Не можеше да си представи, че следващата нощ най-хладнокръвно е убил друга жена. Не, тук нещо не се връзваше.

Обърна се за миг, когато помощничката ѝ и Макнаб влязоха, после нареди на компютъра:

— Анализирай този човек в профил и в анфас. Наблегни на лицевата структура, на формата на очите — не на цвета им — и на фигурата. Не се занимавай с косата, най-вероятно той носи перука.

— Имате синина на брадичката, лейтенант — отбеляза Пийбоди.

— А пък ти имаш цвете в петлицата — значи и двете изглеждате глупаво. Дики най-сетне ми изпрати резултатите и вече знаем какви марки перуки и гримове са били използвани. Пийбоди, на теб възлагам да се свържеш с производителите и да осигуриш списък на магазините, в които се продава продукцията им. После го сравни със списъка на хората, закупили бутилки от скъпите вина. Рурк ще ми даде информация за най-престижните нюйоркски магазини за мъжка мода.

— Рурк е готов да ти предостави исканите сведения. — Той влезе в кабинета, подаде ѝ един диск, сетне се обърна към двамата млади хора: — Добро утро, ученици.

— Благодаря. — Тя връчи диска на помощничката си. — Нашият човек се облича стилно. Пада си по обувки и дрехи, изработени по... как се казваше?

— По поръчка — притече ѝ се на помощ Рурк. — Възможно е да си поръчва костюмите направо от Лондон или от Милано. Първият определено беше дело на английски дизайнер — добави той. — Вторият бе според италианската мода. Но интуицията ми подсказва, че дрехите са купени от модни бутици в Ню Йорк.

— Ще ти се доверим — нали си най-големият капацитет по мъжка мода — иронично отбеляза Ив. — Ще проследим покупките в тези магазини, може пък да извадим късмет. Да не забравяме и розите — освен ако не притежава парник, той купува цветята отнякъде, най-вероятно от магазин в квартала, в който живее. Обзалагам се, че жилището му е или в западните, или в източните райони на града, затова предлагам да започнем издирването от там.

Толкова се беше вживяла в разсъжденията си, че се изненада, когато Рурк ѝ подаде голяма чаша силно кафе.

— След час ще се срещна тук с доктор Майра. Фийни е в управлението и ръководи работата по проучването на компютъра, който взехме от клуба. Искам отговори на въпросите, искам да попаднем на следа, и то още днес. Ако не попречим на престъпника, довечера ще има ново убийство. — Извърна се към монитора и отново се втренчи в самодоволно усмихващия се престъпник. — Вече е набелязал следващата си жертва.

Приблужи се до таблото, на което беше закачила снимките на двете жертви, както и компютърните изображения на убиеца преди и след извършване на престъпленията.

— Безсъмнено е млада — заговори отново, — най-много двайсет и пет годишна. Привлекателна, интелигентна, романтичка и любителка на поезията, която в момента няма сериозен приятел. Живее и работи в града. Той вече я е видял, наблюдавал я е на улицата или дори на работното ѝ място. Възможно е тя да е разговаряла с него, без да подозира, че това е човекът, който толкова упорито я ухажда. Вероятно с нетърпение очаква срещата с него. Казва си, че той е мъжът на мечтите ѝ, надява се, че най-сетне е открила голямата любов на живота си... — обърна се и добави: — Да спасим живота ѝ. Не искам да виждам друго лице на таблото.

— Може ли да поговорим насаме, лейтенант? — Рурк влезе в кабинета си, преди да дочака отговора ѝ, а тя неохотно го последва.

— Слушай, нямам време за губене! — сопна му се, когато останаха насаме.

— Именно заради това те повиках. Отлично знаеш, че ще ти осигуря необходимата информация десетократно по-бързо, отколкото Пийбоди.

— Нямах ли друга работа?

— Разбира се, че имам, но това няма да ми попречи да направя малка услуга на нийоркската полиция. — Той прокара пръст по синината на лицето ѝ, сетне нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Знаеш, че обичам логическите загадки. Освен това и аз като теб не искам на таблото да се появи снимка на друга млада жена. Възнамерявам да издиря необходимата информация, но за да не те злепоставя пред колегите ти, се престорих, че искам разрешение.

Тя намръщено го изгледа и заплашително скръсти ръце на гърдите си:

— Престори ли се?

— Да, скъпа. — Рурк се наведе и целуна синината на брадичката ѝ. — И след като знаеш с какво ще се занимавам, можеш да вземеш със себе си Пийбоди, за да ти помага. — Вътрешният видеотелефон иззвъня. — Ало?

— Доктор Димато е тук, за да се срещне с лейтенант Далас.

— Поканете я в кабинета ми — нареди Ив, сетне са обърна към съпруга си: — Направи необходимото. Засега обаче ще се преструвам, че не знам за инициативата ти.

— Добре. Ще започна веднага, след като подредя графика си за деня. Но преди това ще се видя за малко с Луиз.

— Постъпи както намериш за добре. — Тя отвори вратата, но преди да излезе, се обърна и подхвърли: — Както правиш обикновено.

— Не намираш ли, че съм изключително сговорчив?

Тя презрително изсумтя и се върна в кабинета си, за да посрещне посетителката.

Както ѝ беше обичай, Луиз стремглаво се втурна през вратата. Погледна чашата, която Ив държеше, и се усмихна:

— С удоволствие бих пийнала и аз, благодаря.

— Пийбоди, ако обичаш, донеси чаша кафе за доктор Димато. Луиз, закусвала ли си?

Лекарката извърна поглед към Макнаб, който се мъчеше да налага цяло парче сладкиш:

— Това ябълков щрудел ли е?

Тъй като устата му беше пълна, младежът промърмори нещо неразбираемо, което би трябвало да изразява потвърждение и задоволство от вкусния сладкиш.

— С удоволствие ще хапна парче щрудел, благодаря.

Ив одобрително изгледа елегантния ѝ червен костюм и подхвърли:

— Облеклото ти е прекалено шикозно за болницата. Май днес няма да преглеждаш пациенти.

— Позна — усмихна се Луиз. — Имам среща с дарители, които обещават да отпуснат средства за болницата. — Тя наклони глава и обиците ѝ с диаманти проблеснаха. — Открих, че получавах по-щедри дарения, когато изглеждаш така, сякаш парите не са ти необходими. Да се чуди човек... О, ето го и кафето. Благодаря, Пийбоди. Възразявате ли да поседна? — Тя се настани на креслото, кръстоса крак върху крак и докато умело балансираше върху коляното си чинийката със сладкиша, отпи глътка от силното и ароматно кафе. Очите ѝ се премрежиха от удоволствие, въздъхна и отпи нова глътка. — Откъде се снабдявате с истинско кафе? Сигурно е контрабанда.

— Попитай Рурк.

— Няма смисъл, предварително знам отговора. — Тя си отчупи парченце от сладкиша.

— Имаш ли специален повод да ни посетиш, Луиз, или си дошла да пийнеш кафе по време на почивката? Извинявай, че ти го казвам, но до гуша сме затънали в работа.

— Разбирам. — Лекарката кимна към таблото. — Поразпитах съседите за Брина Банкхед. Познавала е всички, които живеят на нейния етаж, както и неколцина други. Нямахме човек да каже лоша дума за нея. Разбрах, че е купила апартамента преди три години. Една съседка, която явно е много любопитна, сподели, че Брина излизала с много мъже, но нямала сериозен приятел.

— Всичко това ми е известно. Хей, да не би да си намислила да се откажеш от медицината и да започнеш работа в полицията?

— От три години е живеела в сградата — продължи да говори Луиз, без да обръща внимание на шеговитото подмятане, — а аз — от две, но никога не съм разговаряла с нея. Разбрах за съществуването ѝ едва когато се просна мъртва пред мен.

— Не бива да се самообвиняваш, защото не можеш да промениш случилото се.

— Така е... — Луиз млъкна и отхапа още едно парченце от сладкиша. — Но все за това мисля. Чувството за вина ме стимулира да открия информация, която може да подпомогне разследването. Спомних си за едно изследване, което се провеждаше в „Джей Форестър“ — частна клиника за лечение на пациенти, страдащи от полова немощ, безплодие и така нататък. Преди около двацет и пет години клиниката сключи с фармацевтичната компания „Алегейни“ договор за изследователска дейност, свързана с проучването и усъвършенстването на различни химически препарати за възстановяване на нарушените функции и повишаване на половата потентност. Мнозина висококвалифицирани химици и специалисти по научно изследване и разработки са участвали в проекта.

— Експериментирали са с елементи, съдържащи се в забранените от закона вещества, известни като „Уличница“ и „Див заек“ — промълви Ив.

— Точно така. Също и с други комбинации. Тяхно изобретение е препаратът с търговско название „Матигол“, благодарение на който се повишава сексуалната потентност на мъже, прехвърлили стотте години, както и на лекарственото средство „Компакс“, позволяващо на жените над шейсет години да зачеват и да имат деца. — Луиз отново отхапа от щрудела. — И двата препарата са много ефективни, но поради изключително високата им цена са недостъпни за масовия потребител. Ала са направили чудеса за онези, които могат да си ги позволят...

— Знаеш ли повече подробности за шефовете на клиниката и фармацевтичната кампания? — попита Ив.

— Почакай, още не съм свършила. — Лекарката се обърна и като видя Рурк, който тъкмо влизаше, лъчезарно се усмихна. — Добро утро.

— Луиз! — Той се приближи до нея и галантно ѝ целуна ръка. — Както винаги изглеждаш прекрасно.

— Дрън-дрън-дрън! — нетърпеливо го прекъсна Ив. — Още какво знаеш, Луиз?

— Драги Рурк, съпругата ти е много груба и нетърпелива.

— Именно затова я обичам. Между другото, лейтенант, Чарлс Мънроу всеки момент ще бъде тук.

— Какво е това, конгрес ли? — промърмори Ив и строго изгледа Макнаб, сякаш го предупреждаваше да сдържа чувствата си. Младежът се помъчи да отвърне на погледа ѝ, но само след пет секунди сведе очи и се намръщи. — Макнаб, спешно ми е необходима информация за клиниката „Джей Форестър“ и за фармацевтичната компания „Алегейни“. — Тя изтръпна, като забеляза внезапния интерес на Рурк. — Да му се не види! Само не ми казвай, че компанията ти принадлежи!

— Купих я преди осем... не, преди десет месеца. Какво общо има с престъпленията?

— Откъде да знам? Доктор Димато е много потайна.

— Грещиш. Овен това никога не съм потайна — поправи я Луиз и тъкмо се готвеше да продължи, когато в кабинета влезе Чарлс. Очите ѝ отново се премрежиха, все едно беше изпила глътка превъзходно кафе. — Леле Боже! — възкликна очаровано.

Ив се обърна към новодошлия:

— Сигурно и ти ще искаш кафе.

— Няма да ви откажа — усмихна се той.

— Аз ще го донеса. — Пийбоди, която отново се беше изчервила до уши, потърси спасение в кухнята.

— Здравей, Рурк... Макнаб. — Като зърна младежа, усмивката му за миг помръкна, сетне той се овладя и когато се обърна към Луиз, отново пленително се усмихваше. — Извинете, с вас май не се познаваме.

— Казвам се Луиз. Луиз Димато. — Тя му протегна ръка.

— Нали не сте ченге?

— Не, лекарка съм. А вие?

Чарлс се престори, че не е чул ироничната забележка, която Макнаб промърмори под носа си.

— Професионален компаньон съм — отговори и предизвикателно я изгледа.

— Колко интересно!

— Ако обичате, да отложим купона за по-късно — намеси се Ив. — Всички присъстващи са поканени. — Тя гневно прокара пръсти

през косата си. — След малко ще ти обърна внимание — подхвърли на Чарлс. — Продължавай, Луиз.

— Докъде бях стигнала? А, да. Въпреки постигнатия успех, договорът между клиниката и компанията бил разтрогнат преди двайсетина години. Поводът — липса на средства и на интерес от страна на широката общественост, както и неприятните странични ефекти от въздействието на други експериментални лекарствени препарати. Управителните съвети стигнали до заключението, че продължаването на изследователската работа, при която се прилагат форми на тези вещества, е нерентабилно и рисковано, предвид опасността от повдигането на съдебно обвинение. Решението до голяма степен било повлияно от доктор Тиодор Макнамара, който на практика бил ръководител на проекта и на него се приписва откриването на „Компакс“-а и „Матигол“-а. Дълги години след това се носеха какви ли не слухове за сексуално насилие и присвояване на средства от страна на участниците в изследователската работа. Говореше се, че експериментите не са се провеждали само в лабораториите, че жени от персонала са подали оплаквания в съда. Твърдели, че тайно са им били давани наркотици, под влиянието на които многократно са били изнасилвани и дори са ги принуждавали да забременеят. Дори да е вярно — добави лекарката, — никой от посветените в тайната не споменава имена.

— Благодаря ти, Луиз. Оказа ни неоценима помощ. Веднага ще се заема със събиране на информация по този въпрос. Е, няма да те задържам, щом имаш среща.

— Имам още малко време. Ако не възразяваш, ще допия кафето си... дори ще отида да си наляя още половин чаша. — Тя стана и с бързи крачки отиде в кухнята.

— Хайде, Чарлс, твой ред е — каза Ив.

Той ѝ кимна, сетне заговорнически се усмихна на Пийбоди, която му поднесе чаша кафе.

— Клиентката ми си въобразява, че искам информацията заради друга моя клиентка. Предпочитам да не научи истината.

— Бъди спокоен, Чарлс, старая се да запазя анонимността на информаторите.

— А аз — на моите клиентки — кисело отбеляза той. — Искам честната ви дума, че срещу нея няма да бъдат повдигнати обвинения,

ако онова, което споделя с вас, я злепостави.

— Тя не ме интересува. Ако единствената ѝ вина се състои във вземането на дрога за повишаване на сексуалната възбуда, няма да я наклеветя и пред момчетата от Отдела за борба с наркотиците. Е, какво ще кажеш?

— За някои хора осъществяването на полов акт е проблем, лейтенант Далас — уклончиво отвърна Чарлс.

— Ако хората престанат да се чукат, ти ще останеш без работа — заядливо подхвърли Макнаб.

Чарлс презрително го изгледа:

— Имаш право. Но ако хората престанат да мамят, крадат и убиват, и ти ще бъдеш безработен, детектив. Вероятно на присъстващите изказването ми ще се стори цинично, но двамата с теб имаме късмет, защото човечеството страда от неизлечими пороци.

Ив застана между бюрото, на което седеше Макнаб, и стола на Чарлс, за да им попречи да разменят гневни погледи — свадата помежду им заплашваше да излезе от контрол.

— Кажи ми името на наркопласъора. Обещавам, че клиентката ти няма да бъде замесена.

— Казва се Карло. Тези хора са известни само с едно име. Тя се е запознала с него в един от чатовете за сексуално експериментиране.

Ив приседна на ръба на бюрото и промърмори:

— Продължавай.

— Случило се преди около година. Тя твърди, че този човек е преобразил живота ѝ.

— По какъв начин осъществява контакт с него?

— Първо изпраща заявка по електронната поща. Плащането се извършва чрез банков трансфер по неговата сметка, след което стоката се получава на гишето „До поискване“ на централната гара.

— Тя не го познава лично, така ли?

— Да. Сподели с мен, че вече е включена в списъка на редовните абонати и ежесечно получава „стоката“ и дори ползва намаление. Сумата автоматично се прехвърля от нейната сметка в тази на търговеца. Пет хиляди долара месечно за четвърт унция!

— Налага се да я разпитам.

— Лейтенант Далас... — запротестира той.

— Ще ти обясня причината. Много важно е да науча номера на банковата му сметка и други подробности. Тази жена отдавна поддържа делови отношения с него, вероятно има някакви впечатления. Нещо повече — трябва да я предупредим. Възможно е да е набелязана като следваща жертва...

— Невъзможно е — прекъсна я той и се изправи, сетне посочи таблото: — Това ли са жертвите? И двете са около двацет и пет годишни. Моята клиентка е прехвърлила петдесетте. Много е привлекателна и поддържа външността си, но не притежава тяхната... свежест. От репортажите в медиите научих, че момичетата са били необвързани и са живеели сами, а тази жена е омъжена. Среща се с мен за разнообразие, все едно посещава козметичен салон. Живее заедно със съпруга си и със сина си, който е в юношеска възраст. Ако настоявате да я разпитате, ще унижите не само нея, но и семейството ѝ.

— Има опасност да бъде нарушено и сексуалното ѝ равновесие — намеси се Луиз, която незабелязано се беше върнала в кабинета и отпиваше от втората си чаша с кафе. — Прибягването до наркотика и до услугите на професионален компаньон вероятно са ѝ помогнали да преодолее проблемите си в тази насока. От психологическа и медицинска гледна точка не препоръчвам тайната на жената да бъде разкрита. Тя ще изпита страх от наказанието и от присмеха, което може да доведе до фатални последици.

— Ако пощадим чувствата ѝ, на таблото ще се появи снимката на нова жертва! — ядно заяви Ив.

— Нека отново поговоря с нея. Обещавам, че ще получите необходимата информация. Нещо повече, на собствени разноси ще се абонирам за доставки при този пласъор. Той изобщо няма да се усъмни — лицензираните компаньони и компаньонки често купуват наркотици, повишаваща половата възбуда.

— Добре, но се постарай да получи сведенията най-късно до три следобед — кимна Ив. — Моля те, не предприемай нищо рисковано. Не искам този тип да научи името ти.

— Не се притеснявайте за мен, лейтенант Захарче.

— Повтарям, не рискувай! А сега изчезвай.

— Време е и аз да тръгвам — промърмори Луиз. — Благодаря за кафето. — Остави чашата на масичката и се обърна към Чарлс: —

Искате ли заедно да вземем такси и да си разделим разноските?

— С удоволствие. — Преди да излезе, той прокара пръст по цветето в петлицата на Пийбоди. — До скоро, Дилия.

— Да не си гъкнал, Макнаб — изсъска Ив. — Пийбоди, отиди в кабинета на Рурк, за да му помогнеш в работата.

„Дано поне за малко настъпи тишина и спокойствие“ — помисли си и като погледна часовника, си спомни за предстоящото посещение на доктор Майра.

— Ще ви изоставя временно — имам среща.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отиде в библиотеката не само защото там цареше тишина и спокойствие, но най-вече защото помещението се намираше далеч от кабинета ѝ. Когато разследваше труден случай, предпочиташе да се изолира от емоционалните вибрации на колегите и приятелите си, за да не повлияят на мнението ѝ. Днес в кабинета ѝ гъмжеше от хора, затова се поддаде на изкушението временно да се скрие в любимото си убежище.

Тук дори въздухът ѝ се струваше по-чист, а прекрасната обстановка ѝ действаше успокояващо. Седна зад бюрото, въведе във файла новата информация и се обърна към машината:

— Компютър, каква е вероятността заподозреният да използва псевдонима Карло?

Работя... Вероятността заподозреният да използва псевдонима Карло е 96.02.

— Така и предполагам — промърмори тя, по навик разговаряйки с бездушната машина. — А сега искам да разбера каква е вероятността Карло да произвежда синтетичните наркотици, които продава.

Работя... Наличната информация е недостатъчна за изпълнение на задачата. Необходими са допълнителни данни.

— Тук сгреша, приятелче! — Тя стана и, свела поглед, закрочи от единия до другия край на помещението, без дори да забелязва прекрасния старинен килим с мотив от избелели рози. — Този тип не само произвежда и продава наркотика, но го използва за постигане на собствените си цели. Власт... всичко се свежда до упражняването на власт. Само от един клиент той получава шейсет хиляди долара годишно срещу колко... три унции от дрогата. Стига му да се свърже чрез Мрежата с няколко дузини богаташи и скоро ще бъде въшлив от пари. Ала нещо ми подсказва, че не го прави за пари...

Приближи се до редицата големи прозорци, вдигна щорите и се загледа в прекрасната градина. Дори за Рурк, който в младостта си бил

беден като църковна мишка, бизнесът не се свеждаше до изкарването на пари, а до използването им за натрупване на нови капитали.

И до упражняването на властта, която носеха на притежателя си.

Ала в този случай не ставаше въпрос нито за необходимост, нито за обикновена човешка алчност.

— Даваш на първата жертва четвърт унция, струваща пет бона след като вече е съвсем безпомощна и е изцяло под контрола ти — заговори тя на въображаемия убиец. — След като вече си излял в напитката й повече от две унции „Уличница“. Компютър, каква е цената на черно на наркотика с название „Уличница“?

Работя... Хормонобитал 6, известен с названието „Уличница“, се котира на черната борса срещу 65 000 щатски долара за унция течност, която отговаря на 29.6 кубични сантиметра. Нямам данни за масовото му ползване. Производното вещество, наричано „Екзотика“, се предлага в големи количества срещу 50 долара за унция течност. Интересуват ли ви другите производни?

— Не! Производните не задоволяват този човек, въздействието им е прекалено слабо. По мои изчисления срещата с първата жертва му е струвала около сто и петдесет бона. Срещу тази сума можеш да наемеш десетте най-скъпо платени компаньонки в Ню Йорк и да спретнеш незабравима оргия. Ала той не се интересува нито от парите, нито от секса. Те са само елемент от играта...

— Питам се защо ме повика — обади се доктор Майра, която незабелязано беше отворила вратата.

Ив се обърна, очите й още бяха студени като стомана:

— Размишлявах на глас.

— Разбрах.

— Благодаря, че дойде. Знам, че си претрупана с работа.

— Ти също. Посещението във вашия дом винаги ми доставя удоволствие, а това помещение ми е любимото. — Майра се огледа за кой ли път, възхищавайки се от просторната библиотека на две нива, на чиито стени чак до тавана бяха монтирани полици, вече претъпкани с книги. — Това наричам „изтънчен лукс“... Каква е тази синина на лицето ти?

— О, дребна работа. — Ив машинално докосна брадичката си и се загледа в посетителката.

Както обикновено цялото същество на доктор Майра излъчваше спокойствие. Гарвановочерната ѝ коса обрамчваше гладкото ѝ лице. Носеше елегантен жълто-зелен костюм, златната верижка на шията ѝ беше дебела колкото кутрето на Ив, а на нея висеше една-единствена прекрасна кремава перла.

Когато се наведе да целуне домакинята, Ив долови миризмата на праскови и се възхити от копринената ѝ кожа.

— Навик, няма как — усмихна се, като забеляза неволното сковане на приятелката си. — Целуваш хората, измъчвани от терзания, за да им помогнеш да се почувстват по-добре. Да седнем, а?

— Да... разбира се... — измънка Ив и си помисли, че никога няма да свикне с майчинското отношение на психиатърката. Не познаваше майчината любов, затова се чувстваше неловко при всяка проява на нежност. — Ще пиеш ли чаша чай?

— С удоволствие.

Ив програмира автоготвача да приготви любимия билков чай на Майра и тъй като се намираше у дома и не ѝ се налагаше да се налива с чай, си поръча втора чаша кафе.

— Как си, Ив?

— Благодаря, добре съм.

— Струва ми се, че още те измъчват кошмари, макар и по-рядко. Имаш сенки под очите, явно не си доспиваш.

— Справям се някак.

— Да, като прекаляваш с кафето — строго каза психиатърката, но очите ѝ закачливо проблесваха. — Как е Рурк?

— Той... — Не ѝ се искаше да говори за съпруга си, но изведнъж си каза, че това е вярната ѝ приятелка, на която винаги може да се довери. — Гризе го съвестта заради смъртта на Мик Конъли. Знам, че рано или късно ще преодолее стреса, но случилото се го извади от равновесие.

— Скръбта поваля всички ни. Продължаваме да живеем постарому, но сякаш сянка е легнала върху сърцата ни. Ала ти си до него и самото ти присъствие прогонва сянката.

— Изнуди ме да го включа в разследването, а аз дори не се възпротивих като друг път. Казах си, че ако е затрупан с работа, може би по-леко ще понесе мъката.

— Дватамата с него сте страхотен екип. — Майра отпи от чая и одобрително кимна. — Предполагам, че се тревожи, защото са ти възложили разследването тъкмо на тези престъпления.

— Не за пръв път се сблъсквам с убийства на сексуална основа... Не се безпокой, няма да се пречупя.

— Знам. И ако се съди по рапортите и по онова, което чух, когато разсъждаваше на глас, вече имаш психологическия профил на престъпника. — Тя извади от чантата си някакъв диск. — Ето и моето заключение.

Ив се загледа в диска:

— За един човек ли става въпрос?

Майра се облегна назад, отпи от чая си и едва тогава отвърна:

— Двама са... но не съм сигурна дали имаме раздвояване на личността или двама души. Синдромът на многократното раздвояване е много рядко срещан, но все пак съществува.

— Според мен не става въпрос за този синдром. Снощи направих справка — побърза да обясни Ив, когато психиатърката повдигна вежди. — Методът и мотивацията са еднакви, декорът — също, но стилът на изпълнение и типът на жертвите са различни. При второто убийство престъпникът е използвал презерватив и е напръскал дланите си с предпазен спрей, но при първото е оставил своята ДНК и отпечатъци от пръстите си. Ако имахме работа с шизофреник, различията щяха да са повече — една личност се проявява като преследвач, друга като убиец, трета като преследвач и убиец, четвърта функционира нормално. Убедена съм, че престъпниците са двама — работят съвместно и се редуват при нанасянето на удара.

— Склонна съм да приема предположението ти, но все пак не изключвам раздвояване на личността. — Майра кръстоса крак върху крак и се разположи удобно, сякаш ѝ предстоеше да води приятен светски разговор, а не да обсъжда убийства и лудост. — Струва ми се, че първото убийство е случайно или най-малкото непредумишлено. Твърде вероятно е тръпката и страхът, породени от престъплението, да са тласнали извършителя към жестокост и насилие при второто убийство. Уместно е и сравнението ти с редуването при нанасяне на удара като бейзболисти. Престъпникът... или престъпниците участват в някаква игра. Изглежда, целта е да подчиняват на властта си жените и да ги унижават, но правилата изискват тя да се постигне чрез

галантност и очарование, чрез романтично ухажване и прелъстяване. Жената не участва доброволно в половия акт, но с помощта на наркотиците се създава илюзията, че тя е активна и дори агресивна.

— Ефектът се подсилва и от факта, че престъпникът е обект на нейните желания — всъщност играта е замислена така, че той е централната фигура.

— Именно — съгласи се Майра. — Не е изнасилване в буквалния смисъл, защото мъжът не използва сила, жестокост или заплахи. Не го вълнува страхът, а капитулацията. Той е умен и търпелив, отделя много време за опознаване на набелязаните жени — научава за какво мечтаят, какви са слабостите им. Сетне използва наученото, за да се преобрази не само физически, но и емоционално в мъжа на техните фантазии. Ухажването е обмислено до най-незначителните подробности, например розите. Той не избира червени рози, които символизират страстта, нито бели, символ на непорочност, а розови — цвета на романтиката.

— Извършителите — замислено каза Ив, — използвам думата в множествено число, защото вярвам, че са двама, са експерти в областта на компютърните технологии и химията. Възложих на компютъра да направи сравнителен анализ въз основа на новополучената информация. Съществува голяма вероятност извършителите да използват трети псевдоним, търгувайки с много скъпи наркотици, повишаващи половата потентност. Единият е специалист в тази област, дори мисля, че сам произвежда дрогата. Може би си изкарва прехраната чрез търговия със забранените вещества, но мисля, че истината е друга — за него тръпката е в риска.

— Съгласна съм — кимна Майра. — Харесва му да рискува, но само дотолкова, че да не се излага на опасност.

— Компютърните им умения са забележителни — дори Рурк го потвърди, а той не е от хората, които лесно раздават похвали. Възможно ли е шизофреникът да проявява завидни способности в различни области?

— Да, не е изключено. — Майра махна с ръка, като забележа раздразнението и нетърпението на Ив. — Искаш категоричен отговор, бил той положителен или отрицателен, но аз не мога да ти го дам. Ако желаеш, ще ти предоставя литература с описание на различни прояви на шизофренията, но теоретичните разработки едва ли ще ти бъдат от

полза. Довери се на интуицията си, Ив. Но да предположим, че престъпниците са двама. Единият е фантазьор, живее в свой въображаем свят. За него съвършената жена трябва да е остроумна, сексапилна и разкрепостена. Еднакво силни са желанието му да я накара да се влюби в него и стремежът му да я подчини на властта си. Той е човек, който се влияе от чувствата си.

— Изпратил е на Банкхед букет от рози — изтъкна Ив. — Грейс Луц не е получила цветя.

— Вторият престъпник е по-пресметлив и е склонен към насилие, което означава, че е много по-опасен. За разлика от съучастника си не се самозаблуждава, че това е романтично ухаждане. Осъзнава и приема факта, че изнасилва жертвата си. Стреми се към млади невинни момичета, защото му е приятно да ги унищожи, след като ги е притежавал.

— Според мен той командва съучастника си — отбеляза Ив.

— Да, и аз съм на същото мнение. Смятам още, че помежду им съществува странна симбиоза. Нуждаят се един от друг не само заради уменията си, но и за подсилване на самочувствието. Друго си е мъж да получи одобрение от представител на своя пол — също както футболистите се потупват по задника или се прегръщат след вкарване на гол.

— Имаш право — двамата са като съотборници — единият подава топката, другият я вкарва във вратата.

— За тях това е само забавна игра. — Майра остави на масичката чашата си и продължи да говори, като машинално подръпваше перлата, украсяваща златната ѝ верижка: — Изпитват необходимост да се състезават помежду си... Това са хора с престъпни наклонности, блестящи умове и психика на разглезени мамини синчета. Не са се превърнали внезапно в манипулатори, които използват жените като играчки. Произхождат от богати семейства с високо обществено положение и са свикнали да получават всичко, каквото пожелаят, и то безнаказано. Защото са убедени, че го заслужават.

— И преди са се забавлявали с игрички — добави Ив, — но за пръв път стигат до крайности. Изпълнението на този замисъл изисква грижлива подготовка.

— Точно така. Познават се отдавна, помежду им съществува голяма близост. В действията им се долавя известна инфантилност,

което ме кара да мисля, че принадлежат към възрастовата група на жертвите. Те не само харесват скъпите вещи, храни и дрехи, но искат и да ги притежават.

— Погледни само как се обличат и какви заведения избират, за да се срещнат с момичетата — съгласи се Ив.

— Даа, държат на общественото положение, харесва им ролята на недостъпни божества. Нещо повече, свикнали са да се отнасят с тях като с божества. Немислимо е да се лишат от нещо или някой да откаже да им се подчини. Под блясъка на романтиката се крие страх и омраза към жените. Тук доминантен е образът на майката, която е властна и жестока или слабохарактерна и малтретирана, не се интересува от детето си или го задушават с прекалените си грижи. Известно е, че мнението на мъжа за представителките на противоположния пол се изгражда въз основа на образа на жената, която го е отгледала.

На Ив ѝ хрумна, че и двамата с Рурк никога не бяха виждали майките си.

— Какво се случва, ако по една или друга причина той не познава майка си? — обърна се към доктор Майра.

— Тогава миогледът му се оформя на базата на други фактори. Но съм сигурна, че човек, който се стреми да използва и да малтретира представителките на слабия пол, отмъщава на някоя жена, оставила дълбока следа в живота му. В лицето на жертвите си той вижда нея, отмъщава ѝ заради онова, което му е причинила.

— Ако заловя единия, другият ще престане ли да убива?

— Попречиш ли на един от тях, другият ще се самоунищожи. Но твърде вероятно е преди това да отнеме човешки живот.

Ив направи онова, което предприемаше винаги, когато разполагаше с прекалено много объркваща информация и не знаеше коя нишка да подхване, за да разплете кълбото.

Върна се на местопрестъплението.

Отключи с шперцовия си код вратата на апартамента, принадлежал на Брина Банкхед, и се постара да „изчисти“ съзнанието си, подготвяйки го за възприемане на нови впечатления.

Въздухът в жилището беше застоял. Вече не се усещаха уханието на рози и ароматът на разтопен восък, само едва се долавяше миризмата на препаратите, използвани от „метачите“.

Не се чуваше музика. Нямаше приглушена светлина.

Тя нареди на осветлението да се включи на максимална степен, провери дали щорите са спуснати, и едва тогава влезе в дневната. Отвън се чу громоленето на въздушен автобус, който минаваше край прозореца.

Огледа се и забеляза, че преобладават наситените цветове, украсата се състоеше от произведения на съвременни художници и скулптори-модернисти. Жилището представляваше луксозно обзаведено гнезденце на неомъжена жена със свой стил и вкус, която се радва на живота и харесва работата си.

Която е прекалено млада, за да се обвърже, която е достатъчно самоуверена, че да експериментира, която е авантюристка по душа — иначе не би склонила на флирт с човек, когото никога не е виждала.

Живеела е сама, педантично е поддържала реда и чистотата в апартамента си, била е в добри отношения със съседите.

„Много разнообразна фонотека“ — помисли си Ив, докато преглеждаше дисковете, прилежно подредени в шкафа до музикалната уредба. Натъкна се на диск на Мейвис, носещ заглавието „Жива и здрава съм“ и неволно се усмихна.

Приятелката ѝ Мейвис Фрийстоун почти винаги успяваше да подобри настроението ѝ и да я накара да се усмихне.

Спомни си, че в нощта на убийството от уредбата се разнасяше класическа музика. Кой ли я е избрал? „Престъпникът — каза си. — Той е създал атмосферата, която му е допадала.“

Върху бутилката с вино бяха открили отпечатъци от пръстите му. Донесъл е бутилката със себе си, отворил я е, налял е виното. Върху едната чаша имаше само негови отпечатъци, върху другата — негови и на жертвата.

Явно ѝ е подал чашата — какъв свършен джентълмен.

Ив отиде в спалнята. „Метачите“ бяха взели листенцата от рози, чаршафите от леглото бяха свалени. Тя отвори вратата и като се стараеше да не гледа голия матрак, излезе на балкона. Силният вятър разроши късата ѝ коса. Започваше да вали, първите дъждовни капки безшумно се сипеха от небето.

Стомахът ѝ се сви на топка, но се насили да се приближи до перилото и да погледне надолу. „Падала е дълго — помисли си. — Много дълга последна крачка.“

Как му е хрумнало да я хвърли през балкона? По нищо не личеше, че и друг път е бил в апартамента.

Тя затвори очи и се опита да възпроизведе кадрите от видеозаписите. Видя как Бриана и убиецът се приближават към вратата на сградата. Той не вдига поглед, за да огледа зданието... реакцията му е типична за всички нюйоркчани. Двамата с Бриана напълно са погълнати един от друг.

Как му е хрумнало да я хвърли през балкона?

Защо не е избягал панически, както бе сторил в клуба „Кибер мании“? Защото и в двата случая частица от съзнанието му е превключила на вариант за оцеляване. Нима се е надявал, че наркотиците няма да бъдат разпознати при токсикологичния анализ? Дали е бил толкова далновиден?

Или пък е предприел отчаяни мерки, направил е първото, което му е хрумнало. Майра бе казала, че този човек живее за мига. А мигът е бил ужасяващ.

„Мъртва е — казал си е, — а аз се забърках в страхотна каша. Какво да направя?“

Дошло му е на ум да инсценира самоубийство. Ще изхвърли жертвата не само в буквалния, но и в преносния смисъл — ще я изхвърли от съзнанието си. Имало е обаче много по-безопасен вариант — да унищожи доказателствата, за да изглежда, че жената е починала от свръхдоза. По този начин би спечелил много повече време.

Очевидно го е направил, за да създаде паника като в клуба. Вместо да зарази с вируса само един компютър, той го бе програмирал да се клонира във всички машини. При това е познавал психиката на хората, посещаващи подобни клубове, и е знаел, че постъпката му ще предизвика бунт.

Гола жена пада на тротоара, свидетелите са потресени, объркани, изплашени. Тичат към трупа или бягат надалеч, но никой не се втурва в сградата да търси убиеца, което му дава достатъчно време незабелязано да се измъкне.

И все пак как се е сетил за балкона?

Дъждът се усили и заплющя по паважа. Ив се насили да забрави прилошаването и отново огледа улицата и съседните сгради.

— Мамка му! — изруга тихо, като прочете неоновия надпис, който гласеше „Кафе и храна“.

Заведението беше толкова малко, че приличаше на ниша. Обзавеждането се състоеше от десет маси, върху които бяха поставени евтини компютри, пред барплота имаше шест столчета. Но кафето ухаеше приятно, а подът беше чист.

Храната се приготвяше от дроид, който приличаше на млад компютърен маниак. Кестенявата му коса беше подстригана така, че закриваше челото и едното му око.

Две маси бяха заети от младежи, които бяха негов образ и подобие, но принадлежаха към човешката раса, а младата сервитьорка беше прекалено жизнена, за да не бъде дроид.

— Здравейте! — радушно се усмихна тя. — Добре дошли в нашето заведение. Искате ли маса?

Русата ѝ коса беше подредена в бухнала прическа, устните ѝ бяха с цвета на розова дъвка. Гърдите ѝ приличаха на големи пъпеши и преливаха над деколтето на тясната ѝ бяла блузка. Ив предположи, че компютърните запалянковци всяка нощ я сънуват в различни еротични пози.

— Налага се да задам няколко въпроса на вас и колегата ви.

Сервитьорката, която се казваше Битси според надписа на табелката, прикрепена към дрехата ѝ, ококори сините си очи:

— Всичко, което предлагаме, е вписано в менюто, включително специалитетите, но с Тад с удоволствие ще отговорим на въпросите ви.

„Ама че тъпи имена!“ — помисли си Ив и поклати глава.

— Седни, Битси — заповяда на младата жена.

— Извинете, но не ми е разрешено. Желаете ли да ви донеса кафе?

— Не. — Ив извади значката си. — Аз съм от полицията. Налага се да ви разпитам във връзка с едно разследване.

Тад се намеси:

— Програмирани сме да оказваме пълно съдействие на полицейските служители, пожарникарите, охраната и на екипите на

„Бърза помощ“. — Той отметна кичура от челото си и изненадано примигна, когато косата отново закри окото му.

— Радвам се — промърмори тя. С периферното си зрение зърна някакво движение, обърна се и забеляза някакъв дребничък мъж с тесни рамене, който се опитваше незабелязано да напусне заведението. — Не съм дошла да извършвам арести — побърза да го успокои. — Моля, върнете се на мястото си и изчакайте да ви разпитам.

— Нищо не съм направил!

— Браво на вас. Продължавайте да не правите нищо.

Приближи се към дроидите, като застана така, че да държи под око хората, насядали пред компютрите.

— Знаете ли каква се случи онази вечер? Чували ли сте за жената, която падна от отсрещната сграда?

— О, да! — отвърна Тад като примерен ученик, който знае отговора на въпроса, зададен от учителя. — Хвърлили са я през прозореца.

— Това е тя. — Ив сложи на плота снимка на Брина Банкхед. — Посещавала ли е вашето заведение?

— Не, госпожо.

— Не ми викай „госпожо“!

Дроидът глуповато замига, докато се мъчеше да възприеме думите ѝ, сетне обяви:

— Наредено ми е към всички клиентки да се обръщам с „госпожо“.

— Аз не съм клиентка, а полицай — смръщи вежди тя, но внезапно усети божествен аромат. Задуши като куче и попита: — Истинско кафе ли предлагате?

— Разбира се... — Той се поколеба, засуети се, накрая съвсем се обърка.

— Аз съм лейтенант Далас — притече му се на помощ Ив.

— Разбира се, лейтенант. Предлагаме само оригинални соеви продукти със или без кофеинови добавки.

— Какво ли съм седнала да разговарям с теб — измърмори тя под носа си. Вдигна снимката така, че да я видят двамата посетители, които седяха на масите. — Някой познава ли тази жена?

Онзи, който се бе опитал да избяга, неспокойно се размърда на стола:

— Ами... такава... май я познавах. Нали ви казах, нищо не съм направил!

— Това вече го разбрахме. Къде си я виждал?

— В квартала. Живея наблизко, затова идвам тук. Обстановката ми харесва, не е претъпкано с разни откачалки и мазници.

— Кои са тези мазници?

— Онези типове, дето обикалят кибер клубовете, за да свалят мацки. Аз не съм от тях, занимавам се със сериозна работа.

— Разговарял ли си с нея?

— Тц. Хубавите гаджета не разговарят с мъже като мен. Понякога я виждах, това е всичко. Беше много красива, затова я гледах, но нищо не съм й направил.

— Как се казваш?

— Майло. Майло Хорндекър.

„Този тип е обречен до края на живота си да гледа отдалеч хубавите жени“ — помисли си Ив.

— Майло, ако непрекъснато повтаряш, че нищо не си направил, ще си помисля, че си гузен. — Тя извади снимки, на които се виждаше убиецът в различните му превъплъщения. — Познавате ли някого от тези мъже? — Постави ги на плота, за да ги видят Тад и Битси. Дроидите едновременно поклатиха глава.

— Много са готини — изкоментира Битси.

След като получи отрицателни отговори и от двамата клиенти, Ив предприе нова тактика:

— Виждали ли сте напоследък човек, който отскоро е започнал да посещава заведението и не е стъпвал тук от нощта на убийството? Предполагам, че е сядал до витрината. Идвал е след десет сутринта и след шест вечерта. — Прерови „файловете“ в съзнанието си, за да си спомни кога е бил почивният ден на Брина. — Със сигурност е посещавал заведението всеки вторник. Поръчвал е капучино с лешникова есенция.

— Вярно е, вярно е! — От възбуда Битси се изправи на пръсти. — Идва два вторника подред. Винаги сядаше на масата до витрината и докато работеше, изпиваше две чаши капучино.

— Посочи ми масата.

— Ето онази — все на нея сядаше! — Тя сви розовите си устнички. — Сигурно му е харесвало да гледа улицата.

„И сградата, в която е живеела Брина Банкхед“ — помисли си Ив. Извади комуникатора си и се свърза с Фийни:

— Намирам се в компютърен клуб, който е срещу жилището на Банкхед. Открих компютъра, който престъпникът е използвал. Трябват ми заповед за конфискация и специалист по роботика.

Ив се настани пред компютъра, който бе използвал престъпникът, и с отвращение отпи от кафето, което Тад беше рекламирал като оригинален соев продукт с добавен кофеин. „Като няма риба, и ракът ще свърши работа“ — помисли си иронично.

Повдигна глава и погледът ѝ попадна на дванайсетия етаж на отсрещната сграда, на който се намираше жилището на Брина Банкхед. Виждаха се прозорците на апартамента, малките балкони.

— Този човек е много старателен и грижливо обмисля плана си до най-незначителните подробности. Бих казала, че е вманиачен на темата информация. В писмата си по електронната поща Брина му разказва какво прави през почивните си дни — например, че като стане, веднага отваря прозореца, за да види какво е времето.

„Обичам сутрин да вдъхвам миризмата на Ню Йорк — бе писала. — Хората се оплакват от замърсения градски въздух, но според мен миризмите, уханията и цветовете създават вълнуваща и романтична атмосфера. Когато не съм на работа, се отдавам на неповторимото усещане.“

— Представям си как я е наблюдавал, когато е излизала на балкона. Може би тя е изпивала утринното си кафе навън, загледана в небостъргачите, очертаващи се на фона на небето. Тъй като е била жена с установени навици и е обичала реда и чистотата, първата ѝ работа е била да почисти жилището, после е излизала да пазарува или да се срещне с приятелка. Нашият човек я е проследявал, за да се увери, че не е излъгала, като е описала навиците си, че не живее с някой мъж, който ще обърка плановете му. Нещо повече — наблюдавал е поведението ѝ, искал е да разбере дали наистина външността ѝ е привлекателна. За нищо на света не би чукал някоя грозница. — Ив се втренчи във Фийни, който работеше върху компютъра, използван от престъпника. — Той също е човек с установени навици — добави. —

Което означава, че все някъде е оставил следа. На теб разчитам да я намериш.

— Ще ми трябва време да прегледам цялата информация в компютъра — отбеляза ирландецът. — Но ще се доберем до него, не бой се.

Тя кимна, стана и се върна при човека, който работеше с дроидите. Макар да не обичаше тези подобия на човешки същества, които често я изваждаха от равновесие, най-хубавото в тях бе, че очите им бяха като видеокамери. Образът на убиеца вече се очертаваше на екранчето на устройството, което използваше техникът.

Видя лице с правилни черти и с високо чело. Оредяваща коса, стърчаща около ушите. „Дори всеки ден да пътуваш в автобуса с този човек, няма да го забележиш — помисли си. — Слива се с тълпата и не се запечатва в съзнанието ти.“

Само очите му бяха пронизателни и студени.

Ив знаеше, че дори убиецът да промени външността си до неузнаваемост, ще го познае по очите.

В близост до жилището на Грейс Луц нямаше компютърен клуб, нито кафене или закувалня, само магазин за готови храни. Въпреки че тази сутрин ѝ вървеше, тук Ив удари на камък.

Пийбоди влезе в магазина тъкмо когато началничката ѝ си купуваше шоколадче.

— Само децата закусват с шоколадчета — критично отбеляза тя, въпреки че би дала всичко на света за подобна закуска.

— Имаш ли нещо ново за мен?

— Почакайте да хапна нещо, че ще припадна от глад. На мястото на стомаха ми зее бездънна пропаст — плачливо каза Пийбоди и поръча да ѝ опаковат порция варени зеленчуци.

— Експериментирам една нова диета и закуската ми се състои само от белтъка на твърдо сварено яйце. После...

— Спести ми подробностите. — Осъзнавайки, че постъпва жестоко, Ив разопакова шоколадчето и отхапа голямо парче. — Май ме обърка с някого, който има нужда да пази диета.

— Не е честно, лейтенант. Сега разбирам защо сте толкова проклета — дължи се на ежедневното приемане на преработена захар

и... това карамел ли е?

— Позна! — Ив облиза от пръстите си пълнежа на шоколадчето, докато Пийбоди завистливо се взираше в нея. — Да излезем навън. Не ме сдържа на едно място. Ще се поразходим.

— О, щом ще правим физически упражнения, трябва да се подкрепя. И аз ще си взема едно шоколадче. — Тя бръкна в джоба си за монети.

Като излязоха на улицата, се опита да върви редом с началничката си и едновременно да се храни. Накрая Ив не издържа:

— Като престанеш да преживяш, ще бъдеш ли така любезна да ми съобщиш новата информация?

— Храната си я бива — с пълна уста отбеляза Пийбоди. — Май са сложили копър... Добре, де, започвам — добави, като видя изражението на Ив. — Вече имаме списък с шестнайсет имена. Едва ли трябва да споменавам, че Рурк е истински магьосник. А когато работи с клавиатурата... забелязали ли сте колко хубави са ръцете на съпруга ви? — Тя продължи да се храни, пренебрегвайки убийствения поглед на началничката си. — Няма начин да не сте ги забелязали... Та както казах, открихме имената на шестнайсет души, които са купили от скъпите вина, а накрая ги сведохме до десетина заподозрени. Елиминирахме двама, които са сключили брак през последните две седмици. Май и юни са прекрасни месеци за сватби — замечтано въздъхна тя, сетне отново слезе на земята. — Един пък преди няколко дни е бил прегазен от максиавтобус — всички вестници писаха за случилото се. Вървял си човекът, по джобния си компютър проверявал котировките на акциите си и не щещ ли, слязъл от тротоара, попадайки под колелата на преминаващия автобус...

— Пийбоди!

— Добре, разбрах. И така, сведохме списъка със заподозрените до десет човека, които са купували и козметичните средства, използвани от убиеца. Макнаб се прояви — откри магазините, в които се предлагат от тези марки. С перуките обаче позакъса, тъй като първо трябва да намери производителя. Според него поне двеста души работят с естествена коса. Едва след това ще се установи названието на продукта. Стилът на перуката, която престъпникът е носил при първото убийство, е доста популярен сред мъжете. Търговските

названия на продукта се различават в зависимост от материала, използван за изработването.

Тя хвърли в един контейнер за рециклиране празната опаковка от зеленчуците и започна да отстранява опаковката на шоколадчето бавно и съсредоточено, като жена, която съблича любовника си.

— Иска довечера да хапне пица.

— Какво? Рурк иска пица ли?

— Не, говоря за Макнаб. Покани ме да хапнем пица и да си поговорим. Между другото, днес сутринта пред вратата на вашето имение с него нарушихме закона за обществения морал...

— Млъкни! — Ив запуши ушите си. — Не ме интересуват отношенията ти с Макнаб. Погледни, получих тик. — Тя посочи окото си.

— Ако отидем в пицарията, после ще правим секс. Какво означава това?

— Не, не е тик! Ако продължаваш, всеки момент ще получа инсулт! Мозъкът ми е като бомба със закъснител, а ти заплашваш да натиснеш копчето на дистанционното управление и да я взривиш.

— Не ми се ще отново да страдам — упорстваше Пийбоди. — Но и когато с него сме разделени, пак се измъчвам.

Ив въздъхна:

— Знаеш, че не мога да ти дам съвет. Отне ми повече от година да разбере какво допада на Рурк, но от време на време още допускам грешки. Знам обаче, че не бива да се обвързваш с ченге.

Извърна се и пъкна ръце в джобовете си. Тротоарите бяха мръсни, шумът от превозните средства — оглушителен, от подвижните павилиони за храна се носеше задушлива миризма на пържен лук. На няколко метра от нея пласъор на наркотици се пазареше с някакъв клиент.

— Работата на ченгето пречи на личния му живот. Запитвала ли си се какво ще се получи, ако се обвържеш с колега? Не знам... не съм в състояние да те посъветвам... Мътните го взели! — Въпреки че с цялото си сърце искаше да помогне на Пийбоди и се опитваше да намери подходящите думи, не бе изпуснала от поглед наркопласъора и неговия клиент. — Играта загрубява! Обади се в кварталната полиция и ме последвай!

Извади значката от джоба си, измъкна оръжието от кобура и хукна към отсрещния тротоар. В този момент двамата спорещи извадиха ножове и започнаха да се дебнат, размахвайки дългите остриета. Зяпачите се разбягаха.

— Полиция! Хвърлете оръжията!

Мъжете не й обърнаха внимание — единият беше дрогиран, другият трепереше от липса на наркотик, но и двамата бяха еднакво опасни.

— Хвърлете ножовете, иначе ще използвам оръжието!

И двамата едновременно се обърнаха към нея. Онзи, който отчаяно се нуждаеше от поредната доза, замахна с ножа. Някаква минувачка пронизително изпищя. Миг преди ножът да се заби в ръката ѝ, Ив повали нападателя, като стреля в краката му. Непознатият политна към нея, тя се завъртя и настъпи ръката, която стискаше стоманеното острие.

Човекът изпищя от болка. В този момент с периферното си зрение Ив забеляза, че другият се е вкопчил в минувачка и притиска ножа към гърлото ѝ. Очите му трескаво блестяха — очевидно се беше натъкнал със „Зевс“ — наркотик, който кара хората да се чувстват като богове.

— Хвърли оръжието и освободи жената!

— Майната ти! Майната и на нея! Това си е моят терен!

— Само да си я одраскал, ще пукнеш на твоя терен!

Онзи, който беше паднал на тротоара, ридаеше от болка и се беше подмокрил.

— Хей, ченге, хвърли ютията, иначе ще ѝ прережа гърлото! — Наркопласборът се наведе и прокара език по страната на жената. — И ще изпия кръвчицата ѝ!

— Добре, хвана ме на тясно! — Ив свали оръжието и видя как очите му машинално го проследиха, сетне се изцъклиха — Пийбоди незабелязано се бе приближила и беше притиснала до врата му електрошоковата палка.

Ив се хвърли към него и изви ръката му, а заложничката се строполи на тротоара.

— Отново го зашемети! — извика на помощничката си в мига, в който онзи замахна с ножа към гърлото ѝ. Усети как студеният метал проникна в плътта ѝ.

И двамата доловиха миризмата на кръвта ѝ.

Тя го изрита с коляно в слабините, мълниеносно се извърна и с всичко сила настъпи пръстите на крака му, сетне, използвайки инерцията, просна по гръб нападателя.

Той падна като отсечено дърво, главата му изкълтя, когато се удари в ръба на тротоара.

Ив изтръгна ножа от ръката му и задъхана се надвеси над него.

— Лейтенант! Ранена ли сте? — разтревожено извика Пийбоди.

— Да, мътните го взели! Прибери онзи! — Тя посочи наркомана, който, все още ридаейки, се опитваше да изпълзи в един вход.

Преобърна по корем нападателя и му сложи белезниците. Заложничката още лежеше на тротоара и пищеше.

С опакото на дланта си Ив избърса кръвта от лицето си и процеди:

— Накарайте я да млъкне!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ножът бе разрязал шията ѝ от ухото до югуларната вена. Лекарят от „Бърза помощ“, когото Пийбоди беше повикала без тя да знае, заяви, че ако разрезът е бил по-дълбок, лейтенант Далас вече е щяла да бъде мъртва поради масивен кръвоизлив.

Беше се отървала на косъм, само ризата ѝ беше изцапана с кръв.

— Има специални препарати за отстраняване на упорити петна — успокои я Пийбоди, когато седнаха в колата. — Майка ми обаче използва сол, разтворена в студена вода и резултатът почти винаги е задоволителен.

— Същият резултат ще се получи, като хвърля в контейнера за смет проклетата дреха — заяви Ив. Знаеше обаче, че най-вероятно Съмърсет ще извади ризата, по магически начин ще отстрани кървавите петна и дрехата отново ще цъфне в гардероба ѝ, при това ще изглежда като нова.

— Опитай да се свържеш с Макнамара — обърна се към сътрудничката си. — Ще ми се още днес да го разпитам — да видим какво ще ни каже за съдружието, скандала и наркотиците.

Докато Пийбоди набираше номера, тя провери електронната си поща и недоволно замърмори, като видя, че няма съобщения нито от Фийни, нито от Макнаб.

— Доктор Макнамара се намира на друга планета, лейтенант — съобщи Пийбоди. — Ще се върне след няколко дни. Оставих му съобщение на гласовата поща да се свърже с вас.

— Няма как, ще отложим разпита му за по-късно. Какво знаем за Лорънс Хардли?

— Трийсет и две годишен, ерген, от бялата раса. През двайсетте години семейството му забогатяло покрай бума на компютърното производство в Силиконовата долина. Не се е женил, нито съжителства с някоя жена. Няма полицейско досие, не е служил в армията.

— Следователно не разполагаме с отпечатащи от пръстите му.

— Именно. Живее в Ню Йорк от 2049 година, участва в управлението на местния клон на семейния бизнес. Работи като изпълнителен директор на отдела по маркетинг. Годишният му доход, включващ заплатата, приходите от инвестиции и дивиденди, възлиза на около пет милиона долара. — Пийбоди разгледа снимката на Хардли, съпровождаща информацията за него, и одобрително кимна: — Не стига, че е богат, ами е и хубавец. Може би ще се влюби в мен, ще ми предложи брак и ще ми осигури начин на живот, към който сигурно ще привикна.

Оптимистичната прогноза на Пийбоди не се сбъдна. Хардли не прояви никакъв интерес към нея. За сметка на това не откъсваше поглед от симпатичния си секретар. Отначало Ив се обнадежди — като разбра, че ще бъде разпитван от полицията, той се притесни, сетне заяви, че ще говори само в присъствието на своя адвокат.

Изминаха двамайсет минути, докато Хардли уреди „присъствието“ на адвоката чрез холограмна прожекция, и още двамайсет, докато той отговори на стандартните въпроси.

„Загубихме цял час — помисли си Ив, когато отново седна зад волана на колата. — Е, поне ще зачеркнем Хардли от списъка на заподозрените.“

— Защо веднага не ни каза, че е обратен и че има алиби за двете нощи, когато са били извършени убийствата? — промърмори Пийбоди.

— Изглежда е старомоден. Някои хора още не могат да приемат алтернативните сексуални наклонности, макар да ги притежават. Дай ми информация за номер две от списъка.

След като установиха алибито на трима от десетимата заподозрени, Ив закара помощничката си до дома ѝ. Знаеше какво се очаква от нея и макар да не ѝ се нравеше, когато спря пред сградата, зададе неизбежния въпрос:

— Какво реши — ще приемеш ли поканата за пица?

— Не знам... — Пийбоди сви рамене. — Май ще откажа. Страхувам се, че той отново ще ме накара да страдам. Истински гадняр е. — Сетне замечтано добави: — Изглежда, много ревнува от Чарлс.

Ив се понамести на седалката и с изненада установи, че изпитва съчувствие към Макнаб.

— Всеки мъж би се чувствал неуверен, ако има за съперник Чарлс.

— Никога не сме се заклевали във вечна вярност — намръщи се Пийбоди. — Пък и никой не му дава право да ми диктува как да живея, с кого да се срещам и кои да бъдат приятелите ми. — Тя се разгорещи, страните ѝ поруменяха от гняв. — Не му влиза в работата дали съм правила секс с Чарлс! Не че съм се любила с него, той ми е само приятел — побърза да добави.

„Божичко, положението става напечено — помисли си Ив. — Няма как, трябва да изпълня дълга си.“

— Имаш право относно Макнаб — зави авторитетно. — Запомни, че гаднярът си остава гадняр! Нали знаеш поговорката за вълка, дето козината си мени, но не и нрава.

— Имате право! — вирна глава Пийбоди и се почувства като човек, който е взел правилното решение. — През целия ден не си направи труда да ме потърси, за да потвърди срещата. Майната му, ще го отрежа като кисела краставица!

— Гледай да не се порежеш, защото си ми необходима. Утре ще разпитаме останалите заподозрени.

— Моля? — Пийбоди, която дълбоко се беше замислила, изведнъж се върна към действителността. — Да, добре... Тъй вярно, лейтенант.

Ив, която се чувстваше много доволна от себе си, побърза да се включи в движението. Мислеше си, че ако има късмет, след половин час ще си бъде вкъщи.

Докато тя преодоляваше редовните улични задръствания, Рурк отпиваше от чашата с превъзходна бира, търпеливо слушаше тирадата на Макнаб и от време на време му даваше мъдри съвети.

— Мисля, че постъпих хитро, като я поканих на пица — завърши младежът. — Тя си пада по пиците, освен това срещата ни ще изглежда по-непринудена.

— На твоє място бих купил бутилка червено вино, но не от най-скъпото.

— Отлична идея — ухили се Макнаб. — Обаче никакви цветя и прочие.

— Не и този път. Ако искаш нещата да тръгнат постарому, трябва да я завариш неподготвена. Да я накараш да се пита какви са намеренията ти.

— Точно така! — усърдно закима Макнаб. Според него Рурк беше гуру на романтичното ухажване. Всеки, който успееше да размекне лейтенант Далас, бе истински специалист по сърдечните въпроси. — Все пак не мога да ѝ простя за Чарлс...

— Не споменавай и дума за него.

Зелените очи на младежа се разшириха от изненада:

— Да не споменавам ли? Но...

— Не повдигай този въпрос, Иан. Поне засега. Тя е привързана към него и каквато и да е връзката им, положително е важна за нея. Разбери, че с всяка хула по негов адрес все повече я отблъскваш.

Двамата седяха на чаша бира в помещение, за чието съществуване Макнаб не бе подозирал. Обзаведено беше със старомоден бар, големи кожени канапета и кресла, тапицирани в тъмночервено. На двете срещуположни стени бяха монтирани големи видеоекрани, имаше и маса за билиард. На картините, които висяха на свободните стени, бяха изобразени голи женски тела, но в картините нямаше нищо вулгарно. Напротив, фигурите бяха аеродинамични и изглеждаха странно изтънчени.

Според Макнаб в помещението цареше типично мъжка атмосфера. „Това се казва убежище — помисли си. — Тук няма компютри и видеотелефони, а единствените жени са нарисувани и не те подлудяват. Накъдето и да се обърнеш, погледът ти попада на истински махагон, а миризмата на кожа и тютюн е омайваща. На това му казват «класа».“

Изведнъж му хрумна, че Чарлс също има класа. Ако Пийбоди се стреми към подобен живот, то корабите му са потънали, преди да са излезли в открито море.

— Беше ни хубаво заедно — промърмори. — И то не само в леглото. Тъкмо бях започнал да следвам съветите ти — водех я по заведения, от време на време ѝ купувах я цветя, я нещо друго. А като се разделихме, се почувствах адски гадно. — Той отпи голяма глътка бира. — Да, адски ми беше гадно. Казах си: „Майната ѝ! Не е единствената жена на света.“ Но нали работим заедно, трябва да се държим като че не се е случило нищо. Не знам дали отново да се

захващам с нея. Може би е по-добре да оставя нещата каквито са в момента, преди отново да сгазя лука.

— Това е един от вариантите. — Рурк запали цигара и замислено изпусна кълбо дим. — Наблюдавал съм те как работиш и знам, че си добър детектив, Иан. Освен това си интересен човек с интересен вкус. Ако нямаше ум като бръснач, нито Фийни, нито Ив щяха да работят с теб. Но въпреки че си добър детектив с ум като бръснач и интересен човек с интересни вкусове, пренебрегваш най-важния фактор от това уравнение.

— И какъв е той?

Рурк се приведе и добродушно го потупа по коляното:

— Влюбен си в нея.

От изумление младежът зяпна, ококори се и едва не изля бирата си. Рурк взе чашата му и я остави на масичката.

— Така ли мислиш? — попита Макнаб, когато си възвърна дар слово.

— Да, влюбен си до уши.

Младежът се втренчи в него като човек, на когото са съобщили, че страда от неизлечимо заболяване. Накрая промълви:

— Втасахме я.

Петдесет минути по-късно, след като се отби на две места и след продължително пътуване с метрото, Макнаб почука на вратата на Пийбоди. Тя отвори и втрещено го изгледа. Носеше най-развлечения си анцуг, тениска с емблемата на нюйоркската полиция, а лицето ѝ беше намазано със зеленикава кал — маска от морски водорасли, гарантираща хубав тен и мека, еластична кожа. Той ѝ подаде кутията с пица и бутилката евтино кианти:

— Казах си, че може би си гладна.

Пийбоди се втренчи в него, сякаш за пръв път виждаше красивото му лице и екстравагантното му облекло. Изведнъж долови примамливото ухание на пикантни подправки.

— Позна — промърмори.

Тази нощ сякаш бе създадена за романтично ухажване. В луксозния ресторант на хотел „Палас“, който бе собственост на Рурк, под звуците на произведение на Бах, изпълнявано от трио музиканти в смокинги, Чарлс вдигна за наздравица чашата искрящо шампанско:

— Да пием за този вълшебен миг.

Луиз се чукна с него, кристалните чаши зазвъняха като сребърни камбанки:

— И за следващия.

— Доктор Димато! — Отпивайки от шампанското, той прокара пръст по ръката ѝ. — Не е ли щастливо съвпадение, че тази вечер и двамата сме свободни?

— Странно, нали? Още по-интересно е, че тази сутрин се запознахме в дома на Далас. Доколкото разбрах, с нея сте стари познати.

— Вярно е — срещнахме се по времето, когато тя разследваше един заплетен случай.

— Сигурно затова ти разрешава да я наричаш лейтенант „Захарче“.

Чарлс се засмя, намаза с хайвер парченце препечен хляб и го подаде на Луиз:

— Признавам, че от самото начало Далас ме заинтригува. Привличат ме интелигентни жени със силна воля, които са се посветили на професията си.

Тя отхапа от филийката, без да откъсва поглед от него. След секунда промълви:

— Значи имам късмет.

— А на теб какви мъже ти допадат, Луиз?

— Които знаят какво представляват и не се прикриват. Израснах заобиколена от преструвки, от хора, които изпълняваха различни роли. При първата възможност побързах да се откъсна от този лъжовен свят. Продължих да упражнявам професията си, защото медицината е моят живот, но го правя посвоему. Родителите ми не одобряват работата, която върша.

— Разкажи ми повече за болницата, която си създаде и ръководиш.

Тя поклати глава:

— Не още. Бива те да разпитваш, но досега не си казал нито дума за себе си. Ето какво ще ти кажа — станах лекарка, защото имах талант и потребност да лекувам. А ти защо си станал компаньон?

— Защото притежавам талант и потребност да доставям удоволствие. Не само сексуално — побърза да добави. — В повечето случаи това е най-лесният елемент от работата ми. Важното е да прекараш повече време с една жена, да разбереш от какво се нуждае и какво ѝ харесва, сетне да ѝ го дадеш. Тогава удоволствието е по-голямо и за двама ви.

— А понякога го правиш само за забавление, нали?

Чарлс се засмя и изведнъж осъзна, че я познаваше едва от сутринта, а вече няколко пъти го бе накарала да се усмихне.

— Понякога и това се случва. Ако беше моя клиентка...

— Но не съм — прекъсна го тя. Не го каза язвително, а с много сърдечна усмивка.

— Ако беше — продължи той, — щях да предложа да пийнем нещо, както правим в момента, за да се поопознаем, да пофлиртуваме, да се поотпуснем.

Сервитьорът доля чашите им, но те дори не го забелязаха.

— И после какво? — попита Луиз.

— Щяхме да потанцуваме, за да привикнеш към близостта ми и аз към твоята.

— Какво чакаш, да вървим на дансинга. — Тя остави чашата си.

Чарлс стана и хвана ръката ѝ. Докато се придвижваха към дансинга, минаха край затъмнено сепаре, в което мъж и жена сякаш бяха забравили шампанското в чашите си и страстно се целуваха.

Той се обърна и притисна Луиз към себе си с умението на човек, който знае как женското тяло приляга към неговото. Изискаността на тази жена го възбуждаше, допадаше му нейната искреност, непресторената ѝ усмивка.

Сутринта, докато пътуваха с таксито, му беше дала визитната си картичка. Помоли го да ѝ се обади, когато не е на работа.

„Много е пряма — помисли си и вдъхна уханието на косата ѝ. — Не обича двусмислиците. Даде ми да разбера, че ме харесва, но не желае да бъде моя клиентка.“

Той също бе привлечен от нея, затова я покани да пийнат по нещо още същата вечер.

— Ще ти призная нещо, Луиз.

— Какво? — промърмори тя, без да отваря очи.

— Тази вечер не бях свободен. Отказах предварително уговорена среща, за да бъда с теб.

Тя отметна глава и впери в него ясните си сиви очи:

— Аз също. — Отново отпусна глава на рамото му и добави: — Харесва ми близостта ти.

— Почувствах привличане още като те зърнах тази сутрин — призна Чарлс.

— Знам. — Тя затвори очи, наслаждавайки се на музиката, на чувството, което изпитваше. — Нямам време за сериозно обвързване. Подобни връзки обикновено приключват със скандал, освен това изискват много усилия. Безрезервно съм предана на работата си, Чарлс, и много често се дразня от онова, което я спъва. — Вплете пръсти в косата му и прошепна: — Но и аз изпитах нещо. Мисля, че ще намеря свободно време да разбере какво е.

— Откровеност за откровеност — промърмори Чарлс. — Заради професията ми никога не съм имал продължителни връзки. — Наведе се, вдъхна аромата на косата ѝ. — Ще ми се да намеря свободно време да разбере какво е да бъдеш само с една жена.

— Чуй какво ще те попитам. — Луиз допря страната си до неговата и потръпна — лицето му беше гладко, но докосването на едва наболата му брада я възбуди. — Ако бях твоя клиентка, какво щеше да направиш, след като напуснем дансинга?

— Щяхме да отидем в хотелския апартамент, който съм запазил. Щях да те съблека... — Той прокара длан по гърба ѝ — ... бавно. А преди да се любим, щях да ти прошепна, че си много красива, че кожата ти е като коприна. Щях да ти покажа колко много те желая.

— Може би ще го направим следващия път. — Тя се поотдръпна, за да го погледне в очите. — Описа го прекрасно, но ако има следващ път, не ти ще ме любиш, а взаимно ще изразим чувствата си.

Той се вкопчи в ръката ѝ:

— Не се ли отвращаваш от мен заради професията ми?

— Защо да се отвращавам? — Луиз се повдигна на пръсти да го целуне по устните. — За теб това е работа. Все едно да съм ти неприятна, защото упражнявам моята професия. Хей, извини ме за минутка. Ще отида да се поосвежа.

Почти тичешком се запъти към дамската тоалетна, а когато се отдалечи достатъчно, че той да не я вижда, спря и притисна ръка към гърдите си. Всичко в нея сякаш се преобръщаше — досега не бе изпитвала подобно усещане.

Разбира се, знаеше какво е да желае мъж, да ѝ е приятна компанията му, да чувства, че и той физически е привлечен към нея. Но никога не ѝ се бе случвало след толкова кратко запознанство.

Искаше да остане няколко минути сама, за да се овладее.

Влезе във великолепно обзаведеното помещение, което повече приличаше на гримьорна в театър, и седна на тапицирания стол пред едно от големите огледала.

Извади пудриерата си, сетне остана неподвижна, загледана в собственото си отражение. Бе казала на Чарлс самата истина — беше прекалено заета, за да се обвърже с някого. А връзката с него обещаваше да бъде изпълнена с усложнения. Струва ли си да рискува, след като си е поставила толкова високи професионални цели?

Съвсем естествено бе от време на време да излиза с някой мъж, да посещава празненства, особено онези, посветени на благотворителна дейност. Тя не пропускаше случай да разкаже за болницата и за приюта за малтретирани жени и деца, за мечтата ѝ да увеличи броя на подвижните болници, в които безплатно се лекуваха бедните и бездомните.

Даваше си сметка, че връзката с Чарлс ще означава да се отдаде на лекомисления си порив. Ала не знаеше дали наистина ѝ се иска да бъде лекомислена.

Няколко пъти отвори и затвори пудриерата, сетне се залови да поправи грима си, като мислено се упрекваше за детинското си поведение. Тъкмо когато сресваше косата си, от помещението, в което бяха кабинките, излезе стройна брюнетка с черна рокля, очертаваща извивките на тялото ѝ.

Тананикайки си весело в такт с бодрата си походка, непознатата се настани пред съседното огледало и извади червилото си.

— Божичко, та това е „Люби ме“! — възкликна. Грабна едно от кристалните шишенца с парфюм, обилно се напръска и без да се притеснява от Луиз, пъкна шишенцето в чантата си. — Не ме гледай така, всички го правят — добави, като видя изражението ѝ. — Приятно ми е да се запознаем — казвам се Моника. — Отметна дългата си

къдрава коса, прокара длани по гърдите и бедрата си. — Приемам поздравления — срещнах мъжа на моя живот.

— Желая ти много щастие. — Луиз се засмя, след като с грациозна походка красивата брюнетка напусна помещението.

Моника се върна в сепарето, в което я чакаше човекът, представил се под името Байрон. Той стана и хвана ръката ѝ:

— Готова ли си?

Младата жена предизвикателно се притисна към него:

— Да ти кажа ли за какво съм готова?

Зашепна му на ухото, но минаха толкова близо до Чарлс, че той неволно чу едно от дръзките ѝ предложения. Разсеяно се загледа в двойката и се запита дали мъжът не е негов колега — изражението му издаваше странно безразличие. В този момент към масата се приближи Луиз и обсеби мислите му.

Моника Клайн, която беше асистентка в малка юридическа фирма, изцяло се бе посветила на работата си. Беше амбициозна млада жена и твърдо бе решена да направи успешна кариера и да се издигне в обществото. Ала стремежът ѝ към професионално реализиране не ѝ пречеше да мечтае за свършения сексуален партньор, който също като нея ще харесва неklasическото изкуство, пътуванията до екзотичните кътчета на планетата и поезията.

Мъжът на мечтите ѝ трябваше да бъде светски човек със стройно, мускулесто тяло и да има склонност към романтичните преживявания.

Байрон беше олицетворение на мечтите ѝ.

Никога не беше срещала толкова красив мъж. Косата му с цвят на бронз се спускаше до раменете му, имаше кристално сини очи, кожата му беше златиста. Като го видя за пръв път в сепарето, в което се бяха уговорили да се срещнат, сърцето ѝ лудо затуптя.

Той вече беше налял шампанското в чашите и я очакваше.

Прошепна името ѝ с такава топлина, че тя се разтопи. Едва забележимият му британски акцент беше очарователен.

След първата чаша шампанско главата ѝ се замая, лицето ѝ пламна, внезапно пожела човека, с когото току-що се беше запознала.

Непрекъснато го докосваше, а когато той я целуна, впи устни в неговите и се почувства на седмото небе.

Сега бяха сами в апартамента ѝ. Очертанията на предметите ѝ се сториха странно разкривени, сякаш ги наблюдаваше през тънък воден слой.

Музиката, която се лееше от стереоуредбата, предизвикваше усещане за многоцветни дъги, извиващи се в небето. След като изпи още няколко чаши шампанско, като че мъгла обви съзнанието ѝ.

Почувства допира на устните му, които бяха меки като коприна. Ръцете му докосваха най-интимните кътчета на тялото ѝ и я караха да се гърчи от страст. Той ѝ шепнеше романтични слова, които не достигаха до притъпеното ѝ съзнание. Желанието разцъфваше в нея като червена роза.

Внезапно Байрон се отдръпна. Тя се вкопчи в него и шепнешком запротестира.

— Имай малко търпение — прошепна в отговор той. — Ще създам най-романтичната атмосфера, за която си мечтала, Моника.

Тя го наблюдаваше с премрежени очи, опитвайки да се фокусира. Видя как Байрон взе чантата си, реши да стане, но краката ѝ се подкосиха.

— Искам да... — смотолев и посочи към банята. — Да се приготвя... за теб.

Очите му заблестяха като на хищно животно, което едновременно подсили страстта ѝ и я накара да изпита необясним страх.

— Добре, но не се бави. Желая те! Искам да те отведе на място, на което никога не си била.

— Н-н-няма — заекна Моника. Притисна се до него, страстно го целуна и прошепна: — Любовта ни е съвършена.

— Да. — Той я поведе към банята и лекичко я побутна да влезе. — Съвършено е.

Запали свещите, сгъна покривката на леглото и го посипа с листенца от рози.

Огледа се и си каза, че не е сгрешил в избора си. Обстановката бе елегантна, дори луксозна. Допадаха му картините и украшенията на масичката, цветът на завесите, скъпата копринена кувертюра. Моника

бе жена с изискан вкус. „При това е интелигентна“ — помисли си и докосна подвързаното с кожа томче с поеми върху нощното ѝ шкафче.

Би могъл да се влюби в нея, ако любовта съществуваше.

Отново наля шампанско в кристалните чаши, в едната добави три капки от наркотика. Решил бе този път да го разрежи, да направи изживяването по-продължително. Лусияс бе обяснил, че при тази пропорция жената ще остане жива повече от два часа.

Пред него се откриваха нови възможности — цели два часа щеше да прави с нея каквото си пожелае. Обърна се, когато тя влезе в спалнята. Протегна ѝ ръка и прошепна:

— Колко си красива, Моника. Ти си моята най-голяма любов. Нека взаимно да разкрием тайните си.

Този път преживяването бе още по-вълнуващо. Както винаги Лусияс имаше право. Възбудата, която бе изпитал, осъзнавайки, че след броени минути жената ще бъде мъртва, че неговият образ е последното, което ще се запечати в съзнанието ѝ, бе почти непоносима.

Тя неуморно отвърщаше на ласките му, сърцето ѝ лудо биеше, погледът ѝ беше замъглен, молеше го да не престава, искаше още и още...

Подари му два часа. Два забравими часа.

Миг преди сърцето ѝ да се пръсне, той се втрени в нея, изпитвайки чувство, подобно на нежност.

— Кажете името ми! — прошепна.

— Байрон...

— Не! Кевин! Искам да чуя как го произнасяш! Искам да чуя как го крещиш!

Облада я с нова сила, предвкушвайки приближаващия се край. А когато тя изкрещя името му, изпита непозната досега наслада.

От благодарност към жената, която му бе помогнала за няколко секунди да пристъпи в рая, преди да напусне апартамента, хвърли чаршаф върху голото ѝ тяло и нежно я целуна по челото.

Едва сдържаше нетърпението си да се прибере вкъщи и да разкаже всичко на Лусияс.

След около час жената на леглото се раздвижи, очите ѝ зад притворените клепащи потрепнаха. Чувстваше огромна тежест върху гърдите си, примесена с неопишуема болка. В главата ѝ сякаш бе изригнал вулкан.

Опита да повдигне ръката си, но се почувства толкова безпомощна, че от очите ѝ рукоаха сълзи и се стекоа по страните ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон.

С нечовешко усилие протегна ръка към нощното шкафче, чашата с шампанско падна на пода и се счупи. Звукът беше притъпен, сякаш ушите ѝ бяха запушени с памук.

Най-сетне напипа видеотелефона. От напрежението цялата плувна в пот, но насили замъгленото си съзнание, за да си припомни номера и с трепереци пръсти набра цифрите.

Натисна последния бутон и отново се просна на леглото, изчерпала сетните си сили. Дочу гласа на телефонистката от службата за спешна помощ:

— Какво се е случило, госпожице Клайн?

— П-п-помогнете ми! — Езикът ѝ се преплиташе, като че тя произнасяше думи на чужд език. — Моля... помогнете ми — прошепна и пред очите ѝ отново причерня.

Ив се стресна, когато светът около нея внезапно се залюля. С мъка отвори очите си и срещна погледа на Рурк.

— Защо ме носиш на ръце?

— Защото трябва да поспиш, лейтенант. И не на бюрото — добави, като се качи на асансьора, — а в леглото си.

— Само за малко затворих очи, за да ми отпочинат...

— Почивай си в леглото!

При други обстоятелства щеше да му нареди да я пусне, но изведнъж се почувства прекрасно — приятно ѝ бе да бъде в прегръдките му и да усеща аромата на кожата му.

— Колко е часът?

— Минава един. — Той влезе в спалнята, изкачи трите стъпала, водещи към подиума, и седна на леглото, без да я изпуска от обятията си. — Знаеш ли какво ми дойде на ум?

Ив се притисна към него:

— Мисля, че се досещам.

Рурк се засмя и приглади непокорната ѝ коса:

— О, идеята не е за пренебрегване. Но когато влязох в кабинета ти и те заварих да спиш с глава върху бюрото, а бледото ти лице издаваше непосилната ти умора, внезапно ми хрумна, че само след няколко седмици ще отпразнуваме първата годишнина от сватбата ни. И с учудване осъзнах, че те обичам повече от всякога.

— Бракът ни е добър, нали?

— Бива го — усмихна се той. Издърпа златната верижка изпод тениската ѝ докосна грамадния диамант, който Ив обикновено криеше под дрехите си. — Спомням си колко се разгневи, когато ти го подарих. Въпреки това този медальон и брачната халка са единствените бижута, които винаги носиш.

— Подаръкът беше придружен с обяснение в любов, което едновременно ме вбеси и ме изплаши. Сигурно нося медальона, защото вече не ме е яд. Но признавам, че понякога още ме плаши.

Рурк прокара пръст по белега на шията ѝ:

— Да обичаш е страшно...

Тя още по-силно се притисна към него:

— Какво ще кажеш взаимно да се подплашим?

Тъкмо когато Рурк се наведе да я целуне, видеотелефонът иззвъня.

— Да му се не види! — изстена Ив, но натисна бутона, за да отговори на обаждането.

Тя изскочи от асансьора и се втурна в интензивното отделение. Тичешком премина коридора, в който цареше мъртвешка тишина, като си мислеше, че мрази болниците повече от моргите. Влетя в сестринската стая и показа значката си:

— Кой е лекуващият лекар на Моника Клайн? Незабавно трябва да я видя!

— Доктор Майкълс е при нея. Бъдете така добра да изчакате...

— Там ли е? — Тя посочи към двойната остъклена врата, втурна се към нея и я отвори, преди сестрата да я спре.

От описанието на медицинското лице, придружаващо линейката, знаеше как изглежда жертвата.

Мина край стая с остъклена стена и надникна вътре. Жената на леглото бе на около сто и петдесет години и към нея бяха прикрепени кабелите на толкова много животоподдържащи машини, че ѝ придаваше вид на извънземно същество.

„Ако изпадна в подобно състояние — помисли си, — бих предпочела да ме застрелят и да сложат край на мъките ми.“

Човекът в съседната стая беше много по-млад, но около него беше издигната прозрачна палатка.

Моника беше в следващата стая. Беше бледа като платно и лежеше неподвижно.

Доктор Майкълс, който проверяваше показанията на монитора, се обърна и лицето му се изкриви от раздразнение. Ив машинално забеляза, че модно подстригана му брадичка и мустаците са с цвят на червена чушка.

— Нямате право да влизате тук!

— Лейтенант Далас от нюйоркската полиция! — Тя му показва значката си. — Трябва да я разпитам!

— Но преди това аз трябва да я върна към живота, лейтенант.

— Ще успеете ли?

— Засега не съм оптимист. Правим всичко възможно да я спасим...

— Не ми се слушат изтъркани фрази! — прекъсна го Ив. — Две жени не стигнаха до болницата, а бяха изпратени направо в моргата! Служителят, който е придружавал линейката, ми каза, че е получила масивен инфаркт, придружен с усложнения от приемането на свръхдоза наркотик. Искам да знам дали ще се съвземе достатъчно, за да ми каже кой я е подредил така.

— Повтарям — засега не мога да ви кажа. Сърцето ѝ е претърпяло сериозни поражения. Още не сме в състояние да установим дали и мозъкът е засегнат. Жизнените ѝ показатели са слаби, тя е в кома. Натъпкана е с такова количество дрога, че е цяло чудо как е успяла да набере номера на „Бърза помощ“.

— Но все пак го е набрала, което означава, че е силна натура. — Тя се загледа в Моника, сякаш чрез волята си можеше да я накара да отвори очи. — Знаете ли, че насила са я дрогирали?

— Засега не е потвърдено, но от предаванията на различните медии знам за двете убийства.

— Упоил я е с наркотици, после я е изнасилил. Трябва да бъде подложена на гинекологичен преглед, за да се установи изнасилването.

— Сестрата ще се погрижи...

— Прегледът се извършва в присъствието на представител на полицията, който внимава да не бъдат унищожени доказателствата — прекъсна го тя.

— Известни са ми правилата в подобни случаи! — гневно се тросна Майкълс. — Доказателствата не ме интересуват — важното е да спася живота ѝ.

— А за мен е важно да заловя мръсника, който едва не я е убил. Но това не означава, че не ме е грижа за нея. Лично ли я прегледахте?

Идваше му да я изгони от стаята, но като видя изражението ѝ, само кимна:

— Да.

— Забелязахте ли синини, ухапвания, порезни рани?

— Не. Няма признаци да е била изнасилена.

— Имала ли е анално сношение?

— Не. — Лекарят машинално докосна ръката на Моника, сякаш да я защити. — С какъв човек имаме работа, лейтенант?

— С извратен Дон Жуан. Когато медиите разтръбят новината, той ще разбере, че не е довършил гнусното си дело. Ще наредя да я охраняват денонощно. Не пускайте никакви посетители при нея. Никой не бива да влиза в стаята ѝ, освен хората от персонала на болницата и полицаите.

— Вероятно родителите ѝ ще...

— Не пускайте и тях без моето разрешение! Щом в състоянието ѝ настъпи промяна, уведомете ме незабавно. Ако излезе от комата, ще ми разрешите да я разпитам. Целта на престъпника е била да я умъртви като двете предишни жертви. Вече нищо не може да го спре, след като е познал тръпката от преживяването.

— Възможността тя да оживее е по-малка от петдесет процента.

— Залагам на издръжливостта ѝ. — Ив се приведе над леглото и убедително заговори: — Моника, чуваш ли ме? Залагам на теб! Ако се предадеш, той ще победи. Затова не се предавай! Заедно ще изритаме

онзи мръсник в топките! — Отстъпи назад и се обърна към Майкълс:
— Повикайте ме, когато излезе от кома.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Наближаваше четири сутринта, когато напусна полицейското управление. Умората я обвиваше като влажно одеяло, което притъпяваше чувствата ѝ. Тъй като не се доверяваше на рефлексите си, настрои компютъра на колата на автопилот. Надяваше се вечните ѝ врагове от Отдела за поддържане на служебните автомобили да не са ѝ скроили поредния номер.

Ала бе толкова изтощена, че не я беше грижа дали ще се озове например в Хубукън. И в Хубукън сигурно има легла.

Камионите за събиране на сметта вече обикаляха улиците, бавното им придвижване се придружаваше от рева на двигателите и от трясъка, придружаващ изсипването на боклука от контейнерите в ненаситната паст на машините. Боклукчиите се движеха като сенки, подготвяйки града да посрещне новия ден с чисти улици.

Работници в призрачни бели костюми събаряха сграда на ъгъла на Десета улица. Дрезгавият звук на хидравличния чук усили главоболието на Ив.

Докато чакаше на светофара, неколцина работници я изгледаха иззад предпазните си очила. Единият дори се хвана за чатала и поклати бедрата си — навярно в неговия ограничен свят това минаваше за ухажване. Колегите му гръмко се засмяха.

Ив осъзна, че е прекрачила прага на изтощението, щом дори нямаше сили да слезе и да ги арестува за неприлично поведение и сексуален тормоз. Облегна се назад и затвори очи, докато сензорите уловиха смяната на светофара и колата отново потегли.

В мислите си тя отново се бе пренесла в жилището на Моника. Този път убиецът бе купил шампанско. Етикетът ѝ беше познат — шампанското бе от винарните на Рурк, бутилката струваше повече от хиляда долара. Винаги си бе казвала, че това е безумна цена за някакво си пенливо вино.

Този път бе занесъл чашите в спалнята, но „декорът“ бе същият като в жилищата на предишните две жертви.

„Сигурна съм, че са двама... — Насилваше се да разсъждава, въпреки че от безсънието и от главоболието ѝ се виеше свят. — Подчиняват се на определени навици... редуват се при прелъстяването на жертвите.“

Но ако това за тях е само игра, може би се състезават помежду си и отбелязват точките си. С Моника целта не е била постигната. Ще се опитат ли да довършат започнатото? Или ще се спотаят, надявайки се тя да им помогне и да умре, без да излезе от кома.

Ив се настани по-удобно на седалката и се замисли върху задачите, които ѝ предстояха сутринта, тоест само след няколко часа. Първо, да се обади на Майкълс и да се осведоми за състоянието на Моника. Второ, да даде инструкции на полицаите, които ще сменят колегите си, охраняващи болничната стая. В първата смяна беше включила Трухарт, на когото имаше пълно доверие. Трето, да проучи информацията за „Алегейни“ и „Джей Форестър“, да разпита доктор Макнамара. Четвърто, да пришпори Фийни да открие на кого принадлежи банковата сметка, която Чарлс им бе съобщил, както и да ускори възстановяването на информацията, съдържаща се в компютъра, конфискуван от малкия киберклуб.

До този момент нямаше никакви сведения за розите, налага се да наблегне и на този елемент от разследването.

Но преди всичко трябва да вземе от препарата, уместно наречен „Събуди се“, както и някакво болкоуспокояващо, иначе главата ѝ ще се пръсне.

Мразеше лекарствата — притъпяваха съзнанието ѝ, караха я да се чувства безсилна или кипяща от енергия.

Но именно лекарствата, които се вкарваха венозно в кръвта на Моника, щяха да спасят живота ѝ. Ако е писано, тя ще излезе от комата. И ще си спомни какво ѝ се е случило.

Ще изпита страх и объркване, отначало ще почувства съзнанието си отделено от тялото. Вероятно ще страда от частична загуба на паметта, следователно ще се наложи да ѝ се задават насочващи въпроси.

Благословена бе тази способност на съзнанието да се защитава, заличавайки от паметта най-кошмарните преживявания.

Моника излиза от комата и разбира, че се намира в болница. Прикачена е към различни животоподдържащи устройства, изпитва

нечовешка болка, заобиколена е от непознати. Какво ѝ остава, освен да блокира съзнанието си?

— Как се казваш?

Това беше първият въпрос, който ѝ зададоха лекарите и полицаите, надвесени над носилката с колелца, на която тя лежеше и се взираше в тях с невиждащи очи.

— Как се казваш, момиченце?

Фразата накара сърцето ѝ лудо да затупти, обзе я желание да се свие на кълбо, да се помъчи да стане невидима. Знаеше, че непослушните момиченца не ги чака нищо добро.

Отначало я бяха взели за глухоняма по рождение или поради психическо разстройство. Ала тя мълчеше, защото не можеше да отговори на въпросите им.

Полицаят имаше мършаво лице, клепачите му бяха зачервени от умора, а усмихнеше ли се, очите му оставаха сериозни. Но личеше, че е добър човек. Той бе последвал носилката, предвождана от лекари с развяващи се бели и зелени престилки.

По-късно ѝ казаха, че той я е намерил в мръсната задна уличка, където се бе скрила сред кофите за смет, ала този момент завинаги се беше заличил от паметта ѝ.

Първият ѝ спомен бе от мощната лампа над нея, която светеше в очите ѝ. Спомняше си и тъпата болка, докато наместваха счупената ѝ ръка.

Беше мръсна, дрехите ѝ бяха просмукани с пот и изцапани със засъхнала кръв.

Непознатите ѝ говореха любезно и се усмихваха, докато я преглеждаха. Но и техните очи оставаха сериозни като очите на полицаия. Погледите им бяха мрачни или безразлични, любопитни или изпълнени със съжаление. Една младичка сестра беше плакала, по лицето ѝ още имаше следи от сълзи.

Когато понечиха да я прегледат там, където болката бе най-силна, където плътта ѝ беше разкъсана, тя се опита да им попречи, съпротивлявайки се с нокти и зъби, докато от гърлото ѝ се изтръгваше животинско ръмжене.

Именно в този момент сестрата се разплака. Сълзите безшумно се стичаха по лицето ѝ, докато държеше ръцете на малката, за да ѝ инжектират приспивателно.

— Как се казваш? — попита я полицаят, когато тя отново дойде в съзнание. — Къде живееш? Кой ти е причинил това?

Тя не знаеше. И не искаше да узнае. Затвори очи и се опита отново да потъне в тъмната бездна, от която току-що бе излязла.

Понякога лекарствата ѝ действаха успокояващо, ала се случваше да я пренесат в миналото, където въздухът беше леденостуден и примесен с пулсираща червена светлина. Пренасянето в този свят я плашеше повече от въпросите на непознатите.

Понякога до нея в онзи студен свят имаше още някой. Усещаше дъха му и пръстите му, пълзящи по тялото ѝ като хлебарките, които пълзяха по пода и се разбягваха при включване на осветлението.

Когато пръстите я докосваха, дори сънотворното не бе в състояние да спре неистовите ѝ писъци.

Хората с бели престилки си въобразяваха, че тя не ги чува, че не разбира какво си шепнат.

— *Многократно е била изнасилвана и пребивана до смърт. Страда от недोхранване и обезводняване, налице са физическа и душевна травма.*

— *Има късмет, че е останала жива.*

— *Мръсникът, който ѝ е причинил това, заслужава да бъде насечен на парченца.*

— *Поредната жертва... Като нея има стотици по света...*

— *Няма документи за самоличност. Ще я наречем Ив. Ив Далас.*

Стресна се в съня си, когато колата спря, и озадачено впери поглед в приказно красивата каменна къща, зад чиито прозорци примамливо проблясваха светлини.

Ръцете ѝ неудържимо трепереха.

„Преуморена съм — каза си, — това е всичко. Съвсем естествено е да се чувствам съпричастна с Моника Клайн. И тя като мен е била инструмент в ръцете на един престъпник.“

Знаеше коя е сега — Ив Далас бе нещо повече от име, което ѝ бе дадено от обществото. Миналото не можеше да се промени и ако пребитото и изнасилено момиченце още живееше в нея, трябваше да се примири. Важното е, че напук на обстоятелствата и двете бяха останали живи.

Бавно се заизкачва по стълбището, в движение свали якето и кобура си, а като се добра до спалнята, набързо захвърли дрехите си и

залитайки, тръгна към леглото. Сви се на кълбо под меките завивки и отчаяно пожела да заглъхнат гласовете, които още отекваха в съзнанието ѝ.

В мрака Рурк я прегърна и я привлече към себе си. Ив потрепери — вече знаеше коя е.

Рурк се притискаше към нея, тя усещаше ритмичното биене на сърцето му, тежестта на ръката му, която обвиваше кръста ѝ.

Внезапно се просълзи, гърлото ѝ се стегна. Усещането я изплаши — знаеше, че студената вълна неизменно е следвана от неудържимо треперене.

Обърна се към Рурк и прошепна:

— Желая те — а устните ѝ търсеха неговите. — Желая те.

Отчаяно желаше топлината му, желаше го целия, затова се вкопчи в косата му и го придърпа към себе си.

Въпреки че не го виждаше в мрака, познаваше вкуса на устните му, аромата на кожата му. Когато бе заедно с него, нямаше въпроси, само отговори. Отговори на всичко, което я интересуваше. Сърцето му, което допреди малко биеше ритмично, сега се блъскаше в гърдите му като птица в клетка.

Рурк, нейният съпруг! За пръв път в живота ѝ имаше човек, на когото безрезервно да вярва, който да бъде нейна опора в трудните мигове.

— Каж ми името ми — прошепна му.

— Ив... — Устните му докоснаха раната на шията ѝ и като магия прогониха болката ѝ. — Моята Ив!

„Толкова е силен — помисли си тя. — Няма защо да се плаша от чудовищата, които живеят в съзнанието ми, защото той ще ми помогне да ги сrazia.“ Не търсеше в прегръдките му нежност, а безмилостно успокоение. Той плъзна ръката си надолу и с устни и пръсти я доведе до първия оргазъм.

Ив затрепери, но не от студ. Болката, която разтърсваше тялото ѝ, вече не беше от преумора. Когато Рурк захапа зърното ѝ, тя се изви като дъга, наслаждавайки се на ухапванията, които възпламеняваха огъня в слабините ѝ. Езикът му предизвикваше усещането, че я заливат вълна след вълна от нагорещена лава.

Обзе ги умопомрачителна страст. Пламналото ѝ от желанието тяло се окъпа в пот, ръцете на Рурк продължаваха да я милват,

задоволявайки неизказаните ѝ желания.

Той я обсипваше с целувки, бе ненаситен за близостта ѝ. Движеха се в синхрон, горещата ѝ, влажна кожа се плъзгаше под дланите му като мокра коприна. А когато тя впи жарките си устни в неговите, ги обзе чувство, близо до лудостта.

— Искам те целия в мен! — Ив се претърколи и седна върху него. — Искам те целия в мен! — повтори тя задъхано.

Сякаш мъгла обгърна съзнанието му, очите му се премрежиха. В мрака долавяше само силуета ѝ и блясъка на очите ѝ, докато тя безмилостно го водеше към ръба на пропастта.

Удоволствието бе толкова невероятно, че изцеди и последните му сили. Позволи на Ив да води любовната игра, докато усети как оргазмът я разтърсва като стъкло, разбито от удар с юмрук.

Докато тя стана на късчета.

После придърпа към себе си все още тръпнещото ѝ тяло. И тя притихна.

Обърна се по корем и веднага заспа, сякаш пропадна в дълбока пропаст. Когато след три часа се събуди, тя се чувстваше по-добре. Опита се да си внуши, че главоболието ѝ е престанало — желанието ѝ да се отърве от болката бе толкова силно, че това внушение подейства. Каза си, че ако през деня успява да подремне за малко, резултатът ще бъде много по-благоприятен от въздействието на някакви си лекарства.

Ала преди да стане, Рурк, който вече се беше облякъл за излизане, приседна на ръба на леглото. На екрана на компютъра вече се нижеха сведенията за бордовите индекси, а от каната с кафе на масата в дневната се носеше божествен аромат.

Рурк ѝ подаде някакво хапче, а на нощното шкафче Ив забеляза чаша с подозрителна течност.

— Отвори уста! — нареди той.

— Ммм, не искам.

— И без това си цялата в синини, една повече няма да се забележи — не ме принуждавай да прибягвам към сила.

Тя присви очи — и двамата знаеха, че използването на сила ще му достави удоволствие.

— Добре съм, не искам лекарства. Знаеш ли, че си по-лош от пласъор на наркотици.

— Скъпа, знаеш как да правиш комплименти. — С ловко движение той отвори устата ѝ и я накара да изгълта хапчето, сетне доволно отбеляза: — Първият етап приключи.

Ив замахна да го удари, но не успя, защото се задави от хапчето. Докато разбере какво се случва, Рурк я хвана за косата, отметна главата ѝ и изля малко от течността в гърлото ѝ.

Наложи ѝ се да преглътне, за да не се задави. Когато съумя да си поеме въздух, изсъска:

— Ще те убия!

— След като изпиеш всичко. — Без колебание хвана китките ѝ като в окови и я насили да изпие до дъно чашата. — Вторият етап на мисията приключи успешно.

— Мъртъв си, Рурк! — Тя избърса с длан течността, покапала по брадичката ѝ. — Още не го знаеш, но вече не дишаш. Ти си жив мъртвец.

— Нямахте да подлагам и двама ни на подобно... изпитание, ако ти полагаше елементарни грижи за здравето си.

— А когато разбереш, че си мъртъв, и рухнеш на пода...

— Поразмина ли ти?

— ... когато рухнеш на пода, ще прекрача през трупа ти, ще отворя вратите на универсалния магазин, който наричаш „дрешник“, и ще го опожаря.

Рурк повдигна вежда:

— Не бъди толкова отмъстителна. Да, очевидно се чувстваш малко по-добре. Но този презрителен поглед има по-голям ефект, когато очите ти не са кървявали.

— Мразя те!

— Знам. — Той се наведе и леко я целуна. — И аз те мразя. Знаеш ли, с удоволствие ще хапна яйца по бенедиктински. Предлагам да вземеш душ, а по време на закуската ще ми разкажеш докъде е стигнало разследването.

— Никога повече няма да ти проговоря!

— Наистина ли? — усмихна се Рурк и се изправи. — Прибягваш към баналното оръжие на жените, скъпа. — Обърна се, тръгна към стълбището и изобщо не се изненада, когато тя го нападна в гръб.

— Е, истинската Ив отново се върна — изрече задавено, защото тя така го стискаше за шията, че заплашваше да го удуши.

— Друг път внимавай кого наричаш „жена“, приятелче! — озъби се тя. Пусна го и се запъти към банята. Макар че беше гола, пристъпваше с достойнството на оскърбена кралица.

Рурк одобрително изгледа задника ѝ и усмихнато подхвърли:

— Извинявай, объркал съм се.

Нахрани се насила, защото нямаше смисъл да се изхвърля храната. Разказа на Рурк за разследването само защото по-добре се ориентираше в информацията, когато я съобщаваше на глас.

Рурк внимателно я слушаше и машинално галеше котарака, чиито пъстри очи бяха приковани в парчето шунка, останало в чинията на Ив.

— Обзалагам се, че все някой от болничния персонал вече е осведомил медиите — промърмори замислено, когато тя приключи с излагането на фактите. — Може би този вариант е по-изгоден за теб.

— И аз съм на същото мнение. Двамата престъпници няма да си подвият опашките и да се скрият в миша дупка — самочувствието им е прекалено голямо, въобразяват си, че са господари на света. Имам много информация за тях. Всъщност може би е прекалено много и това ми пречи да се съсредоточа върху най-важното. Все едно размотавам кълбо — дръпна ли погрешна нишка, всички ще се оплетат. — Стана, препаса кобура си и добави: — Налага се да отсея най-необходимото.

— Позволи ми да заема с „Алегейни“. В края на краищата аз съм собственик на компанията и служителите ще бъдат много поткровени с мен, отколкото с полицията. Ако пък премълчат нещо, имам начини да го открия. Не ме гледай така — побърза да добави. — Методите ми са горе-долу законни, тъй като компанията ми принадлежи.

— Страхувам се, че нашите представи за понятието „горе-долу“ се различават — измърмори, но не се възпротиви на предложението на съпруга си. Знаеше колко време ще ѝ спести, а както винаги всяка секунда бе ценна. — Постарай се да не престъпваш границата.

— Коя граница? Онази, която съществува в твоите представи или в моите?

— Хмм. Имам съвещание в управлението с хората от моя екип. Изпрати ми информацията, до която се добереш.

— Разбира се. — Без да изпуска Галахад от прегръдките си, той стана, приближи се до Ив и я целуна: — Пази се, лейтенант.

— Че защо? — Тя се фръцна и тръгна към вратата. — Нали ти бдиш над мен?

Рурк се вслуша в потракването на тежките ѝ обувки по коридора, погали котарака и промълви:

— Има право, нали?

Когато хората ѝ се събраха в залата за съвещания, Ив нареди на компютъра да пусне видеозаписа, направен от охранителната камера в сградата на Моника. Докато кадрите течаха на големия стенен екран, тя коментираше:

— Забелязвате, че Моника и Брина Банкхед си приличат не само външно, а и по своята разкрепостеност и начина си на живот. Престъпникът е преобразен като съвсем различен човек, което означава, че предпочита да се превъплъщава в различни роли. Предполагам, че това поддържа интереса му. Използва един и същ метод, но подходът му е различен, Фийни, да чуем какво си открил.

— Прегледах пощата в домашния ѝ компютър и установих, че той се е представил под името Байрон. Предполагам, че като го е избрал, е мислил за поета Байрон. За лорд Байрон. Започнал е да ѝ изпраща съобщенията преди две седмици.

— Отново работи по познатата схема. Не бърза, наблюдава отдалеч набелязаната жертва, докато я опознае и научи навиците ѝ. После намира компютърен клуб, който е близо до жилището ѝ или до работното ѝ място. Ще проверим и двете възможности.

Тя вдигна поглед, когато вратата се отвори. Младият полицай Трухарт се изчерви, когато всички се обърнаха да го погледнат.

— Извинете — избърбори смутено. — Извинете за закъснението, лейтенант.

— Не си закъснял, идваш тъкмо навреме. Рапортувай.

— Моника Клайн още е в кома. По време на дежурството не напуснах стаята ѝ. Гарантирам, че не са влизали външни лица.

— Някой обаждал ли се е да се осведоми за състоянието ѝ?

— Да, имаше няколко обаждания, лейтенант. Първото беше приблизително в шест, след като медиите разгласиха новината за

осуетеното убийство. Позвъниха петима репортери, които настояваха да разговарят с лекуващия лекар.

— Съвсем нормално — кисело промърмори тя. — По служебния видеотелефон вече ме потърсиха двойно повече представители на медиите. Свободен си, Трухарт. Гледай да се напиш. Точно в осемнайсет отново ще застъпиш в болницата. Бъди спокоен, ще поискам разрешение от прекия ти началник.

— Слушам, лейтенант. Благодаря, че ми възложихте тази задача.

Когато младежът излезе, тя поклати глава:

— Чуден човек — благодари ми, задето го натоварих с най-скупната работа на света. И така, Рурк се зае с „Алегейни“. От вас искам най-подробна информация за „Джей Форестър“ и за доктор Тиодор Макнамара, който засега не отговаря на съобщенията ми. Предстои ни трудна работа — да открием пласъорите, които работят чрез Мрежата. Важно е да разберем как и откъде се снабдяват със синтетичната дрога.

— Колегата от Отдела за борба с наркотиците ми даде името само на един потенциален заподозрян — обади се Фийни. — Известен местен пласъор, който изкарвал добри пари от търговия със скъпи наркотици, повишаващи половата възбуда. Името му е Отис Гън, бил е в занаята преди десетина години. Бизнесът му процъфтявал, докато той станал прекалено самоуверен и започнал сам да приготвя и да предлага „Див заек“ на гостите си.

— Къде е в момента?

— Бил е осъден на двацет години затвор, сега излежава едва десетата. — Фийни извади от джоба си пакетче със захаросани бадеми. — В „Райкърс“ е.

— Така ли? Отдавна не съм посещавала това приятно местенце. Питам се дали им е домъчняло за мен... — В този момент комуникаторът ѝ избръмча. Тя каза нещо в микрофона, после обясни на колегите си: — Луиз всеки момент ще бъде тук. Твърди, че има важна информация за снощното покушение.

Погледна таблото и новата снимка, която беше прикрепила встрани от другите. Не искаше изображението на Моника да стои редом с фотографиите на мъртвите жени. Помисли си, че всяка жена трябва да бъде спасена. Като се обърна, забеляза погледът, който си

размениха Пийбоди и Макнаб. И тъй като се страхуваше отново да не получи тик, побърза да извърне очи:

— Пийбоди, защо в чашата ми няма кафе?

— Нямам представа, лейтенант, но веднага ще поправа пропуската.

Тя пъргаво скочи и се залови да програмира автоготвача, като тихо си тананикаше. Цялото ѝ същество излъчваше щастие.

— Май тия дни си хапнала вкусна пица — изсъска Ив, когато помощничката ѝ донесе чашата с кафе.

Лицето на Пийбоди мигом помръкна, тя виновно сведе поглед:

— Може би съм хапнала едно-две парченца.

Ив се приведе, за да ѝ прошепне:

— Изяла си я цялата, нали?

— Ами... признат грях не е грях. Пицата си я биваше. Нали разбирате, напоследък бях зажадняла именно за такава храна.

— Не ме интересува какво правиш, когато не си на смяна, но ти забранявам да тананикаш през работно време!

Пийбоди изпъна рамене:

— Слушам, лейтенант! Тананиканията незабавно ще бъдат прекратени!

— И престани да се хилиш, нямаш представа колко глупаво изглеждаш — промърмори Ив, рязко отвори вратата и надникна в коридора да провери идва ли Луиз.

— И вие щяхте да се хилите, ако бяхте хапнали вкусна пица — избърбори Пийбоди, а когато началничката ѝ гневно изръмжа, реши да не насилва късмета си.

— Далас! — провикна се Луиз, като се втурна в залата. Тази сутрин не носеше елегантен костюм, а протърканите джинси и широката тениска, които обикновено обличаше, когато отиваше в болницата. — Толкова се радвам, че те открих тук. Не ми се искаше да ти предам информацията по видеотелефона...

— Седни — прекъсна я Ив. Беше забелязала колко бледа е лекарката, въпреки че бе препускала из лабиринтите на Централното полицейско управление. Хвана я под ръка и я накара да седне. — Поеми си дъх, после ще ми разкажеш всичко.

— Не... нямам търпение. Снощи имах среща в ресторант „Ройъл“.

— В хотел „Палас“ ли?

— Да. Видях ги. Далас, видях ги да седят в сепарето до нашата маса. А когато отидох да пооправя грима си, разговарях с нея!

— Почакай, нищо не разбрах. Пийбоди, ако обичаш, донеси чаша вода.

— Не им обърнах внимание — продължи Луиз. — Ако ги бях наблюдавала по-внимателно, щях да забележа... лицето ѝ е пред очите ми, спомням си погледа ѝ, докато седеше пред огледалото. Да му се не види, нали съм лекарка — трябваше да забележа, че е дрогирана. Уви, едва сега го осъзнавам!

— Обикновено събитията и образите по-късно се избистрят в съзнанието ни. Ето, пийни глътка вода и се успокой. — Тя тикна чашата в ръката на Луиз. — Овладей се, за Бога, и ми разкажи какво си спомняш.

— Извинявай. — Лекарката жадно отпи от чашата. — Като видях утринните новинарски репортажи, веднага я познах. Разбрах... — Тя отпи още една глътка вода. — Преди да дойда тук, се обадох в болницата да проверя какво е състоянието ѝ. Обясниха ми, че няма промяна. С всеки изминал час се намалява шансът ѝ да остане сред живите.

— Не мисли за това, съсредоточи се и си спомни всичко за снощи. Спомена, че си имала среща в ресторанта. Какво се случи после?

Луиз Димато притвори клепачи и тежко въздъхна, но се взе в ръце.

— Пихме шампанско, той поръча черен хайвер... Беше прекрасно. Разговаряхме, вниманието ми беше приковано към него, не забелязвах какво се случва наоколо. Но влюбената двойка в сепарето се набиваше на очи. Мисля, че също бяха поръчали шампанско и хайвер. Да, почти съм сигурна. Когато ние влязохме, сервитьорът излизаше от сепарето. Двамата седяха един до друг и се държаха много... интимно. Бяха много ефективна двойка.

— Продължавай.

— С моя познат танцувахме и аз напълно забравих влюбената двойка. В един момент реших да отида до тоалетната под предлог, че искам отново да се гримирам, но всъщност исках да остана сама, за да възвърна равновесието си. Никога не съм изпитвала такива силни чувства при първата среща. Докато се гримирах, тя излезе от

помещението с тоалетните кабинки. От нея сякаш хвърчаха искри, изглеждаше много сексапилна. Подхвърли, че се казвала Моника и че трябвало да я поздравя, защото най-сетне се била запознала с мъжа на нейния живот. Честно казано, досмеша ме, същевременно ми се прииска да имам поне частица от нейната самоувереност. Като излязох, двамата тъкмо напускаха ресторанта, но изобщо не им обърнах внимание. — Тя въздъхна. — Лицето на Моника бе пламнало, очите ѝ бяха изцъклени. Едва сега разбирам значението на онова, което видях.

— Какво си спомняш за човека, с когото е била?

— Беше изискан и много привлекателен. С нея бяха идеална двойка... той се държеше съвсем естествено, сякаш бе свикнал да посещава луксозни заведения. Ако знаех кой е, щях да го разгледам по-обстойно. — Тя прокара пръсти през косата си... — Може би Чарлс е забелязал нещо повече.

Стомахът на Ив се сви, а с крайчеца на окото си видя как Пийбоди машинално изпъна рамене.

— Чарлс ли?

— Да. Бях с Чарлс Мънроу. Като чух новината, веднага му позвъних, но видеотелефонът му беше включен на секретар.

— Добре — каза Ив, като се стараеше да говори спокойно, въпреки че ѝ идваше да закрепчи. — Може би ще се наложи отново да те разпитам.

— През целия ден ще бъда в болницата. — Луиз се изправи. — Съжалявам, че не мога да ти окажа по-голяма помощ.

— Всяка подробност ни приближава с една стъпка към престъпника.

Ив шофираше, без да каже нито дума. Ако зависеше от нея, до края на живота си не би говорила по този въпрос. Ала мълчанието на Пийбоди, което бе толкова нетипично за нея, я изплаши.

— Хей, Пийбоди, горе главата. Да не би да са ти потънали гемиите?

— Бях се замислила, лейтенант. За него това не е било работа.

— Моля?

— Още вчера ми се стори, че някаква искра прелетя между тях. За Чарлс тя не е клиентка, а жена, която харесва и с която би искал да

задълбочи отношенията си. — Тя тръсна глава. — Разбира се, не му се сърдя, с него сме само приятели. Само дето срещата му с Луиз ми дойде като гръм от ясно небе.

Когато Ив паркира пред сградата, в която живееше Чарлс, Пийбоди вирна глава — не ѝ беше лесно, но беше решила да не показва огорчението си.

Слязоха от асансьора и едва не се сблъскаха с Чарлс, който възкликна:

— Лейтенант, тъкмо идвах при вас! Току-що видях...

— Да влезем у вас и да поговорим.

— Добре, но... Искам да разбера как се чувства Луиз. Разстроена ли е? Извинете, но трябва да ѝ се обадя.

Ив учудено повдигна вежди, докато го гледаше как с треперещи ръце се мъчи да набере кода за отключването на външната врата. До този момент си бе казвала, че нищо не е в състояние да наруши душевното му равновесие.

— Ще ѝ се обадиш по-късно — каза му. — Луиз е добре.

— В главата ми е пълна каша — призна той и машинално докосна рамото на Пийбоди, когато тя мина покрай него. — Тази сутрин прекарах около час в басейна за релаксация. Едва преди няколко минути включих телевизора. Като чух новината, сякаш ме ударих с чук по челото. Двойката от снощи още беше пред очите ми — престъпникът и жената, която се е опитал да убие.

— Опиши ги.

Показанията му почти съвпадаха с тези на Луиз, разбира се, липсваше епизодът в дамската тоалетна. Интересът ѝ бе привлечен от предположението на Чарлс, че онзи човек е професионален компаньон.

— Какво те накара да останеш с подобно впечатление?

— Изглеждаше някак... безразличен. Не, не мога да намеря подходящата дума. Беше съвършеният кавалер, но ми се стори, че в поведението му долавям някаква пресметливост. Жената непрекъснато се притискаше до него, целуваше го, но инициативата бе само нейна, той не ѝ отвърщаше. Позволи ѝ да плати сметката, което ми подсказа, че може би тя плаща и за сексуалните му услуги. Честно казано, умът ми беше зает с друго, но все пак забелязах какъв поглед хвърли на жената, когато тя тръгна към тоалетната. Изглеждаше адски

самодоволен. Виждал съм мои колеги да се отнасят по подобен начин с клиентките си.

— А клиентките какво мислят?

— Моля?

— Обзалагам се, че някои клиентки гледат на компаньоните като на хора от по-долна класа.

Чарлс дълго се взира в Ив, сетне кимна:

— Да, имате право.

Тя тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна:

— Направи ми една услуга, Чарлс. Поразпитай колегите си дали са имали клиентка, която си пада по романтична музика, рози и приглушена светлина на запалени свещи. И да се интересува от поезия. Чувала съм, че хората от вашия бранш имат картотеки с имената на клиентите и с предпочитанията им.

— Да, това е задължително в нашата професия. Ще разпитам всички мои познати. Дилия, може ли поговорим насаме?

Ив отвори вратата и подхвърли:

— Ще повикам асансьора.

— Знам, че за тази вечер имахме уговорка... — смотолеви той, без да погледне Пийбоди в очите.

— Не се притеснявай, разбирам те. — Тя откри, че не ѝ е трудно да се усмихне и да го целуне по страната. „Приятел в нужда се познава“, помисли си. — Харесвам Луиз.

— Благодаря за разбирането. — Чарлс стисна ръката ѝ. — И аз я харесвам.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Служителите в многобройните компании на Рурк обикновено се изнервяха от неочакваните му посещения. Неговата теория гласеше, че когато хората са нащрек, работят по-съвестно.

Заплатите и условията на работа във всичките му предприятия на Земята и на другите планети бяха много по-добри, отколкото в конкурентните компании.

Той знаеше какво е да си беден, да бъдеш заобиколен от мръсотия и нищета. Мизерията мотивираше мнозина да променят живота си, и то с цената на всичко — самият той бе пример за подобна мотивация. Други пък се примиряваха с нищожните заплати и малките жилища, но в душите им се зараждаше омраза. Безнадеждността ги тласкаше към извършването на кражби и дори по-тежки престъпления.

Рурк държеше служителите му да са добре платени — така работеха по-добре и му бяха безрезервно предани.

Докато прекосяваше просторното фоайе на фармацевтичната компания „Алегейни“, той мислено си отбеляза подобренията, които трябваше да бъдат извършени в охранителната система и в обзавеждането. Нямахше забележки по отношение на експедитивността на персонала — секунди след като заяви, че иска да разговаря с началника на химическата лаборатория, услужлива секретарка го поведе към тринайсетия етаж. Очевидно бе притеснена, защото два пъти му предложи кафе и три пъти се извини, задето се е забавила, докато открие доктор Стайлс.

— Сигурен съм, че шефът ви е много зает — отбеляза Рурк, когато влязоха в кабинета на Стайлс. Щорите бяха спуснати, в обширното и поразхвърлено помещение цареше полумрак.

— Да, сър. Разбира се, сър. Да ви донеса ли чаша кафе, докато го чакате?

„Три на три“ — помисли си Рурк, но съдържа усмивката си:

— Не, благодаря. Но ако доктор Стайлс е в някоя от лабораториите, предпочитам да...

Той млъкна, когато в кабинета влетя човек с разкопчана бяла престилка, която се развяваше като пелерина, и намръщено възкликна:

— Много съм зает! Прекъснахте ме по средата на едно изпитание!

— Така и предположих — учтиво каза Рурк. — Моля да ме извиниш.

— Какво търсиш тук? — сопна се онзи на ужасената секретарка. — Сто пъти съм ти казал, че не желая в кабинета ми да влизат външни лица!

— Да, но...

— Къш! Изчезвай! — Той размаха ръце като селянка, която пропъжда кокошки. — Ти пък какво искаш? — обърна се към Рурк и тресна вратата.

— И аз се радвам отново да те видя, Стайлс.

— Нямам време за глупави дърдорения. Работим върху новия регенеративен серум.

— Как върви работата?

— Страхотно. Поне до мига, когато ме накара да я прекъсна! — Той се тръсна на стола.

Беше широкоплещест дебелак с масивното телосложение на футболен защитник. Първото, което се набиваше на очи, бе носът му, разсичащ лицето му като че беше брадва, забита в гранитен блок. Черните му очи бяха изпълнени с печал, лицето му почти винаги бе разкривено от гримаса на недоволство. Прошарената му коса, която упорито отказваше да боядиса, стърчеше от скалпа му като стоманена тел.

Беше невъзпитан и с груби обноски, вечно бе намръщен, имаше остър език, но Рурк много го харесваше.

— Знам, че си работил тук, когато компанията се е обединила с „Джей Форестър“.

— И още как! — Стайлс извади лулата, която от петнайсет години не беше пълнил с тютюн, и захапа мундщука. — Работя тук от времето, когато ти още си смукал палчето си и са ти текли лиги по брадичката.

— За щастие, с течение на времето се отърсих от тези навици — подметна Рурк. — Сътрудничеството е било във връзка с определен проект, нали?

— Да, за сексуалната дисфункция. Ако хората не мислеха толкова много за секс, щяха да работят повече.

— Но в името на какво? — Рурк отвори големия кашон на пода и видя, че е пълен с дискове, съдържащи стари броеве на медицински списания.

— Чух, че си се оженил — подсмихна се Стайлс. — Край на секса, а?

Рурк внезапно си спомни тъмния силует на Ив върху него.

— Така ли смяташ? — попита развеселено. Тонът му накара Стайлс да се намръщи още повече. — Виждам, че си много зает, затова бързам да пристъпя към целта на посещението. Необходима ми е информация за съвместния проект и за хората, които са работили по него.

— Случайно да ти приличам на компютър?

Рурк се престори, че не е чул въпроса, нито заядливия тон, с който бе изречен. Стайлс бе сред малцината негови познати, на които позволяваше подобни волности.

— Вече разполагам с доста сведения, но ме интересува мнението ти за Тиодор Макнамара.

— Той е задник!

— Доколкото ми е известно, така мило наричаш всички твои познати... както и непознатите, разбира се. Искам малко повече подробности.

— Интересува се повече от печалбата, отколкото от резултата. От славата, отколкото от научните постижения. Умира да се прави на началник, отгоре на всичко е болезнено амбициозен — стигат ли ти толкова подробности? Беше наш шеф и не ни позволяваше да забравим този факт, като тормозеше куцо и сакато. А на медиите се сваляше като проститутка на клиент.

— Ясно. Изглежда не сте сядали на чаша бира след натоварения работен ден в лабораторията.

— Мразех го и в червата, но не отричам, че е специалист... не, истински гений. Държи се като важна примадона, но има ум като бръснач.

Отново задъвка мундщука на лулата, позамисли се, после продължи:

— Сам подбираше хората за екипите си, дори назначи дъщеря си, с която се отнасяше като с нищожество. Как ѝ беше името... Майната ѝ, на кого му пука? Беше умно и много трудолюбиво момиче — от онези, за които казват: „Език има, уста — не.“

— Да разбирам ли, че проектът е бил негово творение?

— Той вземаше повечето решения, насочваше работата. Проектът беше съвместен, но Макнамара бе негов ръководител и непрекъснато го изтъкваше, мръсникът с мръсник! Бяха вложени купища пари, участваха и частни инвеститори. Сексът носи добри приходи, нали? В няколко области ни провървя.

— Бих казал, че сте постигнали забележителни успехи.

— Ако за успех се смята да откриеш средство, помагащо на мъжете, прехвърлили стоте, да го вдигат, а на жените над петдесет да имат деца. — Стайлс поклати глава. — Парите, които дойдоха с патентоването на препаратата, и интересът на медиите ускориха работата. Никой обаче не обръщаше внимание на другите ни постижения, които съвсем не бяха маловажни — например средството за лечение на безплодие. Големите шефове искаха все нови и нови открития, а Макнамара тормозеше нас. Работехме с опасни и нестабилни вещества. За да се намалят разходите по скъпо струващите експерименти, бяхме принудени да бързаем, да претупваме нещата, за да спазим крайния срок. В резултат се получи продукт с нежелани странични ефекти. Най-лошото обаче е, че започнаха да го използват не за лечение, а за повишаване на сексуалната възбуда, за забавление. Срещу компанията бяха заведени много съдебни дела, накрая големите клечки бяха принудени да прекратят работата по проекта.

— Какво се случи с Макнамара?

— Успя да се измъкне сух от водата. — Устните на Стайлс се разтегнаха в неприятна усмивка. — Въпреки че отлично знаеше какво се случва — нищо не убягваше от погледа му.

— Спомняш ли си някой от персонала да е проявявал склонност към използването на препаратата за... „развлечение“?

Химикът го изгледа с присвити очи:

— Може да не съм първи красавец, но приличам ли ти на доносник?

— Не се сърди, не исках да те засегна.

— Поживей още петдесет години и ще видиш какво ще стане с красотата ти.

— Ще очаквам този момент с нетърпение — мразя, когато ми казват, че съм красив. Слушай, Стайлс. — Рурк се приведе към събеседника си. — В момента изобщо не ми е до шеги. Убити са две жени, трета е в кома. Може би причината се крие именно в онзи проект.

— Какви жени? Какви убийства?

Рурк въздъхна — как можа да забрави с кого разговаря?

— Препоръчвам ти от време на време да излизаш от лабораторията, Стайлс.

— Защо? Навън е пълно с хора, а те прецакват всичко, до което се докоснат.

— А сред тях е престъпник, който убива жени с вашите експериментални наркотици.

— Няма начин. Знаеш ли каква конска доза е необходима, за да пречукаш някого? При това струва цяло състояние.

— Благодаря за информацията, но вече разполагам с нея. В случая цената няма значение.

— Човече, дрогата струва купища пари, дори онзи тип сам да си я произвежда.

— Какво е необходимо за производството?

Стайлс смръщи вежди:

— Добре обзаведена лаборатория, устройства за диагностика и изпитания, първокласен химик. Най-важното обаче е да разполагаш с херметическа камера за съхраняване на продукта по време на стабилизационния процес. Такава лаборатория струва много пари, освен това трябва да е нелегална. Щях да науча, ако в някой научноизследователски център или в лицензирана лаборатория се работи по този проект.

— Поразпитай колегите, които познаваш, може би ще разбереш за съществуването на тайна лаборатория — каза Рурк. Джобният му видеотелефон извъня. — Извини ме за момент.

Той натисна бутона за изключване на образа.

Ив мразеше да си губи времето в чакане. Още по-ненавистно ѝ бе да виси в шикарни заведения и хотели, в които се отнасяха към нея като към съпругата на Рурк, а не като към ченге.

Дори любезното отношение на служителката, която я отведе до кабинета на Рурк в хотел „Палас“, не подобри настроението ѝ. Оказа се, че трябва да изчака сервитьора, който предишната вечер бе обслужвал Моника и престъпника — смяната на човека започвала след половин час.

Тя предпочиташе посещенията в „Райкърс“, където обстановката бе типична за всички затвори, а обитателите бяха опасни главорези. Макар че от разпита на Гън не научи нищо, което да ѝ помогне, в затвора поне не се беше чувствала като натрапница.

— Ще наредя да доведат Джамал веднага, щом дойде. — Стройната и необикновено красива служителка учтиво покани Ив да се качи на асансьора. — Персоналът на хотел „Палас“ е готов да ви сътрудничи при вашето разследване.

За отключването на кабинета бе необходим специален код, както и карта с отпечатъка от палеца на Рурк. За тази цел на помощ бе призван друг служител. „Признавам, че в неговите предприятия охраната е на необходимото ниво“ — помисли си Ив.

— Мога ли да ви предложа нещо, докато чакате Джамал? — любезно се усмихна красавицата.

— Да, безалкохолен коктейл с манго — обади се за пръв път Пийбоди, а като видя кръвнишкия поглед на началничката си, побърза да се оправдае: — Много съм жадна, лейтенант.

— Веднага. — Стройната красавица се приближи до шкафа, украсен с дърворезба, и програмира автоготвача. — А вие какво ще поръчате, лейтенант?

— Сервитьорът Джамал.

— Ще дойде всеки момент. — Тя поднесе на Пийбоди коктейла, който беше наляла във висока кристална чаша. — Ако нямате други желания, ще ви оставя насаме. — С плавна походка излезе от кабинета и дискретно затвори вратата.

— Това е най-щурата напитка на света — заяви Пийбоди. — Трябваше и вие да си поръчате, лейтенант.

— Не сме дошли тук да се наливаме с разни буламачи! — отсече Ив и закричи напред-назад. Въпреки свръхмодерния компютър,

помещението повече приличаше на луксозно обзаведена дневна, отколкото на работен кабинет. — Искам показанията на сервитьора, преди да разпитаме Макнамара. Престани да надигаш чашата и се обади в болницата да провериш какво е състоянието на Моника Клайн.

— Коктейлът не ми пречи да говоря по телефона — заяви помощничката ѝ.

Ив извади джобното си устройство и се свърза с Фийни:

— Има ли нещо ново?

Вместо да отговори, той попита:

— Беше ли вече в „Райкърс“?

— Да. Проведох много приятен разговор с Гън, по време на който той ми предложи да се самозадоволя по начини, които, макар и много находчиви, са практически невъзможни.

— Старият Гън си е все същият шегобиец — усмихна се ирландецът.

— Само че не ми каза нищо полезно. И знаеш ли — повярвах му. Беше толкова вбесен, задето някой изкарва луди пари, докато той гние в затвора, че ако го познаваше, щеше да го издаде. Сега разчитам само на теб.

— Предупредих те, че ще отнеме време...

— С каквото не разполагаме — прекъсна го тя. — Може би довечера един от онези изверги има среща с нова жертва.

— Далас, известно ли ти е колко информация се съдържа на диска на една машина в компютърен клуб? Не мога да измъкна един-единствен потребител, както илюзионистът изважда зайче от цилиндъра си.

— Разполагаш и с компютъра на Клайн. Защо не съпоставиш информацията, която се съдържа на двата диска?

— Май ме обърка с някой новак, Далас. Не се е свързвал с нея чрез машината от клуба, това е факт. Искаш ли да ти обясня с какво се занимавам или ще ме оставиш да работя на спокойствие?

— Работи! — сопна се тя, но миг преди да прекъсне връзката, добави: — Извинявай.

— Състоянието на Моника още е критично — промълви Пийбоди. — Не е излязла от комата.

Вратата се отвори. „Защо ли не съм изненадана?“ — запита се Ив, като видя съпруга си.

— Какво търсиш тук? — попита го строго.

— Мисля, че това е кабинетът ми. — Той се огледа. — Да, не съм сгрешил вратата. Джамал, това са лейтенант Далас и полицаи Пийбоди. Моля да отговориш на въпросите им точно и изчерпателно.

Сервитьорът беше дребничък кльоцав човек, лицето му блестеше като шлифован обсидиан. Беше облякъл униформата си, обувките му лъщяха като лицето му.

— Слушам, сър.

— Не се безпокой, Джамал — каза му Ив. — Не си извършил нищо незаконно.

— Вярно е. Сигурно ще ме разпитвате за жената, която сега е в кома. Като видях снимката ѝ, която показаха по телевизията, се запитах дали да дойда на работа, или да отида направо в полицията. — Той изпитателно погледна шефа си.

— Мисля, че тук обстановката е по-приятна, отколкото в полицейското управление — подхвърли Рурк.

— Така ти се струва — промърмори Ив.

— Седни, Джамал. Да ти наля ли нещо за пиене?

— Не, сър. Благодаря.

— Имаш ли нещо против аз да проведа разпита? — обърна се Ив към съпруга си.

— Не, разбира се. — Той прекоси просторното помещение и седна зад бюрото си. — Но държа да присъствам. Джамал има право да посочи свой представител, който да защитава интересите му.

— Искам да ви помогна, въпреки че шефът не ми е заповядал да ви окажа пълно съдействие — заяви сервитьорът, изпъна гръб и скръсти ръце на скута си. — Това е мой граждански дълг.

Ив иронично вдигна вежди:

— Приятно е от време на време да попаднеш на човек, който доброволно сътрудничи на полицията. Разговорът ни ще се записва. Пийбоди, готова ли си?

— Да, лейтенант, устройството е включено.

— Разпит на свидетеля Джамал Джабар във връзка с покушението срещу живота на Моника Клайн — задиктува Ив. — Дело № 78932С. Разпитът се провежда от лейтенант Ив Далас. Присъстват полицаи Дилия Пийбоди и Рурк в качеството си на

представител, посочен от свидетеля. Джамал, работиш като сервитьор в бар „Ройъл“ на хотел „Палас“. Вярно ли е?

— Да. Работя тук от три години.

— Снощи обслужвал ли си мъж и жена, които са седели на пета маса?

— По време на смяната сервирах на четири двойки, които сядоха на тази маса.

Ив извади снимките и му ги показа:

— Познаваш ли тези хора?

— Да, снощи бяха на маса номер пет в моя сектор. Поръчаха си бутилка „Дом Периньон“, реколта '56, черен хайвер, хлебчета и така нататък. Господинът дойде малко преди девет часа и ми даде изрични указания какво и кога да сервирам.

— Дошъл е пръв, казваш.

— Да, изпревари дамата с около половин час, но ми нареди веднага да донеса бутилката с шампанско и да я отворя, искал сам да налее на приятелката си. Хайверът трябваше да сервирам, след като тя дойде.

— Човекът носеше ли черна кожена чанта с дълга дръжка?

— Да. Отказа да я предаде на гардероба, а като влезе в сепарето, я остави до себе си. Проведе един разговор по видеотелефона. Помислих, че се обажда на дамата, тъй като я чакаше от дълго време. Направи ми впечатление обаче, че не нервничи, а когато го попитах дали желае още нещо и дали приятелката му закъснява, той отвърна, че изобщо не е закъсняла.

— Кога наля шампанското в чашите?

— Не знам, но ми направи впечатление, че в девет и половина чашите вече бяха пълни. Дамата се появи няколко минути по-късно. Разбрах, че той е дошъл много по-рано, за да изпревари, ако тя се появи точно на мига. Казах си, че и той е нервен, тъй като това е първата им среща.

— Как разбра, че се срещат за пръв път?

— Личеше си отдалеч — бяха възбудени и отначало се държаха доста официално един към друг. Предположението ми се потвърди, когато чух жената да казва колко е щастлива, че най-сетне се срещат лице в лице.

— За какво разговаряха?

Джамал изпод око погледна Рурк:

— Забранено ни е да се вслушваме в разговорите на посетителите.

— Е, не си глух, нали? Едно е да чуваш, друго — да подслушваш — намеси се Ив.

— Така е — облекчено се усмихна сервитьорът. — Когато поднесох хайвера, разговаряха за изкуство и литература. От опит знам, че подобни разговори водят хора, които търсят общи теми, докато се опознаят. Отначало господинът беше истински кавалер.

— Но после поведението му се е променило.

— Ами... бих казал, че двамата много бързо се сближиха. Докосваха се и се целуваха така, сякаш са любовници или им се иска да бъдат, ако разбирате за какво намеквам, лейтенант.

— Да, ясно ми е.

— Накрая дамата плати сметката. Беше проява на лош вкус, след като той поръчваше. — Усмихна се глуповато и добави: — Даде ми голям бакшиш... Когато вече довършваха бутилката с вино, тя стана прекалено агресивна. В един момент... — Той се поколеба, понамести се на стола и склучи пръсти. — Видях как му пусна ръка и... въъ... се опита да разкопчае панталона му. В нашето заведение се гледа с лошо око на подобно поведение, затова се запитах дали да не докладвам на шефа. Тъкмо тогава обаче жената отиде в тоалетната, а като се върна, двамата с господина веднага си тръгнаха.

— Виждал ли си ги и преди?

— Дамата ми е непозната — в края на краищата през ресторанта минават толкова много хора. Нашето заведение е една от забележителностите на Ню Йорк. Но кавалера й съм го виждал и преди.

Ив рязко вдигна глава:

— Така ли?

— И друг път е идвал в ресторанта. Винаги сяда на маса номер пет. Предпоследното му посещение бе преди около седмица, придружаваше го някакъв мъж. Не изглеждаше по същия начин, но съм сигурен, че беше той. Снощи косата му беше по-светла и по-дълга, лицето му беше по-различно, въпреки че не знам в какво се състоеше разликата.

— Как го позна? Сигурен ли си, че не си сгрешил?

— Познах го по пръстена. Съпругата ми изработва украшения от злато, имам набито око за интересни бижутерийни изделия. Пръстенът представлява преплетени ленти от бяло и жълто злато, украсен е с квадратен рубин, в който е гравирана глава на дракон. Човекът, който го придружаваше, носеше пръстен със същата изработка, който вместо с рубин беше украсен със сапфир. Когато ги видях, си помислих, че са двойка хомосексуалисти, а пръстените са брачните им халки.

— Човекът, когото си видял снощи, е носел пръстена с рубин, така ли?

— Да. За малко щях да му кажа, че при предишното му посещение съм забелязал красивото бижу. После ми хрумна, че щом толкова е променил външността си, сигурно не иска да го познаят. Освен това ми даде да разбере, че не желае да разговаря с мен.

Ив скочи на крака и нервно се заразхожда из просторното помещение:

— Разкажи ми за предишния път, когато си го видял с другия човек.

— Спомням си, че беше преди около седмица. Дойдоха в ресторанта към седем часа, когато смяната ми започваше. Поръчаха си вино и ордъоври. — Джамал иронично се усмихна. — И ми оставиха мизерен бакшиш.

— Как платиха?

— В брой.

— За какво разговаряха?

— Чух само, че спорят кой от двамата да започне играта. Бяха в много добро настроение и въобще не се караха, а спореха съвсем приятелски. Докато вземах поръчката на господина на шеста маса, зърнах как единият клиент на съседната маса подхвърли монета, като че играеше на ези-тура.

„Брина Банкхед е умряла, защото нейният ексекUTOR е спечелил на ези-тура“ — с горчивина си помисли Ив.

— Искам да работиш съвместно със специалиста по компютърна роботика — обърна се към Джамал.

— Страхувам се, че не мога много точно да опиша онзи човек.

— Остави това на нас. Благодаря за съдействието. Оказа ни неоценима помощ. От отдела ще те повикат, когато съставят компютърния робот на престъпника.

— Добре. — Джамал погледна шефа си. Когато Рурк кимна, той стана и помпозно заяви: — Дано с моя помощ попречите на злодея да причини зло на друга жена.

— Джамал! — Рурк също се изправи. — Ще помоля прекия ти началник временно да те освободи от работа, за да окажеш пълно съдействие на полицията. Въпреки отсъствието ти ще получиш пълната си заплата.

— Много благодаря, сър.

Ив едва изчака човекът да излезе.

— Веднага започваме издирване на пръстена! — възкликна. — Всички бижутерийни магазини в Ню Йорк изпълняват поръчки по модел на клиента. Пийбоди, погрижи се да ни осигурят специалист, който да изготви компютърния робот.

— Слушам.

— Лейтенант, къде отиваш? — попита Рурк, когато тя тръгна към вратата.

— Моля?

— Къде отиваш?

— В службата. Отново ще изгледам видеозаписите от охранителните камери. Ако имам късмет, все в някой кадър ще засечем пръстените...

— Можеш да го направиш и тук, при това много по-бързо. Компютър, пусни видеозаписа, направен от камерата в бар „Ройъл“ на двайсет и шести юни в двайсет и два часа и четирийсет и пет минути.

Работя... Кой сектор ви интересува?

— Чакай малко! — възкликна Ив. — И барът ли се наблюдава от камери?

— Разбира се. Всяка е насочена към определен сектор. Не оставям нищо на случайността, обичам да бъда подготвен.

Тя изруга под нос, сетне се сопна:

— Можеше да ми кажеш.

— Нямаше да има толкова силен ефект. Компютър, включи се на монитор номер едно.

На екрана се появи разкошната зала на ресторанта. Посетителите бяха насядали около масите или танцуваха на дансинга, а сервитьорите ловко се придвижваха между масите и сепаретата, като от време на

време изчезваха през някаква врата, зад която вероятно се намираше кухнята.

Рурк нареди на компютъра да увеличи скоростта, изображенията запобягваха по екрана.

— Всеки момент убиецът ще влезе... Ето го! — Кадърът застина на огромния стенен монитор.

Ив пристъпи по-близо, за да разгледа ръцете на човека, който току-що беше влязъл в ресторанта.

— От този ъгъл не виждам пръстена — промърмори. — Превърти още няколко кадъра. — Видя как непознатият размени няколко думи със салонната управителка, тя го поведе към сепарето, което беше запазил. Когато Джамал влезе да вземе поръчката, ръцете на непознатия бяха под масата.

— Хайде, хайде, хайде! — нетърпеливо измърмори тя. — Почеша носа си или нещо подобно.

Сервитьорът донесе бутилката с шампанско и чашите, довърши подреждането на масата. Когато понечи да налее виното, посетителят нетърпеливо махна с ръка и го отпрати.

— Стопкадър! — извика Ив, но Рурк вече беше дал на компютъра съответната команда.

— Увеличи петдесет процента секторите от номер дваисет до номер трийсет.

Когато Рурк повтори нареждането ѝ, тя осъзна, че машината се подчинява само на неговия глас. При друг случай щеше да му вдигне скандал, но раздражението ѝ се стопи, когато най-сетне видя пръстена, украсен с рубин.

— Трябва ми разпечатка.

— Разбира се. Колко екземпляра искаш?

— Поне дузина. Препрати запис на служебната ми машина, както и на джобния компютър на Пийбоди.

Помощничката ѝ понечи да попита как без да знае паролата, един цивилен може да въвежда данни в служебен компютър, сетне благоразумно реши да си замълчи.

— Да се опитаме да спестим малко време. Пийбоди, ти ще се свържеш по видеотелефона с бижутерийните магазини. Показвай снимката на пръстена. Надявам се да открием бижутера, който го е

изработил. Ще я настаниш ли някъде за около час? — обърна се тя към съпруга си.

— Разбира се. — Той се свързва със секретарката си по вътрешния видеотелефон: — Ариел, осигури на полицаи Пийбоди работно помещение. Тя ще те чака в голямата зала. — Обърна се към сътрудничката на съпругата си и обясни: — Отиди в голямата приемна, която се намира на същия етаж. Моята секретарка ще се погрижи да имаш идеални условия за работа.

— Супер! — Пийбоди забързано излезе. Представяше си как ще си поръча още един безалкохолен коктейл с манго.

— Предлагам да изгледаш докрай видеозаписа — промълви Рурк. — Мисля, че ще ти бъде интересно. — Той нареди на компютъра да излъчи записа на нормална скорост.

Ив се втренчи в екрана. Видя как убиецът постави една до друга високите кристални чаши, наля шампанското и се огледа, докато чакаше пяната да спадне. За миг ръката му се задържа над едната чаша.

— Стопкадър! Увеличи изображението!

Ив застана на сантиметри от екрана и видя ясно как непознатият излива в шампанското прозрачна течност.

— Ще пипна мръсника, а прокурорът ще пощурее от радост, като изгледа този видеозапис. Рурк, помоли скъпия ти компютър да продължи излъчването, но да намали скоростта наполовина. Хей, погледни! Ясно се вижда стъкленото флаконче в шепата му. Обзалагам се на едномесечната си заплата, че стъкленницата съдържа предварително измерена доза наркотик.

— И няма да загубиш. Дал си е няколко минути аванс в случай, че жертвата подрани. Ето, вече е налял двете чаши, отмества тази с наркотика в другия край на масата.

— Увеличи изображението. Само го погледни! Погледни изражението му! Колко е самодоволен. Вдига чашата си за тост, сякаш се поздравява за постижението си... а сега се обажда на съучастника си. Все едно чувам какво му казва: Всичко е готово. С нетърпение очаквам да се прибера и да ти разкажа как е минало. Ще се обърнем към специалист, който умее да чете по устните, и вероятно предположението ми ще се окаже правилно.

— Ето я и нея — промърмори Рурк.

Моника влезе в ресторанта и се поколеба. Сетне се усмихна, очите ѝ блеснаха. Ив промълви:

— Казва си: „Господи, колко е красив, тъкмо какъвто си го представях!“ Не само е красив, ами е и съвършеният джентълмен. Става да я посрещне, усмихва се стеснително, целува ѝ ръка като герой от романтична поема. Моника е очарована от вниманието му, от идеята му да поръча скъпо шампанско. Дватамата вдигат чаши за наздравица, погледите им се срещат... Сценарият е съвършен. Ако не знаеш какво чудовище е този човек, няма да забележиш хищното проблясване на очите му, докато наблюдава как Моника отпива от шампанското. Ако не знаеш, че мислено той вече я убива.

— Никога не ще разбере как го правиш, и то ден след ден — промълви Рурк, който незабелязано се беше приближил до нея. Започна да масажира раменете ѝ, за да облекчи напрежението.

— Знам, че ще го заловя. Ще заловя и двамата. Въобразяват си, че са прикрили следите си, че са недосегаеми. Ала не подозират, че още не е измислен идеалният план, че винаги се допуска някаква грешка, била тя и незначителна. Този тип си мисли, че е в безопасност, че умствено превъзхожда жертвата си. Ако някой случайно ги наблюдава, ще си каже, че поведението на Моника е много агресивно. Тя се притиска към кавалера си, докосва рамото, косата му, страстно го целува. Кой би се досетил, че зад привлекателната му външност се крие изнасилвач?

— Изживяваш го прекалено лично — промълви Рурк. — Не отричай, прекалено добре те познавам. Превързваш раната, но болката продължава да те разяжда.

— Грещиш — стимулира ме да работя по-усърдно, за да спра убиеца. Божичко, ето ги Чарлс и Луиз.

— Затова ли отпрати Пийбоди?

— Не искам да се тревожи. И запомни, не го правя заради смахнатата ѝ платоническа връзка с Чарлс и още по-смахнатото ѝ сексуално обвързване с Макнаб, защото само като се замисля по този въпрос, побеснявам... И тъй, убиецът прилага план номер едно — шампанско и хайвер. Това ли е стандартният метод за прелъстяване на една жена?

— Ако не ме лъже паметта, аз те свалих с кафе и хубава телешка пържола.

— Сто пъти предпочитам телешкото пред някакви си рибешки яйца... Погледни! Отново капва наркотик в шампанското ѝ. Божичко, даде ѝ две дози, още преди да отидат в жилището ѝ. От лабораторията ми съобщиха, че са открили следи от „Уличница“ в чашата в дневната и от „Див заек“ в чашата, която беше на нощното шкафче. Но токсикологичната експертиза доказва, че в организма ѝ не е имало голямо количество „Уличница“ — затова не е умряла. Хм, тук има някакво несъответствие.

— Погледни, тя изпива чашата до дъно. — Рурк посочи монитора.

— Така е. А междувременно го опипва под масата. Третата доза ѝ е дал, когато са отишли в апартамента. Няма начин организъмът ѝ да приеме такива конски дози наркотик... Единствената възможност е да го е повърнала. Стройна е, но не е слаба и не прилича на жена с болен стомах. Може би ѝ е прилошало още в ресторанта или когато са отишли в жилището ѝ. Повърнала е и това е спасило живота ѝ...

За пръв път убиецът е допуснал грешка, като не е предвидил тази възможност. Когато е напуснал жилището ѝ, тя е била в безсъзнание, затова е решил, че е мъртва. Кое то пък доказва, че не е лекар или друго медицинско лице. Този е само компютърен маниак, а съучастникът му има обширни познания по медицина. Рурк, искам да прегледам видеозаписа, направен в жилищната сграда на втората жертва. Ако имаме късмет, ще видим другия пръстен.

— Кевин, ставаш досаден. — Дочу се съскащ звук. Лусияс бе отворил херметичната камера, за да избере желанния разтвор, който се съхраняваше в специална опаковка. — Първия път изпадна в истерия, задето момичето е умряло. Сега пък си гризеш ноктите, защото друго момиче е живо.

— Нямах намерения да убия първата...

— Но искаше да отнемеш живота на втората. — С помощта на пинсети Лусияс постави опаковката в един от жлебовете на подноса от лабораторно стъкло. — Знай, че в момента губиш по точки.

— Ти приготвяш дрогата! — прегракнало изрече Кевин, красивото му лице се изкриви в неприятна гримаса, изразяваща

смесица от подозрение, гняв и страх. — Каква е гаранцията, че няма да ми пробуташ по-малка доза?

Лусияс широко се усмихна:

— Спортсменският ми дух, разбира се. Ако те измамя, удоволствието от победата намалява. Спомни си, че още в началото се уговорихме да играем честно, Кевин.

— Жената най-вероятно ще умре, затова не бързай да намаляваш броя на точките ми.

— Така те искам, най-сетне се пробуди състезателният ти дух. Предлагам да получиш пет точки, задето изпрати жената в болницата. Смятам, че са достатъчни, като се има предвид, че за смърт ти се дават десет. Ако малката умре преди да се прибера довечера от моята среща, ти отново ще водиш в резултата. Ако и това не е почтено предложение, здраве му кажи. В случай, че тя оживее... — Лусияс сви рамене, пъкна подноса с различните пакетчета в автоклава, програмира необходимото време и температурата. — Тогава аз ще изляза напред. Хрумна ми нещо — можем да увеличим залозите, ако сваляме по две мацки на ден.

— Две за един ден? — престори се на ужасен Кевин, въпреки че идеята го изпълни с трепет.

— Ще го направиш, ако си истински мъж.

— Не сме подготвени. Планът предвижда три почивни дни след кръга, който ще се проведе тази вечер. Набелязаните обекти ще бъдат напълно подготвени едва следващата седмица.

— Плановете са за аматьорите и мижитурките — отбеляза Лусияс, докато приготвяше „коктейли“ за двама им — неразреден скоч с няколко капки „Зонър“. — Да ги нарушим, Кев. Ще имаме добър резултат, преди да заминем за Франция.

— Пикник в парка — замечтано промърмори Кевин. — Следобедна среща... Да, ще бъде много забавно. Освен това предлагам да разменим методите си. Така съвсем ще объркаме ченгетата, които вече са съставили психологическите ни профили.

— Игрите през деня имат различен привкус, не мислиш ли?

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— С пръстените ударихме на камък — заяви Ив пред членовете на нейния екип.

С цената на много усилия и след като подкупи секретарката с швейцарски шоколад, успя да осигури една от залите за съвещания.

Като каза на Рурк за какво ѝ е необходим шоколадът, той едва не припадна от смях.

— Единственото, което научихме със сигурност, е, че не са семейни ценности, които се предават от поколение на поколение. Ювелирът, с когото разговаря Пийбоди, потвърди, че бижутата не са старинни. Ако камъните са истински, пръстенът струва около двеста и петдесет хиляди долара.

— Мъж, който носи на пръста си четвърт милион долара, е много самонадеян — заяви Фийни. — И фукльо!

— Компютърът потвърди мнението ти — кимна Ив. — Прехвърлям топката на твоя отдел — искам да организирате глобално издирване.

Самата тя възнамеряваше да се консултира със своя експерт по бижутата. Рурк не носеше скъпи дрънкулки, но все купуваше по някоя и настояваше съпругата му да ги носи.

— Нашият специалист работи заедно със сервитьора — добави Фийни, — но засега няма особен напредък. Каза, че пръстените се виждат много по-ясно от лицата на двамата съучастници. Рурк ми предостави видеозаписите от охранителните камери в „Палас“, направени през последните две седмици, но ще ни трябва време да ги обработим, както и късмет, за да открием нашите момчета. Лично ще се занимавам с това, но ако до сутринта нямаме резултат, ще поискам съгласието на свидетеля да бъде подложен на хипноза.

— Няма гаранция, че двамата не са били гримирани, когато са се срещнали в ресторанта — намеси се Макнаб, а Ив одобрително кимна:

— Имаш право, но се надявам да прибавим нови детайли, които да ни дадат по-ясна представа как изглеждат в действителност. Малко

по малко ще градим килията, докато ги заключим в нея. — Тя погледна Фийни: — Докъде стигна с машината от компютърния клуб? И не ме баламосвай, че работиш усилено, но още нямаш резултат!

— Харесвам любезността ти, Далас. Всъщност имаме напредък. Както се казва, разчистихме Авгиевите обори — нямаш представа от какво се интересуват потребителите на Мрежата. Ще ти кажа само, че порносайтовете печелят с десет към едно.

— Това само потвърждава мнението ми за по-голямата част от човечеството.

— На второ място са сайтовете за забавна музика, следват онези с финансовата информация. Електронната поща е едва на четвърто място. И така, предполагаемото име на потребителя е Уърдсуърт. Всичките му съобщения са защитени. Преодолееш ли една парола, веднага се натъкваш на друга, която те препраща на адрес в другия край на света или на друга планета — от Мадрид до колонията Делта. И още нещо...

— Спести ми подробностите и премини към същината.

Фийни се намръщи, лапна цяла шепа захаросани бадеми и с пълна уста заговори:

— Засега съм декодирал само едно писмо, въпреки че онзи е изпратил три-четири. Адресирано е до някоя си Стефани Финч и е пълно със сантиментални бръцолевения.

— Препрати съобщението и адреса ѝ в моя компютър. Ти си истински вълшебник, Фийни!

Похвалата като че заглади настръхналата му перушина. Той дори се усмихна:

— Да, знам, не е необходимо да ми го казваш. Слушай, ще отсъствам един-два часа — имам час за очен лекар. Детектив Макнаб, който е заместник-вълшебник, ще ме замества.

— Ние с Пийбоди имаме работа извън управлението. — Като излязоха от залата, тя се обърна към помощничката си: — Отиди да ми купиш едно шоколадче, а аз ще прескоча до моята канцелария. Ще се срещнем в гаража след десет минути.

— Пред общото помещение има автомат за захарни изделия — напомни ѝ Пийбоди.

— Автоматите в управлението ме мразят. Крадат кредитните ми жетони и открито ми се подиграват.

— Ясно — пак сте ритнали машината, поради което са ви наложили забрана да я използвате.

— Не я ритнах, а я ударих с юмрук. И не се прави на много умна, а отивай да ми купиш шоколадче! — Без да изчака отговора на сътрудничката си, Ив се качи на ескалатора, включи комуникатора си и се свърза със специалиста, който работеше върху видеозаписите.

Пийбоди въздъхна и се запъти към най-близкия автомат за хранителни изделия. Докато задълбочено проучваше асортимента и се питаше дали да вземе и за себе си шоколадче или десерт, приготвен с подсладител, Макнаб се приближи до нея.

След бурната нощ, която бяха прекарали заедно, тя очакваше поредната проява на чувства, изразяваща се в пощипване на задника ѝ. Но младежът пъкна ръце в джобовете на светложълтия си панталон и се втрени в нея.

— Как си? — попита, като че не се бяха виждали цели месеци.

— Добре. Изпълнявам поръчката на началството. — Каза си, че сигурно ще се прибере късно много късно и че трябва да се подкрепи, затова си взе и шоколад, и десерт с подсладител.

— Сигурно ти е тежко — промърмори Макнаб и сведе поглед. — Не се тръшкай, случилото се е без значение.

Тя си спомни как се бяха любили на пода на дневната, а после бяха продължили на леглото, и стомахът ѝ се сви:

— Че кой му обръща внимание?

— Аз... такава... искам да кажа, че не трябва да се срамуваш и да се притесняваш.

Пийбоди се обърна към него, придавайки си каменно изражение:

— Изглеждам ли смутена и притеснена?

— Разбирам, че предпочиташ да не го обсъждаме — престорено спокойно заяви той, въпреки че вътрешно кипеше от гняв. Чарлс най-безсрамно бе признал, че харесва Луиз, а Пийбоди още не проумяваше какъв боклук е скъпият ѝ приятел. — Всички знаеха, че няма да стигнеш доникъде. Жалко, ако си се заблуждавала...

— Благодаря за предупреждението. Знаеш ли какво да направиш? — Не успя да измисли язвителна забележка, за това прибягна към любимата фраза на началничката си: — Целуни ме отзад! — Блъсна го с лакът и измарширува до най-близкия ескалатор.

— Наивна глупачка! — процеди той, изрита автомата и побърза да се отдалечи, когато механичният глас изрече стандартното предупреждение. Щом е толкова твърдоглава, нека проклетият компаньон се разхожда пред очите ѝ с новата си приятелка. Защо ли се занимава с нея, като изобщо не му пука?

Докато вървеше към гаража, Пийбоди беше толкова вбесена, че изяде и шоколадчето, и диетичния десерт. Като видя изражението ѝ, Ив, която вече седеше зад волана на колата си, само ѝ направи знак да замълчи. Сътрудничката гневно пъкна в ръката ѝ шоколадчето и въпреки предупреждението, забълва змии и гущери:

— Трябваше да изритам кльощавия му задник... да измета пода с него!

— Божичко! — въздъхна Ив, докато маневрираше, за да изкара колата от гаража. — Не започвай отново!

— Да започвам ли? Не, приключих! Какво нахалство! Каза ми в очите, че не бива да се стеснявам, защото случилото се снощи е без значение.

„Няма да слушам, няма да слушам, няма да слушам!!!“ — повтаряше си Ив. Като реши, че сътрудничката ѝ се е поуспокоила, обясни:

— Отиваме при онази Финч. Живее на „Ривърсайд драйв“. Работи като пилот във въздухоплавателната компания „Интеркъмютър Еър“.

— Той дойде у дома с тъпата пица и взе да ми се умилква!

— Двайсет и четири годишна е — отчаяно каза Ив. — Неомъжена е. Притежава всички качества, които допадат на убиец номер едно.

— И кои са тези „всички“? Кои са, мътните ги взели?

— Пийбоди, ако се съглася, че Макнаб е супер гадняр и че е трябвало да изриташ кльощавия му задник, ако обещаеш, че при първа възможност ще ти помогна да извършиш тази процедура, ще се съсредоточиш ли върху работата си?

— Да, лейтенант — подсмъркна сътрудничката ѝ. — Но ще ви бъда признателна, ако никога не произнасяте името му в мое присъствие.

— Дадено. Не знам дали чу, че отиваме при Финч. След като поговоря с нея, ще преценя дали можем да я използваме като

примамка, или трябва да я поставим под полицейска охрана. Следващият в списъка е Макнамара. Днес трябва да го разпитаме, дори да е на друга планета. Ако Макнаб... ако супер гаднярът — поправи се тя, когато помощничката ѝ я стрелна с гневен поглед, — успее да се добере до електронните адреси на други жени, набелязани от престъпниците, незабавно ще ги предупредим за опасността. Цивилните винаги са с предимство.

— Ясно, лейтенант.

— Обади се на колегата, който охранява Клайн. Ако има промяна в състоянието ѝ, най-вероятно ще го научим от нашите хора, а не от медицинския персонал.

— Слушам, лейтенант. Мога ли да кажа още нещо за супер гадняра? Обещавам, че повече и думичка няма да обеля за него.

— Даваш ли честната си дума? Добре, да чуем.

— Дано топките му се скапят като презрели сливи!

— Много образно описание, поздравявам те. А сега се обади в болницата.

Когато спряха пред сградата, в която живееше Финч, Ив си каза, че пилотите навярно са много добре платени. Зданието приличаше на сребристо копие, обточено с ескалатори, чрез които неговите обитатели и гостите можеха да влязат в апартаментите, без да използват централното стълбище.

Тя си каза, че с посещението на жилището на Банкхед е изчерпала квотата си за катерене на големи височини, и предпочете да мине през главния вход. Любезен електронен глас я попита за името и за целта на посещението ѝ.

— Лейтенант Далас и полицай Пийбоди. Тук сме по служба — лаконично отвърна тя. — Искаме да се срещнем със Стефани Финч. — Притисна значката си към екранчето на скенера и се заслуша в тихото му жужене.

— Съжалявам, лейтенант Далас, в момента госпожица Финч не е у дома — отново се разнесе електронният глас. — Ако желаете, оставете съобщение.

— Кога ще се прибере госпожица Финч?

— Съжалявам, лейтенант Далас, но мога да ви предоставя тази информация само ако имате разрешително.

— Обзалагам се, че сградата е собственост на Рурк — отбеляза Пийбоди и одобрително огледа просторното фоайе, елегантно обзаведено в сребристо и черно. — Това е неговият стил. Ако кажете, че сте негова съпруга...

— Не! — сопна се Ив. — И през ум не ми минава. Престани да ме дразниш, защото ще си изпатиш. — Отново се обърна към електронното устройство: — Искам да се срещна с обитателите на апартамент 3026.

— Който е съседен на жилището на Финч. Блестяща идея, лейтенант — поздрави я помощничката ѝ.

— Един момент, лейтенант Далас. Госпожа Харгроув е вкъщи. Ще предам молбата ви за посещение.

— Направи го и побързай, глупако — промърмори Ив. — Никога не бих живяла в подобна сграда. Обитателите ѝ са досущ мравки в огромен кошер.

— Мисля, че пчелите живеят в кошери. Мравките...

— Млъкни, Пийбоди!

— Слушам, лейтенант.

— Госпожа Харгроув ще приеме лейтенант Далас и полицай Пийбоди. Моля, използвайте асансьор номер пет. Желая ви приятен ден.

Оказа се, че Аликен Харгроув не само е съгласна да приеме полицейските служителки, ами е приятно възбудена от посещението им.

— Полиция! — възкликна възторжено и ги задърпа да влязат в жилището ѝ. — Толкова е вълнуващо! Обир ли е извършен?

— Не, госпожо. Става въпрос за вашата съседка Стефани Финч.

— За Стеф ли? — Усмивката на Аликен помръкна. — Боже мой, нали нищо лошо не ѝ се е случило? Предупреди ме, че днес сутринта заминава.

— Доколкото ни е известно, всичко с нея е наред. Госпожо Харгроув, близка ли сте с нея?

— О, да, като сестри сме. Извинете, толкова се изплаших, че забравих добрите маниери. Моля, седнете.

Покани ги в дневната, която бе обзаведена прекалено модерно. Ив подозрително изгледа тройното канапе, което

приличаше на желатинова пихтия, която ще погълне всеки, осмелил се да седне върху нея.

— Благодаря, но времето ни е ограничено — побърза да отклони поканата. — Знаете ли дали госпожица Финч има приятел?

— Стеф излиза с много мъже. Тя е истинско динамо.

— Споменавала ли е някой си Уърдсуърт?

Очите ѝ дяволито проблеснаха:

— О, питате за поета, който я ухажда по електронната поща. Мисля, че трябва да се видят вдругиден. В момента Стеф е в Лондон. Спомена, че с нейния кибер обожател са си уговорили среща през следващата седмица в „Покрива на Ню Йорк“. Но като я знам как върти мъжете на малкия си пръст, не съм сигурна дали срещата ще се състои...

— Ако ви се обади или се върне по-рано, предайте ѝ да се свърже с мен. Много е спешно. Визитка, Пийбоди!

Тя извади от бездънната си чанта една от визитните картички, които Ив упорито отказваше да носи в джобовете си.

— Ще ми кажете ли защо я търсите? Може би е по-добре да я предупредя...

— Само ѝ предайте незабавно да ми се обади — прекъсна я Ив. — Благодаря, че ни приехте.

— Почакайте, още не сме пили кафе... — Гласът на домакинята заглъхна — неканените гостенки вече бяха излезли от апартамента.

— Пийбоди, разбери къде е отседнала Финч и се свържи с нея — нареди Ив. В този момент комуникаторът ѝ избръмча. — Далас.

— Лейтенант! — Сериозното лице на Трухарт изпълни екранчето. — Мисля, че се случва нещо. Трима лекари, включително доктор Майкълс, току-що влязоха в стаята на обекта. Изглеждаха много възбудени.

— Не мърдай от там, Трухарт. Идвам веднага.

Тъй като старшата сестра самоотвержено ѝ препречи пътя към интензивното отделение, Ив ѝ даде шейсет секунди да доведе доктор Майкълс. След малко той забързано излезе. Както обикновено, бялата му престилка се развяваше като наметало, очите му гневно искряха:

— Лейтенант, как си позволявате! Това е болница, не полицейски участък!

— Докато Моника Клайн е ваша пациентка, тук е и полицейски участък. Какво е състоянието ѝ?

— Дойде в съзнание, но е много объркана. Жизнените ѝ показатели се подобряват, но опасността още не е напълно преминала.

— Трябва да я разпитам. На карта е заложен не само нейният живот, но и на други жени.

— Моята задача е да спася нейния живот! — отсече той.

Ив осъзна, че този човек е не по-малко инатлив от нея, затова смени тактиката:

— Не мислите ли, че тя ще се възстанови по-бързо, ако научи за ареста на изверга, който едва не я е убил? Разрешете ми да поговоря с нея, докторе. Обещавам, че няма да я насилвам. Известно ми е какво чувства.

— Разбирам важността на разследването, което провеждате, лейтенант. Но тази жена не е инструмент, предназначен да улесни работата ви.

— За мен тя е преди всичко човешко същество! — Ив го погледна в очите. — Но за престъпника е само пионка в сложната му игра. Брина Банкхед и Грейс Луц не доживяха да разкажат какво им е сторил.

Нямаше представа какво е изражението ѝ, но очевидно подейства на Майкълс. Той отвори вратата и промърмори:

— Влезте! Само вие. Ще ви пусна при пациентката, само ако и аз присъствам.

— Не възразявам. Пийбоди, чакай ме тук.

Една медицинска сестра зорко следеше показанията на уредите и говореше нежно и успокояващо. Въпреки че Моника не отговаряше, според Ив тя чуваше всичко. Обхождаше с поглед остъкленото помещение, сякаш мислено го измерваше. Очите ѝ за миг се спряха на посетителката, клепачите ѝ потрепнаха, после тя прикова поглед в Майкълс.

— Толкова... съм уморена — прошепна едва чуто.

— Трябва да си почиваш. — Той пристъпи до леглото и стисна ръката ѝ.

Жестът му трогна Ив. За него Моника не беше поредната пациентка, а човешко същество, за чийто живот той отчаяно се бореше.

— Това е лейтенант Далас. Иска да ти зададе няколко въпроса.

— Не знам дали...

— Ще остана до теб, Моника. — Той отново стисна ръката ѝ.

— Моника — започна Ив, като застана от другата страна на леглото, — знам, че си объркана и изтощена. Моля те, опитай да отговориш на въпросите ми. Всяка подробност ще ни бъде от помощ.

— Нищо не си спомням.

— Кореспондирала си си по електронната поща с мъж, който се е представил като Байрон.

— Да... запознахме се в чата за... за поетите от деветнайсети век.

— Приела си снощи да се срещнете с него в ресторант „Ройъл“, който се намира в хотел „Палас“.

Тя сбърчи чело:

— Да. В... девет и половина. Снощи ли се е случило? От две седмици с него се свързвахме чрез Мрежата, после се уговорихме... Спомних си — наистина се срещнах с него.

— Какво още си спомняш?

— Отначало бях доста напрегната. Докато си пишехме, с него си пасвахме идеално, но в живота винаги е различно. Казвах си, че не трябва да се притеснявам, че само ще пийнем по нещо сред приятна обстановка. Не е фатално, ако не си допаднем. Ала дори най-смелите ми мечти се сбъднаха... той беше по-красив, отколкото си го представях... Какво се е случило с мен? Катастрофа ли съм претърпяла? Ще умра ли?

— Не, разбира се — намеси се Майкълс. — Ти си много силна и скоро ще те изпишем.

— Срещнали сте се в ресторанта — продължи Ив, опитвайки отново да привлече вниманието ѝ. — За какво разговаряхте?

Моника недоумяващо я изглежда:

— С кого да разговарям?

— С Байрон. Снощи сте се срещнали в ресторант „Ройъл“.

— О, спомних си. Разговаряхме за поезия, за изкуство, за пътешествия. Открихме, че и двамата обичаме да пътуваме, но, за

разлика от мен, той е обиколил почти цялото земно кълбо. Беше поръчал шампанско и черен хайвер. Никога не бях опитвала хайвер... сигурно затова ми се повдигна.

— Повърна ли, докато бяхте в хотела?

— Нее... А може би прекалих с шампанското... никога не пия повече от една чаша. Да, сега си спомних — чувствах се доста странно, но усещането бе прекрасно. Бях на седмото небе... Байрон беше толкова привлекателен, направо съвършен. Не можех да се откъсна от него, целувах го... настоявах да вземем стая в хотела... Като си помисля, все едно не съм била аз... — Тя машинално се вкопчи в завивката. — Навярно съм прекалила с алкохола.

— Ти ли предложи да вземете стая в хотела?

— Да. Байрон се изсмя. Стори ми се, че ми се подиграва, но вече ми беше все едно. Божичко, защо пих толкова много... Той ми каза... каза ми: „Заведи ме у вас и ще направим онова, което описват поетите.“ — Тя затвори очи: — Колко изтъркано, нали? Но тогава не ми се стори банално. Байрон ми нареди да платя сметката. Не се изненадах, нито ми докривя, въпреки че беше нередно — все пак той ме беше поканил на среща. Отскочих до тоалетната да оправя грима си. Непрекъснато мислех как ще правя секс с този съвършен мъж, нетърпението ми нарастваше. Взехме такси, за което също платих аз, а по пътя...

Бледите ѝ страни пламнаха.

— Сигурно съм сънувала... Да, няма друго обяснение... Байрон ми прошепна какво иска да направя... — Тя отвори очи. — Изсмуках го, докато пътувахме с таксито. Нямах търпение да бъда с него... Не е било сън, нали?

— Не, не си сънувала.

— Какво ми е дал да изпия? — Тя понечи да хване ръката на Ив, ала пръстите ѝ безпомощно се сгърчиха. — Какво е имало в напитките?

Ив здраво хвана ръката ѝ, но не отговори.

— Не съм била пияна, нали. Чувствах се като... като хипнотизирана.

— Разбира се, че не си била пияна, Моника. Не си осъзнавала какво правиш, защото той те е натъпкал с наркотици. Разкажи какво се случи, когато отидохте в твоето жилище.

— Пациентката трябва да почива — намеси се Майкълс и впери поглед в мониторите. — Още е много изтощена. Лейтенант Далас, напуснете стаята.

— Не! — Моника се вкопчи в ръката на Ив. — Казвате, че Байрон ми е дал наркотик, който ме е накарал да се държа по този начин, да правя тези ужасни неща... Едва не ме е убил, нали?

— Да, разминала си се на косъм. Но ти си много по-силна, отколкото престъпникът е предполагал. Помогни ми да го заловим. Каж ми какво се случи, когато отидохте в апартамента.

— Спомням си само откъслечни епизоди. Повдигаше ми се, главата ми беше замаяна. Байрон включи стереоуредбата, извади от чантата си още една бутилка шампанско и свещи, които запали. Вече не ми се пиеше, но той ме принуди. Подчинявах му се безпрекословно, жадувах за докосванията му. Той каза, че иска преживяването да е съвършено, че трябва да почакам да подготви... да подготви декора. Прилоша ми, но не се издадох, защото се страхувах, че Байрон ще си тръгне. Когато той отиде в спалнята, изтичах в тоалетната и повърнах. Почувствах се малко по-добре, престана да ми се вие свят. Отидох в спалнята. Той беше поставил на нощното шкафче чашите с шампанско, запалил беше дузини свещи. Леглото беше посипано с листенца от рози... розови рози, каквито преди няколко дни ми беше изпратил. Никога не бях срещала толкова внимателен мъж.

От очите на Моника рукоуха сълзи и се стекоха по страните ѝ.

— Беше толкова романтично... Като влязох в спалнята, осъзнах, че го обичам до полуда. Той ме съблече, като ми шепнесе колко съм красива. Отначало беше много нежен, усещането бе като че сънувам. Подаде ми чашата с шампанско, но аз отблъснах ръката му и казах, че не искам да пия повече. Ала Байрон само ме погледна и веднага му се подчиних. После той като че ли полудя... като че ли се превърна в животно. Започнах да се задъхвам, съзнанието ми се замъгли. Стоманен обръч сякаш стегна гърдите ми, имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Байрон не откъсваше поглед от мен. Господи, още виждам очите му! — Тя отново заплака. — Заповяда ми да кажа името му. Но... то не беше Байрон, а Кевин. Каза ми, че името му е Кевин. В същия миг се почувствах така, сякаш в мен избухна бомба. Не можех да помръдна, не виждах и не чувах нищо. Бях погребана жива. — Моника се разрида. — Погребал ме е жива.

— Не е вярно! — Ив се наведе към нея, преди Майкълс да се намеси. — В безопасност си и си жива. Онзи човек никога повече няма да те докосне. Обещавам.

Моника извърна глава и прошепна:

— Позволих му да проникне в мен...

— Не, насиллил те е. Принудил те е да изпълняваш желанията му.

— Никога няма да си го простя. Позволих му да...

— Насиллил те е! — повтори Ив. — Погледни ме и чуй какво ще ти кажа. Отнел е правото ти на избор и те е изнасиллил. Не е забил нож в гърдите ти, не те е пребил с голи юмруци — наркотикът е оръжието, което е използвал. Независимо че е посипал леглото с листенца от рози, действията му са равнозначни на престъпление. Но ти го победи, провали плановете му. А аз ще го заловя, ще го пратя в затвора заради онова, което ти е сторил. Познавам една жена, с която можеш да поговориш за случилото се и която ще ти помогне да преодолееш травмата.

— Не му попречих, не му казах да престане! — през сълзи каза Моника. — Най-страшното е, че не исках да престане.

— Не се самообвинявай, защото не си осъзнавала какво се случва. Изнасиллил те е не защото го интересува сексът, а защото изнасилването символизира властта му над теб. Снощи не си била в състояние да го спреш, но днес можеш. Не му позволявай отново да те контролира.

— Изнасили ме, без да го е грижа, че ще умра. Искам да си плати, задето ме унизи.

— Остави това на мен.

Когато Ив излезе от болничната стая, изведнъж ѝ призля. Случваше се винаги, когато разпитваше жени, станали жертва на изнасилване. Защото погледнеше ли в очите им, виждаше себе си.

Облегна се на вратата и изчака замайването да премине.

— Лейтенант!

Тя изпъна рамене, обърна се и се озова лице срещу лице с доктор Майкълс.

— Благодаря за отношението ви към Моника — продължи той. — Страхувах се, че ще я притиснете да ви съобщи повече подробности.

— Ще го направя при следващия разпит. Възнамерявам да изтръгна признанията ѝ, като я пребия с гумен маркуч. Днес не го нося, защото не си спомням къде съм го оставила.

Майкълс колебливо се усмихна:

— Знаете ли, не очаквах тя да се съвземе. От медицинска гледна точка шансът беше минимален. Подобни чудеса са наградата на всеки лекар. Разбира се, предстои ѝ да извърви дълъг път, докато се стабилизира физически и психически.

— Най-добре е да се свържете с доктор Майра.

— Чувал съм много за нея — кимна той.

— Ако не може лично да се заеме с Моника, тя ще я препрати към най-добрия терапевт, който се занимава с жертви на изнасилвания. Вашата задача е да възвърнете нормалното ѝ физическо и душевно състояние, аз ще се постарая да получи възмездие.

Тя излезе от отделението и без да спре, направи знак на Пийбоди да я последва. Изпитваше физическа необходимост час по-скоро да излезе от болницата.

— Лейтенант! — обади се помощничката ѝ, докато подтичваше, за да върви редом с нея. — Всичко наред ли е?

— Моника излезе от комата и дори проговори. Научихме малкото име на убиеца — Кевин.

— Страхотна новина, но всъщност питах дали вие сте добре. Изглеждате малко... притеснена.

— Нищо ми няма! Само дето мразя проклетите болници — промърмори. — Охраната на Моника не бива да се прекратява. От теб искам периодично да се осведомяваш за състоянието ѝ. При първа възможност се свържи с Майра и я помоли да се консултира с Майкълс относно терапията.

— Мисля, че доктор Майра не се занимава с частни пациенти.

— Изпълнявай, без да разсъждаваш, Пийбоди. — Тя въздъхна с облекчение, когато най-сетне излязоха от болницата. — Пфу, за малко щях да се задуша. Да не дава Господ да попаднеш в подобно заведение. Ако обичаш, отдръпни се. Ще проведе частен разговор. Междувременно се обади на командира. Информирай го за състоянието на Моника и го предупреди да очаква рапорта ми.

— Слушам, лейтенант. Защо не седнете на онази скамейка, докато разговаряте? — Искаше ѝ се да добави: „Защото сте бледа като

платно“, но се въздържа — знаеше какво ще последва.

Ив послуша съвета ѝ и тръгна към тревната площадка, разположена между паркингите. Градът бе осеян с подобни площадки, които от общината гордо наричаха „микро паркове“, тъй като сред тревата растяха цветя, засадени бяха и по две-три дървета-джуджета.

Хрумна ѝ, че тези „паркове“ са като зелени островчета сред асфалта и бетона. Жалко, че не бяха засадили цветя със силен аромат, който може би щеше да прогони болничната миризма, полепнала по кожата ѝ.

Не знаеше къде се намира съпругът ѝ. Първо се обади на личния му видеотелефон, но автоматично я включиха на гласова поща, затова тя прекъсна връзката. Сетне го потърси в административната сграда на „Рурк Индъстрийз“ и попадна на секретарката му:

— Спешно трябва да разговарям с Рурк.

— Разбира се, лейтенант. В момента участва във виртуално съвещание, но след минутка ще се освободи. Как сте?

„Трябва да се поуча от нея — помисли си Ив. — Тя е олицетворение на учтивостта, умее да води светски разговор — два елемента на доброто поведение, които често пренебрегвам.“

— Добре съм, благодаря. А ти как си, Каро?

— Много добре. Радвам се, че шефът се върна, макар че когато той вземе нещата в свои ръце, не можем да си вдигнем главите от работа. Ей сега ще му звънна да го предупредя, че го търсите.

Докато чакаше, Ив затвори очи и обърна лицето си към слънцето. „В болниците винаги е толкова студено — помисли си. — Студът сякаш прониква до мозъка на костите.“

— Лейтенант. — Тя отвори очи, като чу гласа на Рурк. Примигна и впери поглед в екранчето. Видя как съпругът ѝ присви очи. — Какво се е случило?

— Нищо. Искам една услуга.

— Ив, не ме лъжи! Познавам те и знам, че си разстроена.

— Нищо ми няма, честна дума. Моника Клайн излезе от комата. Току-що я разпитах. Ще се съвземе, но ще ѝ бъде много трудно.

— На теб също.

— Знам какво си мисли, известно ми е, че ще се буди посред нощ от ужасни кошмари... — Тя тръсна глава, опитвайки се да прогони

собствените си кошмарни спомени. — Търся те по друг повод, но след като имаш съвещание...

— Ще ме изчакат — прекъсна я той. — Понякога е хубаво да си голяма клечка. Казвай какво искаш.

— Първо ми отговори на един въпрос. Можеш ли да проникнеш в електронната поща на даден потребител, да четеш кореспонденцията му и да блокираш получаването на дадено съобщение?

— Частните лица, които извършат горепосочените дейности, нарушават закона за тайната на електронната кореспонденция, което се наказва с парична глоба или със затвор.

— Което означава, че отговорът ти е положителен.

— А пък аз си помислих, че въпросът ти е риторичен — усмихна се той. — Чия поща искаш да следя?

— На Стефани Финч. Тя е следващата набелязана жертва. В момента пътува със совалката за Англия. Когато се приземи, искам да й кажа в каква опасна игра се е забъркала и че искам съдействието ѝ за залавянето на престъпниците. Само че не знам как ще реагира, пък и не мога да рискувам да избяга и да предупреди Уърдсуърт.

— Затова си решила да блокираш електронната ѝ поща, така ли?

— Именно. Докато не се съгласи да ми сътрудничи, електронната ѝ кореспонденция ще бъде прекратена. Разполагам и с разрешително да филтрирам съобщенията, които приема и предава, но то ще влезе в сила едва след завръщането ѝ в Ню Йорк.

— С удоволствие ще ти помогна, лейтенант. Знам колко се възбуждаш, когато ме караш да нарушавам законите.

— Напомни ми довечера да те поразпитам и да разбера защо си толкова извратен.

— С удоволствие. — Рурк широко се усмихна, като забеляза, че вече не е мъртвешки бледа.

— За колко време ще се справиш?

— Имам да довърша нещо в службата, пък и предпочитам да използвам нерегистрирания компютър у дома. Дай ми два часа. О, и още нещо, лейтенант. Нали не желаеш да отразя тази дейност в доклада си на цивилен полицейски консултант?

— Целуни ме отзад!

— С най-голямо удоволствие, лейтенант.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Най-сетне Ив бе успяла да се свърже с неоткриваемия Тиодор Макнамара. Секретарката му, дребна женица, която приличаше на врабче, я поведе към кабинета му и побърза да я предупреди, че графикът на доктора е претоварен, поради което посещението ѝ трябва да бъде максимално кратко.

— Днес е затънал до гуша в работа. Както знаете, той току-що се завърна от много важна консултация на Таурус II.

— А сега му предстои още по-важна консултация на планетата Земя — подхвърли Ив и нарочно ускори крачка. Секретарката заподтичва, за да върви редом с нея по остъкления коридор, свързващ кабинета на Макнамара с административната сграда на „Джей Форестър“. През стъклото Ив видя как един медицински вертолет зави наляво, за да се приземи на хеликоптерната площадка на болницата. Пет-шест души от персонала чакаха машината, бръмченето на двигателя навярно беше оглушително. Ала в остъкления коридор беше тихо и прохладно, долавяше се аромат на цветя.

Изглежда, Макнамара се стремеше да се откъсне от болките и страданията на хората, които постъпваха в болницата.

Остъкленият коридор водеше към служебно помещение, в което всичко беше в бяло — стените, килимите, компютрите, столовете, дори униформите на служителите.

„Все едно съм попаднала в черупка на яйце“ — помисли си Ив.

Преминаха през стъклени плъзгащи се врати, които безшумно се разтвориха при приближаването им, и тръгнаха по друг коридор. В дъното му имаше блестяща бяла врата. Секретарката почука боязливо, едва ли не със страхопочитание.

Вратата се плъзна встрани, но дребната жена не посмя да прекрачи прага, само каза:

— Лейтенант Далас и помощничката ѝ са тук, доктор Макнамара.

— Да, покани ги да влязат и се погрижи да не ни безпокоят. Разполагам само с десет минути, лейтенант. Времето ми е много скъпо.

Той седна зад масивното бюро, което също беше в бяло и приличаше на масивен леден блок. Поставено беше на подиум, до който водеха три стъпала. Това позволяваше на Макнамара да гледа отвисоко посетителите, както орелът, приютил се в гнездото си на планинския връх, наблюдава простосмъртните.

Побелялата му коса беше късо подстригана. Имаше продълговато изпито лице, най-забележителни бяха черните му очи, които нетърпеливо се стрелкаха изпод бухлатите му прошарени вежди. Тъмният му костюм беше като контрапункт на белите стени и мебели.

— Майчице! — прошепна Пийбоди. — Попаднали сме при големия и страшен Оз.

— Бъдете по-кратки — отсече той, без да прояви поне елементарна учтивост. — Много съм зает.

„Освен това обичаш да командваш и да караш хората да треперят“ — помисли си Ив. Той не ги покани да седнат, но въпреки че стоеше права, тя бе принудена да отметне глава, за да го погледне в очите:

— Щяхте да спестите време и на двама ни, ако бяхте отговорили на съобщението, което ви изпратих на Таурус II.

— Бях прекалено зает с работата си. Не съм медицински консултант към нюйоркската полиция.

— Точно така. Това означава, че сте цивилно лице и законът ми дава право да ви призова за разпит в Централното полицейско управление. Ако се наложи, без колебание ще го направя. Какво ще кажете, да продължим ли да се наддумваме или ще ни сътрудничите?

— Намирате се в кабинета ми, което е равнозначно на съдействие.

Ив почувства как чашата на търпението ѝ преля. Изкачи се по стъпалата на подиума и видя как лицето на Макнамара се изкриви от ярост — сега той беше принуден да отметне глава, за да се срещнат погледите им.

— Пийбоди, подай ми снимките!

Въпреки че беше доста дребнаво, Пийбоди със задоволство наблюдаваше как началничката ѝ спечели победа в психологическата

битка.

— Слушам, лейтенант. — Тя подаде фотосите.

Ив ги подреди върху бялото бюро:

— Познавате ли някоя от тези жени?

Макнамара набързо прегледа снимките, които очевидно не възбудиха интереса му.

— Не — отсече.

— Имената Брина Банкхед, Грейс Луц, Моника Клайн говорят ли ви нещо?

— Не!

— Странно, след като от няколко дни по телевизията много пъти показваха снимките и цитираха имената им.

Той невъзмутимо заяви:

— Както знаете, през последните дни бях на Таурус II.

— Доколкото ми е известно, и там се излъчват телевизионните програми от Земята.

— Нямам време за клюките и бръцолевенията на медиите, нито пък за игрички на отгатване. Предлагам да говорите по същество, госпожице Далас.

— Наричайте ме лейтенант Далас. Имаме информация, че сте работили по съвместен проект на „Джей Форестър“ и фармацевтичната компания „Алегейни“, включващ експерименти с определени вещества.

— Информацията ви е вярна. Целта ни беше да открием средство, с което да помагаме на хора с нарушени сексуални функции и да се борим с безплодието. Усилията ни се увенчаха с успех — добави гордо. — Създадени бяха два препарата, които бяха истински бум в медицината.

— Да, но проектът е бил изоставен поради превишени разходи, съдебни дела и слухове, че хората от изследователския екип злоупотребяват с наркотици и сексуално насилват жените, участващи в експеримента.

— В това отношение информацията ви е погрешна. Обвиненията не бяха доказани. Работата по проекта приключи, защото изпълнихме задачите, които си бяхме поставили.

— Изглежда някой продължава опитите. Две жени са мъртви, трета е в критично състояние в резултат от поемането на смъртоносни

дозии от наркотиците, известни като „Уличница“ и „Див заек“. Някой разполага със запаси от двете вещества или познава технологията за производството им.

— Лечебните средства, създадени да помагат на хората, могат да се превърнат в смъртоносно оръжие, ако попаднат в ръцете на престъпници. Защитата на гражданите не влиза в моите задължения, а във вашите.

— Кой от предишните ви сътрудници би могъл да има... престъпни наклонности?

— Никой — категорично заяви той. — Преди да бъдат включени в екипа, лекарите и лаборантите бяха проучени.

— И все пак някои от тях са използвали дрогата за развлечение. Не, не е слух — побърза да добави Ив, преди той да я прекъсне. — А сега се стигна до убийства, които разследвам. Комбинацията от секс и власт е неустойимо изкушение.

— Лейтенант, чуйте се какво говорите! Ние сме учени, не сводници!

— Защо цялата информация е засекретена? Защо са засекретени и гражданските иски срещу ръководителите на проекта?

— Да, имаше иски, но така и не се стигна до съд! Никога не са ни отправяни обвинения в нарушаване на професионалната етика. Ето защо беше наложително да се засекретят материалите, несправедливо очернящи специалистите, свързани с проекта. Мярката бе предприета за запазване на достойнството им.

Ив побутна към него снимките:

— Някой е нарушил тайната, докторе. И е лишил тези жени от достойнството им.

— Защо се обръщате към мен? Нямам нищо общо с тази неприятна история.

— Ръководителите на проекта и инвеститорите са станали милионери. Научих, че двете вещества, за които говорим, струват луди пари на черния пазар. Търся двама мъже, които притежават достатъчно средства да купят или да произведат значителни количества от тези вещества, и които са специалисти в областта на химията и електрониката. Двама престъпника, за които жените са само играчки, които унищожаваш, след като ти омръзнат. Тези хора са сексуални

хищници, доктор Макнамара. Спомнете си кои от колегите ви отговарят на описанието.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Разследването, което ръководите, не засяга нито проекта, нито мен. Нашият екип създаде лекарствени препарати, които промениха живота на много пациенти. Не ще позволя да опетнявате репутацията и постиженията ми само защото не умеете да си вършите работата. — Побутна фотографиите към нея и добави: — Най-вероятно тези дами са насърчили използването на наркотиците. Според мен всяка жена, приемаща да се срещне с човек, с когото се е „запознала“ чрез електронната поща, открито му се предлага и си търси белята.

— От думите ви разбирам, че нямата особено високо мнение за представителките на нежния пол. — Ив взе снимките. — Въпреки твърденията ви, че не сте гледали телевизия, очевидно сте чули бръцолевенията на медиите. Знаете как жертвите са се запознали с убийците, макар че и дума не обелих по този въпрос.

— Десетте минути изтекоха. — Той натисна някакъв бутон на бюрото си и вратата се плъзна встрани. — Ако желаете отново да разговаряме, обърнете се към моите адвокати. В случай, че в публичното пространство името ми, тази болница или проектът бъдат споменати във връзка с разследването, правните ми съветници ще ви потърсят.

Ив се поколеба дали да не го арестува веднага, но като си представи какъв шум ще вдигнат неговите адвокати и медиите, се отказа — можеше да се отрази отрицателно на разследването.

— Често се питам как е възможно някои лекари да проявяват такова неуважение към човешкия живот. — Тя слезе от подиума и подаде на помощничката си фотографиите. — Пак ще се видим, доктор Макнамара — подхвърли и излезе от кабинета миг преди плъзгащата врата да се затвори.

— Истински скапаняк — изкоментира Пийбоди. — Не стига, че е женомразец, ами се мисли за бог.

— Интуицията ми подсказва, че крие нещо. Няма да вдигаме шум около него, а ще действаме според изискванията на закона. Свържи се с адвокатите му — ще го призова за официален разпит. Най-важното в момента е да получи достъп до засекретената информация. А ти се връщай в управлението и се заеми с писмената работа.

— Великият доктор не е от хората, които си оставят магарето в калта. Ще се съпротивлява с нокти и със зъби.

— Но ще загуби битката. Доскоро, Пийбоди. Ще работя у дома и периодично ще ти препращам новата информация.

Когато се прибра, видя, че Рурк я е изпреварил, но не отвори вратата между двата кабинета. Седна зад бюрото и се зае да подготви куп докладни записки. Знаеше, че в лицето на Макнамара има опасен противник с големи връзки, затова трябваше да се застрахова. Знаеше, че заплахата му да я подведе под отговорност е съвсем реална. Не се съмняваше, че в най-скоро време той ще се оплаче от нея на командир Уитни, на началника на полицията, на кмета и дори на губернатора на щата.

Не се страхуваше от схватката с него, но той бе достатъчно влиятелен да ѝ създаде неприятности и да забави работата ѝ по разследването.

След изпращането на копия от докладната записка до съответните органи, следваше много по-трудната задача да осигури разсекретяването на файловете, аргументирайки се с разследването на двете убийства. Знаеше, че дори молбата ѝ да бъде одобрена, ще загуби цял ден, докато се задейства бюрократичната машина.

Разбира се, имаше и по-бърз начин. Погледна към вратата, свързваща кабинета ѝ с този на Рурк и си помисли, че ако му възложи тази работа, не само ще спести време, ами никой няма да разбере за интереса ѝ към засекретената информация.

И преди беше прекосявала невидимата граница между законното и нелегалното и при необходимост отново щеше да го стори. Но засега щеше да действа по каналния ред.

— Компютър — обърна се към машината и машинално разтърка скованите си вратни мускули. — Изнеси на стенния монитор наличната информация за доктор Тиодор Макнамара.

Работя... Данните са на дисплея.

Тя се изправи, изпъна рамене, за да прогони напрежението, и зачете информацията. С изненада установи, че докторът е осемдесет и шест годишен — очевидно бе прибягнал до услугите на пластичен хирург, защото изглеждаше прекалено млад за възрастта си. Беше

посещавал най-престижните учебни заведения, ползваше се с блестяща репутация сред колегите си. Само веднъж бе сключвал брак, от който имаше една дъщеря.

Ив сви устни и се замисли. Чу, че вратата зад нея се отвори, и без да се обръща, заговори:

— Днес имах удоволствието да се запозная с човек, който се мисли за богоизбран. Няма особено добро мнение за жените, дори ги смята за низши форми на живот. Нарече ме „госпожице“, представяш ли си?

— Не мога да повярвам, че още е жив. — Рурк пристъпи зад нея и замасажира раменните ѝ мускули. За миг ѝ хрумна, че освен всичко друго, съпругът ѝ притежава и дарбата да лекува, да прогонва болката и напрежението.

— Щях добре да го подреда, но го съжалих — все пак е почти деветдесетгодишен... Както вече споменах, той е женомразец, но по ирония на съдбата единственото му дете е от женски пол. Сигурно е бил безкрайно разочарован.

— Сигурно, ако наистина е задник, какъвто го описваш.

— Описанието ми е съвсем точно. Питам се защо не е предприел нови опити, докато улучи пола на отрочето си. Дори съпругата му да е имала гинекологични проблеми, и преди четирийсет и пет години са съществували ефикасни методи за лечение на безплодието. А може би вината е в него...

— Представям си колко трудно му е било да приеме факта, че е неспособен да създаде дете — отбеляза Рурк и леко я целуна по страната. — На негово място бих сторил дори невъзможното, стига да желая продължаване на поколението.

— Представям си колко унижителни са му били изследванията на семенната течност — промърмори Ив. — Особено за човек с неговото огромно самочувствие.

Тя се обърна и многозначително изгледа съпруга си.

— Навярно се интересуваш от мнението ми, защото смяташ, че и аз притежавам огромно самочувствие, така ли?

— Твоето самочувствие е толкова голямо, че може да запълни площад „Медисън“, приятелче. Само че не го натрапваш на хората като онзи нещастник. Даа, може би поради тази причина Макнамара се е отказал от досадната частна практика и се е включил в проекта,

свързан с лечението на сексуалните проблеми и безплодието. Да видим какво знаем за дъщерята. Компютър, искам биографична справка за Сара Дънуд, по баща Макнамара.

Работя...

— За да ти докажа, че имам златно сърце, ще пренебрегна оскърблението — каза Рурк — и ще те зарадвам с новината, че изпълних поставената ми задача. Кореспонденцията на Финч е блокирана, съобщенията ѝ ще бъдат препращани на адрес, който току-що създадох.

— Не съм те молила да ги отклоняваш.

— Получаваш две услуги на цената на една. — Той впи устни в нейните и я притисна към себе си. — Ето така. Сметките ни са уредени.

— Престани! Главата ми се замая, а нямам време за губене.

Имам информацията... Да я покажа ли на монитора или предпочитате да я прочета?

— На монитора! — заповяда Ив в мига, в който Рурк нареди на машината да използва аудио метода.

Противоречиви команди. Изчаквам...

— Престани! — изсъска Ив, когато Рурк измъкна ризата от панталона ѝ. — Какво ти става?

— Погледни ме и ще разбереш — усмихнато отвърна той, но все пак ѝ позволи да го изблъска. — Компютър, изнеси данните на монитора.

— Петдесет и три годишна е — отбеляза Ив. — От малка е вървяла по стъпките на баща си — посещавала е същите учебни заведения, стажувала е в същата болница, а след дипломирането си се е посветила на изследователска работа. Омъжвала се е само веднъж, има едно дете. Животът ѝ е като копие под индиго на живота на баща ѝ, само дете вместо дъщеря, тя има син. Погледни — синът ѝ се е родил дванайсет месеца след като е започнала работата по проекта, а е била омъжена от осем години. Нищо чудно лично да се е подложила на експериментите.

Тя отчаяно въздъхна:

— Само дете не разбирам каква е връзката ѝ с убийствата. А връзка има, сигурна съм. Съпругът ѝ също е бил член на екипа, но е прекалено възрастен, за да извърши престъпленията. Синът ѝ пък е

прекалено млад — трябва да е двайсет и една — двайсет и две годишен. Бил е пеленаче по времето на възход на проекта. И все пак... Компютър, покажи на стенния монитор наличната информация за Лусияс Дънуд.

Работя...

Докато Ив четеше биографичната справка за Лусияс, младежът тътреше крака към салона, в който приемаше официални гости. Дядо му рядко стъпваше в тази къща, а посещенията му никога не бяха спонтанни.

Лусияс си мислеше, че щом кралят е благоволил да го удостои с присъствието си, то има някаква сериозна причина. Замисли се защо ли идва старият глупак и усети как от притеснение дланите му се изпотиха. Машинално ги избърса от панталона си, приглади червеникавите си къдрици и се постара да си придаде любезно изражение:

— Дядо, каква приятна изненада! Не знаех, че си се върнал.

— Пристигнах снощи. Къде е Кевин?

— Играе си с любимите си компютри... както обикновено. Ще пийнеш ли нещо? Имам страхотно уиски, много ще ти хареса.

— Не съм дошъл на гости, Лусияс. Повикай Кевин, искам да разговарям и с двама ви.

— Добре. — Младежът усети как по гърба му се стече струйка ледена пот. Махна на дроида лакей и му нареди: — Предай на господин Морано, че дядо ми е тук и държи да се срещне с него.

— Незабавно! — натърти Макнамара.

— Разбира се. Как мина пътуването ти? — Лусияс се приближи до старинния шкаф, в който бяха подредени бутилките с напитки. Дядо му беше отказал уискито, но той чувстваше, че трябва да пийне нещо силно.

— Беше изключително ползотворно. Дума, която за теб е непозната, откакто завърши колежа.

— С отличен успех — напомни му младежът и наля уиски в кристална чаша. — И престани да ми натякваш — дълги години се трудих усилено, затова заслужавам да си почина. Ако искаш да знаеш, не седя със скръстени ръце, а работя в лабораторията по един

любопитен проект. — Той вдигна очи, срещна погледа на дядо си и се усмихна: — Накратко, вървя по стъпките ти.

Макнамара побърза да извърне поглед. Младежът беше истинско разочарование за него. В известен смисъл бе съдействал за раждането му, като лично избра съпруг, подходящ за Сара. Човек, който бе негово копие — интелигентен, отдаден на работата си, със силен характер, амбициозен.

Горчиво беше разочарован, когато двамата не можаха да създадат поколение, но това го стимулира да сложи начало на изследванията, свързани с безплодието и половата немощ. Работата по проекта спомогна за шеметната му кариера, даде му внука, за който мечтаеше... но едва не провали живота му.

Ала той преодоля всичко, името му не беше опетнено. И никога нямаше да бъде.

Отдал се бе на грижи за момчето. Погрижи се то да получи най-доброто образование, даде му големи възможности да развие блестящия интелект, с който беше надарено по рождение, но в края на краищата от него излезе само един разглезен младеж. „По вина на майка му — мрачно си помисли Макнамара. — Цял живот се е отнасяла към него като с рохко яйце. Тя го провали!“

А днес бе научил, че разглезеният му внук е поставил на карта неговата кариера, блестящата му репутация сред специалистите от света на науката.

— Какво си направил, Лусияс?

Младежът на един дъх изпи уискито, наля в друга чаша от кехлибарената течност, сетне промърмори:

— Не желая да говоря за експеримента, въпреки че резултатите са отлични. Престани да ме разпитваш. Как е баба?

— Както обикновено. — Макнамара взе чашата, която Лусияс му подаде, и се втренчи в лицето му. Както обикновено изпита усещането, че се е изправил пред гола стена. — Каза, че й липсваш. Изглежда, по време на отсъствието ми не си намерил време да се отбиеш при нея.

— Честно казано, бях много зает — същинска трудолюбива пчеличка. — Уискито му беше помогнало да възвърне самочувствието си. Усмивката му беше по-естествена, очите му трескаво блестяха. — Кажй й, че много скоро ще поправя грешката си. А, ето го и Кевин.

Върна се при бара, наля уиски на приятеля си и допълни чашата си.

— Доктор Макнамара, каква приятна изненада!

— И аз казах същото. — Лусияс му подаде чашата с питието. — Дядо рядко ни удостоява с посещенията си. — Свободен си — каза на дроида, после се настани на едно удобно кресло.

— Е, за какво ще си говорим?

— Искам да разгледам лабораторията ви! — изненадващо заяви дядо му.

— Страхувам се, че е невъзможно. — Младежът отпи от уискито си. — От собствен опит знаеш как умопобърканите учени ревниво пазят тайните си.

— Отново вземаш наркотици!

— Не е вярно. Взех си поука, нали, Кевин? И двамата с теб си взехме поука, когато дядо тайно ни изпрати в клиниката за наркомани на планетата Делта. Никой не разбра къде сме — изкиска се той. — Мисията ни беше свръхсекретна.

— Лъжеш! — Макнамара скочи на крака, приближи се до младежа и изби от ръката му чашата. — Мислиш ли, че не познавам признаците? И двамата пак се друсате! Унищожавате интелекта, бъдещето си заради някакво временно удоволствие.

— Чашата беше от сервиз, който се предава от поколение на поколение — промърмори Лусияс. Ръцете му трепереха от гняв и от страх, от вродената омраза, която изпитваше към своенравния си дядо. — Редно е да проявяваш по-голямо уважение към семейните ценности.

— Как не те е срам да говориш за уважение и почит? Известно ли ти е, че имах посещение от полицията? Разпитваха ме, получих и призовка утре да се явя на официален разпит. Подадена е молба за отваряне на засекретените файлове по проекта.

— Охо! — В светлосините очи на Лусияс заблестяха дяволити пламъчета, все едно бе палав хлапак, заловен по време на поредната лудория. Погледна Кевин и добави: — Представяш ли си какъв скандал ще избухне, когато се разкрие тайната около нашето зачеване?

— Ще навреди на репутацията на някои хора...

— Именно. Двойки, които се съвкупяват под зоркия поглед на доктор Тиодор Макнамара. Не горят ароматни свещи, не звучи музика, която създава романтична обстановка... само съвкупяващи се двойки,

участващи в клиничен експеримент, подпомогнат от вещества за повишаване на половата потентност с една-едничка цел — нашето създаване. — Гръмко се разсмя, наля си уиски и на един дъх го изпи. — Двамата с теб, приятелю, сме живото свидетелство за шеметния успех на експеримента.

— Престани! — кресна Макнамара. Гласът му трепереше от гняв. — Опитите се извършваха в името на напредъка на медицината, в името на продължаване на съществуването на човешкия род. Жалко, въобразявах си, че вие двамата сте достатъчно зрели да разберете колко грандиозен е бил проектът, част от който бяхте и вие.

— Не е вярно — подхвърли Лусияс, който бе добил достатъчно смелост да му противоречи. — Не сме част от проекта, а резултат от осъществяването му. Не сме имали избор, нали? Всъщност и повечето участници не са имали избор. С Кевин открихме истината, когато се запознахме със съдържанието на файловете.

— Невъзможно е да сте ги прочели. Те са засекретени.

— Кодовете са създадени, за да бъдат дешифрирани — лъчезарно се усмихна Лусияс. — А законите — да бъдат нарушавани. В името на науката си нарушил не един закон, скъпи дядо. Защо ние с Кевин да не направим същото в името на... забавлението?

— Какво сте направили? — напрегнато попита Макнамара.

— Нищо, което те засяга.

— Засяга ме, когато ме викат в полицията за разпит. Засяга и вас, защото ченгетата подозират, че вие сте убили онези жени.

— Така ли? — Кевин остави чашата на масичката. — Невъзможно е. Как са узнали, че...

— Млъкни! — извика Лусияс и скочи на крака. — Какво казаха за нас? А ти какво им отговори?

— Господи, вярно е! Няма смисъл да си затварям очите пред истината. — Макнамара залитна и се хвана за облегалката на стола. — Вие сте убили онези жени.

— Не ставай смешен. Какви ги говориш, май полудяваш. Ако имаш неприятности с полицията... — Лусияс стреснато млъкна, когато дядо му го зашлеви.

— Отвращаваш ме! Мечтаех да бъдеш велик учен, а сега разбирам колко безумни са били фантазиите ми. Двамата с жалкия ти приятел сте нищожества, кръгли нули! Пропиляваш таланта си в

игрички, дрогираш се, интересуваш се само от задоволяване на идиотските ти прищевки.

— Какво, не ти ли харесвам? — възкликна Лусияс. Унижението от плесницата го бе накарало да се просълзи. — Не харесваш ли собственото си творение?

— Дадох ти всичко от себе си, оказах ти пълна морална и материална подкрепа, но ти все беше недоволен.

— Даваше ми заповеди и напразни надежди! Мразя те от дъното на душата си! Живея както ми харесва, а ти не можеш да ми попречиш да правя каквото си поискам.

— Точно така. Имаш право. Дори пръста няма да си мръдна, за да ти помогна. Този път няма да те измъкна от кашата. Няма да раздавам подкупи на висши служители, за да не бъдеш замесен в скандал, няма да се жертвам, за да те защитя, когато ченгетата те открият... което ще се случи по-скоро, отколкото предполагаш.

— Няма да им позволиш да ме арестуват. Аз съм най-скъпото, което притежаваш.

— Тогава Бог да е на помощ и на двама ни!

Променяйки тактиката, Лусияс се вкопчи в рамото на доктор Макнамара и умоляващо го изгледа:

— Дядо, не бива да се караме. Моля да ме извиниш, задето избухнах. Напоследък с Кевин се претрепахме от работа.

— Работа ли? — възрастният човек затвори очи. — Защо се превърнахте в чудовища? Имате всичко, за което хората мечтаят, светът можеше да бъде ваш...

— Ние сме учени, доктор Макнамара. — Кевин застана до приятеля си. — Сам знаете, че при провеждане на опити се допускат грешки... стават нещастия.

— Да, става въпрос за нещастни случаи — намеси се Лусияс и поведе дядо си към креслото. — Е, признавам, че може би се поувлякохме. Но когато експериментираш, се случват неприятни инциденти. В края на краищата онези жени бяха само опитни зайчета.

— Не смей да ме докосваш! Този път няма да ти се размине! Двамата със скъпия ти приятел ще си платите за забавлението. Ако искате да ви помогна, утре ще дойдете с мен в полицията. Ще наема най-добрите адвокати, ще поискам психиатрична експертиза...

— Как не! Още не сме полудели. Наистина ли ще им позволиш да ме тикнат зад решетките? Ще предадеш ли собствената си плът и кръв? — Той скочи и се спусна към дядо си, като преобърна масичката. Безценната старинна лампа падна на пода, стъкленият абажур се пръсна на парчета.

Макнамара гневно отблъсна младежа и се помъчи да възвърне равновесието си.

— Години наред си затварях очите за истинската ти същност, самозаблуждавах се... вярвах, че вие двамата сте съвършени човешки същества. — Той успя да коленичи и се подпря на страничната облегалка на креслото.

— Направихме същото, което си сторил преди двацет и две години. — Лусияс избърса устните си с опакото на дланта си. Ръцете му неудържимо трепереха. — Дрогирал си участниците в опитите — понякога с тяхно съгласие, друг път против волята им, с цел съвкупление и зачеване. Твърдиш, че си го правил, за да продължиш съществуването на човешкия род. Ние пък го правим за удоволствие, при това много по-елегантно.

— Убили сте две жени!

— Белите мишки и морските свинчета понякога умират при опитите.

Макнамара се задави, за миг гласът му пресекна от ужас и отвращение.

— Самоунищожили сте се! Още сега отивам в полицията. Вие двамата сте само резултат от провалил се експеримент!

Лусияс нададе гневен вик, сграбчи металната поставка на лампата и я стовари върху главата на дядо си.

— Ние сме мъже! Истински мъже! — Кръв изпръска креслото и килима, Макнамара вдигна ръце, напразно опитвайки де се предпази. — Ще ни тикнат в затвора! В затвора, дърт тъпанар такъв! — крещеше неистово, докато налагаше стареца с металния предмет. — Няма да гния в затвора заради един долен страхливец!

Задъхвайки се, отскочи назад и захвърли окървавения метален предмет, който беше използвал като бухалка.

— Господи! — почти благоговейно прошепна Кевин. — Мъртъв ли е?

Лицето на Макнамара представляваше кървава маска, очите му бяха затворени. Лусияс се наведе и опипа пулса му:

— Още не е пукнал проклетникът! — Приклекна до безжизненото тяло на възрастния човек и опита да се съсредоточи. — Но ние ще го довършим — няма друг начин. Иначе ще ни предаде на полицията, без да му мигне окото.

Кевин, който от ужас бе стаил дъх, кимна и прошепна:

— Няма да го позволим, нали?

— Няма! Ще го довършим, но не тук. — Лусияс бавно се изправи. — Ще го закараме далеч от къщата, ще инсценираме убийство с цел обир.

— Ти направи... никога не съм виждал...

— Направих услуга и на двама ни. — Лусияс, който се взираше в стареца, проснат на пода, машинално потупа Кевин по рамото. Изведнъж осъзна, че може би за пръв път през живота си е господар на положението. — Старият мръсник вече е безполезен, освен това представлява заплаха за нас. Затова ще го елиминираме от уравнението.

— Да, трябваше да го отстраниш, но... Божичко, никога не съм виждал толкова много кръв.

— Ако ще повръщаш, отиди в тоалетната.

— Не, няма. — Погледът на Кевин бе прикован в окървавения човек на пода. — Толкова много кръв... гледката е фантастична. Жените умряха пред очите ми, но смъртта им не беше жестока. Ала това... — Той навлажни с език устните си и извърна блесналите си очи към съучастника си: — Какво почувства, когато го удари?

Лусияс се замисли. Окървавените му ръце вече не трепереха, съзнанието му постепенно се проясняваше.

— Почувствах се като господар на света — отсече. — Усещането бе необичайно и много възбуждащо.

— И аз искам да го изпитам.

— Заедно ще довършим стареца. Но не тук — повтори Лусияс и погледна часовника си. — Да побързаме, довечера имам среща.

Инсценировката не им отне много време. Първо прибраха в гаража колата на Макнамара. Докторът се гордееше с факта, че се

придвижва навсякъде, като шофира собствения си автомобил. „Само няма да шофира катафалката, дето ще го откара до последното му жилище“ — помисли си Лусияс. С Кевин увиха в найлоново платно голия труп и го напъхаха в багажника на колата.

— Ами ако е казал на някого, че идва при теб? — разтревожено попита Кевин.

— Едва ли. Проклетникът беше много потаен.

— Може би е предупредил баба ти.

— Тази възможност е напълно изключена — заяви Лусияс и хвърли в багажника чантата, натъпкана с дрехи и ценни предмети. — Никога не ѝ дава обяснения, а на нея и през ума не ѝ минава да го разпитва за плановете му. Готово! — Той затвори капака на багажника и доволно потри ръце. — Препрограмира ли дроида?

— Разбира се. Никой няма да разбере, че сме имали посещение.

— Браво на теб. Компютърът вече посочи най-подходящото място да се отървем от стареца. Ще ме последваш с твоята кола. Ще довършим дъртия глупак, после ще го хвърлим в реката заедно с чантата. Хей, постави ли тежести в нея, за да не изплува?

— Не се безпокой, ще потъне като камък.

— А старецът — не. Прекрасно. Ще подпалим колата му, ще се приберем у дома. Дори ще ми остане време да се преоблека за приятната вечер, която ме очаква.

— Възхищавам се от хладнокръвието ти, Лусияс!

— Благодаря за комплимента. Е, да тръгваме. Хей, хрумна ми нещо — в една нощ ще извършим две съвършени престъпления. Но да сме наясно — приносът ми е по-голям, затова ми се полагат по-голям брой точки.

— Безспорно — Кевин приятелски го потупа по рамото.

— Чист е като изворна вода — заяви Ив, като се запозна с информацията за Лусияс. — Все едно е дроид. В училище никога не е бил наказван за провинения, никога не е нарушавал правилата за движение. Накратко — подчинява се на семейните традиции.

— Какви ли ще бъдат нашите семейни традиции? — замислено промърмори Рурк. — Престъпленията, разбира се, но дали ще ги извършваме, или ще ги преследваме?

Тя се престори, че не е чула думите му, а продължи да разсъждава на глас:

— Притежава къща тук, в Ню Йорк. Ще отделя време да го посетя... Въшлив е с пари, предполагам, че жените са луди по него. Освен това има солидни познания в областта на химията.

— Привлекателен младеж — отбеляза Рурк, след като разгледа снимката, придружаваща информацията. — Не очаквах, че е толкова млад. Няма и година, откакто се е дипломирал.

— Непременно ще го разпитам. Може би това ще направи дядо му по-сговорчив.

— Май доктор Макнамара ти е скъсал нервите.

— Позна. Но ще му го върна тъпкано, когато получа разрешение за достъп до засекретените файлове.

— Само кажи и ще ти помогна да се запознаеш със съдържанието им.

— Вече те накарах да блокираш един компютър, което според закона е престъпно деяние. Предпочитам да ограничим до минимум незаконните действия.

— Чрез блокирането на компютъра може би ще спасим човешки живот. Освен това мога да ти осигуря достъп до засекретената информация по съвсем законен начин. Ще се обадя на служител на „Алегейни“, който навремето е работил по проекта. Предполагам, че ще те улесня, като ти дам списък с имена на хора, от които трябва да се заинтересуваш.

— Само едно обаждане, така ли?

— Да.

— Тогава се свържи с твоя познат.

— А какво ще получа в замяна?

Ив присви очи:

— Вън! Не заменям секс за информация.

— Постигането на голямата цел изисква малки жертви — философски отбеляза Рурк и я повали върху стола, който служеше като легло.

Когато най-сетне се отплати за услугата, ушите ѝ бучаха, главата ѝ беше замаяна, напрежението в раменете ѝ като по чудо беше изчезнало. Опита да се изправи и с изненада установи, че костите ѝ сякаш са се стопили.

Носеше само тежките си обувки и златната верижка с огромната перла.

— Знаеш ли, скъпа, че ако не беше станала ченге, със сигурност те очакваше блестящо бъдеще като актриса в порнофилми. — Той доволно се усмихна, като видя унищожителния ѝ поглед. — Не ме разбирай погрешно — възхищавам се от теб. Божичко, Ив, колко си сладка!

— Изобщо не си прави устата за втори рунд. Информацията ми е необходима спешно, приятел.

— Е, няма как, нали сключихме споразумение. — Той грациозно стана, без да се стеснява от голотата си. — Защо не поръчаш нещо за хапване? — подхвърли, докато прекосяваше помещението, за да се върне в кабинета си. — Гладен съм като вълк.

Ив го проследи с поглед и за кой ли път си помисли, че никога не е срещала толкова привлекателен мъж. Ако в момента не течеше работното ѝ време, сигурно щеше да се изкуши да го настигне, с ловка хватка да го повали на пода и да захапне страхотния му задник.

Уви, трябваше да се задоволи със сандвич, приготвен от автоготвача. Наведе се да вземе дрехите си, но той ѝ извика:

— Дръж!

Тя машинално протегна ръка и хвана копринения халат, който Рурк ѝ подхвърли.

— Очаква ни много работа — заяви той, — но нищо не ни пречи да се настаним по-удобно. И още нещо, скъпа, с удоволствие бих пийнал чаша вино.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк би предпочел прекрасното вино „Совиньон Блан“, реколта '55, да бъде придружено с по-изискана храна от сандвича със сирене, но бе принуден да се примири с избора на Ив.

— Защо досега не си споменал, че имаш познат в „Алегейни“, който е работил по онзи проект? — намръщено попита тя, докато обилно поръсваше със сол пържените картофи.

Рурк настръхна:

— Наскоро мерила ли си кръвното си налягане?

— Не сменяй темата, а отговори на въпроса!

— Забелязах, че имаш куп задачи и реших да ти помогна. Освен това знаех, че Стайлс ще бъде много по-склонен да сътрудничи на мен, отколкото на представителка на полицията. Оказах се прав. Вярно, че помърмори, но се съгласи да прегледа файловете си и да се порови в паметта си. Докато приключим с храната, която сякаш е поръчана от хлапе, озовало се в евтина закусвалня, ще имаш необходимата информация. Искаш ли няколко кръгчета кромид лук?

— Доверяваш ли му се?

— Безрезервно. Той е грубиян и досадник, но под неугледната му външност се крие сърце от злато. Ще ти допадне.

Ясно ѝ беше, че съпругът ѝ харесва Стайлс, а тя бе свикнала да се доверява на интуицията му.

— Интересувам се от членове на екипа, които са били завладени от експеримента и са разказвали за него на родственици, приятели и колеги.

— Вече го обясних на Стайлс. Успокой се, лейтенант, че току-виж си хванала гастрит. — Той се усмихна, докато я наблюдаваше как усърдно набожда на вилицата си парченца лук. — Или дори язва, ако прекаляваш с кромида.

— Знам, че правиш фасони, задето не поръчах агнешко печено или нещо подобно. В момента изобщо не се вълнувам от храната... Имам чувството, че кълбото започва да се разплита. По някакъв начин

убийствата са свързани с проекта. Остава да разбере откъде престъпниците се снабдяват с дрогата и защо убиват. Пласъорите търгуват само с производни на тези наркотици.

Тя вдигна чашата си срещу светлината и се загледа в светложълтата течност.

— Същото се отнася и за това вино. Няма начин да го купиш от някой денонощен супермаркет. Ще намериш „евтини ментета“, а за истинския продукт трябва да познаваш доставчика.

— Или да притежаваш лозови масиви и предприятия за производство на вино.

— Точно така — съгласи се тя. — Тогава можеш да пиеш вино, вместо вода. Престъпникът не се задоволява с евтини заместители, убеден е, че заслужава най-скъпото. Най-скъпите наркотици, най-скъпите вина, най-скъпите дрехи. И всяка жена, която му хареса.

— Притежава достатъчно средства да задоволява прищевките си, да се отдава на всички пороци. Може би е преситен и търси нови начини за забавление.

— Да, и справката, направена от компютъра, показва тази тенденция. Но нещата не са толкова прости, защото престъпниците са двама. Работят съвместно, конкурират се, взаимно се подкрепят. Първият се е провалил. Още не е свикнал да убива, затова е изпаднал в паника. Ала това само е повишило залозите — другият не е искал да остане по-назад от приятеля си. Той е склонен към насилие и не се страхува от жестокостта си — напротив, приятно му е да я осъзнава. Топката отново е в първия играч и той отново се проваля — жената остава жива. Той започва да губи играта.

— Напълно ли отхвърляш възможността за раздвояване на личността?

— Не, но съм склонна да приема по-елементарното обяснение. Имаме двама убийци, които действат по различен начин. Интересно дали някой от работилите по проекта има двама сина. Ако следваме пътя на логиката, убийците са братя... или приятели от детинство. — Тя се втренчи в Рурк. — Момчетата, които израстват заедно, са близки като кръвни братя, нали?

Той си помисли за Мик и кимна:

— Да. Дори повече, защото помежду им няма семейни противоречия. С Мик, Брайън и другите момчета от бандата бяхме

създали свое семейство... Нямах представа колко силно е подобно обвързване.

— Ще ти задам още един въпрос в качеството ти на представител на онази част от човечеството, която мисли само с пениса си...

— Моля, моля, без обиди. На мен ми се случва много рядко.

— Разправяй ги на старата ми шапка. Забрави ли какво направи преди малко?

— Откровено казано, за извършването на онова действие не се иска много мислене. Какъв беше въпросът ти?

— Мъжете са готови да изчукат всичко живо, което носи пола.

— И при това се гордеем с постижението си — подхвърли Рурк.

— Не се обиждай — така сте създадени. Но когато имат избор, дори някаква мечта, се стремят към определен тип. В повечето случаи фантазиите им се основават на образа на жена, която играе или е играла важна роля в живота им. Избраницата им прилича на тази жена или е нейна противоположност.

— Ако не слагаме в сметката любовта, силните чувства и взаимното привличане, сигурно теорията ти е правилна. Но не отричай, че и жените избират по същия начин партньорите си.

— Донякъде имаш право. И така, убиецът впримчва жертвите си, като се „моделира“ спрямо съвършения мъжки образ, който съществува във въображението им. Обзалагам се, че жените, които избира, търсят тъкмо човек като него или по-точно — за какъвто се представя. Мисля, че не му се налага коренно да променя външността и маниерите си. Хрумна ми идея, ще накарам компютъра да провери процента на вероятност.

Откъм кабинета на Рурк се дочу сигналът за постъпваща информация.

— Стайлс удържа на думата си, лейтенант. Ще прехвърля в твоя компютър сведенията, които той ми изпраща.

— Благодаря. — Тя погледна часовника си. — Девет и петнайсет е. Време за срещи на влюбените.

Тя се казваше Мелиса Котър и беше от Небраска. Бе типично провинциално момиче, което е избягало от затътеното си родно място, за да заживее в големия град, изпълнен със светлини и трепети.

Като хиляди млади жени, които ежедневно пристигаха в Ню Йорк, и тя мечтаеше да стане актриса. Театрална актриса, която никога няма да изневери на истинското изкуство, вдъхвайки нов живот на класическите роли, изпълнявани от великите примадони в миналото.

Докато чакаше някой режисьор да я забележи и да ѝ повери главната роля в пиеса, поставена на Бродуей, тя работеше каквото ѝ попадне и не пропускаше прослушване. Не се оплакваше, защото вярваше, че пътят към славата е осеян с тръни.

Беше едва на двайсет и една и бе изпълнена с оптимизма, присъщ на младите. Мечтаеше за деня, в който ще получи голямата роля, а междувременно безропотно сервираше на клиентите в закувалнята. Невинността и вечната ѝ усмивка им допадаше не по малко от бързината, с която ги обслужваше, затова винаги ѝ оставяха големи бакшиши.

Беше русокоса, синеока, с крехко телосложение. Тъй като по природа бе много общителна, скоро след пристигането ѝ в Ню Йорк Мелиса вече имаше много приятели. Беше доверчива, наслаждаваше се на интересните разговори и на новите преживявания.

От първия миг обикна града както се обиква любовник и макар да живееше тук вече шест месеца, чувствата ѝ оставаха непроменени.

Тази вечер имаше среща. Не се стърпя и сподели радостта си със съседката Уанда, а когато приятелката ѝ я предупреди да не се доверява на непознати, Мелиса звънливо се засмя. Телевизионните репортажи за двете убити жени не я засягаха. Самият Себастиан бе повдигнал въпроса — каза ѝ, че няма да ѝ се разсърди, ако тя откаже довечера да се срещнат. Нима ще я предупреждава, ако е опасен престъпник?

Тя не можеше да се нахвали пред Уанда — за пръв път срещала толкова прекрасен мъж — интелигентен, ерудиран, вълнуващ. И най-важното — пълна противоположност на младежите, които я бяха ухажвали в родното ѝ градче, повечето от които не правеха разлика между Чосър и Честърфийлд. Себастиан познаваше творбите на повечето прочути поети и драматурзи. Бе пътувал по целия свят и беше посещавал постановки на всички известни театри.

Мелиса препрочиташе писмата му, изпратени по електронната поща, докато накрая ги наизусти. Сърцето ѝ подсказваше, че човекът, който съчинява толкова вдъхновени послания, има прекрасна душа.

Беше ѝ определил среща в „Жан Люк“ — един от най-изисканите клубове в Ню Йорк.

Сама бе ушила роклята си, използвайки модела на дрехата, която Хелена Грей носеше миналата година при връчването на наградата „Тони“. Тъмносинята материя беше изкуствена, но падаше тежко като коприна. Обиците, които Мелиса бе получила от баба си по случай двайсет и първия си рожден ден, сякаш бяха създадени за този тоалет, а перлите дори изглеждаха като естествени.

Обувките и чантата беше купила по време на сезонна разпродажба в „Мейси“.

Завъртя се пред огледалото, радостно се засмя и попита:

— Как изглеждам?

— Изглеждаш фантастично, Мел — сбърчи чело приятелката ѝ, — но ми се ще да беше отказала срещата.

— Не се тревожи, Уанда, нищо лошо няма да ми се случи.

Уанда прехапа устни. Мелиса ѝ приличаше на невинно агънце, което радостно блее, докато го водят на заколение.

— Знаеш ли какво? Ще излъжа шефа, че съм болна, и ще изчакам да се върнеш.

— Не ставай глупава. Не можеш да си позволиш да отсъстваш от работа. Хайде, тичай да се приготвиш. — Мелиса я прегърна през раменете и я поведе към вратата. — Ще ти се обадя, веднага щом се прибера.

— Обещаваш ли?

— Честна дума. Знаеш ли какво съм намислила? Ще си поръчам мартини — не съм опитвала тази напитка. Какво ли да избира — водка или джин? Мартини с водка — отсеке, преди да чуе мнението на Уанда. — И с парче лимон.

— Обади ми се веднага, щом се прибереш вкъщи. И за нищо на света не го допускай в жилището си.

— Няма. — Мелиса се завъртя още веднъж и с танцови стъпки излезе от апартамента. — Пожелай ми късмет.

— Всичко хубаво. И внимавай!

Мелиса на бегом слезе по стълбището. Чувстваше се като филмова звезда, която отива на раздаването на наградите „Оскар“. Бодро поздравяваше съседите и само се усмихна, когато господин

Тайдингс от апартамент 102 одобрително ѝ подсвирна. Лицето ѝ беше пламнало от възбуда.

Поколеба се дали да не повика такси, но тъй като имаше повече време, отколкото пари, реши да вземе метрото.

Смеси се с множеството, тълпящо се на перона, като тихичко си тананикаше в очакване на незабравимата вечер. Качи се на мотрисата и замечтано се усмихна, без да се притеснява от обичайната блъсканица.

Тълпите от хора не я дразнеха, обичаше да се движи сред навалищата. Ако не бе погълната от мисли за предстоящата среща със Себастиан, щеше да поведе разговор с някой пътник.

Езикът ѝ се връзваше само когато бе насаме с мъж, ала сега бе сигурна, че това няма да се случи, докато е със Себастиан.

Нещо ѝ подсказваше, че са създадени един за друг.

Мотрисата внезапно спря, лампите примигнаха, сетне се включи аварийното осветление. Инерцията запрати Мелиса в прегръдките на едрия чернокож мъж, който стоеше на сантиметри от нея.

— Извинете — промърмори смутено.

— Няма нищо, сестричке. Не съм от стъкло.

— Какво ли се е случило? — Тя се повдигна на пръсти, опитвайки се да надникне над главите на хората.

— С мотрисите, дето пътуват към центъра, все става по нещо. Що не вземат да ги оправят? — Той я изгледа от глава до пети и вдигна вежди: — Май отиваш на среща, а?

— Да. Дано по-скоро отстранят повредата, иначе ще закъснея. Мразя да закъснявам.

— Ако имах чакалък с гадже като теб, щях да чакам до края на света. — Внезапно дружелюбната му усмивка помръкна, а враждебното му изражение накара Мелиса да се разтрепери. — Братче, разкарай си пръстите от чантата на дамата, че ще ти ги строша!

Тя се стресна, дръпна чантата си и я притисна към гърдите си. Извърна се и видя дребничък човечец с черен шлифер, който се шмугна между пътниците.

— Благодаря ви! Благодаря ви от сърце! Все забравям за крадците.

— Винаги бъди нащрек, сестричке. Пази чантата, чуваш ли?

— Да, непременно. Още веднъж ви благодаря. Казвам се Мелиса. Мелиса Котър.

— Аз съм Бруно Биг, ама ми викат само Биг. — Той широко се усмихна и равните му бели зъби проблеснаха. — Щото съм си голям, нали разбираш.

Мотрисата потегли отново едва след десет минути. Междувременно Мелиса научи, че новият ѝ приятел работи в строителството, че има съпруга на име Риц и синче, което също се казва Бруно. Разменяйки откровеност за откровеност, тя му събщи в кой ресторант работи и го покани на вечеря със семейството му. Преди да слезе, радушно му махна за сбогом и бе понесена от тълпата пътници.

Чернокожият я проследи с поглед и забеляза, че отново нехайно е преметнала чантичката си през рамо.

Поклати глава и миг преди мотрисата да потегли, скочи на перона.

Младата жена тичешком изкачи стъпалата. Знаеше, че ще закъснее за срещата, ако не пробяга разстоянието до клуба, който се намираше на три преки от метростанцията. Хукна да пресече улицата, но някой я блъсна отзад и тя се озова на платното. Изпищя, чантата ѝ падна на земята. Изскърцаха спирачки, разнесоха се викове, след миг тя усети неопишуема болка, която замъгли съзнанието ѝ. Като в просъница чу как нещо изпращя.

— Госпожице Котър! Мелиса! — Бруно се наведе над нея. — Леле, сестричке, онзи автобус за малко щеше да те премаже! Изпусна си чантичката.

— Пак се разсеях...

— Няма нищо, малката. Да повикам ли линейка? Боли ли те някъде?

— Ръката... ужасно ме боли.

Бе счупила ръката си, което спаси живота ѝ.

— Осемстотин шейсет и осем души! — отчаяно възкликна Ив и притисна длан до челото си. — Ще измине цяла вечност, докато ги проучим!

— В списъка не са включени чиновниците от администрацията и хората, отговарящи за поддържането на устройствата и на сградата.

— И деветстотин души са ми напълно достатъчни! Ще насочим вниманието си към онези, които според Стайлс са били порицани, задето са използвали дрогата за развлечение, както и към членовете на екипа, чиито имена се цитират в съдебните искиове. Ще работим с всички едновременно, но преди това ще ги групираме според длъжностите, които са изпълнявали, и според възрастта им. Специален интерес представляват семейните двойки и възрастта на децата им. Искам списък с имената на служителите, които са били уволнени преди приключването на работата по проекта.

Ив вдигна поглед и забеляза ироничната усмивка на съпруга си.

— Лейтенант, май ме вземаш за дребен служител от вашия компютърен отдел — развеселено подхвърли той.

— Просто знам, че по-бързо от всекиго ще се добереш до информацията.

— Имаш право, но...

— Но ще искаш отплата. Много си извратен! — Замисли се, после лицето ѝ се разведри. — Ето какво ще направим — ще ми помогнеш в проучването, в замяна ще бъда твой консултант в поредната сделка, която ангажира вниманието ти.

Рурк пребледня:

— Много мило, лейтенант, но не бива да губиш от ценното си време.

— Страхливец!

— Такъв съм си, признавам.

— Хайде, сподели с какво се занимаваш.

— С няколко важни сделки... — смотолеве Рурк, пъхна ръце в джобовете си и се опита да прецени кой проект ще пострада най-малко от намесата на съпругата му.

Видеотелефонът на бюрото ѝ иззвъня и той побърза да заяви:

— По-късно ще обсъдим предложението ти.

— До довечера трябва да ми съобщиш решението си — предупреди го Ив.

— Дано до довечера забравиш желанието си — промърмори той, като видя, че Ив вече е заета с телефона.

— Далас.

— Лейтенант Далас, обажда се Стефани Финч. Разбрах, че сте ме търсили.

— Да. Къде се намирате?

— В Ню Йорк. Защо ме търсите?

— Не мога да ви обясня по телефона, госпожице Финч. Ще бъда при вас след дващсет минути.

— Хей, почакайте, току-що се връщам от Лондон, имам много работа. Кажете за какво става въпрос.

— Ще бъда при вас след дващсет минути — повтори Ив. — Чакайте ме.

Миг преди да прекъсне връзката, чу как Стефани изруга. Взе кобура с оръжието си, но преди да излезе, ѝ хрумна нещо.

— Случайно да си собственик на въздухоплавателната компания „Интеркъмютър Еър“? — попита Рурк.

Без да откъсва поглед от монитора на компютъра, той отвърна:

— Не. Оборудването им е безнадеждно остаряло. За пълното обновяване са необходими десет-петнайсет милиона долара. От три години компанията е на червено, освен това държат рекорд по лошо обслужване на пътниците. Давам им най-много осемнайсет месеца, преди да фалират. — Едва сега той отмести поглед от екрана и добави: — Тогава ще купя компанията.

— Ще изчакаш, докато се превърне в труп. — Ив сви устни. — Планът си го бива. Мислех заедно да посетим Финч, но не е редно, след като ще бъде твоя служителка. Ще взема Пийбоди. Полицейската униформа вдъхва респект.

— А ти по халат ли ще отидеш? Поне си сложи обувките.

Тя се навъси, грабна обувките си и забърза към вратата:

— Доскоро!

Стефани ги посрещна с неприкрито негодувание. Отвори вратата и без да поздрави и да спазва учтивото обръщение, се сопна:

— Легитимирай се! — Продължително се взира в значката на Ив, сетне промърмори: — Чувала съм за теб — ти си полицайката, която впримчи Рурк. Поздравления, лейтенант.

— Много благодаря. Ще му предам думите ти.

Финч вирна палец към Пийбоди:

— Коя е униформената?

— Моята сътрудничка. Ще ни поканиш ли, Стефани, или ще разговаряме в коридора?

Домакинята неохотно им направи път да влязат, после затвори вратата:

— Само ченгета ми липсваха! Току-що двама клиенти отказаха чартърните полети, от профсъюзите организират стачка, която ще ме довърши, совалката, която пилотирам, е купчина старо желязо. Интуицията ми подсказва, че след по-малко от година ще бъде безработна...

— Той никога не греши — измърмори под нос Ив.

— Отгоре на всичко едно ченге ми досажда! Как да не съм в отвратително настроение, лейтенант? Ако скапаният ми бивш съпруг пак е сгазил лука, ще ви кажа, че пет пари не давам за него!

— Не съм тук заради скапания ти бивш съпруг. Напоследък по електронната поща си си кореспондирала с мъж, който се е представил под името Уърдсуърт.

— Откъде знаеш? Никой няма право да четете кореспонденцията ми!

— Човекът, който се представя като Уърдсуърт, е заподозрян в извършването на две убийства и в едно покушение върху живота на друга жертва. Мисля, че е много по-важно от факта, че някой е прочел съобщенията в електронната ти поща.

— Не може да бъде! Шегуваш се!

— Пийбоди, погледни ме. Приличам ли ти на клоун?

— Не, лейтенант.

— След като уточнихме тези важни подробности, предлагам да седнем.

— Утре следобед имам среща с него — промълви Стефани и обгърна с ръце раменете си, сякаш изведнъж я втресе. — Когато чартърните полети се отложиха, от пилотската кабина изпратих съобщение на Уърдсуърт, че ще се върна в Щатите по-рано от очакваното. Той предложи утре да си организираме пикник в парка Грийнпийс.

— В колко часа?

— В един.

„Отново променя стила си — помисли си Ив. — Този път рискът е много по-голям, а с него и удоволствието от преживяването.“

— Седни, Стефани — промълви тя.

— Абсолютно ли си сигурна за него? — Стефани седна и се втренчи в нея. — Да, сигурна си, познах по изражението ти. Божичко, срамувам се да те погледна! Чувствам се като кръгла глупачка!

— Но си жива, а това е най-важното — побърза да я успокои Ив. — Ще се постарая да не те сполети съдбата на неговите жертви. Опиши ми този Уърдсуърт.

— Нямам представа как изглежда. Каза ми, че търгува с произведения на изкуството и поради естеството на работата си пътува по цял свят. Обича операта, балета, поезията. В негово лице срещнах сродна душа. Бившият ми съпруг имаше мозък на амеба — интересуваше се само от футбол. През последните шест месеца преди развода проклетият нехранимайко изцяло беше на моя издръжка. Два пъти го арестуваха за пиянство и нарушаване на обществения ред, и двата пъти платих да го освободят под гаранция. После... — Тя замълча, усмихна се: — Още му имам зъб... Описах го, за да разбереш защо търсех мъж, който да е негова противоположност. Мечтаех за културен и възпитан партньор, с когото да разговарям. Бившият ми изобщо не говореше, ако не се брои ръмженето, с което ме подканяше да му занеса поредната бира. Изглежда, несъзнателно съм жадувала за малко романтика.

— А Уърдсуърт те е ухажвал, обграждал те е с внимание...

— Точно така. Толкова се увлякох, че забравих простата истина: „Ако нещо е прекалено хубаво, значи е опашата лъжа.“ Мислиш ли, че ще ми стори нещо посред бял ден в парка? Мога да се защитавам — добави. — Всеки ден правя по петдесет коремни преси, изкарала съм курс по бойни изкуства и съм носителка на черен колан. Онзи тип ще бъде изненадан, като разбере, че няма срещу себе си беззащитна жертва.

Ив я огледа и кимна — при нормални обстоятелства Стефани щеше да се справи дори с атлетичен мъж.

— Възнамерява да те дрогира с много силен наркотик, който въздейства на половата активност. Ще ти завърти главата със сладки приказки, а ти ще го поканиш тук, защото ще си въобразиш, че си срещнала мъжа на мечтите си. Той ще запали свещи, ще пусне нежна музика по стереоуредбата, ще те накара да изпиеш чаша вино, което е смесил с друг вид наркотик, ще обсипе леглото с листенца от рози.

— Глупости! — сопна се Стефани, но пребледня.

— Няма да разбереш, че те изнасилва, безропотно ще изпълняваш желанията му. Вторият наркотик ще изпиеш пред очите му. Сърцето ти няма да издържи натоварването, смъртта ти ще бъде неизбежна.

— Ако целта ти е да ме изплашиш, смятай, че си я постигнала.
— Стефани скочи на крака, сякаш не я съдържаше на едно място.

— Да, искам да те изплаша, но не те заблуждавам относно похватите на престъпника. Ако бе приела поканата му, утре следобед вече щеше да бъдеш мъртва. Ала това няма да се случи, ако стриктно изпълняваш указанията ми.

Стефани отново седна и промърмори:

— Той не знае адреса ми.

— А може би вече го е научил. Докато подготвя „удара“, той внимателно следи набеязаната жертва. Напоследък някой изпращал ли ти е цветя?

— Господи! — Стефани затвори очи. — Розови рози! Получих букета, докато бях в Лондон. В спалнята е...

— Искате ли да ги изхвърля, госпожице Финч? — услужливо предложи Пийбоди.

— На мига! — Стефани притисна длани до слепоочията си. — Господи, цялата треперя. Без да ми мигне окото прелетях океана с онази трошка, дето заплашваше да се разпадне, а сега треперя като лист. С нетърпение очаквах срещата си с този човек, представях си колко щастливи ще бъдем заедно. Знаеш ли, с всеки изминал миг все повече харесвам бившия си съпруг.

— Най-важното в момента е с никого да не споделяш онова, което ти казах. В никакъв случай не изпращай съобщение на Уърдсуърт. Имахте ли уговорка да потвърдиш срещата?

— Не. Но ме помоли ако по някаква причина не мога да отида, да му се обадя до обяд.

— Стани, ако обичаш — помоли я Ив и също се изправи. Заобиколи я, като преценяваше телосложението и ръста ѝ.

Накрая промърмори:

— Не само онзи тип може да се преобразява. Ето какво ти предлагам, Стефани — да опаковаш най-необходимото и да те заведе в

някоя тайна квартира. Ако пък настояваш да останеш тук, ще ти изпратя охрана. Каквото и да избереш, сънят ти ще бъде по-спокоен.

— О, да, ще спя като къпана.

Не само Ив работеше извънредно. Макнаб също си беше наумил да свърши нещо и за целта се бе подкрепил с две бутилки долнопробен алкохол, който заплашваше да пробие дупки в лигавицата на стомаха му. Спрял бе тъкмо навреме, за да не се напие. Искаше съзнанието му да е бистро, когато изрита в задника онова противно жиголо Чарлс Мънроу.

Без да подозира какво му крои един полупиян и ревнив детектив, Чарлс игриво ухапа пръстите на Луиз. Намираха се в неговото жилище и въпреки късния час, едва сега вечеряха.

— Благодаря, че се съгласи да се срещнем толкова късно.

— Няма защо да ми благодариш, Чарлс. И двамата сме с ненормирано работно време. — Тя отпи от чашата си. — Виното и храната са превъзходни, домът ти е прекрасен. Чувствам се много по-приятно, отколкото ако бяхме отишли на ресторант.

— Цял ден мечтаех да останем насаме двамата.

— Споделих с теб, че досегашните ми връзки все се проваляха. — Тя стана и се приближи до прозореца. — Прекалено съм отдадена на професията си, не обръщам на партньора си вниманието, което заслужава.

— Мисля, че този път късметът няма да ти изневери. — Той я привлече към себе си. — Най-сетне и аз разбрах какво е щастието, Луиз... — Сведе глава и нежно я целуна по устните. Когато Луиз се притисна към него и затрепери, целувките му станаха по-страстни.

— Искам да се любим — прошепна той. — Позволи ми да те докосна.

Луиз отметна глава и позволи на устните му да оставят жарки дири по шията ѝ.

— Почакай... Чарлс... не бързай. — Леко се отдръпна и добави: — Откакто се запознах с теб, през цялата нощ и днес сутринта мислих за... това. Мисля, че донякъде несполучливите ми връзки с мъже се

дължат на факта, че прекалено много обмислям какво ще се случи. — Тя отстъпи още една крачка назад. — Ще ти призная, че никога досега не съм изпитвала подобно привличане. Но няма да легна с теб. Не мога!

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той кимна:

— Разбирам. Трудно ти е да приемеш мисълта за интимна връзка с мен.

— Трудно ли? — Луиз насила се усмихна. — Не бих казала.

— Не искам обяснения. Знам какво представлявам.

— Така ли? И какво представляваш?

— Професията ми стои между нас. Също като лекарите, отдадени на професията си, и компаньоните нямат късмет в личния живот.

Тя вдигна ръка:

— Почакай, не прави прибързани заключения. Ако мислиш, че отказвам да се любя с теб заради професията ти, обиждаш и двама ни.

Чарлс се приближи до масичката и взе чашата си.

— Не разбирам... — промълви.

— Не искам да спя с теб... засега, защото е прекалено рано. Смятам, че чувствата ми към теб са много по-дълбоки, ще ми се да свикна с тях, напълно да осмисля какво изпитвам, преди да... Не те отблъсквам, само те моля за малко търпение. Трябва ми време да се поопознаем взаимно. Мислиш ли, че сега щях да бъда тук, ако професията ти ме отблъскваше? Нима ме смяташ за толкова тесногръда?

— Предчувствам, че ще се влюбя в теб — прошепна той.

Дъхът ѝ секна, сърцето ѝ лудо затуптя.

— Знам — прошепна в отговор. — Аз също започвам да се влюбвам в теб. И това мъничко ме плаши.

— Така ли? А мен ме плаши ужасно. — Върна се при нея, хвана ръката ѝ. — Ще намалим темпото и ще видим какво ще се случи. — Целуна ръката ѝ, сетне китката ѝ. Взе я в прегръдките си, докосна с устни слепоочието ѝ.

Пулсът ѝ се ускори:

— Това ли наричаш „забавяне на темпото“?

— Няма да те насилвам. — Чарлс повдигна брадичката ѝ, погледна я в очите и усмихнато добави: — Довери ми се, нали съм

професионалист.

Луиз избухна в смях. В този момент на вратата се позвъни.

— Не очаквам никого — каза Чарлс. — Дай ми десет секунди да се отърва от неканения посетител... и запомни докъде бяхме стигнали.

Когато отвори вратата, Макнаб връхлетя върху него:

— Сега ще ти дам да се разбереш, подлецо!

— Детектив...

— За кого се мислиш? — Младежът отново го блъсна. — Избий си от тъпата глава, че можеш да се перчиш пред нея с поредната фуста, дето си забърсал!

— Детектив, да не си посмял да ме докоснеш!

— Бре да му се не види! — извика Макнаб. За миг му хрумна, че втората бутилка му е дошла в повече, но прогони предателската мисъл и сви юмруци: — Само ела по-близо, гад такъв!

— Детектив Макнаб! — Луиз застане между тях. — Явно нещо ви тревожи. Седнете и се успокойте.

— Доктор Димато, не ви видях — облещи се той и отпусна ръце.

— Чарлс, защо не приготвиш кафе? А ние с Иан... нали мога да ти говоря на „ти“, Иан, ще поседнем.

— Не искам никакво кафе, само да изритам скапания му задник! — Той посочи с пръст съперника си. — Съжалявам, че те забърках. Остави ме да си разчистя сметките с този мръсник!

— Предполагам, че „посещението“ ти е заради Дилия — промърмори Чарлс, а младежът се извърна към него:

— Леле, колко си прозорлив! Въобразяваш си, че само защото я влачиш по разни опери и баровски ресторанти имаш право да я захвърлиш, когато намериш нещо по-засукано.

— Не е вярно! Много ценя Дилия.

От ярост на Макнаб му причерня. Рязко замахна и юмрукът му попадна право в целта. Главата на Чарлс се отметна. Преди да се е съвзел, младежът го удари в корема.

Двамата се изправиха един срещу друг със стиснати юмруци като боксьори, всеки от които търси слабото място на противника си. Луиз тичешком излезе от дневната. Върна се след секунди и ги завари вкопчени един в друг да се търкалят на пода. Тя плисна върху тях кофата с леденостудена вода, която беше наляла от банята.

— Достатъчно! — извика, захвърли кофата и сложи ръце на кръста си. Дватама противници, които приличаха на мокри кокошки, зяпнаха от изумление. — Как не ви е срам? Биете се заради една жена, като че сте гладни песове, ръфащи се заради парче месо! Дълбоко грешите, ако си мислите, че Пийбоди ще бъде поласкана, ако разбере за схватката ви. Хайде, ставайте!

— Никой не му дава право да ѝ причинява страдания... — подхвана Макнаб.

— Не позволявам и прашинка да падне върху нея — заяви Чарлс. — И ако съм я наранил с поведението си, ще се постарая да изкупя вината си. — Той отметна мократа си коса... и пред очите му сякаш просветна. — Тъпако, признал ли си ѝ, че си влюбен в нея?

— Кой казва, че съм влюбен? — Лицето му, което бе покрито с драскотини, пребледня. — Интересува ме само... Все ми е тая, ако е навита да се чука с теб, докато работиш други мацки. Но да не си посмял да се отнасяш така с нея! — Той посочи Луиз. — Доктор Димато не ти е клиентка!

— Имаш право, не е.

— Не разрешавам никому да се подиграва с Пийбоди!

— Слушай, изглежда, си останал с впечатлението, че ние с Дилия сме...

— Стана случайно — прекъсна го Луиз и му хвърли предупредителен поглед. — Не го направихме нарочно. Чувствам се виновна заради случилото се...

— Не обвинявам теб.

— Не ме прекъсвай! И аз имам известна вина. Но разбери, че помежду ни с Чарлс се зароди нещо прекрасно и не искаме да пропуснем възможността да бъдем щастливи заедно.

— Значи Пийбоди е въвн от играта.

— Съжалявам. — Чарлс, който беше разбрал целта на Луиз, бавно се изправи на крака. — Дано да ме разбере и да останем приятели. Тя е прекрасна жена. Мисля, че не я заслужавам.

— За пръв път каза нещо разумно! — Макнаб също се надигна от пода. Болеше го навсякъде, виеше му се свят, отгоре на всичко дрехите му бяха подгизнали. — Намери начин да ѝ се извиниш за стореното.

— Непременно. Обещавам. Ще ти донеса пешкир.

— Притрябвал ми е проклетият ти пешкир!

— Тогава приеми един съвет от мен. Пътят ти е свободен. Гледай да не се отклониш от него.

— Благодаря за мъдрите напътствия! — Макнаб вирна глава и тръгна към вратата. Мокрите му маратонки издаваха странен шляпащ звук.

Чарлс въздъхна:

— Беше забавно, нали?

— Почакай! — нареди му Луиз. — Устната ти кърви. — Грабна салфетка и я притисна, за да спре кръвта.

Той наклони глава:

— Освен това съм мокър до кости.

— Вярно е.

— Май имам и счупено ребро.

— Сега ще те прегледам. Хайде, сваляй мокрите дрехи. Доктор Димато ще те позакърпи. Хубаво е в подобни случаи да имаш под ръка медицинско лице — добави, като видя усмивката му.

— Обичам да си играя на „чичо доктор“, Луиз! — Той хвана ръката ѝ. — Ние с Дилия... Много държа на нея, но никога не сме се любили.

— Досетих се. — Тя нежно докосна страната му. — Още не мога да повярвам, че смяташе да го признаеш пред Иан.

— Главата ми още беше замаяна от удара — оправда се Чарлс. — С Дилия сме само приятели — добави. — Всъщност тя е най-вярната приятелка, която съм имал.

— Току-що ѝ направи голяма услуга. А сега ела с доктор Луиз. — Тя го прегърна през кръста. — И все пак е много трогателно, задето Иан се бори да защити честта ѝ.

— Трогателно ли? — Чарлс предпазливо докосна долната си челюст и от болка му се зави свят. — Що за човек е този Макнаб? Побеснява от мисълта, че спя с Дилия. После решава, че вече не спя с нея, и побеснява дотам, че прибъгва към саморазправа. Много трогателно, няма що.

— Въпрос на гледна точка. Хайде, събличай се. Първият преглед в дома на пациента е безплатен.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Като излязоха от сградата, в която живееше Стефани Финч, Ив спря за момент, опитвайки да подреди мислите си. Вдъхна топлия въздух и си каза, че скоро лятото ще стегне големия град в жарката си прегръдка.

— Мислиш ли, че ще вали, Пийбоди?

Сътрудничката ѝ задуши като куче, сетне дълбокомислено отбеляза:

— Не, лейтенант. Утре и вдругиден ще бъде много задушно. Тежко време, както казва баба ми.

— Да, очаква ни тежко време в буквалния и в преносния смисъл. Дано не се разрази буря и да обърка плановете ни.

— Знаете ли, лейтенант — колебливо заговори Пийбоди, — мисля си, че ако утре го заловим в парка, без да използваме примамка, единствената му вина ще бъде притежаването на наркотици... ако въобще ги носи със себе си.

— Ще ги носи. Освен това имаме примамка.

Помощничката ѝ се извърна да погледне сградата:

— Но защо не предупредихте Финч, че ще се наложи да отиде на срещата?

— Няма да отиде. Аз ще я заместя.

— Вие ли? — Пийбоди поклати глава и скептично огледа началничката си. — Ако престъпникът действа по установения шаблон, вече знае как изглежда жертвата му. А вие изобщо не приличате на Стефани, само дето сте еднакви на ръст. Най-малкото тя е по-надарена... отпред. Не че вашият бюст не е хубав — побърза да добави.

— Когато отида на срещата, със Стефани ще си приличаме като две капки вода. Смятам да се обърна към Мейвис за помощ.

— О, така ли! — Лицето на Пийбоди се разведри. — Жестоко!

— Наистина е жестоко, но за мен — въздъхна Ив. — Двете с Трина отново ще ми четат конско, задето не съм изскубала веждите си

и не използвам крема за стягане на седалищната мускулатура. — Тя се намръщи и с горчивина добави: — Накрая ще ме принудят да обещаая, че след акцията ще се подложя на козметични процедури, които ще отнемат цял ден. Известно ми е какво се случва, когато попадна в ръцете им.

— Вие сте истински воин, който се жертва в името на справедливата кауза, лейтенант.

— Престани да се хилиш така глупаво, полицай!

— Преставам, лейтенант.

— Разполагаме с... — Ив погледна часовника си. — С четиринайсет часа да подготвим операцията. Прибери се вкъщи и гледай да се напиш добре. Искам те утре в шест сутринта у нас. Свържи се с Фийни и с Макнаб и ги информирай за намеренията ми. Аз пък ще потърся командира на домашния му видеотелефон. — Тя тежко въздъхна. — Обзалагам се, че ще се обади жена му и ще направи кисела физиономия.

След като се раздели с помощничката си, седна зад волана на колата, настрои управлението на автопилот и завъртя ключа на стартера. Двигателят закашля... и замлъкна.

Ив се облегна на седалката и гневно се втренчи в таблото.

— Не е справедливо! Аз съм лейтенант, да му се не види! — закрещя, като подчертаваше думите си с удари по таблото. — Имам право на нормално превозно средство! Компютър, проведи диагностичен преглед на проклетия автопилот!

Използването на това превозно средство без разрешение е противозаконно действие, което се наказва с една до пет години затвор и с глоба от пет хиляди долара. Ако нямате право да използвате това превозно средство, веднага слезте. Ако притежавате съответното разрешение, идентифицирайте се. При отказ вратите ще бъдат заключени. Ще бъде уведомена патрулната кола, намираща се най-близо до произшествието.

Пред очите ѝ причерня:

— Искаш да се идентифицирам ли? Веднага, изчадие адово! Лейтенант Ив Далас! Разрешително № 05061! Въръжжена съм и след около пет секунди ще предизвикам късо съединение на веригите ти!

Всеки опит за разрушаване на това превозно средство ще бъде наказан с...

— Млък! Провери шибаната идентификация!

Работя... разрешителното ви е в сила, лейтенант Ив Далас.

— Радвам се. А сега направи скапания диагностичен преглед!

Работя... Установявам повреда в системата на автопилота.

Желаете ли да уведомите отдела по поддръжка на моторните превозни средства?

— Желая да взривя целия отдел заедно с механиците! И не ми пука, че подобно деяние се наказва с парична глоба и със затвор, защото ще си струва! Включи ръчното управление.

Моторът изръмжа, климатичното устройство се включи, лъхна я леденостуден въздух.

— Изключи климатика!

Работя... Наличие на повреда на климатичната инсталация.

Желаете ли да уведомите отдела по поддръжка на моторните превозни средства?

— Майната ти! — процеди през зъби Ив, свали стъклата и потегли. Тъй като не се доверяваше на вградения видеотелефон, извади от джоба си своето устройство. Разбира се, най-лошите й очаквания се сбъднаха — на екранчето се появи лицето на госпожа Уитни. Въпреки късния час, прическата й беше безупречна. Накриво изглежда Ив и промърмори:

— Какво обичате, лейтенант?

— Извинете за безпокойството, госпожо Уитни, но спешно се налага да говоря с командира.

— Минава единайсет, лейтенант. Не може ли да почакате до утре?

— Въпросът не търпи отлагане, съжалявам.

— Един момент. — Съпругата на командира включи устройството на изчакване, разнесе се мелодия, изпълнявана от цигулки и флейти. Ив неволно се заслуша, докато колата пълзеше по пренаселените улици.

— Уитни.

— Извинете, че ви безпокоя у дома, сър, но имаме сериозен напредък в разследването.

— Винаги съм готов да чуя добри новини.

— Преди малко разпитах Стефани Финч, която има среща със заподозрения утре в тринайсет часа в парка Грийнпийс.

— Нима е започнал да „работи“ денем?

— Промяната отговаря на психологически му профил, сър. Той обича да рискува, срещите през деня повишават риска, Финч се съгласи да ни сътрудничи. Ще остане в жилището си, а двама униформени ще я охраняват денонощно. Ако до утре на обяд не отмени срещата, заподозреният ще я чака на уговореното място. Възнамерявам да отида вместо нея.

— Помежду ви има ли физическа прилика?

— Имаме почти еднакъв ръст и телосложение. Ще се погрижа за основната промяна на външността ми, ще се постарая с поведението си да не предизвикам подозренията му. Ще го арестуваме едва когато ми даде наркотика.

— Какво ти е необходимо за операцията?

— Ще участват хората от моя екип. Искам още шестима цивилни, които ще разположа на стратегически позиции — довечера ще прегледам диаграмите и ще определя местата им. Ще нося скрита миникамера, за да могат Фийни и негов помощник да ме следят от колата с електронно оборудване. Мисля, че теренът трябва да се наблюдава от въздуха и да разполагаме с допълнителни коли, ако случайно заподозреният се изплъзне. Ако разрешите провеждането на операцията, бих искала сама да избира участниците в екипа и утре в осем да ги събера за инструктаж у дома. До единайсет всички трябва да бъдат по местата си.

— Имаш разрешението ми. Подбери хората и ме дръж в течение. Да му се не види, какъв е този шум?

— Климатичното устройство е повредено, сър.

— Какво чакаш, обади се на механиците.

Тя едва се сдържа да не заскърца със зъби.

— Слушам, сър.

Като се прибра вкъщи, отиде право в кабинета на Рурк и избърбори:

— Можеш ли да ми намериш някакъв експлозив?

Той отмести поглед от монитора, взе чашата с бренди, която стоеше до компютъра.

— Вероятно. Какъв вид те интересува?

— Видът няма значение, важното е количеството. Искам да взривя онова жалко подобие на кола на милиони парченца, та никога

повече да не могат да я сглобят.

— Ясно. — Рурк отпи от брендито. — Пак си имала пътнотранспортни проблеми.

— Ти какво, подиграваш ли ми се? — Отново ѝ причерня от гняв. — Ей сега ще залича усмивчицата ти. — Тя запретна ръкави.

— Ммм, знаеш колко ме възбужда насилието.

Ив изкрещя и си заскуба косата.

— Скъпа моя, защо не оставиш някой от моите механици да отстрани повредата? Имам и още по-добро предложение — да вземеш от гаража кола, която ще ти върши работа.

— Ако приема, ще призная поражението си. Онези типове от сервиза няма да ме сломят — въздъхна тежко и добави: — Мейвис и Трина ще дойдат всеки момент. Може би Леонардо ще ги придружи. Ще нощуват у нас.

— О, ще си устроим празненство по пижами! Ще има ли бой с възглавници?

— Много си духовит, няма що. Интересува ли те новата информация по разследването или предпочиташ да фантазираш за полуголи жени, които се замерят с възглавници?

— Познай — ухили се Рурк.

Тя забели очи, примирено въздъхна, настани се на едно кресло и му разказа за срещата със Стефани и за плана, който вече беше одобрен от Уитни.

Рурк я наблюдаваше и машинално галеше котарака Галахад. Знаеше, че докато му съобщава за напредъка на разследването, тя преосмисля плана за операцията, търси пролуки и грешки, които трябва да бъдат своевременно поправени. И двамата знаеха, че дори най-незначителният пропуск ще провали грижливо подготвената акция.

— Познавам хора — каза, след като я изслуша внимателно, — които не са широко скроени като мен и не биха допуснали съпругата им да отиде на пикник с друг мъж.

— Ще ти донеса от картофената салата.

— Е, в такъв случай имаш благословията ми. Спомена, че Фийни щял да наблюдава заподозрения от микробуса, който е снабден със специална апаратура. Предлагам да го убедиш, че му е необходим граждански консултант.

Предложението му накара Ив, която мислено се беше пренесла в парка и си представяше всеки етап от операцията, да се върне към действителността.

— Няма да стане, приятелче. Ще бъде полицейска акция и присъствието ти е нежелателно. Освен това си имаш достатъчно работа.

— Не отричам, но ми е интересно да наблюдавам как изпълняваш служебните си задължения. — Той почеса Галахад зад ушите, а котаракът замърка и присви очи от удоволствие. — Предлагам да поставим въпроса пред Фийни, пък той да реши как да постъпи.

— Как не! Ще го подкупиш!

Рурк учудено повдигна вежди:

— Обиждаш ме, лейтенант. Ако бях по-чувствителен, щях да бъда засегнат до дъното на душата си и за отмъщение да не ти кажа, че съм обработил необходимата ти информация.

— Нима? Понякога и от теб има полза. Да видим! — Тя стана, заобиколи бюрото и застана до Рурк. Съпругът ѝ натисна само един клавиш, остави Галахад на пода и я придърпа на скута си.

— Работата е много сериозна — намръщи се тя. — Не ми е до...

— Че кой се смее? — с невинно изражение попита той и игриво захапа ухото ѝ. — Виждаш на екран номер три членовете на екипа, работили по онзи проект, които имат синове на възраст от двацет до трийсет и пет години — общо двацет и осем души. Ако прибавим внуците, броят нараства на четирийсет и трима.

— Само толкова ли? Мислех, че ще бъде по-отчайващо.

— Почакай, още не си чула всичко. — Той я целуна по врата. — След като съпоставих имената им с имената на хората, които са били порицани и наказани или срещу тях са били подадени съдебни искове, останаха осемнайсет заподозрени. Предположих, че ще започнеш с тях. Погледни на монитор номер четири.

— Ако продължаваш в същия дух, шефът ще ти предложи постоянна работа в полицията.

— Опитваш се да ме изплашиш, но не съм от страхливите.

— Елиминирай мъжете над трийсет години. Обзалагам се, че нашият човек е много по-млад.

Той отново притисна устни към врата ѝ, поради което му се наложи да даде командата на компютъра ръчно:

— Остават осем.

— Точно така. Започваме с тях. Компютър, монитор номер четири! Искам пълна информация за хората, фигуриращи в списъка.

Работя...

— След минута ще имаш сведенията — промърмори Рурк и отново я зацелува.

Тя усети, че от удоволствие притваря очи като Галахад, затова се отдръпна.

— Нямах право да прелъстяваш ръководителя на разследването.

— Имам богат опит като закононарушител. — Той впи устни в нейните.

— Леле-мале! Направо сте за завиждане!

Мейвис Фрийстоун стоеше на прага. Розовите ѝ ботуши с дебели подметки достигаха почти до чатала ѝ. Косата ѝ, която беше боядисана в същия цвят, бе вдигната нагоре и се спускаше около лицето ѝ като розов фонтан. Носеше прилепнала рокля в розово и синьо, която достигаше горната част на ботушите.

Лъчезарната ѝ усмивка се подчертаваше от искрящите скъпоценни камъни в тъгълчетата на устните ѝ.

Приятелката ѝ Трина, чиято абаносовочерна коса бе прибрана на висок кок, и изглеждаше не по-малко екстравагантна, измърмори:

— И аз искам да работя в полицията, ако на жените ченгета раздават вместо премия мъже като Рурк.

Ив машинално се вкопчи в ръката на съпруга си.

— Не ме изоставяй — прошепна. — За нищо на света не ме оставяй в ръцете им.

— Кураж! Добър вечер, госпожи.

— Здравсти, сладур! Леонардо ще дойде по-късно, днес е адски зает. Съмърсет каза да се качим направо тук — зачурулика Мейвис и с танцови стъпки влезе в кабинета. — Заръчахме му да донесе нещо за хапване, че ни чака много работа. Няма да повярваш какво сме ти подготвили, Далас! Жестоко е!

Стомахът на Ив се преобърна:

— Имаш право. По-жестоко от това, здраве му кажи.

— Къде ще е най-удобно да работим? — попита Трина. Критично огледа Ив, при което на храбрата полицейска служителка ѝ се прииска да се разплаче като безпомощно бебе.

— Да отидем в кабинета ми! — заяви смело, въпреки че краката ѝ се подкосяваха. — И запомнете, че ви повиках за служебна консултация, не да ми правите козметични процедури.

— Както кажеш. — Трина направи голям балон от розовата си дъвка. — Покажи ми как искаш да изглеждаш, другото е моя работа.

Трите в индийска нишка се изнизиха в съседното помещение.

Ив изкомандва компютъра да покаже снимката на Стефани Финч и едва не изпищя, когато Трина ненадейно пристъпи пред нея и с длани обгърна лицето ѝ. Трисантиметровите нокти на козметичката, боядисани в сапфирено, изглеждаха доста страшно.

— Ммда-а, известно ли ти е, че използването на червило за устни не се смята за престъпление в този щат? Не е зле понякога да го използваш.

— Напоследък бях доста заета...

— Че кога ли не си? — прекъсна я Трина. — Забелязвам, че не слагаш и от очния гел, който ти приготвих. Само не ми казвай, че нямаш две свободни минути да го нанесеш около очите. Сигурно повече се харесваш с бръчки и с торбички. Съпругът ти е най-красивият мъж на Земята и на всички населени планети, не се ли страхуваш, че ще му писне да гледа сбръчканото ти лице? Какво ще правиш, когато те зарече заради някое младо маце, дете поддържа красотата си?

— Ще го убия.

Трина широко се усмихна, а сапфирът, монтиран върху кучешкия ѝ зъб, проблесна.

— Много по-лесно е да използваш гела. А сега на работа. Искам твоя фотография редом със снимката на онази жена. Първо ще направим проби, после ще се захванем с лицето ти.

— След секунди ще я имаш. — Ив побърза да седне зад компютъра и поне временно да отложи страшните процедури.

— Божичко, кюфтенца! — възторжено възкликна Мейвис. — Супер! — Грабна едно от подноса, който Съмърсет внесе в кабинета, и добави: — Съмърсет, ти си върхът!

Непристъпният иконом сякаш се преобрази. Всеки път Ив с изненада откриваше, че той може да се усмихва, и то без лицето му да се пръсне на стотици парченца.

— Приятно прекарване, госпожице Мейвис. Повикайте ме, ако ви потрябвам. Автоготвачът е зареден.

— Остани да гледаш как ще превърнем Далас в друга жена.

Усмивката на Съмърсет помръкна, лицето му се изкриви, като че беше лапнал парче лимон. Погледна Ив и високомерно заяви:

— Ако това се случи, значи Бог е чул молитвите ми. Изкушавам се да приема предложението, но все пак ще ви оставя насаме.

— Голям майтапчия, а? — ухили се Мейвис, когато той излезе.

— Да, направо ще се пръсна от смях — процеди Ив, сетне се обърна към Трина: — Ето ти моя снимка. Отивам в другия кабинет да проверя едни сведения. Повикай ме, когато си готова.

Рурк я посрещна с чаша силно кафе.

— Май повече ти е необходимо едно уиски, но реших, че ще предпочетеш кафе.

— Благодаря. Знаеш ли, че Трина носи цели три куфара, пълни със средства за изтезание. — Жадно отпи от кафето и с тежка въздишка добави: — Трябва да поискам увеличение на заплатата за работа при опасни условия. — Тя се обърна към монитора на стената. — Да видим с кого си имаме работа.

Приседна на ръба на бюрото и внимателно разгледа всяка снимка, като си мислеше: „Тези хора са лекари, адвокати, учени, инженери — все видни представители на обществото.“ Мимоходом забеляза, че един от тях в момента е без работа, а навремето е имал неприятности заради употреба на наркотици.

— Престъпникът не е дребен чиновник, който се труди осем часа дневно — заразсъждава на глас. — Необходими са му време и средства, за да се посвети на хобито си. Заема висока длъжност или е рентиер... Хей, почакай! Компютър, увеличи това изображение!

Пристъпи към монитора и се втренчи в очите на Кевин Морано.

— Да, познавам тези очи, никога няма да ги забравя. Пипнах те, Кевин! Да видим... Няма сведения за бащата. Майка му е работила по проекта, била е директор на отдела за връзки с обществеността. Сега притежава собствена фирма с клонове в Ню Йорк, Париж и Милано. Кевин, нейното единствено дете, е роден тринайсет месеца след

стартирането на проекта. А, ето един прелюбопитен факт — тя подава съдебен иск за сексуален тормоз, но само след шест седмици го оттегля и дава съгласието си информацията да бъде засекретена. После напуска компанията — вече има дете и достатъчно пари да основе фирма, която развива международна дейност.

Обърна се към Рурк и продължи:

— Предполагам, че външността и качествата на жена, която управлява голяма рекламна компания, трябва да отговарят на високия ѝ пост — тя е елегантна, изискана, високообразована.

— Естествено.

— Ражда дете, а след потушения скандал напуска работата по проекта и създава просперираща фирма.

— Предполагам, че е получила солидна сума от Макнамара.

Ив кимна:

— Но защо не е абортирала?

— Може би е искала да има дете.

— Не е вярно. Погледни — изпратила е в пансион момчето, когато е било едва тригодишно. Следва безкрайна поредица от скъпи учебни заведения, които се намират далеч от родния му дом. Обзалагам се, че и през първите три години някой друг се е грижил за хлапето. Тя едва ли е основавала компанията, докато е сменяла пеленки и е разхождала бебето.

— Чувал съм за родители, които успяват да съчетават блестящата си кариера с отглеждането на децата си.

— Бог знае как го постигат. И все пак ако тя беше любяща майка, нямаше да се раздели с невръстното си дете.

— Мисля, че имаш право, макар че с теб нямаме опит в това поприще. Нещо ми подсказва, че е получила тлъстата сума при условие, че роди детето.

— Купили са и нея, и неродения ѝ син — промълви Ив. — Подозирам, че той е резултат от работата по проекта. Ах, какъв интересен разговор ще проведе утре с Макнамара! Погледни — Морано е компютърен специалист — тъкмо какъвто е и убиецът. Искам отново да прегледам видеозаписите на охранителната камера от файла на Моника Клайн.

Рурк нареди на компютъра да извърши операцията и да раздели монитора на две.

— Имаш ли програма за изграждане на образи?

— Да. Знам какво искаш, изчакай малко. Ще видиш нещо интересно. — Той отново се залови за работа — както обикновено беше предвидил желанията й.

Започна с косата, като „постави“ бронзово-русата коса на убиеца върху кестенявата коса на Кевин. Промени формата на лицето, като подчерта скулите и удължи долната челюст, сетне му придаде бронзов тен като от слънчев загар.

— Истинска магия! — промълви Ив, когато образите на монитора си заприличаха като две капки вода. — Само че няма да ни послужи в съда. Адвокатите на обвиняемия ще твърдят, че компютърният робот е фалшификация. Дори Моника да свидетелства в полза на обвинението, може да намерят някаква причина показанията й да не бъдат приети — например, че е била дрогирана и така нататък. Но съм сигурна, че това е убиецът. Познах го по очите. Променил е цвета им, но не и погледа. Поглед, който не изразява нищо. Абсолютно нищо. Компютър, копирай и съхрани изображението. Върни на монитора информацията за Кевин Морано. Да видим кой си ти, Кевин.

Кевин Морано роден на 4 април 2037 година. Кестенява коса, сини очи. Височина сто седемдесет и пет сантиметра. Тежи седемдесет и пет килограма. Посочени са два адреса за местоживееене — в Ню Йорк и в Лондон. Професия — компютърен програмист на свободна практика. Образование — начално училище „Истърбридж“, подготвително училище „Мансвил“. През 2058 година завършва с отличен успех Харвардския технологичен институт. Няма братя или сестри. Семейно положение — ерген. Няма криминално досие.

— Двайсет и две годишен е — промълви тя. — Едва на дваайсет и две. Също като внука на Макнамара, който също е учил в „Истърбридж“ и „Мансвил“, а през 2058 година е завършил медицина с пълно отличие в Харвард. Според официалните данни той също няма братя или сестри — добави, — но се обзалагам, че с Кевин са братя. Дай ми информацията за него, също и снимката.

— Далас, какво правиш? — подвикна Мейвис през откритата врата. — Ние сме готови.

Ив й направи знак да почака, защото в този момент сведенията и снимката на Лусияс се появиха на монитора.

— Двамата са почти еднакви на ръст и на килограми. Искам да прегледам видеозаписа от охранителната камера в сградата на Грейс Луц...

— След секунда, лейтенант, знаех какво ще ми наредиш — усмихна се Рурк.

— Този е по-добър актьор — отбеляза тя, когато двата образа се появиха един до друг. — Умее да се прикрива. Повтори процедурата и с него. Този тип е много по-опасен от Кевин. По-умен е, умее да се владее, има голямо самочувствие. Сигурно той е водещата фигура.

Трина също се приближи до вратата, но Мейвис прошепна:

— Тихо, не я безпокой. Жестоко е да я наблюдаваш как работи, нали?

— Кевин вече ми е в ръцете — продължаваше да говори Ив. — Утре ще го заловя, ще го затворя в помещението за разпит и ще го притисна, докато топките му посиняят. Бас държа, че ще издаде приятелчето си.

Тя отиде до другия край на помещението, върна се и отново се втренчи в монитора:

— Да речем, че още тази вечер получа заповед за задържане и обиск. Ще изненадаме онези двамата и ще ги приберем на топло. Но ако лабораторията не е в дома им, има опасност да се отърват от веществените доказателства, преди да ги откроя.

— Имаш ДНК на убиеца на двете жени — напомни ѝ Рурк.

— Според закона не мога да ги принудя да се подложат на тест за определяне на ДНК, докато не им е повдигнато обвинение, а това е невъзможно въз основа на доказателствата, с които разполагам. Ако без разрешение им взема ДНК проби, ще загубя в съда. Не, няма да позволя на мръсниците да се измъкнат безнаказано. Ще изчакаме до утре, после ще ги приберем.

— Нали е върховна? — прошепна Мейвис.

— Бива я в работата, но не и да се поддържа. Хайде, Далас, размърдай върховния си задник. Очакваме те.

Ив се обърна. Внезапно на мястото на решителното и сурово ченге сякаш застана изплашено дете.

— Напомням ви, че това е само... тренировка. Промените във външността ми трябва да са временни.

— Разбира се. Събличай ризата! Да започваме с циците — прекалено малки са.

— О, Господи! — изстена Ив.

Докато временно уголемяваха бюста на началничката ѝ, Пийбоди довършваше замразен обезмаслен десерт, който незнаен гений от рекламния отдел на фирмата производител бе нарекъл „Ледена наслада“. Докато изгребваше последните лъжици, тя си каза, че десертът не е толкова безвкусен, ако се полее със сироп, приготвен със заместител на шоколад.

Накрая изми купичката, за да не ѝ напомня на следващата сутрин, че отново е проявила липса на воля. Тъкмо когато се канеше да изключи телевизора и да си легне, на вратата се почука. Пийбоди гневно си помисли, че ако отново я търси някой съсед, за да се оплаче от шумната веселба в друг апартамент, ще му каже да се обади в полицията. В края на краищата тя не е на работа, пък и трябва да се наспи добре, за да е готова за акцията на следващия ден.

Надникна през шпионката и озадачено свъси вежди. Отвори вратата и изумено се втренчи в Макнаб. Устната му беше разцепена, окото му беше насинено, дрехите му бяха подгизнали.

— Да му се не види, какво ти се е случило?

— Претърпях злополука! — сопна се той. — Пусни ме да вляза.

— Няколко пъти се помъчих да се свържа с теб, но видеотелефонът ти бе настроен на секретар.

— Бях зает. В края на краищата, когато не съм на работа, мога да правя каквото си пожелаая, нали?

— Добре, добре, успокой се. — Тя отстъпи назад, преди неочакваният посетител да я събори на пода. — Точно в шест трябва да сме при Далас. Преди няколко часа най-сетне стигнахме до очаквания пробив. Утре ще се проведе важна операция. Далас...

— В момента пет пари не давам за разследването, ясно ли е? Нали затова са съвещанията — утре сутринта ще науча всичко.

— Както искаш — навъсено промърмори тя и затвори вратата. — Маратонките ти издават странни звуци.

— Да не мислиш, че съм глух? Добре съм със слуха, но не чувам странни звуци.

— Какво те е прихванало? — Тя се приведе към него и задуши.
— Леле, как вониш! С какво си се наливал?

— С каквото си искам! Я ми се разкарай от главата!

— Май забравяш, че се намираш в моето жилище. Тъкмо си лягах, когато твоя милост цъфна на вратата ми — пребит, мокър и вонящ като пода на някой бар. Остави ме да се наспя, утре ме очаква тежък ден.

— Добре, лягай си! И без това не знам защо дойдох. — С тежки стъпки тръгна към вратата, но не я отвори, а се обърна и подхвърли: — Бях у Мънроу и се посдърпахме.

— Какво? — облеци се тя. — С Чарлс ли си се бил? Полудял ли си?

— Според теб помежду ни няма нищо, но грешиш. Да, дълбоко грешиш! Пощурях, като го видях да се фука пред теб с докторката. И ти не си цвете за мирисане, но не заслужаваш да те захвърля като използвана носна кърпичка.

— Захвърлил ли ме е... — изумено повтори Пийбоди.

— Когато скъсаш с някоя жена, редно е да го направиш цивилизовано. Той обеща да ти се извини.

— Ще ми се извини ли?

— Ти какво, ехо ли си?

Изведнъж краката ѝ се подкосиха и тя се отпусна на най-близкия стол:

— Чарлс ти е разцепил устната и е насинил окото ти, така ли?

— Е, успя да ме удари един-два пъти — промърмори Макнаб, без да спомене, че коремът още го боли от силния удар и беше повръщал по улицата като някой пияница. — Но и аз поразкрасих физиономията му.

— Защо от теб тече вода?

— Готината Димато беше с него. Тя ни заля с цяла кофа студена вода. — Макнаб пъхна ръце в джобовете си и заобикаля из дневната, без да обръща внимание на джвакащите си маратонки. — Хубавичко щях да го подредя, ако тя не се беше намесила. Не бива да се отнася с тебе по този начин.

Пийбоди понечи да обясни, че Чарлс не я е изоставил, но тъй като беше умна млада жена, навреме се отказа.

— Няма значение, не му се сърдя — промълви със сведени очи, страхуваше се той да не види победоносния ѝ поглед.

Чарлс и Макнаб са се били заради нея — чувството беше толкова прекрасно, че не се поддаваше на описание.

— Как така няма значение? — разпали се младежът. — Има, и то какво! Не знам дали ще те утеша, като ти кажа, че разкажанието му беше искрено.

— Чарлс има златно сърце. Не го е направил умишлено.

— Факт е обаче, че те заряза. — Той приклепна пред нея. — Слушай, какво ще кажеш да се сдобрим?

— Мисля, че още снощи се сдобрихме.

— Не говоря само за секса. Ще ми се връзката ни да продължи, но по различен начин.

Тя враждебно го изглежда:

— Как например?

— Първо, ще си бъдем верни. Второ, ще посещаваме културни мероприятия — ресторанти, опери, театри и така нататък. Да не мислиш, че само Чарлс може да се тупа по гърдите и да те води насам-натам? Ще ми обещаеш, че няма да излизаш с други мъже, аз пък ще ти се закълна, че няма да поглеждам други жени.

В гърлото ѝ сякаш заседна буца, но тя се страхуваше да преглътне.

— Предлагаш ми да ходим сериозно, така ли?

Лицето му пламна, той скочи на крака:

— Не ми обръщай внимание. Сигурно съм препил. — Той понечи да излезе.

— Да! — извика Пийбоди и се помъчи да стане, въпреки че краката ѝ трепереха.

Макнаб бавно се обърна:

— „Да“ какво?

— Съгласна съм да опитаме.

Макнаб направи крачка назад:

— И да си бъдем верни ли?

— Да.

— Ще живеем на семейни начала, съгласна ли си?

— Защо не, да опитаме — усмихна се тя.

Макнаб стремително се втурна към нея и я целуна, но от болката в разцепената устна видя звезди посред бял ден. Докосна раната с опакото на дланта си и като видя кръвта, се намръщи:

— Имаш ли нещо, с което да ме позакърпиш?

— Разбира се. — Искаше ѝ се да го глези и да го прегръща като кученце. — Ще взема чантичката за първа помощ.

Когато се върна, съобщението по телевизията привлече вниманието ѝ: *Тази вечер пристанищни работници са открили в река Ийст трупа на гол мъж. От полицията още не са съобчили причината за смъртта, но потвърдиха, че жертвата е доктор Тиодор Макнамара...*

— Божичко! — Тя изпусна чантичката и се втурна към видеотелефона.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Ив отиде на местопроизшествието, трупът вече беше закаран в моргата, а районът беше отцепен. По брега нямаше жилищни сгради, само бетонени или тухлени постройки, които служеха за складове. И денем кварталът бе потискащ, а сега под светлината на полицейските прожектори гледката беше призрачна.

Представителите на медиите се бяха струпали около специалните сензорни прегради като хора, които в съботната вечер чакат на опашка пред елитен нощен клуб. Впечатлението се подсилваше от оживлението и подвикванията им към представителите на полицията.

Униформените стояха зад преградата с невъзмутими лица, сякаш бяха охранители на елитния клуб. Повечето стоически пренебрегваха молбите и обещанията за подкуп, с които репортерите ги обсипваха, само и само да се доберат до някаква информация. Ала Ив знаеше, че в края на краищата някой ще се поддаде на изкушението и това ще бъде като първата пробойна в бент, който след малко ще рухне под напора на водните маси.

Тя го възприемаше като нормално взаимоотношение между медиите и ченгетата и не упрекуваше нито едните, нито другите. Извади значката си, прикрепи я на ревера на якето и си запробива път през тълпата.

— Далас, хей, Далас! — Надин Фарст я хвана за ръката. — Какво става? Защо са те повикали? Каква е връзката ти с Тиодор Макнамара?

— Аз работя в полицията, а той е мъртъв.

— Не ме баламосвай, Далас! — Дори под призрачната светлина Надин изглеждаше жизнена и готова да застане пред камерата. — Не те разкарват заради всяко убийство, което става в този град.

Ив я стрелна с убийствен поглед:

— Никой не ме разкарва, но аз ще разкарам теб, Надин! Чупката, препречваш ми пътя.

— Добре, де, добре. Казват, че докторът е станал жертва на грабеж, след което е бил убит. Вярно ли е?

— Още нищо не знам. А сега се отдръпни. Независимо че си ми приятелка, ще те арестувам, задето ми пречиш при изпълнение на служебните задължения.

Надин пъргаво отскочи встрани и прошепна на оператора:

— Нещо се мъти. Нещо голямо. Отваряй си очите на четири! Ще се обадя на моя човек в моргата, дано да изкопча нещо поне от него. Наблюдавай Далас — добави. — Тя винаги е в центъра на събитията.

Ив продължи да си пробива път сред множеството репортери и зяпачи. Откъм реката я лъхна неприятна миризма, която сякаш отравяше чистия нощен въздух. Хората от екипа за оглед на местопрестъплението вече работеха, флуоресциращите жълти инициали на гърбовете на якетата им се открояваха в полумрака. Под силната светлина на прожекторите катраненочерната водна повърхност блестеше като нефт. На Ив ѝ хрумна абсурдната мисъл, ще нощем местопрестъпленията винаги изглеждат като черно-бяла фотография.

Направи знак на една униформена полицайка и я попита:

— Кой разследва този случай?

— Детектив Ренфру. Нисък, тъмнокос човек с кафяв костюм... и с вратовръзка — иронично добави младата жена. — Онзи, дето стои с ръце на кръста и се блещи във водата, като че очаква убиецът да изплува от дълбините.

— Добре, след малко ще поговоря с него. Запознай ме с първоначалната информация.

— Неколцина пристанищни работници забелязали течението да влачи трупа. Твърдят, че са били на брега, тъй като са били в почивка, но най-вероятно са се облекчавали в реката. Някой си Дики Джоунс се е обадил на 911 в двайсет и два и трийсет. Изглежда, трупът наскоро е бил хвърлен във водата или пък хищните риби не са проявили интерес към него. Главата му беше смазана, лицето — неузнаваемо. Беше гол, нямаше бижута, но го идентифицираха по пръстовите отпечатьци. Преди петнайсет минути го закараха в моргата.

— В този район ли работиш, полицай... Луис?

— Да, лейтенант. Тази вечер с моя партньор даваме дежурство. Бяхме тук три минути след обаждането на 911. Докерите се бяха скупчили около мъртвеца, но за щастие никой не го беше докоснал. И

нещо любопитно, лейтенант... Споменах го пред детектив Ренфру, но той не ми обърна внимание. Имаме информация, че на около километър от тук е била подпалена лека кола. Последен модел седан лукс, в купето не е имало хора. Струва ми се, че двата инцидента са свързани. Възможно е убиецът да е подпалил колата, за да се отърве от доказателствата.

— Добре, благодаря. Ренфру ще ми създава неприятности, а?

— Да, лейтенант. — Луис кисело се усмихна. — Гарантирам.

На Ив не ѝ беше до дипломатичност, но си каза, че трябва да прояви търпение и такт при взаимоотношенията с колегата.

Като чу стъпките ѝ, Ренфру се обърна. Студените му светлосини очи я измериха от глава до пети, за миг се спряха върху значката ѝ.

— Не сме викали ченгета от Централата! — заяви и изпъна рамене като боксьор, който се подготвя за първия рунд. Тъй като Ив беше поне с три сантиметра по-висока от него, той машинално се повдигна на пръсти.

„Луис беше права — помисли си тя, като забеляза враждебния му поглед. — Този ще ми разкаже играта.“

— Не са ме изпратили от Централното управление — отговори престолено смирено. — Нямам намерение да се намесвам в работата ти, детектив Ренфру. Интересът ми към мъртвеца е свързан със случая, който разследвам. Предполагам, че с теб взаимно ще си помогнем.

— Нямам нужда от помощ, нито от нафукани ченгета от Централното!

— Но аз се нуждаю от съдействието ти.

— Не ми пука от какво се нуждаеш! Май станахме прекалено много началници. Пречиш на работата ми, лейтенант.

— Детектив Ренфру, информирай ме какво сте научили досега!

— Ще ми се правиш на голяма клечка, а? — Той отново изпъна рамене и заплашително размаха пръст. — Натоварен съм с разследването на убийство на важна личност, към което медиите проявяват жив интерес, а ти се каниш да ми изземеш функциите, та отново да те показват по телевизията. Само че няма да стане, аз командвам тук!

Ив си представи как хваща пръста му и го извива, докато костта се счупи, ала се помъчи да говори спокойно:

— Пет пари не давам за твоите функции и дали ще ме показват по телевизията! Но трябва да разбере защо трупът на човек, който утре трябваше да се яви на официален разпит, е бил хвърлен в реката. Най-колегиално те моля да си сътрудничим.

— Колегиалност и сътрудничество ли? Че откако познаваш тези думи? Спомни си какво направи в 128 участък само преди няколко месеца! Не съдействам на ченгета, които предават колегите си.

— Май пропускаш нещо, Ренфру. В 128 участък цареше истинска бъркотия, а едно ченге избиваше колегите си.

Той презрително изсумтя:

— Друг път!

— Ако щеш вярвай. Сега някой убива жени, които си въобразяват, че отиват на среща с романтичен непознат. Смъртта на Макнамара по някакъв начин е свързана с тези убийства. Сам избери дали да се джафкаме като злобни псета или да си съдействаме взаимно, за да приключим по-бързо разследванията.

— Тук командвам аз! — повтори Ренфру и отново размаха пръст. — Разкарай се или ще те отстраня със сила.

Ив пъкна ръце в джобовете си, преди да се е поддала на изкушението да забие юмрук в самодоволната му физиономия.

— Отстрани ме със сила, Ренфру! — Извади записващото устройство и го прикрепи към ревера на якето си, като не откъсваше поглед от лицето на детектива. — Но ще го направиш официално. На видеозапис ще бъде документирано как възпрепятстваш работата ми по важно разследване и как ме отстраняваш от местопрестъплението, след като най-учтиво ти предложих сътрудничество.

Втрени се в него и не отмести поглед, докато той пръв сведе очи. С периферното си зрение забеляза, че полицаите от екипа бяха прекъснали работата си и ги наблюдаваха.

— Отстрани ме насила — повтори, — но преди това помисли как ще оправдаеш постъпката си, когато пишеш официалния рапорт, какво ще си помислят репортерите, които ни дебнат като хиени, и какво ще обясниш на шефовете си.

— Изключи проклетото устройство!

— Няма! Щом не разбираш от добро, ще си сърбаш попарата. — Тя задиктува: — Лейтенант Ив Далас официално изисква информация от детектив... — погледна значката му и продължи: — ... Матю

Ренфру относно смъртта на Тиодор Макнамара. Последният е потенциален свидетел и потенциален заподозрян за извършването на поредица от убийства, които се разследват от горепосочената лейтенант Далас.

— Няма да ти кажа нищо! — запъна се той. — Щом проявяваш толкова голям интерес, утре прочети рапорта ми.

Обърна ѝ гръб и се отдалечи. Ив въздъхна и се обърна към един от полицаите:

— Ще ми съобщиш ли някакви подробности?

— Още не знаем нищо, лейтенант. Трупът е попаднал в рибарска мрежа, иначе течението е щяло да го отнесе. Не обръщайте внимание на Ренфру, той е тъпанар. Никой не може да го понася.

— Установихте ли кога е настъпила смъртта?

— В деветнайсет часа и четирийсет минути.

— Благодаря.

— Няма защо. За разлика от Ренфру, обичам да помагам на колегите.

Тя забеляза Пийбоди, махна ѝ да се приближи:

— Ела с мен! — Хвана я под ръка и я поведе отвъд огражденията, като се стараеше да избягва репортерите. — Разбери на чие име е регистрирана колата, която е била изгорена на около километър от тук. Спешно е.

— Слушам, лейтенант.

Ив извади джобния си видеотелефон, но изведнъж зърна Макнаб и очите ѝ се разшириха:

— Какво се е случило с теб?

— Имах премеждие.

— Пийбоди, ти ли го фрасна?

— Не, лейтенант.

— Макнаб, радвам се, че и ти си тук — имам задача за теб. Заеми се с подпалената кола, а ти, Пийбоди, поговори с колегите си. Първи на местопрестъплението са пристигнали полицай Луис и партньорът ѝ. Поразпитай ги, виж какво можеш да изкопчиш. Стой далеч от детектив Ренфру, който води разследването и който е тъп задник.

— Фраснахте ли тъпия задник, лейтенант?

— Не, въпреки че ръцете ме сърбяха. — Ив застана встрани и се обади на Морис. След секунди лицето му се появи на екранчето. Едва

говореше, очите му се затваряха.

— Божичко, Морис, нима те събудих?

— Знам, че почти не мигваш, Далас, но защо не оставиш нормалните хора да се наспят? Мамка му, кое време е?

— Време е да направиш услуга на една приятелка. — Морис стана от леглото, а тя направи кисела гримаса: — Човече, изключи видеокамерата или си обуи гащите!

— Въпреки твърденията на повечето представители на силния пол, официално заявявам, че топките на всички мъже си приличат — подхвърли той, но все пак загърна чаршафа около кръста си. — Но се чувствам поласкан, защото знам, че от днес нататък ще присъствам в мечтите ти. А сега кажи какво искаш.

— Преди малко в моргата са закарали някой си доктор Макнамара.

— За прочутия Тиодор Макнамара ли говориш?

— Именно.

Морис подсвирна:

— След като ти се интересуваш от него, предполагам, че прочутият доктор не е починал от естествена смърт.

— Преди около час са го извадили от река Ййст. Ако се съди по вида му, не е решил да поплува на лунна светлина.

— Ако се обаждаш да ускоря аутопсията, напразно си хабиш патроните. Прочутите мъртъвци се обслужват с предимство.

— Почакай, още не си чул всичко. Не разследвам този случай, но Макнамара е свързан с убийствата на двете жени, с които медиите се занимават вече няколко дни. Днес следобед си побъбрих с него, а за утре бе насрочен официалният му разпит. Спешно са ми необходими резултатите от аутопсията.

— Защо не ги поискаш от колегата ти, комуто е поверено разследването?

— Защото не ме харесва. Като си помисля, за това, сърцето ми се къса.

— Как се казва този симпатяга?

— Матю Ренфру.

— Ясно. — Морис се облегна на възглавницата. — Случайно го познавам. Дребнаво човече, което със зъби и нокти брани територията

си, слави се с лошите си маниери и с нежеланието да разшири мирогледа си.

— С други думи — тъп задник.

— Много образно сравнение, лейтенант. Знаеш ли какво? Ще отида задочно да се запозная с прочутия доктор. Щом разбере нещо, ще ти се обадя.

— Благодаря, Морис. Задължена съм ти.

— Най-обичам да си ми задължена.

— Хей, каква е тази татуировка?

Съдебният лекар се ухили и докосна картинката под лявото си зърно:

— Смъртта с косата. В известен смисъл тя е моята работодателка.

— Ти си извратен, Морис! — тросна се Ив и прекъсна връзката.

Докато разговаряше по видеотелефона, стоеше с гръб към репортерите, като внимаваше някой да не я изненада. Знаеше, че поради липсата на информация са изнервени и готови на всичко, за да се доберат до някаква новина.

Макнаб тичешком се приближи до нея.

— Тръгвай с мен — нареди му тя. — Ще ме информираш в движение. Ако онези хиени надушат нещо, ще загубим преимуществото си.

— Изгорената кола е на Макнамара. Била е залята с вещество, ускоряващо химическите реакции — нещо като запалима киселина, която при горенето разяжда метала. Свидетелят видял как лумнал огън, приближил се да разбере какво се случва и за щастие съобразил да запише номера на колата, преди тя да се изпари пред очите му. Ако беше закъснял с петдесет минути, щяхме да останем с пръст в устата.

— Няма спор, че престъпникът е умен, но както се казва, и най-мъдрият си е малко прост. Трябвало е да премахне регистрационния номер, преди да подпали автомобила. — Тя се обърна и се загледа в тъмните води на реката. — Понякога дори най-малкото камъче преобръща колата. — Допуснал е и още една груба грешка. Кой нормален крадец ще пречука някого, ще му вземе дори дрехите, после ще затрие луксозния му автомобил? Искаш ли да се обзаложим, че след нашето посещение Макнамара се е срещнал с убиеца?

— Бих заложил цялото си имущество, че тъкмо това се е случило.

— Ако Ренфру не беше такъв кретен, още тази вечер щяхме да приключим разследването. — Тя се замисли, сетне продължи: — Дънуд не знае, че Ренфру е кретен. Както му е редът, колегата ще уведоми най-близките за смъртта на Макнамара, но ще се обърне към съпругата на покойника, не към неговия внук. Нищо не ми пречи да посетя въпросния внук, да му изкажа съболезнованията си и да го разпитам. Намери ми адреса на Лусияс Дънуд. Ще го изненадам приятно.

— Веднага, лейтенант.

Когато той се отдалечи, Ив се свърза с Рурк.

— Здравсти — усмихна се престорено. — Инквизиторките там ли са още?

Оглушителната музика и смеховете на хора, замаяни от алкохола, бяха най-красноречивият отговор. Рурк само вдигна вежда.

— Извинявай, че ти ги натресох. Знаеш ли какво — заключи се в някоя стая. Къщата е толкова голяма, че никога няма да те намерят.

— Нищо чудно да го направя. Обаждането ти ми подсказва да не те очаквам скоро.

— Нямам представа кога ще се прибера. Събитията започнаха да се развиват прекалено бързо. Ако не заловя убиеца този нощ, все пак ще ми се наложи да прибягна до услугите на Трина и Мейвис. По-разумно е да заключиш тях в някоя стая.

— Не се безпокой. Попрекалиха с алкохола и скоро ще спят като заклани.

— Дано. А дотогава бъди смел... Един момент. — Тя се обърна към Макнаб: — Казвай.

— Намерих адреса, но е фалшив.

— Какво означава това?

— На адреса, на който е записано лицето Лусияс Дънуд, се намира развлекателен компютърен център. Самият аз често го посещавам. В близост до него няма жилищни сгради.

— Този тип си пада по игричките — промърмори тя. — Макнаб, остави ме да довърша разговора си. Слушай, Рурк...

— Знам — искаш да ти намеря истинския адрес на Дънуд.

— Макнамара сигурно го има, но докато съм тук, не мога да прегледам файловете му. Детективът, който разследва смъртта му, е враждебно настроен към мен и отказва да ми съдейства.

— Ясно — каза Рурк и по заглъхването на музиката тя разбра, че съпругът ѝ вече отива към кабинета си.

— Разбира се, мога да поискам разрешение от Уитни, но ще ми отнеме време. Освен това не ми се ще да натопя колега, пък бил той и кръгъл идиот.

— Разбирам, лейтенант.

— Другата възможност е да се свържа с Фийни и той да получи разрешение за достъп, но вече вдигнах един човек от сън... — Погледна към Макнаб и добави: — Може би дори повече.

— А пък аз така и не съм си лягал, значи съм най-подходящ за задачата.

— Благодаря за разбирането, макар да долавям известна ирония в гласа ти. Не мисля, че нарушавам правилника — в крайна сметка имам право на достъп до информацията за Дънуд, защото той е сред заподозрените... пък и без това утре сутринта ще имам разрешение, затова...

— Защо да чакаш до сутринта? — прекъсна я той. — Искаш ли веднага да ти дам адреса или ще продължаваш да се самоубеждаваш, че не престъпваш закона?

Ив въздъхна и забеляза, че той вече е в кабинета си.

— Отказвам се да разсъждавам. Дай ми адреса.

Рурк препрати информацията на джобния ѝ компютър, сетне закачливо се усмихна:

— Хей, лейтенант, виждам, че твоят човек живее близо до дома ни. Няма да е зле след като приключиш посещението да се прибереш вкъщи, докато напълно не съм обезумял.

— Ще се постарая. И без това съм ти длъжница за услугата.

Прекъсна връзката и махна на Макнаб да се приближи:

— Намери Пийбоди. Отиваме на гости на господин Дънуд.

Като приближи до колата си, видя, че Надин Фарст е седнала на предния капак и задълбочено разглежда маникюра си.

— Хей, известно ли ти е, че си разположила скъпоценния си задник върху обществена собственост?

— Питам се защо е необходимо служебните коли да са толкова грозни — невъзмутимо подхвърли Надин.

— Нямам представа, но при първа възможност ще попитам моя представител в конгреса.

— Носят се слухове, че си имала малка схватка с детектив Ренфру.

— Не се интересувам от слухове — те са твоя специалност.

— Така ли? Тогава няма да ти кажа, че той е абсолютен гадняр и че всички те поздравяват, задето си го поставила на мястото му. — Надин отметна русата си коса. — Предлагам да си поиграем на детективи, защото това е по твоята специалност. Досещам се например, че доктор Тиодор Макнамара по някакъв начин е замесен в сексуалните убийства, които разследваш. Че не е станал жертва на обир, след което е бил хвърлен в реката, и че ти знаеш кой му е размазал главата. И че този някой играе главната роля в убийствата на двете жени.

— Много си досетлива, Надин.

— Потвърждаваш ли предположенията ми?

Ив безмълвно ѝ направи знак да я последва и така кръвнишки погледна оператора, че той не посмя да тръгне след репортерката.

— Чакай ме тук — обърна се Надин към него. — Човекът само си върши работата, Далас.

— Всеки от нас изпълнява служебните си задължения! — озъби се Ив. — Изключи записващото устройство.

— Какво записващо устройство?

— Не ми губи времето. Ако настояваш да записваш, няма да ти кажа нито дума.

Надин примирено въздъхна, сетне изключи устройството, което беше скрито в златната ѝ брошка:

— Сега доволна ли си?

— Имам още едно условие — ще излъчиш репортажа едва когато ти дам разрешение.

— Ще ми дадеш ли интервю?

— Надин, нямам време за пазарлъци. Боя се, че тази вечер е била убита още една жена, но все още никой не е намерил трупа ѝ. Ако изкажеш предположенията си публично, нищо чудно утре да имаме нова жертва.

— Добре, ще чакам разрешението ти.

— Макнамара е замесен в престъпленията. Днес следобед го посетих, но той се държа много нелюбезно и отказа да ми помогне. Още тогава предположих, че той познава убиеца. Вероятно по-късно се е срещнал с него, затова и се е озовал в реката.

— Това само потвърждава предположенията ми.

— Почакай, още не съм свършила. Убедена съм, че в основата на убийствата е съвместен проект на „Джей Форестър“ и фармацевтичната компания „Алегейни“, който е бил изоставен преди около двамазет и пет години поради скандала, възникнал във връзка със слуховете за сексуално насилие, злоупотреба с наркотици и подкупи. Проучи информацията, свързана с този проект, и ще бъдеш няколко стъпки пред колегите си от другите телевизионни канали.

— Макнамара ли е извършил престъпленията?

— Изразходвал е много време, енергия и средства, за да уреди засекретяването на фактите и криминалните деяния, които неминуемо биха станали обществено достояние. Отказа да ни даде информация, подпомагаща разследването на убийствата на двете жени и покушението срещу третата. Дали е извършил престъпленията? Не, но носи моралната отговорност за извършването им. Което също не е по моята специалност.

Тя се обърна и понечи да се отдалечи, но Надин докосна рамото ѝ:

— Познавам един човек, който работи в моргата и от време на време ми дава сведения. Каза ми, че според съдебния лекар Макнамара бил жестоко пребит около час преди настъпването на смъртта. Дясната му китка е било счупена — сигурен признак, че се е съпротивлявал. Първоначалните наранявания по главата и лицето са били причинени от удари с тъп предмет с дължина около двамазет сантиметра, но смъртта е настъпила след удар с друго оръжие — метален лост или щанга, каквото има в багажника на всяка кола. — Тя замълча за миг и се усмихна: — Както виждаш, постъпвам колегиално и приемам взаимното ни сътрудничество.

— Да му се не види, тази фраза сигурно ще ме преследва през следващите месеци — изпъшка Ив. Върна се при колата и изкомандва: — Премести се отзад, Макнаб!

— Ама защо? Първо, имам по-висок чин от Пийбоди, второ, краката ми са по-дълги.

— Тя ще седне отпред, защото е моя помощничка, а ти си само баласт. — Седна зад волана и не проговори, докато младежът неохотно изпълни нареждането ѝ. — Отиваме на гости на Лусияс Дънуд.

— Как научихте адреса? — поинтересува се Пийбоди.

Ив вдигна очи към огледалцето за обратно виждане и срещна погледа на Макнаб:

— Имам си начин да науча каквото ме интересува. Пийбоди, идваш с мен. Макнаб, ти оставаш в колата.

— Но...

— Искам да ме придружава само униформен полицейски служител, не цивилен детектив. Още по-малко детектив, който изглежда така, сякаш цяла нощ се е бил по улиците. Оставаш в колата, но няма да изключваш комуникатора си, за да поддържаме непрекъснатата връзка. Ако ни се случи нещо неприятно, ще повикаш подкрепления и ще прецениш дали да го изчакаш или да ни се притечеш на помощ. Но първо ми дай адреса на Кевин Морано.

Той извади джобния си компютър и се понамести на тясната седалка. Изведнъж изненадано възкликна:

— Хей, на гърба на седалката с лепенки е прикрепено шоколадче!

Пийбоди веднага се обърна да погледне какво има зад нея, а Ив се озъби:

— Ако някой пипне шоколадчето, ще му откъсна ръцете и ще му ги натикам в носа.

Помощничката ѝ се обърна и обвинително я изгледа:

— Запасявате се със сладкиши, а?

— Глупости! Това е неприкосновен резерв, който още не е открит от крадеца на шоколадчета, който редовно тършува в бюрото ми. Ако намери и това скривалище, ще знам кой му го е съобщил. — Тя многозначително изгледа помощничката си. — Тогава ти ще го отнесеш.

— Притрябвало ми е вашето шоколадче — нацупи се Пийбоди. — И без това съм на диета.

— Защо ти е тази диета, красавице? — обади се Макнаб. — Сега си идеално парче.

— Макнаб! — каза Ив.

— Какво, лейтенант?

— Млъкни!

— Не му се сърдя, лейтенант. — Пийбоди се обърна и го дари с разнежена усмивка. — Ние вече сме двойка.

— Двойка идиоти ли? Не, не ми отговаряйте, не искам да знам! Не разговаряйте и помежду си. Нека тишина обгърне тази страна!

Помощничката ѝ едва се сдържа да не се изкиска. За да прикрие усмивката си, се наведе към таблото и ръчно включи климатичната инсталация.

— Не работи! Млъкни, не искам никакъв коментар.

Пийбоди безмълвно свали стъклото.

Макнаб се надигна от задната седалка:

— Лейтенант, разрешете да говоря по служебен въпрос.

— Какво има?

— На адреса, на който е регистриран Кевин Морано, се намира стадион „Янки“. Желаете ли да се свържа с Рурк и да го помоля да...

— Като видя погледа ѝ в огледалцето, побърза да се поправи: — Желаете ли да приложите вашия начин за достъп до необходимата информация?

— Не. Знам къде живее.

Минаваше един след полунощ, когато спря пред красивата старинна къща. Сградата тънеше в мрак, проблясваше само червената лампичка на алармената система.

— Въръжен ли си, Макнаб?

— Нося само електрошокова палка — нали тази вечер теоретично съм в почивка.

— Настрой я на най-ниското ниво и не изключвай комуникатора си. Ще влезеш в къщата само по мое нареждане. Ела, Пийбоди, да събудим онзи гад.

Когато застанаха на първото от стъпалата, водещи към входната врата, алармената система предупредително забръмча. Ив натисна бутона на звънеца. Мигом се включи лампата над вратата, механичен глас заговори:

— *Намирате се под наблюдение. Моля, съобщете името си и целта на посещениято. При опит да се проникне в сградата или да се*

причини разрушение на последната, системата незабавно ще се свърже с полицията и с бригадата, охраняваща квартала.

— Лейтенант Далас, нюйоркска полиция. — Тя приближи значката си към монитора на устройството. — Търся Лусияс Дънуд. Посещението е служебно.

— *Ако обичате, изчакайте проверката на документа за самоличност... На господин Дънуд ще бъде съобщено за посещението ви...*

— Лейтенант, мислите ли, че...

Ив леко помръдна и настъпи крака на помощничката си така, че да остане извън обсега на камерата:

— Да, полицай, много неприятно е, че трябва да събудим господин Дънуд, за да му съобщим за смъртта на дядо му. Но за лошите новини няма удобен момент, затова не бива да чакаме до сутринта.

— Имате право, лейтенант. — Пийбоди се прокашля и си придаде печално изражение — беше разбрала намека на Ив, че не само ги наблюдават чрез видеокамера, но и ги подслушват.

Едва след няколко минути осветлението се включи в стая на първия етаж. Не се чу изщракването на ключалката, което означаваше, че вратата е звукоизолираща. След секунда Лусияс застана на прага.

Рижавата му коса беше разрошена, клепачите му бяха подпухнали, беше бос. Носеше дълъг бял халат, пристегнат с колан. Изглеждаше тъкмо като човек, който се пита защо посред нощ са го вдигнали от леглото.

— Извинете — промърмори и глуповато примигна. — От полицията ли сте?

— Да. — Тя отново показва значката си. — Вие ли сте Лусияс Дънуд?

— Да, аз съм. Какво се е случило? Да не са обрали къщата на съседите?

— Не. Може ли да влезем и да поговорим, господин Дънуд?

— Разбира се. Извинете, но бях дълбоко заспал и още съм като замаян. — Отстъпи назад и им направи знак да влязат. Озоваха се в просторно фоайе с под от бял мрамор, който блестеше под светлината на сребърния полилей, наподобяващ триетажна торта. Лусияс се

усмихна с невинното изражение на очарователен хлапак: — Не съм свикнал полицията да ме посещава.

— Съжалявам, че идваме в този късен час. Трябва да ви съобща една неприятна новина. Мисля, че е по-добре да седнем.

— Каква новина? Какво се е случило?

— Господин Дънуд, много съжалявам, но дядо ви е мъртъв.

— Дядо ми ли?

Ив, която внимателно го наблюдаваше, неволно се възхити от актьорските му способности. Той преbledня и притисна длан към устните си. Ръката му трепереше.

— Мъртъв ли е? Господи, не мога да повярвам! При катастрофа ли е загинал?

— Не, бил е убит.

— Убит ли? О, Господи, о, Боже! Ако обичате да седнем. — Олюлявайки се, той пристъпи към дългата сребриста скамейка и тежко се отпусна на нея. — Не е за вярване... Струва ми се, че сънувам кошмар. Ще ми кажете ли какво се е случило?

— Преди няколко часа трупът му е бил открит в река Ййст. Незабавно започна разследване на обстоятелствата около смъртта му. Приемете най-искрените ми съболезнования за тежката загуба, господин Дънуд. Знам че моментът не е подходящ, но ще ви помоля да ни помогнете, като отговорите на няколко въпроса.

— Разбира се, разбира се.

— Сам ли живеете?

— Да. — Той вдигна глава и недоверчиво я изгледа, сетне отново сведе поглед.

— Може би е по-добре помощничката ми да повика някого, за да не сте сам в този труден момент.

— Не, не е необходимо. Дайте ми няколко минути и ще се съвзема.

— Кога за последен път видяхте дядо си?

— Ами... преди няколко седмици. Той отсъства известно време — повикаха го на друга планета за консултации.

— Сподели ли с вас, че някой го заплашва.

— Не, за Бога! — Лусияс отново вдигна поглед, беше се просълзил. — Не разбирам как се е случило...

— Твърде е възможно убиецът да е човек, когото доктор Макнамара е познавал. Колата на дядо ви е била изгорена. Била е изоставена близо до Сто четирийсет и трета улица. Имате ли представа каква работа би могла да го отведе в този квартал?

— Абсолютно никаква. Казвате, че колата му е била изгорена. Това прилича... прилича на отмъщение. Не, невъзможно е! Дядо е... беше велик човек, който бе посветил живота си на медицината и на научните изследвания. Вероятно са го убили по погрешка.

— И вие ли следвате медицина?

— В момента съм прекъснал следването си. — Той затри с длани лицето си, а Ив се втренчи в драконовата глава, гравирана в сапфира, украсяващ пръстена на дясната му ръка. — Необходимо ми е време да размисля, да реша кой дял от медицината да избира окончателно. Дядо ми... — Гласът му пресекна, той извърна поглед. — Дядо ми беше истински пример за подражание. Беше моят учител, моето вдъхновение.

— Сигурно много се е гордеел с вас. От думите ви разбирам, че с него сте били много близки.

— Смея да кажа, че наистина бяхме много близки. Дядо беше невероятен човек, който се стремеше към съвършенство и го изискваше от другите. Дано да бъде достоен негов ученик. Господи, каква ужасна смърт! Да бъде захвърлен в реката като... боклук, да бъде лишен от достойнството си в последните минути от живота си! Не би искал подобен край, повярвайте ми. Когато откриете убийците му, лейтенант, те ще си платят за стореното.

— Да, обещавам да ги заловим и да си платят. Извинете, но трябва да ви задам един стандартен въпрос. Имате ли алиби за периода от деветнайсет часа до полунощ?

— Алиби ли? Господи, и през ум не ми е минавало... — той отново притисна длани до лицето си, сетне прокара пръсти през буйните си червеникави къдрици. — И през ум не ми е минавало, че ще бъда заподозрян. Прибрах се у дома към осем и половина, после отидох в един клуб. Не разговарях с никого, защото не видях интересни хора. Ще бъда откровен с вас. — Той печално се усмихна. — Надявах се да се запозная с някое момиче и да го заведа у дома, но нищо не се получи. Прибрах се рано, някъде около десет и половина.

Часът може да се установи с точност по видеозаписа, направен от охранителните камери.

— Излиза, че сте били сам.

— Да... между другото, притежавам домашен дроид — Лусияс стана от скамейката. — Ще го доведе, за да го разпитате кога съм излязъл и в колко часа съм се върнал. О, сетих се още нещо — имам касова бележка за напитките, които си поръчах в клуба. На нея са отбелязани датата и часът. Ще ви бъде ли от помощ?

— Разбира се. Ще приключим набързо тук и ще се заемем със следващата задача.

— Готов съм на всичко, за да ви помогна. Ей сега ще доведе дроида, а докато го разпитвате, ще потърся касовата бележка. Сигурно е някъде по джобовете ми.

— Благодаря за съдействието. О, между другото, адресът ви е записан погрешно в общинския регистър.

— Моля?

— Адресът ви е сгрешен — повтори Ив. — Намерих къщата ви едва след като взех адреса ви от файловете на дядо ви. Когато имате време, погрижете се за отстраняване на грешката.

— Колко странно. — За миг усмивката на Лусияс помръкна. — Да, непременно ще го сторя. Извинете за момент.

Той изведе дроида във фоайето, като се надяваше, че Кевин не е сгрешил при препрограмирането му. Сетне се втурна в спалнята, давайки воля на гнева си. Кевин изникна зад него и плачливо промърмори:

— Нали твърдеше, че няма начин да идентифицират колата!

— Успели са, но какво от това? — сопна се Лусияс. — Всичко е под контрол. Всяко зло за добро — онази тъпа кучка не дойде на срещата в „Жан Люк“, но пък си имам желязно алиби. — Той извади от джоба на панталона си касовата бележка. — Спокойно мога да играя ролята на опечаления внук.

— Ами с мен какво ще стане?

— Не знаят за теб и няма да узнаят. Ченгетата никога няма да свържат убийството с работата по проекта, която е приключила толкова отдавна. Няма начин да докажат, че съм убил проклетия старец. Ти не мърдай от тук. Ще те повикам, когато полицаите си отидат.

Той тичешком слезе във фоайето и размаха касовата бележка:

— Лейтенант, както предполагам, беше в джоба ми. — Той ѝ подаде листчето.

— Благодаря. Помощничката ми ще изготви копие, което ще приложим към веществените доказателства.

— Разбира се.

Лусияс изчака Пийбоди да сканира бележката, сетне попита:

— Мога ли да ви помогна с още нещо?

— Засега не. Ще ви се обадим, ако открием нещо ново.

— Нали ще ме уведомите, когато откриете човека, който е причинил смъртта на скъпия ми дядо?

— Вие ще бъдете първият, който ще узнае — обеща Ив.

Едва когато седна зад волана, даде воля на чувствата си:

— Какъв хладнокръвен мръсник! Лъжеше ме в очите и се забавляваше.

— Възможно е дроидът да е препрограмиран — обади се Макнаб. — Също и алармената инсталация, фасулска работа за човек със солидни познания по електроника.

— Жалко, че не научихме почти нищо от него — промърмори Пийбоди.

— Дълбоко грешиш. — Ив забарабани с пръсти по волана. — Нито веднъж не споменах името на дядо му, а той изобщо не ме попита, въпреки че и другият му дядо живее в Ню Йорк. Но най-издайническа беше фразата, че в края на живота си докторът е бил лишен от достойнството си. Тъкмо към това се е стремял... и в края на краищата го е постигнал. Дори не спомена, че снощи няколко часа е бил заедно с неговия приятел и съквартирант Кевин. Не иска да споделя с никого славата.

— Изглежда, вие сте научили от него повече, отколкото предполагам.

— Точно така. Разбрах, че понякога най-незначителната грешка променя хода на събитията.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк ги посрещна на входната врата. Още щом погледна Ив, разбра, че тя е на края на силите си. За миг се изкуши да отпрати Пийбоди и Макнаб, сетне да грабне съпругата си в прегръдките си и да я сложи да си легне.

Ив сякаш прочете мислите му, затова избута колегите си във фойето и подхвърли:

— Не исках да губим време, затова ги доведох направо тук.

— Можем да повикаме такси — самоотвержено предложи Пийбоди, отказвайки се от удоволствието да пренощува в някоя от прекрасните спални.

— Глупости! — Рурк помилва Ив по косата, за да ѝ покаже, че няма нищо против полицейското нашествие. — На чий юмрук си се ударил, Иан?

— На Мънроу — ухили се младежът и разцепената му устна запулсира от болка. — Но и той си изпати.

— Не се фукай, като че ли си извършил подвиг — намръщи се Ив и свали якето си. — Ще пренощувате тук. Точно в шест ще започне съвещанието в кабинета ми. Изберете спални, които са далеч една от друга!

— О... — разочаровано измънка Пийбоди.

Рурк се засмя и я потупа по рамото:

— Бъди спокойна, началничката ти не говори сериозно.

— Брей да му се не види! — Ив едва се сдържа да не потърка очи като уморено дете. — Мейвис и Трина отидоха ли си?

— Ще ти се, нали? Може би са още в басейна заедно с Леонардо, който дойде преди няколко часа. Предложиха ми да участвам в състезание по плуване без бански костюми, но за щастие успях да се спася.

— Наистина ли са голи? — любопитно попита Макнаб и на часа забрави умората си. — Хмм, може би ще се ободря, ако преплувам

няколко дължини. Не, всъщност съм прекалено уморен — побърза да добави, когато Пийбоди го стрелна с унищожителен поглед.

— Времето за игри изтече, деца. Всички по леглата! — Ив посочи към стълбището. — Утре ни предстои важна операция, искам ви отпочинали и свежи. А пък аз ще гледам да се спася от Нептун и русалките.

— Нямай грижа за тях — успокой я Рурк. — Иди да се легнеш, а пък аз ще покажа стаите на гостите ни.

— Добре. Но преди да си легна, трябва да свърша още нещо. — Тръгна към стълбището, ала по средата на пътя се обърна: — И да не съм чула стъпки по коридора!

— Толкова е строга — едва чуто промълви Пийбоди.

— По-скоро е изморена и ядосана — отбеляза Рурк. — Хайде да вземем асансьора. Мисля, че ще ви допадне стаята, която ще ви предложи — леглото е достатъчно голямо за двама.

Ив отиде право в кабинета си и поиска от компютъра картата на парк Грийнпийс. Отбеляза мястото за пикник, сетне изкомандва машината да избере стратегическите позиции за нейните хора. Реши да подремне няколко часа и едва след това да прецени дали е съгласна с мнението му. Състави списък на хората, които искаше да участват в акцията и го изпрати за одобрение на Уитни.

Изведнъж усети, че съзнанието ѝ се замъглява. Каза си, че ако вземе горещ душ, може би ще поработи още час-два.

Олюлявайки се, тръгна към спалнята, но джобният ѝ видеотелефон иззвъня.

— Далас.

— Знаех си, че ще те намеря на мобилния. — Морис се прозина. — Гостът, който пристигна преди няколко часа, е напуснал това съществуване в деветнайсет часа и четирийсет минути. Преди това е имал неприятен сблъсък с тъп предмет, в резултат на който смъртта би могла да настъпи в разстояние на един час, може би по-малко. Казано на езика на медицината, пръснали са му мозъка.

— Ясно. — Краката ѝ се подкосиха и тя седна на страничната облегалка на канапето. — Неприятно ми е да ти го кажа, Морис, но вече имам тази информация. Съобщи ми я източник от медиите, пожелал да остане анонимен. Да знаеш, че сред вас има шпионин.

— Не думай! Поразен съм! Държавен служител дава сведения на медиите. Накъде ли отива светът?

— Ти си голям оптимист.

— Когато човек обича професията си, обича целия свят. Все пак не вярвам твоят източник да ти е съобщил цялата информация — току-що получих резултатите от токсикологичния анализ.

Тя тръсна глава, опитвайки да проясни съзнанието си, и видя Рурк да влиза в спалнята.

— Упоен ли е бил?

— Жестоките удари по главата не са причинили веднага смъртта му. Убиецът го е довършил по-късно, но преди това му е дал някакъв стимулант.

— Опитали са се да го съживят ли? — избърбори тя, опитвайки да събере мислите си. — Не, безсмислено е. Искали са да удължат живота му с час-два.

— Дамата получава плюшено мече! — провикна се Морис като собственик на едновременните стрелбища. — Веществото, което са използвали, стимулира сърдечната дейност и се абсорбира много бързо. Ако бяха докарали добрия доктор два-сетина минути по-късно, нямаше да открием нито следа от дрогата.

— Изкуствено са поддържали сърцето му, докато са го закарали до лобното му място. Така или иначе е щял да умре от черепно-мозъчните травми.

— При незабавна лекарска намеса може би е щял да оживее, въпреки че шансовете му са били минимални. Ако не е бил последният удар, който са му нанесли, е щял да се удави.

— Положили са големи усилия да поддържат живота на един полумъртъв човек — толкова голямо е било желанието им да нанесат смъртоносния удар, и то когато жертвата е била безпомощна и в безсъзнание... лишена от достойнство.

— Имаш работа с убийци-психопати, Далас. Ще изпратя информацията на общия ни приятел Ренфру. Теорията му за убийство заради обир ще увисне във въздуха.

— Благодаря, задето лично направи аутопсията.

— Не ми благодари, само изпълнявам служебните си задължения. За Бога, гледай да поспиш, Далас! Някои мои „клиенти“ изглеждат по-жизнени от теб.

— Непременно. — Тя прекъсна връзката, но остана втренчена във видеотелефона. Стресна се, когато Рурк свали кобура с оръжието ѝ и промърмори:

— Настанил си влюбените пиленца заедно, нали?

— Нямах ли си достатъчно грижи, че се занимавах с половия живот на подчинените си?

— Подчинените ми ще се явят на съвещанието полузаспали, защото през цялата нощ ще са играли на „скрий наденичката“... Хей, какво правиш?

— Свалям обувките ти, защото отиваш да си легнеш.

Ив се загледа в него и си помисли, че никога не е виждала мъж с толкова хубава коса. „Гарвановочерна и копринена... — помисли си, усещайки как очите ѝ се затварят. — Съблазнява те да прокараш пръсти през нея, да...“ Тя сепнато вдига глава:

— Ще взема душ и ще поработя още час.

— Не, няма! — гневно възкликна той и с такава сила захвърли обувките ѝ, че отскочиха от отсрещната стена. — Няма да наблюдавам със скръстени ръце как се поболяваш. Ако доброволно не си легнеш, ще те накарам насила.

Ив смръщи вежди — много рядко го виждаше разгневен, но в подобни мигове сякаш на мястото на съпруга ѝ заставаше друг човек — жесток и склонен към насилие. Навярно Морис бе прав и видът ѝ наистина е кошмарен.

— Видях убиеца — прошепна. — Гледах го в очите. Не искам да заспя, Рурк, защото погледът му ще ме преследва и в съня ми. — Притисна с пръсти клепачите, изправи се. — Бях лице срещу лице с него, но ако не знаех какво чудовище е всъщност, никога нямаше да се досетя.

Тя се приближи до прозореца, отвори го и с пълни гърди вдъхна нощния въздух.

— Толкова е млад, че изглежда като юноша. Рижавата му коса е къдрава като на... като на красива кукла. Само преди няколко часа бе отнел човешки живот — живота на собствения си дядо — извършвайки убийството с нечовешка жестокост, но докато разговаряше с мен, се просълзи. Играеше ролята си съвършено, никога не бих заподозряла, че зад красивата му външност дебне опасен хищник.

Рурк потръпна, като долови безкрайното ѝ отчаяние, като видя, че любимата му жена е на края на силите си.

— Не се самообвинявай, всеки на твое място би реагирал по същия начин — помъчи се да я успокои.

— Как да не се обвинявам? — възкликна тя и рязко се обърна. — Наблюдавах го внимателно, но не видях онова, което би трябвало да е там. Интуицията ми подсказваше, че той се забавлява, но нито погледът му, нито изражението му го издаваха. Да, беше му забавно. С посещението си само повиших интереса му към играта, защото сега рискът за него е много по-голям. Изпитвах непреодолимо желание да го нараня физически, да го удрям в лицето, докато залича чертите му. Докато залича самия него...

— Но не си го направила, постъпила си разумно. — Рурк се приближи до нея — тя едва ли осъзнаваше, че лицето ѝ е обляно от сълзи. — Ще го унищожих, като го изпратиш в затвора до края на живота му. — Той обгърна с длани лицето ѝ, избърса сълзите ѝ. — Скъпа Ив, капнала си от умора. Ако не си починеш, за да събереш нови сили, кой ще изпрати в затвора убийците?

Тя се вкопчи в китките му:

— Знаеш ли какво сънувах последния път? Баща ми стоеше пред мен, от дълбоките му рани шуртеше кръв. Каза ми, че никога не ще ме остави на спокойствие. И това е самата истина. Изпращаш в затвора поредния убиец, но веднага се появява друг... Не искам да заспя, защото ще ги видя в съня си.

— Не и тази вечер. — Той я прегърна и я привлече към себе си. — Тази вечер няма да им позволим да те измъчват. — Дори да не заспиш... — Той я целуна по слепоочието. — Дори да не заспиш, поне ще си отпочинеш.

Вдигна я и я положи на канапето.

— Какво ще правим?

— Ще гледаме един филм.

— Филм ли? Рурк...

— Кога за последен път си гледала филм? — Той избра някакъв диск. — Поне за малко се пренеси в един измислен свят. Какво предпочиташ — драма или комедия? Сълзите или смехът ще ти помогнат да се откъснеш от действителността. — Отново седна до нея и я накара да отпусне глава на рамото му. — Веднъж ти разказах как

един филм с Магда Лейн ме накара да забравя мизерията, в която живеех. Предлагам да го видиш и ти.

„Какво удоволствие е да лежа редом с него, да ме прегръща през кръста“ — помисли си Ив. Разнесе се музика, на екрана се появиха образи.

— Колко пъти си го гледал? — попита.

— Десетки пъти. А сега замълчи, не искам да изпусна първите реплики.

Тя впери поглед в екрана, а когато очите ѝ се затвориха, музиката остана да звучи в ушите ѝ. Сетне заспа.

Като се събуди, в помещението царяха тишина и мрак, но все още беше в прегръдките на Рурк. Умората като воденичен камък я повлече към дъното на забравата, ала тя се насили да я прогони. Погледна часовника си — минаваше пет. Реши, че три часа дълбок сън са ѝ достатъчни. Но когато понечи да стане, Рурк я привлече към себе си:

— Полежи още няколко минути.

— Няма начин. Ще остана под душа поне половин час, за да възстановя мисловните си функции. Питам се защо не можеш да вземаш душ легнал.

— Има начин и се нарича „вана“.

— Не е същото.

— Защо шепнеш?

— Не шепна. — Тя се прокашля и се почувства така, сякаш е погълнала парченца стъкло. — Само съм попрегракнала.

— Включи осветлението на десет процента! — изкомандва той автоматичната система, сетне накара Ив да легне по гръб. — Бледа си като платно — добави и сложи длан на челото ѝ. Лицето му се изкриви от безпокойство: — Май имаш температура!

— Не е вярно! — избърбори Ив и изтръпна от страх. — Не съм болна. Никога не се разболявам, здрава съм като камък.

— Спиш едва по няколко часа седмично, не хапваш нито залък, а се наливаш с кафе — как да не се разболееш! Да му се не види, Ив, сама съсипваш имунната си система!

— Глупости! — Тя понечи да седне на канапето, но бързо се отпусна назад, защото пред очите ѝ причерня. — Не ме гледай така!

— Знаеш ли какво заслужаваш? Поне един месец да те вържа за леглото! Трябва ти човек, който ще те държи под око и ще полага грижи за здравето ти. — Рурк стана и се приближи към вътрешния видеотелефон.

— Не ми е ясно защо се гневиш — плачливо каза тя и се ужаси от собствения си глас. — Още не съм се разсънила, това е всичко.

— Само да си посмяла да станеш — веднага ще те заведе на лекар!

— Само опитай, приятелче! Ще видим тогава на кого му трябва лекар. — Тя усети, че заплахата, която бе изрекла със същия немощен глас, не е стреснала Рурк.

Той гневно я измери с поглед и заговори по видеотелефона:

— Съмърсет! Ив е болна. Ела веднага!

— Какво? Какво правиш? — Ив се помъчи да стане, но той за секунда се озова до канапето и я накара отново да легне.

— Не разрешавам онзи охлюв да ме докосва! Дори с пръст да ме пипне, ще ви смажа от бой! Къде ми е оръжието?

— Избирай — Съмърсет или болницата.

— Кой си ти, че да ме командваш? Не си ми господар!

— Докажи го! — предизвикателно се усмихна Рурк. — Да видим дали ще ме победиш.

Ив се надигна, но той я повали обратно. При втория си опит обаче успя да го удари с юмрук в корема.

— Радвам се, че все пак са ти останали сили, въпреки че ударът ти беше немощен — и дете би се справило по-добре.

Ив така побесня, че за миг езикът ѝ се върза. Когато си възвърна дар слово, изръмжа:

— При първа възможност ще ти вържа на фльонга оная работа!

— Ще бъде забавно, нали? — Той вдигна поглед, когато Съмърсет се появи безшумно като привидение. — Ив я тресе.

— Не е вярно. Не ме докосвай! Да ни си посмял да ме... — Тя продължи да ругае, докато Рурк я възседна и хвана ръцете ѝ.

— Хм, детинско поведение! — Икономът зацъка с език, сложи длан на челото ѝ. — Температурата ѝ е малко по-висока от

нормалното. — Опипа шията ѝ, сетне нареди: — Покажете си езика, лейтенант.

— Ив! — заплашително каза Рурк, когато тя упорито стисна устни. Тонът му така я стресна, че побърза да се подчини.

— Боли ли ви някъде? — попита Съмърсет.

— Да — задникът. Кръстила съм го Съмърсет.

— Забелязвам, че дебелашкото ви чувство за хумор не е засегнато — високомерно заяви икономът и се обърна към Рурк: — Лейтенант Далас има грип. Заболяването е вирусно, но до известна степен е причинено от преумора, стрес и нередовно хранене. Ще се погрижа за лечението. Препоръчвам болната да остане на легло минимум два дни.

— Стани! — скръцна със зъби тя, когато икономът излезе. — Веднага!

— Няма. — Усети, че ръцете ѝ треперят, но не само от гняв. — Не и преди да обещаеш, че ще се подчиняваш. Студено ли ти е?

— Не! — излъга тя. Тресеше я, цялото тяло я болеше.

— Тогава защо трепериш? — Искаше му се да я наругае, но се въздържа. Грабна одеялото, преметнато на стола, и я зави, преди тя да събере сили да се възпротиви.

— Майната ти, Рурк! Не ме оставяй в ръцете на онзи инквизитор! Ще се върне, за да ме тормози и да ме накара да изпия някоя от помиите, които нарича „лечебни отвари“. Само да взема един горещ душ и ще бъда като кукуряк. Позволи ми да стана, имай милост. Не ме ли обичаш вече?

— Напротив, скъпа. — Той допря челото си до нейното. — И в това е проблемът.

— Чувствам се по-добре, честна дума — промълви тя, но трепереният ѝ глас доказваше точно обратното. — Обещавам, че като приключа разследването на този случай, ще си взема цял ден отпуска. Ще спя двайсет часа, ще се тъпча със зеленчуци...

— Обичам те, Ив... — прекъсна я той и не успя да сдържи усмивката си.

— Ако наистина ме обичаш, не допускай онзи тип близо до мен. — Тя се облеци, като чу как вратата на асансьора се отвори. — Ето го, идва — прошепна. — В името на всичко свято, спаси ме!

— Сложи я да седне. — Съмърсет постави на масичката поднос, върху който имаше чаша с мътна белезникава течност, три бели таблетки и спринцовка.

Ив се отпусна на канапето, преструвайки се на примирена със съдбата си. Но когато Рурк я освободи, тя скочи като човече на пружина. Последва неравна и кратка битка. Докато съпругът ѝ държеше ръцете ѝ, Съмърсет невъзмутимо стисна носа ѝ, пусна таблетките в устата ѝ и я накара да ги преглътне заедно с отвратителната течност. Усмихна се, когато тя се задави от гняв и от лекарствата, и подхвърли на Рурк:

— Спомням си, че веднъж-два пъти съм прилагал същия метод и спрямо теб.

— Какво ли щях да правя без теб — научи ме на толкова полезни трикове.

— Свали ризата ѝ. Необходими са ѝ витамини, но ще ги инжектирам, за да подействат по-бързо.

За да спести както време, така и кожата си, Рурк откъсна ръкава на дрехата:

— Така може ли?

— Добре, щом няма друг начин.

Гневният изблик бе изчерпал сетните ѝ сили. Чувстваше се толкова безпомощна, че се разрида — никога не бе изживявала подобно унижение. Отгоре на всичко главата я цепеше от болка, болеше я и всяко мускулче. Толкова бе нещастна, че дори не усети кога иглата на спринцовката се заби в рамото ѝ.

— Шшт, миличка, не плачи! — Рурк я помилва по косата и я прегърна като малко дете. — Всичко свърши, не плачи.

— Махай се! — през сълзи възкликна тя, но се притисна по-силно към него. — Махни се от очите ми!

— Остави ме насаме с нея. — Съмърсет го хвана за рамото и потръпна, като видя, че очите му са потъмнели от мъка. — Само за няколко минути.

Рурк стана от канапето, а тя се сви на кълбо и продължи да хълца. Икономът безмълвно изчака риданията ѝ да стихнат и едва тогава заговори:

— Чувствата му към теб са прекалено силни и понякога го плашат. Никога не е обичал толкова пламенно. Имал е много жени

преди вас, но те бяха за забавление и нито една не се задържаше задълго. Той търсеше любовта, истинската любов. Макар да е израснал, без да познае обичта на родителите си, той има голямо сърце. И все пак преди вас нямаше друга. Нима не разбирате колко се безпокои, задето се съсипвате?

Ив се отпусна и избърса с длани сълзите си, сякаш да заличи унижението от собствената си проява на слабост.

— Не бива да се тревожи — промълви едва чуто.

— Винаги ще се безпокои за вас. Трябва ви почивка, лейтенант — поне няколко дни без работа и неприятности. Същото важи и за Рурк. Но той няма да отиде на почивка без вас.

— Не мога да взема отпуска. Не и сега.

— Не желаете, това е истината.

Ив затвори очи:

— Отиди в кабинета ми и погледни на таблото снимките на мъртвите жени. След това ме поучавай да зарежа работата си.

— Разбирам, лейтенант. Но за да вършите работата си, трябва да имате достатъчно физически и морални сили. — Той се приведе и взе чашата: — Изпийте я до дъно.

Ив се намръщи — за нищо на света нямаше да признае, че лекарството, което ѝ беше дал, вече оказваше положително въздействие.

— Може би е отрова — промърмори.

— Отрова ли? — Съмърсет кисело се усмихна. — Как не съм се сетил досега? Е, ще отложим отровата за следващия път.

— Много си духовит, няма що! — Тя взе чашата и наистина я изпи до дъно, сетне направи гримаса: — Сигурно има начин вълшебният ти лек да не вони на помийна яма.

— Разбира се. — Съмърсет постави чашата обратно върху подноса, сетне се изправи: — Но и аз имам право на някои малки удоволствия... А сега предлагам да преминете към леки физически упражнения.

Въпреки че времето ѝ беше скъпо, тя все пак последва съвета му и отиде в гимнастическия салон. Както обикновено Рурк лежеше на скамейката и правеше упражнения с щанги — по принцип той почти не използваше тренировъчните машини. Беше настроил телевизора на аудио, механичен глас четеше борсовата информация, която се

появяваше на екрана. Ив се загледа и установи, че не разбира нито думите, нито символите на монитора.

Приблужи се до скамейката и приклегна:

— Извинявай.

Без да прекъсва тренировката, той попита:

— По-добре ли си?

— Да. Рурк, извинявай, задето се държах като кръгла глупачка. Моля те, не ми се сърди. Тъкмо сега няма да го понеса.

— Не ти се сърдя. — Той закрепил щангата на специалните жлеbove и се плъзна изпод нея. — Но понякога не издържам.

— Не мога да се откажа от професията си. Не мога да се променя.

Рурк взе хавлиената кърпа и докато бършеше потта от лицето си, каза:

— Не искам да се откажеш от работата си, нито да се промениш. Но хрумнало ли ти е какво чувствам, когато виждам как летиш към пропастта?

— Обикновено ме спасяваш, преди да падна в бездната.

Рурк се втренчи в нея. Още беше бледа като платно, а кожата ѝ бе почти прозрачна.

— Изглежда, този път позакъснях — промълви горчиво.

— Да заминем за Мексико.

— Моля?

— Да отидем в къщата в Мексико — повтори Ив и си каза, че щом още може да го изненада, значи не е загубила формата си. — Цяла вечност не сме стъпвали там. Искаш ли да заминем през почивните дни... разбира се, след като приключи разследването.

Рурк я изгледа така, сякаш я виждаше за пръв път. Преметна през шията ѝ хавлиената кърпа и я привлече по близо, за да я погледне в очите:

— Кой кого съблазнява да изостави работата си?

— Предлагам ти споразумение — ще си дадем няколко дни за приключване на най-неотложните дела, после ще избягаме. По цял ден ще лежим на плажа, ще се напиваме до забрава и ще правим луд секс. Ще гледаме филми, докато очите ни заболят...

— Върни се на темата за секса.

Тя се усмихна и нежно докосна страната му:

— Време е да се подготвя за съвещанието. Приемаш ли предложението ми?

— Разбира се. — Рурк я целуна по челото и с облекчение въздъхна — температурата ѝ беше спаднала.

Ив се изправи на крака, ала преди да излезе, се обърна към съпруга си. Той още седеше на пейката, черната му фланелка беше мокра от пот. Вече беше вързал косата си на опашка, но още беше бос.

Наблюдаваше я, а очите му бяха като сини езера, в които Ив можеше да се гмурне и да проникне до дъното на душата му.

— Преди теб не е имало друг — промълви тя. — Искам да го знаеш. А когато дълбоко в мен зейваше рана, както се случи снощи, никой не го беше грижа за мен. И аз не жадувах някой да ме обича. После се появи ти. Ден след ден се сблъсквам с измета на обществото, с човешки трагедии и досега се справях. Но се страхувам, че ако продължавам все така, ще настъпи момент, в който няма да съм способна да изпълнявам задълженията си. Тогава ще умра, Рурк. — Пое си дъх и добави: — Когато се грижиш за мен, ми помагаш отново да се изправя на крака, да продължа борбата със злото. Замислял ли си се, че по този начин отмъщаваш заради смъртта на невинните жертви? Е, само това исках да ти кажа.

Обърна се и излезе, преди той да намери думи, с които да ѝ благодари.

Когато малко след шест Ив влезе в кабинета си, още беше бледа като платно и очите ѝ бяха подпухнали, но съзнанието ѝ се бе прояснило. С помощта на автоготвача Макнаб и Пийбоди вече бяха си бяха устроили пиршество, а Фийни, който току-що беше дошъл, с ококорени очи оглеждаше деликатесите, подредени върху бюрото ѝ.

— Май сте сбъркали адреса — подхвърли тя. — Тук не е закусвалня.

— Очаква ни тежък ден, трябва да се заредим с гориво — каза ирландецът и си взе парче бекон. — Света Богородице, истинско свинско! Знаеш ли откога не съм хапвал бекон?

Тя грабна от ръката му парчето месо, натъпка го в устата си и заяви:

— Тогава си вземи чиния. Ще се храниш, докато се съвещаваме. Пийбоди, защо не държа чаша кафе? Започвам да се питам дали не съм попаднала в друг свят.

Помощничката ѝ си взе от омлета с шунка и яйца и с пълна уста отбеляза:

— Може би в този друг свят аз съм лейтенант, а вие сте... — Тя скочи на крака, като забеляза кръвнишкия поглед на Ив. — Веднага ще ви донеса кафе, лейтенант.

— И побързай. Колегите ще бъдат тук в осем. Разполагам със схема на парка, а компютърът е определил най-стратегическите места за разполагане на хората от екипа. Ще го обсъдим и при необходимост ще направим съответните промени. Фийни, предлагам да вземеш Макнаб в камионетката с устройствата за наблюдение.

— Предпочитам да бъда в парка, лейтенант, и да участвам в задържането — каза младежът.

Ив го изгледа накриво и си взе още едно парче бекон от чинията на Фийни:

— Ще си понесеш последствията от подвизите си. Никой не те е карал да се биеш. С тези синини по лицето ще биеш на очи в парка, където си играят дечица, а птичките, накацали по клоните, весело чуруликат.

— Далас има право — отбеляза ирландецът. — Няма как, идваш с мен.

— Необходим ви е още един компютърен специалист — продължи тя. — Фийни, познаваш хората си по-добре от мен, затова ти го избери.

— Вече съм го избрал и това е благоверният ти съпруг, който току-що ни удостои с присъствието си. — Той посочи към вратата.

— Добро утро на всички. — Както обикновено, Рурк беше облечен в черно. Въпреки че ризата и панталона му бяха творение на прочут дизайнер, видът му беше заплашителен както преди малко, когато носеше черна фланелка, разкриваща мускулестите му плещи. — Извинете, май закъснях за съвещанието.

— Въобразяваш си, че много умен, а? — изсъска Ив.

Той грабна от ръката ѝ парчето бекон, което бе взела от чинията на шефа на компютърния отдел, и мило ѝ се усмихна:

— Не си въобразявам, лейтенант, а съм сигурен. Ето защо смятам, че ще допринесе за успеха на операцията.

— Искай разрешение от него. — Тя посочи Фийни. — Но запомни, че аз ръководя акцията.

Рурк отхапа от бекона, подаде ѝ обратно парчето месо и промърмори:

— Няма начин да го забравя.

До осем и половина Ив запозна целия екип с най-новата информация, после започна да разпределя позициите и ролите.

— Хей, хей! — вдигна ръка детектив Бакстър. — Защо тъкмо аз да съм бездомник, който спи по скамейките?

— Защото тази роля най-ти приляга. Представи си колко сексапилен ще изглеждаш с табелката на лицензиран просяк.

— Трухарт трябва да бъде бездомник — настояваше Бакстър. — В края на краищата той е новобранец.

— Нямам нищо против, лейтенант — обади се младежът.

Ив го изгледа:

— Прекалено си млад, лицето ти е прекалено невинно. Бакстър е по-възрастен, при това изглежда като че го е била градушка. Хайде, Бакстър, не се мръщи, а се помъчи да се вживееш в ролята.

Той недоволно замърмори, но след секунди се усмихна. Зяпна глуповато и се престори на кривоглед.

— Отврат! — Пийбоди се приведе. — Направи го отново.

— Пийбоди, дръж се като голямо момиче! — скастри я Ив. — С Рурк ще се преструвате на влюбена двойка, разхождаща се в този район. — С лазерната показалка тя очерта върху диаграмата участъка. — Трухарт, ти ще се превъплътиш в един от пазачите на парка и ще наблюдаваш този сектор.

— На мен се падна най-хубавото — промърмори Пийбоди и чаровно се усмихна на Макнаб, за да го умилостиви.

— Забранявам който и да било от вас да се доближава до заподозрения — продължи Ив. — По това време в парка ще има много хора — чиновници, които са предпочели да обядват на открито, майки с бебета, хлапета, които тичат насам-натам, членове на кръжоци по ботаника, ученици от провинцията, дошли на екскурзия, и така нататък. Районът, избран от заподозрения, е сравнително уединен, но наоколо ще има цивилни. Ще използвате оръжията си само при крайна

необходимост. Да не се случи така, че да бъде улучено хлапе, което безгрижно се люлее на люлката, само защото на някого от вас не са издържали нервите.

Тя приседна на ръба на бюрото си и продължи:

— Бъдете нащрек и се оглеждайте за втория заподозрян. Не знаем дали не работят заедно на етапа, посветен на опознаване на жертвата. Ако го забележите или ви се стори, че сте го видели, свържете се с Фийни. В никакъв случай, повтарям, в никакъв случай не се опитвайте да го задържите. Ако дойде на уговореното място за срещата, ще го наблюдавате от разстояние. За да съм сигурна, че до края на живота си мръсникът няма да излезе от затвора, трябва да изчакам, докато сложи наркотика в напитката и ми я предложи. Едва тогава ще го заловим и ако имаме късмет — съучастника му. Имате ли въпроси?

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След като Ив изчерпателно отговори на всички въпроси, хората от екипа си тръгнаха. Акцията щеше да започне точно в единайсет, когато всеки щеше да заеме позицията си в парка.

— Цялата операция ще се записва на видео. Всеки от хората ни ще носи миниатюрно записващо устройство, чрез което ще се наблюдава и местоположението му. Предвидили сме всички възможности, няма опасност от провал. — Въпреки това тя неспокойно кръстосваше из кабинета си и търсеше грешки в плана.

— Само след няколко часа престъпникът ще бъде в ръцете ви — помъчи се да я успокои Рурк.

— Дано. — Тя застана до прозореца и се загледа навън. Помисли си, че пролетта е най-хубавият сезон в Ню Йорк. Денят беше прекрасен, въздухът ухаеше на цветя, небето беше лазурносиньо. „Ден, който сякаш те подканва да се поразходиш и да се позабавляваш — каза си. — В парка ще има много хора — тъкмо по вкуса на престъпника. Да убиваш пред очите на многолюдната тълпа повишава риска, а оттам тръпката и удоволствието от играта.“

— Ще го заловя — повтори. — Но трябва да действаме бързо, за да не пострада никой от цивилното население. Притежаването на наркотици не е достатъчно. Смесването им с питие не е достатъчно. Но опита ли да ме убие, това ще му бъде краят.

Обърна се и загледа снимките на младите жени, прикрепени към таблото:

— Финч провела ли е разговори, за които трябва да знам?

— Не се е свързвала с никого.

— Добре. Тя е умна жена и е разбрала, че наистина я заплашва смъртна опасност.

Запита се дали другите жертви на престъпниците са се страхували. Дали в определен момент са осъзнали каква ще бъде съдбата им, а страхът ги е стиснал за гърлото и е заглушил писците им?

— Ти я спаси, Ив. Иначе снимката ѝ щеше да бъде редом с другите на таблото.

— Струва ми се, че не е достатъчно — отвърна Ив и си спомни как преди много време Пийбоди бе казала същото. — С нетърпение очаквам да разпитам Кевин Морано.

— Съмнявам се, че отговорите му ще бъдат задоволителни.

— Понякога фактът, че ги получаваш, е единственото удовлетворение. — Тя се обърна към него и добави: — Не взимай оръжие.

— Оръжие ли? — Рурк невинно се усмихна. — Лейтенант, нима не знаеш, че на цивилните консултанти не се полага оръжие?

— Какво ти полагане? Имаш цял арсенал в твоя музей. Повтарям, не носи оръжие!

— Давам ти честната си дума, че няма да взема нищо от моята колекция, която, между другото, е регистрирана и съвсем законна.

Ив присви очи:

— Рурк...

— Изглежда, другите ти консултанти идват — прекъсна я той, когато по коридора се разнесе шум от стъпки и кръшен смях. — Не забравяй да предупредиш и тях за носенето на оръжие.

— Не злоупотребявай с търпението ми. Ако се наложи, ще те обискираме преди операцията.

— Съгласен съм, скъпа — ухили се той, а в гласа му се промъкнаха напевните нотки, характерни за ирландския език. — Но само ако ти го направиш. Нали знаеш колко съм стеснителен.

Гневното ѝ ръмжене беше заглушено от шумното нахлуване на Мейвис и компания.

— Хей, Далас, пропусна щур купон!

— Казаха ми — кисело промърмори тя.

— Къде изчезна, нали трябваше да експериментираме? — намеси се Трина.

— Случиха се непредвидени събития. — Когато козметичката се приближи до нея и се втренчи в лицето ѝ, тя с усилие се въздържа да не се дръпне като опарена. — Защо ме зяпаш така?

— Изглеждаш отвратително.

— Благодаря за комплимента. Целта в живота ми е да изглеждам отвратително.

— Като приключиш с тази работа, ще те подложа на цялостна козметична процедура, включваща релаксационна терапия и моделиране на тялото.

Ив не знаеше какво означава „моделиране“, но думата ѝ се стори страховита.

— Ако искаш да знаеш, веднага след приключване на операцията заминавам за...

— Върви където щеш... но след като моята операция приключи. Надявах се чрез теб да привлека нови клиенти, ама как да те използвам за реклама? Изглеждаш досущ като че цяла седмица си живяла в пещера! Подозирам, че се опитваш да съсипеш репутацията ми.

— Откакто с теб се запознахме, това е основната цел в живота ми.

— Ха-ха-ха, много смешно! Да започваме, че нямаме много време.

— Е, аз изчезвам — заяви Рурк.

— Къде отиваш? — Ив понечи да се вкопчи в него както удавница се вкопчва в спасителен пояс.

Той се освободи от хватката ѝ, промърмори, че има много работа, обърна се и излезе, изоставяйки любимата си жена в ръцете на инквизиторката ѝ.

— Сега си само моя! — обяви Трина и доволно се усмихна, а Ив потрепери, забелязвайки, че устните на козметичката са обагрени в тревистозелено. — Съблечи се.

— Леонардо довършва тоалета ти — обяви Мейвис. — Според него не притежаваш дреха, която да подхожда на променената ти външност.

— Става все по-хубаво — промълви Ив, без да отваря очи. Напомни си, че се е заклела да изпълнява служебния си дълг с цената на всякакви жертви. В името на дълга се бе оставила в ръцете на една умопобъркана, която вече час и половина се гавреше с лицето и с тялото ѝ.

— Получава се. — Трина, която бе сложила розова манта върху зеленото си трико, заглади козметичния пластилин върху брадичката на жертвата си. — Как се чувстваш?

— Гърдите ми сякаш са по-тежки.

— Тъй си е, защото сега имаш нещо повече от пъпки на ребро. Познавам един човек, който би платил щедро, за да ти присадя постоянни цици.

— Повече си харесвам моите.

— Е, твоя си работа. Не мърдай, докато материалът се втвърди.

— Защо се бавиш толкова? Не ми се вярва онези мръсници да са си губили по цял ден в подготовка за срещата.

— Грещиш, малката. Промяната на външността отнема около час... ако разполагаш с подходящите средства и имаш опит. Но ние не само те преобразяваме, ами правим от теб копие на Стефани. — Трина направи балонче от дъвката с аромат на киви, сетне добави: — Тая работа е бая по-сложна.

— Върха сме! — доволно се усмихна Мейвис, която носеше къса манта в преливащи се цветове, и помагаше на козметичката. — Дори формата на лицето ти е различна, Далас. Няма я трапчинката на брадичката ти, скулите ти не са изпъкнали. Изглеждаш... по-женствена. Искаш ли огледало?

— Предпочитам да се огледам, когато свършите. Ще се бавите ли много? Трябва да разпределя хората по местата им, да се погрижа за последните подробности...

— Скоро ще бъдем на финала. Остава да нанесе багрилото, което ще промени тена ти. — Трина размаза малко от сместа върху дланта на Ив, сви устни и внимателно огледа компютърното изображение на Стефани Финч. — Как мислиш, добре ли е? — обърна се към Мейвис.

— Прибави малко розово.

— Имаш право. — Трина прибави към сместа няколко капки оцветител. — Супер! Гениална съм! Мейв, обади се на Леонардо да побърза с дрехата. Трябва да знам кои части от тялото ѝ да намажа.

— Поцпади ме — прошепна Ив и още по-силно стисна клепачи.

— Отпусни лицевите мускули. Започвам от лицето ти. Брей, колко хубавичка си станала... Честно казано, обаче, твоето си лице е много по-интересно.

— Ох, щипе!

— Ако полагаш елементарни грижи за него, ще изкараш още петдесет-шейсет години без козметична операция. Имаш добра костна структура.

Мейвис се беше свързала с Леонардо по вътрешния видеотелефон и си гукаше с него. Ив развеселено си помисли, че макар двамата да са заедно от близо година, все още си гукат като влюбени гълъбчета.

— Бяло трико с червен суишър — обяви Мейвис. — Ръкави до лактите, голямо деколте, което разкрива половината от циците. Ще ги донесе след пет минути.

— За Бога, какво е „суишър“? — тревожно попита Ив.

— Не говори, докато не приключи с устните ти. Браво на Леонардо — изборът е много секси — обърна се Трина към Мейвис. — А и цветовете са адски подходящи. Ще ми помогнеш ли с грима?

— Уха! Луда съм по гримове. Ще сваля венчалната ти халка, Далас, и ще я предам лично на Рурк.

Ив машинално сви пръсти, при което романтичното сърце на Мейвис се сви от умиление.

— Не се безпокой — промълви и окуражително стисна ръката на приятелката си. — Спомням си мига, в който той я надяна на пръста ти... Беше най-прекрасната сватба, на която съм присъствала.

Ив се поотпусна и с половин ухо се заслуша в бърборенето на Мейвис. Макар очите ѝ да бяха затворени, разбра за появяването на Леонардо по промяната в гласа на приятелката си — Мейвис буквално замърка, после двамата звучно се целунаха.

— Браво, Трина! — Плътният му глас прозвуча съвсем наблизко, което подсказа на Ив, че исполинът се е навел и оглежда лицето ѝ. — Неузнаваема е. Какво използва — силитрекс или пластилин?

— Силитрекс. По-податлив е на обработка, а в случая не е необходима издръжливост.

Ив отвори едното си око, когато някой докосна страната ѝ, и видя облото лице на Леонардо, надвиснало на сантиметри от нейното.

— Приключиха ли? — попита плахо.

Той съчувствено се усмихна, зъбите му със златни и сребърни коронки проблеснаха на фона на бронзовото му лице.

— Почти. Ще останеш много доволна. — Той се обърна към Трина: — Остава да промениш само цвета на очите.

— Да, ще използвам специален гел, освен това Ив ще носи слънчеви очила с жълтеникави стъкла. Страхотен тоалет — добави тя,

връщайки му комплимента. — Имам червило в същия цвят като дрехата, както и подходящ руж. Някой ще ми помогне ли с маникюра?

— Не искам маникюр! — изстена Ив.

— Когато една жена отива на среща с човек, на когото държи, винаги лакира ноктите си. На ръцете и на краката — добави козметичката. — Още петнайсет минути и ще бъдеш готова.

Ала процедурата продължи повече от половин час. В един момент на Ив ѝ хрумна да побегне, но се отказа, преценявайки, че е обкръжена от врага. Идваше ѝ да се разплаче от облекчение, когато Трина най-сетне ѝ постави перуката, подготвена още предишната вечер. Изправи се, а тримата инквизитори отстъпиха няколко крачки назад и критично я огледаха.

— Много ме бива — отбеляза Трина и щракна с пръсти: — Давайте дрехите.

Два часа след започването на процедурата по преобразяването ѝ Ив застана пред голямото огледало, което Леонардо услужливо донесе.

Като преодоля първоначалния потрес, критично се заглежда.

Вече знаеше какво е „суишър“ — парче плат, наподобяващо на широка пола, отворена отпред. Дрехата беше яркочервена и дълга до глезена. Ив недоумяваше каква е функцията ѝ, тъй като изобщо не прикриваше формите на тялото ѝ, подчертавани от прилепналото трико. Помисли си, че при други обстоятелства за нищо на света не би се съгласила да облече подобен тоалет, който според нея бе подходящ само за някоя уличница.

„Все едно съм гола“ — каза си и тежко въздъхна. Изглеждаше по-закръглена и макар да знаеше, че гърдите не са нейните, все пак се чувстваше неловко, задето са изложени на показ. Ако деколтето бе малко по-голямо, би трябвало сама да си наложи глоба заради непозволено излагане на части от тялото си.

Косата ѝ бе по-светла и по-дълга, подстригана бе така, че равните кичури стигаха до брадичката ѝ. Брадичка без трапчинка, заоблена като страните ѝ. Дори устата ѝ не изглеждаше толкова голяма, но благодарение на яркото червило устните ѝ веднага привличаха вниманието.

Очите ѝ бяха лешникови със зеленикави оттенъци, непроменен бе само погледът ѝ.

— Добре — кимна тя, а лицето на Стефани ѝ кимна от огледалото. — Наистина те бива. Но да видим дали ще премина най-голямото изпитание.

Прекоси помещението и влезе в кабинета на Рурк.

Съпругът ѝ говореше по видеотелефона, лазерното устройство за факсове работеше, а пред бюрото се бе материализирало холограмно изображение на някаква сграда.

— Одобрявам промените на първия етаж — каза той на събеседника си. — Но трябва да видя... — Млъкна втрещено, сетне промърмори: — Извинявай, Джансен, ще ти се обадя след малко. — Прекъсна връзката, натисна някакъв клавиш и холограмното изображение изчезна.

Стана, приближи се до Ив и я заобиколи, като критично я оглеждаше.

— Невероятно. Не може да бъде! Наистина ли си ти? — промърмори и я погледна в очите. — Да, ти си моята Ив.

— По какво позна?

— Трина е истинска вълшебница, но не може да промени погледа ти на ченге. — Тя се намръщи, а Рурк докосна брадичката ѝ и добави: — Дори при допир не се усеща разлика.

— Виж ѝ циците — обади се Трина. — Сложих ѝ от онези, които са по последна дума на пластичната козметика — въобще не се различават от нейните, дето ѝ ги е дал Господ. Хайде, стисни ги.

— Добре, щом настояваш. — Въпреки предупредителното ръмжене на Ив, той обхвана с длани гърдите ѝ. — Много са... приятни на допир.

— Ще изчезнат в мига, в който заловя онзи мръсник. Не развихрай извратените си фантазии.

— И на вкус са като истинските — увери го козметичката.

Рурк повдигна вежди:

— Наистина ли?

— И през ум да не ти минава! — Тя го плесна през ръцете. — Не съм дошла да ме опипваш, а да чуя мнението ти. Онзи ще се хване ли?

— Гарантирам, че ще ухапе стръвта заедно с кукичката, лейтенант. Но трябва да промениш и походката си. Не се движи така

целестремено, а пристъпвай плавно и поклащай бедра.

— Божичко, само това ми липсваше — да въртя задника си!

— И се постарай да не го гледаш така, сякаш вече си го вкарала в помещението за разпит. Спомни си какво е усещането, когато отиваш на пикник в парка.

— Никога не съм била на пикник в парка.

Рурк докосна брадичката ѝ на мястото, където би трябвало да е трапчинката:

— Е, ще поправим този пропуск. И то скоро.

Фийни, който управляваше камионетката с наблюдателната апаратура, закара Ив до северния район на парка. Щом спряха, той започна проверка на хората, които вече бяха заели местата си.

— Бакстър на първа позиция!

На първия монитор се появи фонтан. Чуваха се ромолето на водата, лееща се от устите на подскачащи делфини, разговорите на хората, преминаващи наблизко, и плачливият глас на Бакстър, който молеше за подаяния. От движенията му изображението леко подскачаше.

— Справяш ли се, Бакстър? — попита Ив.

— Да, сър.

— Не забравяй, че каквото вземеш от леваците, отива за поддържане на парка.

Докато на мониторите се редуваха членовете на екипа, тя се ориентира в обстановката. Както се очакваше, през този топъл юнски ден в парка имаше много хора. Видя как трима учители предвождат голяма група свои питомци на път за ботаническите градини. Внезапно прозвуча напрегнатият глас на Пийбоди:

— Подозрително лице! Мъж от бялата раса с черна коса до раменете. Носи тръстикова кошница за пикник и черна кожена чанта през рамото. Движи се на изток по алеята в района, в който живеят застрашените животински видове.

— Виждам го. — Ив се приведе към монитора и неволно се възхити от безгрижната походка на младия мъж. Забеляза пръстена с рубин и нареди на Фийни: — Фокусирай върху пръстена.

Ирландецът се подчини, после увеличи изображението. Ясно се виждаше главата на дракон, гравирана в камъка.

— Заподозреният е идентифициран! Това е нашият човек. Дръж го под око, Бакстър, навлиза в твоя сектор.

— Слушам.

— Пийбоди, засега вие с Рурк се дръжете на разстояние. Онзи е подранил с половин час. Необходимо му е време да подготви сцената. Да му го дадем.

— Вече е в полезрението на Трухарт — обади се Макнаб, който наблюдаваше друга редица монитори. — Заподозреният се движи на юг към мястото на срещата. Пипнахме го!

— Не се приближавай до него, Трухарт! — предупреди тя. — Премести се малко вляво. Добре, идеално. Да погледаме представлението.

Младият мъж се отклони от алеята и излезе на затревената площ, предназначена за пикници. На поляната се бяха разположили две влюбени двойки и три жени, които явно бяха решили да прекарат тук обедната си почивка. Някакъв мъж лежеше по гръб и правеше слънчеви бани. По нареждане на Ив той лениво се излегна по хълбок и постави до лакътя си електронна книга, която всъщност бе видеокамера, давайки възможност да видят Морано от друг ъгъл.

Кевин спря и се огледа, тръгна към голямо дърво, което хвърляше дебела сянка, и остави на тревата кошницата и чантата.

— Всички наоколо да не откъсват погледи от него! — изкомандва Ив, а като видя какво показва миникамерата, носена от помощничката ѝ, извика: — Пийбоди, Рурк, отдалечете се! Веднага!

— Прекрасно място за пикник, нали, скъпа? — промърмори Рурк и влюбено изгледа спътницата си. — Чакай да постеля одеялото, миличка, че да не изцапаш хубавата си рокля.

— Одеяло ли? Не сме предвидили да носите одеяло... — заговори Ив.

— Каква приятна изненада — засмя се Пийбоди, но смехът ѝ прозвуча доста пресилено. — Не предполагам, ще си устроим пикник.

— Изненадите са солта на живота, мила моя — доволно се усмихна Рурк и разстла одеялото върху тревата.

Кевин, който се намираще само на няколко метра от тях, направи същото.

— Каква прекрасна гледка — продължи Рурк, седна на земята и сниши глас: — Ще ѝ се наслаждаваме, без да пречим на никого.

— Не се приближавайте! Повтарям, не предприемайте нищо, докато не ви дам сигнал!

— Разбира се. Ще пийнеш ли чаша шампанско, скъпа?

— Пийбоди, само да близнеш алкохол, ще те преместя в пътнотранспортния отдел!

Докато говореше, тя не откъсваше поглед от Кевин. Младият мъж взе от кошницата три розови рози и ги сложи върху одеялото. Извади две кристални чаши и ги вдигна срещу светлината, сякаш се наслаждаваше на отблясъците. Отвори бутилка вино и наля малко в едната чаша.

— Хайде, прибави наркотика, мръсник такъв!

Ала за изненада на Ив той вдигна чашата като за тост и отпи. Погледна часовника си, после извади джобния си видеотелефон, набра някакъв номер.

— Увеличи звука на аудиосистемата, Пийбоди — нареди Ив. — Дано доловим какво казва.

Отначало чу само чуруликане на птици, смехове, бойния вик на някакво хлапе, после Фийни включи филтриращото устройство и гласът на Кевин се чу съвсем ясно:

— Всичко е като по поръчка! Наблизо има десетина души, което отговаря на условието за обществено място. На излизане ще се наложи да минем край няколко патрулни коли, за което заслужавам няколко допълнителни точки. — Засмя се, а Ив неволно се възхити от безгрижния му смях, подхождащ на младеж, който скоро ще се срещне с любима жена. — Да, ще я накарам да ми направи... знаеш какво пред очите на толкова много хора. Безспорно ще поведе в резултата, драги. По-късно ще ти разкажа всичко.

Пъхва устройството обратно в джоба си, замечтано въздъхна и се огледа, сякаш се наслаждаваше на гледката.

— За тях отнемането на човешки живот е само игра — промълви Ив. — Ах, с какво удоволствие ще ги тикна зад решетките!

Морано продължи приготовленията, сега действаше по-бързо. От малката хладилна чанта извади кутийки с хайвер и с гъши пастет, опаковка ролца от омари, пресни ягоди.

— Признавам, че знае как да организира пиршество — отбеляза Макнаб.

— Млъкни! — процеди Ив.

Кевин си взе ягода, сетне още една. Постепенно погледът му се промени, стана студен и пресметлив. Той наля вино в другата чаша, отвори черната чанта. Бръкна в нея, сетне извади ръката си, като я държеше така, че да не се вижда какво има в шепата му. Сякаш случайно прокара длан над чашата, а миникамерата, носена от Рурк, показва как от ръката му се стича тънка струйка течност.

— Бинго! Готов е да посрещне жертвата си. Време е да се включи в играта. Заемете позициите, предвидени за третия етап от операцията. Ако се появи друго подозрително лице, незабавно рапортувайте. — Преди да излезе от камионетката, се обърна и подхвърли: — Пожелайте ми късмет.

— Пипни го този мръсник, малката — промълви Фийни, без да откъсва поглед от мониторите.

Тя излезе навън, където грееше слънце, а въздухът ухаеше на цветя и пролет. Тръгна към поляната за пикник, но изведнъж си спомни инструкциите на Рурк и се постара да се движи грациозно и да полюшва бедрата си. Секунди след като влезе в парка, покрай нея претича млад мъж, който правеше кратък пробег през обедната си почивка. Ухили ѝ се и подвикна:

— Хей, красавице, какво ще кажеш да потичаме заедно?

— Какво ще кажеш да изчезнеш, преди да ти смачкам фасона?

— Така те искам! — прошепна ѝ Рурк.

Ив продължи по алеята и след малко видя Бакстър. Сплъстената му коса беше на фитили, носеше скъсана тениска и провиснал панталон, които бяха покрити с петна от яйчен прах и кетчуп.

Едва когато го наближи, тя разбра защо хората го заобикалят отдалеч — от него се носеше миризма на пот и прокиснало уиски, примесена с вонята на урина.

„Прекрасно се е подготвил за ролята си“ — помисли си тя.

Когато го отмина, той вдигна вежди, направи се на кривоглед и пронизително подсвирна.

— Целуни ме отзад!

— Денонощно все за това мечтая — прошепна Бакстър, прикривайки с длан устата си.

Необходими ѝ бяха около пет минути да стигне мястото на срещата, междувременно трима мъже и една жена се опитаха да я свалят, а още толкова ѝ отправиха многозначителни погледи.

„Ако русата коса и големият бюст винаги предизвикват толкова голямо внимание, благодаря на Бога, че не ме е надарил с тези атрибути!“ — помисли си тя.

— Лейтенант, овладейте се! — обади се Макнаб. — Погледът ви говори, че ви идва да сритате някого отзад и да го изхрускате на закуска. Мъжете се страхуват от убийствените погледи.

— Не и аз — отбеляза Рурк. — Искаш ли хайвер, скъпа? — обърна се към Пийбоди.

— Ами... бих хапнала.

Ив престорено се усмихна, постара се да си придаде любезно изражение, макар мислено да се заканваше на помощничката си и на цивилния консултант.

После пред очите ѝ се появи поляната за пикник. Тя видя Кевин и престана да мисли за друго, освен как да го залови.

Той също я видя. Усмихна се боязливо като стеснителен хлапак, изправи се на крака, поколеба си, сетне тръгна към нея:

— Каж ми, че мечтите ми са се сбъднали и че се казваш Стефани.

— Да, наистина съм Стефани, а ти си...

— Уърдсуърт. — Той галантно ѝ целуна ръка. — По-красива си, отколкото предполагах. Отколкото се надявах.

— А ти си тъкмо какъвто те виждах в представите си — промълви Ив и едва се въздържа да дръпне ръката си. Преди да се запознае с Рурк, почти не беше излизала с мъже и не знаеше как да се държи в подобни случаи. Ето защо задълбочено бе обмислила какво поведение да възприеме и какво да говори. — Дано не съм закъсняла.

— Не си, разбира се. Аз подраних. Искях да... — Той посочи одеялото под дървото. — Искях всичко да бъде съвършено.

— О, прекрасно е! Не трябваше да си правиш толкова труд...

— С нетърпение очаквах този момент — чаровно се усмихна Кевин и я поведе към импровизираната трапеза, при което минаха на сантиметри от Рурк.

Ив седна на одеялото и възкликна:

— О, има и хайвер! Та това е истинско пиршество! — Приведе се и обърна към себе си бутилката с вино, за да види етикета ѝ. Същото беше купил и за Брина Банкхед. — Любимата ми марка! — Насила се усмихна и добави: — Сякаш четеш мислите ми.

— Така е. От първия ден, в който започнахме да си кореспондираме, изпитах усещането, че те познавам, че съм те познавал през целия си живот. Че ни е било писано да се срещнем.

— Бива го — прошепна в ухото ѝ Макнаб.

— И аз усетих странна близост помежду ни — промълви Ив, като си спомни какво ѝ бе казала Стефани. — Запленена бях от разказите за пътуванията ти, от начина, по който тълкуваш поезията.

— Мисля, че това е съдба. Той виновен е за наш'то щастие, не късметът...

„Сега я втасахме“ — помисли си Ив, досещайки се, че той рецитира строфа от стихотворение и очаква от нея да продължи. Отвори уста, въпреки че нямаше представа какво да каже и... Рурк ѝ прошепна края на цитата. — Не съдбата, а той знае какво ни очаква — повтори тя. — Какво ли ни е подготвила съдбата, Уърдсуърт?

— Не зная. Но с нетърпение очаквам да разбера.

„Подай ми проклетата чаша, убиец такъв!“ — мислено го подкани тя, но Кевин ѝ поднесе розите.

— Прекрасни са! — възкликна Ив и се насили да ги помирише.

— Интуицията ми подсказа, че най-много ще ти подхождат. Розови рози — символ на очарованието и на романтиката. — Той вдигна чашата си, прокара пръст по високото ѝ столче. — С нетърпение очаквах да ти ги поднеса, да бъда заедно с теб. Да вдигнем ли тост?

— Разбира се. — Тя продължи да го гледа в очите, опитвайки се със силата на мисълта си да го накара да ѝ подаде чашата с наркотика. Притисна розите до страната си, както би сторила всяка флиртуваща жена.

Най-сетне той взе чашата, подаде ѝ я:

— За съдбовните срещи.

— Предлагам друг, по-подходящ тост — за предопределения край. — Видя как Кевин я следи с поглед и как очите му помътняха от гняв, когато тя остави чашата, без да отпие от виното. Засмя се дяволито, отвори чантичката си и каза: — Но преди това ще направя

нещо друго. — Със свободната си ръка се вкопчи в него, щракна белезниците около китката му. — Кевин Морано, арестуван си...

— Какво? Какво правиш, мътните те взели? — Опита се да се освободи, давайки на Ив повод да го просне на тревата и помагайки си с крак, да „закопчае“ ръцете му отзад.

— Арестуван си за убийството на Брина Банкхед, за покушението върху живота на Моника Клайн и за съучастие в убийството на Грейс Луц.

— Какви ги дърдориш? Какво правиш? — Кевин се помъчи да се преобърне, но тя насочи оръжието се към слепоочието му. — Коя си ти?

— Лейтенант Ив Далас. Запомни името ми, защото аз съм твоята съдба. Аз съм лейтенант Ив Далас — повтори, въпреки че изведнъж ѝ се повдигна. — Залових те и никога повече няма да убиваш!

„Какво от това? — прошепна някой и тя с ужас позна гласа на баща си. — На неговото място ще се появи друг. Винаги има друг.“

За миг се изкуши да натисне спусъка, внезапно чу виковете на изплашените хора, станали свидетели на сцената, командите на своите колеги. И с крайчеца на окото си видя Рурк до себе си.

Изправи се и накара Кевин да стане:

— Май пикникът не оправда очакванията ти. Имаш право да мълчиш...

Наложи се да го придружи до колата, която щеше да го отведе в ареста. Кевин не се подчини на рутинното предупреждение — настояваше, че са го взели за някого друг, дърдореше за нарушените си граждански права и за влиятелното си семейство.

Още не се бе досетил да поиска адвокат, но скоро и това щеше да се случи. „Ако имам късмет, ще го разпитам, преди да се успокои и отново започне да разсъждава трезво“ — мислеше си тя.

— Нямам нито миг за губене — веднага трябва да започна разпита.

— Ив... — заговори Рурк.

— Нищо ми няма, добре съм — излъга тя. Сякаш хиляди барабани думкаха в главата ѝ. Смъкна перуката и машинално прокара пръсти през косата си. — Не издържам повече, искам да изчистя

гадостите, които напластиха по лицето ми! Докато възстановя нормалния си вид, колегите ще оформят документацията по ареста.

— Ще повикам Трина да ти помогне.

— Благодаря... въпреки че не знам от кого повече се страхувам — от нея или от престъпника. Е, ще се видим вкъщи.

— Идвам с теб!

— Безсмислено е...

— Да го обсъждаме — довърши той. Безсмислено бе и да я предупреди, че ще приложи следващия етап на лечението, предписано от Съмърсет. — Искаш ли аз да шофирам? Ще стигнем по-бързо.

Почистването на грима и отстраняването на присадките отне повече от четирийсет минути. Ив мислено благославяше съпруга си, който явно бе предупредил Трина да си държи езика зад зъбите. Козметичката не се заоплаква, че толкова бързо унищожават шедьовъра ѝ, нито подхвана поредната лекция за редовно поддържане на лицето и тялото.

Едва след като Ив наплиска лицето си със студена вода, тя плахо попита:

— Помогнах ви за много важна работа, нали?

— Точно така. Без теб нямаше да заловим престъпника.

— Четкаш ме, а? — ухили се козметичката. — И все пак ми е гот да го чуя. Ще го хванете ли за топките?

— И още как!

— Стисни го веднъж и заради мен. — Трина отвори вратата на тоалетната и вдигна вежди, като видя Рурк на прага. Посочи надписа на вратата: — Определено не си жена, хубавецо! — намигна и излезе.

— Има право, определено не си жена. Дори в полицейското управление спазваме определени правила на поведение и мъжете не влизат в дамските тоалетни.

— Помислих си, че ще предпочетеш да останем насаме. — От чантичката си извади някакво пакетче, таблетки и спринцовка.

— Какво е това? — Ив отскочи назад като опарена. — Не се приближавай, садист такъв!

— Ив, необходима ти е още една доза.

— Друг път!

— Погледни ме в очите и ми кажи, че нямаш страховито главоболие, че не те боли всяко мускулче и че краката ти не се подкосяват. Ако ме излъжеш — продължи, преди тя да проговори, — много ще се ядосам и ще ме принудиш да те предам в ръцете на лекарите. От опит знаеш, че мога да го направя.

Тя погледна към вратата — не, нямаше начин да се изплъзне.

— Не искам инжекция — проплака като разглезено дете.

— Е, ще бъда принуден да те инжектирам против волята ти. И през ум да не ти минава да ми погодиш номера от сутринта. Бъди смела и навий ръкава си.

— Мразя те!

— Знам. Успокой се — този път лекарството има вкус на ягоди.

— Брей, нямам търпение да го изпия.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Докато вървеше към помещението за разпити, тя нави и другия си ръкав. Очевидно климатикът в този сектор на сградата се бе присъединил към бунта на своя събрат в колата ѝ. Въздухът беше горещ, задухът — нетърпим, вонеше на долнопробно кафе.

Пийбоди вече чакаше пред вратата. Носеше униформата си, а по челото ѝ бяха избили капчици пот.

— Вече поиска ли адвокат?

— Още не. Настоява, че сме го объркали с някого.

— Прекрасно. Решил е да се държи като малоумен.

— Лейтенант, мисля, че нас смята за слабоумни.

— Още по-добре.

Ив се наведе към помощничката си и задуши като куче. Пийбоди сепнато се отдръпна:

— Какво ви става, лейтенант?

— Имаш късмет, че не надушвам миризма на шампанско. Но дъхът ти подозрително ухае на мента.

Сътрудничката ѝ кимна:

— Благодаря. Неприятно е, когато дъхът ти вони.

— Друг път ще обсъждаме пикниците по време на акция. Влизай! — Тя отвори вратата.

Плувнал в пот, Кевин седеше до масата, другият стол беше свободен. Като видя Ив, младежът плахо се усмихна:

— Слава Богу. Помислих си, че са ме забравили. Има някаква грешка, госпожо. Не съм сторил нищо лошо. Бях поканил на пикник една жена, с която се запознахме чрез Мрежата. Днес я видях за пръв път, знам само, че се казва Стефани. Ненадейно тя откачи, вкопчи се в мен и заяви, че е от полицията, след което ме доведоха тук. — Той безпомощно разпери ръце. — Нямам представа какво се случва.

— Ей сега ще те осведомя. — Тя притегли другия стол и го възседна. — Предупреждавам те обаче, че не ми ставаш по-симпатичен, като ме наричаш „откачена“.

Той се ококори:

— Извинете, но не ви познавам.

— Ах, Кевин защо разбиваш сърцето ми? Защо се отричаш от мен, след като ми подари прекрасните рози и рецитира любимото ми стихотворение? Такива са всички мъже! Пийбоди, какво мислиш по въпроса?

— Не стават за съвместно съжителство, не можеш и да им теглиш един як пердах.

Очите на Кевин се застрелкаха тук към едната, ту към другата жена.

— Вие... вие ли сте били в парка? Не може да бъде... не разбирам.

— Къде ти е умът — нали ти казах да запомниш името ми! Включи записващото устройство — изкомандва помощничката си, без да откъсва поглед от младежа, и задиктува: — Разпит на Кевин Морано, обвинен в предумишленото убийство на Брина Банкхед, в съучастие в убийството на Грейс Луц и в покушение срещу Моника Клайн и Стефани Финч. И още в изнасилване, притежаване на наркотични вещества и насилствено дрогиране на определени лица. Разпитът се провежда от лейтенант Ив Далас в присъствието на полицай Дилия Пийбоди. Господин Морано е запознат с правата си. Вярно ли е, Кевин?

— Не съм...

— Прочетох ли ти правата, Кевин?

— Да, но...

— Разбираш ли какви са правата и задълженията ти?

— Да, обаче...

Тя нетърпеливо му даде знак да замълчи:

— Не бързай! — Втренчи се в него и дълго мълча. Когато младежът навлажни с език устните си и отново понечи да заговори, тя предупредително вдигна пръст. Със задоволство видя как струйка пот се стича по слепоочието му. — Горещичко е, а? Скоро няма да отстранят повредата на климатичната инсталация. Сигурно се чувстваш ужасно с тази перука и тежкия грим. Ще ти олекне, ако ги свалиш.

Очите му се изцъклиха:

— Не знам за какво...

С рязко движение тя свали перуката му и я подхвърли на Пийбоди.

— Е, сега ще ти олекне, Кевин.

— Носенето на перука не е престъпление. — Той прокара пръсти през късо подстриганата си коса, а Ив забеляза, че ръката му трепери.

— Май притежаваш богата колекция. Носеше различни перуки в нощта, когато уби Брина Банкхед, и по време на покушението срещу Моника Клайн.

Кевин я погледна в очите:

— Не познавам тези жени.

— Разбира се, че не ги познаваш. За теб са били само играчки. Забавно ли ти беше да ги прелъстяваш, да рецитираш стихотворения, да им поднасяш цветя и да ги наливаш с шампанско, Кевин? Сигурно си се чувствал като истински мъж. Мисля си, че не си способен да обладаеш жена, ако не е упоена. Оная работа ти става само когато изнасилваш безпомощните си жертви.

— Обвиненията ви са нелепи! — Красивото му лице пламна от гняв. — Кой ви дава право да ме обиждате?

— О, извинявай! Но е факт, че когато един мъж получава оргазъм само когато изнасилва жените, той е непълноценен.

Кевин вирна брадичка:

— Никога не съм изнасилвал жена.

— Обзалагам се, че си вярваш. Те лудо са те желаели, нали? Капвал си по малко „Уличница“ в питието им, след което те буквално са те молили да ги чукаш. Разбира се, искал си само да им помогнеш да се поотпуснат. — Ив стана и заобиколи масата. — Подготвял си ги за половия акт. Младежи като теб не са изнасилвачи. Ти си богат, красив, образован. — Приведе се и му пошушна: — Но животът ти е скучен, нали? Младежите се нуждаят от развлечения. А жените? Всички жени, били те красиви или грозни, всъщност са уличници. Като майка ти например.

Кевин рязко се отдръпна и се наежи:

— Какви ги говорите? Майка ми притежава отлична репутация и преуспяваща компания.

— Същата тази делова и многоуважавана жена е заченала в лаборатория. Питам се дали знае кой е баща ти. Всъщност едва ли я е

грижа. Споделяла ли е с теб колко са й платили да се откаже от гражданския иск и да износи детето?

— Нямате право да ми говорите по тази начин! — Гласът на Кевин беше прегракнал от едва сдържани ридания.

— Мама ли търсеше в тези жени, Кевин, нея ли искаше да изчукаш или да накажеш? А може би и двете, а?

— Отвратително е...

— Знаех си, че ще стигнем до съгласие. В края на краищата тя се е продала, нали? По нищо не се е различавала от твоите жертви. Ти само си ги накарал да проявят истинската си същност. Ако бяха почтени, щяха ли да се свързват с непознати мъже чрез Мрежата? Каквото повикало, такова се обадило, нали? Това ли си говорехте с Лусияс?

Той изненадано подскочи и за миг дъхът му спря, сетне промърмори:

— Дрънкате втели-некипели. Отказвам да ви слушам! Искан да се срещна с началника ви.

— Кой даде идеята да ги убивате? Обзалагам се, че е била негова. Ти не си склонен към насилие, Кевин. Смъртта на Бриана е била зловещта случайност. Това може би ще ти помогне в съда. Но за да отървеш кожата, трябва да ми сътрудничиш.

— Вече ви казах, че не познавам никаква Бриана.

Ив рязко се извърна и се наведе така, че носовете им едва не се допряха:

— Много си загазил, мръсноко! Погледни ме! Пипнахме те на местопрестъплението, доказателствата срещу теб са неоспорими. Розите, шампанското, наркотикът, който пушна в чашата с вино. Откакто влезе в парка, всяко твое движение се записваше с видеокамера. Чухме и разговора с приятелчето ти, когато му се фукаше, че ще го биеш по точки. Знаеш ли, Кевин, много си фотогеничен. Сигурно и съдебните заседатели ще подкрепят мнението ми, като изгледат видеозаписа, на който се вижда как наливаш във виното течния наркотик. Толкова ще се впечатлят, че ще ти дадат най-малко три доживотни присъди без право на помилване, които ще излежиш на някоя междупланетна колония. До края на дните си ще гниеш между стените на бетонена клетка.

Тя продължи тирадата си, наблюдавайки как постепенно го завладяват ужас и паника:

— Три квадратни метра ще ти се полагат до края на живота ти. О, знам, че си свикнал да живееш нашироко в буквалния и в преносния смисъл, да носиш копринени ризи като тази. Ще се задушаваш в тясната килия, но няма да умреш. Ще живееш дълги години зад стените на затвора. Чувал ли си какво се случва с изнасилвачите, особено с красавци като теб, когато попаднат зад решетките? Всички затворници ще ти се изредят, после ще се сбият заради теб и отново ще те изучкат, докато едва не пукнеш. А молбите ти да престанат само ще ги възбуждат повече.

Тя стана и се втренчи в огледалото, през което помещението се наблюдаваше от другата страна, и се изплаши от погледа си. Сякаш самата тя изживяваше кошмара, който описваше.

— Ако имаш късмет — добави, — някой, носещ прякора Големия Уили ще те направи свой любовник и ще те вземе под закрилата си. Мислиш ли, че си късметлия, Кевин?

— Ще се оплача от вас където трябва! Това е тормоз!

— Това е действителността! — сопна се тя. — Това е съдба, карма, късмет, приятелче! Намирал си жени чрез чатовете за поезия в Мрежата. Така си се „запознал“ с Брина Банкхед. Започнал си да си кореспондираш с нея, като се използвал името Данте. След това с помощта на твоя приятел и съучастник Лусияс Дънуд си уредил да се срещнеш с нея.

Ив помълча, изчаквайки смисъла на думите ѝ да достигне съзнанието му.

— Изпратил си ѝ букет от рози в магазина, в който работи. През почивния ѝ ден си я наблюдавал от един компютърен клуб, който се намира срещу жилището ѝ. Всъщност оттам започна да се размотава кълбото, което ни доведе до теб. Колкото и да е странно, в полицията работят истински компютърни гении, Кев. Ще ти издам една малка тайна. — Тя понижи глас и заговорнически прошепна: — Имаш прекалено високо самочувствие, но е без покритие. Не си гений, за каквото се мислиш. Оставил си следи не само там, но и в големия клуб на Петдесета улица.

Кевин се разтрепери, очите му се насълзиха като на капризно дете. Ив едва сдържа усмивката си — очевидно думите ѝ попадаха

право в целта.

— Но да се върнем към Брина Банкхед. Срещнали сте се в бар „Дъга“. Да опресня ли спомените ти, Кев? Била е красива жена. Пили сте вино, незабелязано си пуснал в чашата ѝ „Уличница“. Когато е започнала да ти се натиска, сте отишли заедно в жилището ѝ, за всеки случай си ѝ дал още наркотик.

Тя се облегна на масата и се приведе към младежа:

— Пуснал си музика, запалил си свещите, обсипал си леглото с шибаните листенца от рози, после си я изнасилил. Само че тя е била толкова замаяна от дрогата, че е лежала под теб като парцалена кукла. За да я накараш да ти откликне, си ѝ дал „Див заек“. Сърцето ѝ не е издържало и е починала. Умряла е върху леглото, обсипано с листенца от рози. Изплашил си се до смърт, изпаднал си в паника. Откъде-накъде е умряла и е провалила плановете ти? Толкова си се разгневил, че си я изхвърлил през балкона. Изхвърлил си я, като че е била боклук.

— Не е вярно.

— Проследил ли си я с поглед, докато е падала? Едва ли. Повече не те е интересувала. Интересувало те е само как да отървеш кожата. Затова си изтичал вкъщи при Лусияс за съвет.

Ив се изправи, обърна гръб на младежа и отиде да си налее чаша вода.

— Лусияс командва, нали? Ти си само едно безгръбначно, което не е в състояние да взема решения.

— Никой не ме командва! — яростно възкликна Кевин, а тя забеляза, че сълзите му са пресъхнали. — Абсолютно никой! Сам съм си господар.

— Значи убийствата са били твоя идея, така ли?

— Не, по идея на... Няма да ви кажа нищо повече! Искам да повикате моя адвокат.

— Добре. — Тя приседна на ръба на масата. — Надявах се да го пожелаеш, защото намесят ли се адвокатите, няма да мога да сключа споразумение с теб. Честно казано, повдигаше ми се при мисълта, че ще ти се размине леко. А аз не съм от хората, на които често им се повдига, нали, Пийбоди?

— Имате железен стомах, лейтенант.

— Именно. — Ив потупа стомаха си. — Но ти успя да ми създадеш киселини, Кевин. Едва сега ми поолекна — представих си

как ще прекараш остатъка от живота си в малката килия заедно с Големия Уили. Край на скъпата храна и на елегантните костюми, край на забавленията. — Тя се изправи на крака. — Когато Лусияс седне на твоето място, отново ще ми призлее. И знаеш ли защо? Защото той ще се съгласи на споразумение и ще те натопи. Какви са вероятностите в този случай, Пийбоди?

— Три към пет за Дънуд, лейтенант.

— Е, време е да залагам. Да се обадим на адвоката ти, Кевин. Разпитът е прекъснат поради желанието на заподозрения да повика своя адвокат — продиктува Ив в записващото устройство и понечи да излезе.

— Почакайте!

Без да се обръща, тя предупредително изгледа Пийбоди — погледът ѝ бе студен като лед.

— Какво има, Кевин?

— Ами... питах се... интересувам се от любопитство какво означава да сключим споразумение.

— Съжалявам, но след като настояваш да говориш в присъствието на адвоката си, споразумението отпада.

— Адвокатът може да почака.

„Падна ми в ръцете!“ — помисли си Ив и се обърна:

— Пийбоди, включи записващото устройство. Продължава разпитът на заподозрения, провеждан от лейтенант Далас в присъствието на полицаи Дилия Пийбоди. Кевин, повтори за протокола онова, което току-що каза.

— Адвокатът може да почака. Какво означава да сключим споразумение?

— Няма как, ще се наложи да изпия хапче против повръщане — въздъхна Ив и отново седна. — Знаеш ли какво трябва да направиш, Кевин? Да разкажеш всичко от игла до конец, да признаеш вината си и да покажеш, че искрено се разкайваш заради злодеянията си. Изпълниш ли моите условия, ще се застъпя за теб. Ще препоръчам да ти дадат по-хубава килия и да те държат далеч от любителите на хубави задници.

— Що за споразумение е това? Мислите ли, че ще отида в затвора?

— О, Кевин, Кевин — въздъхна тя. — Не мисля, а знам. Какво ще се случи там, зависи само от теб.

— Искам гаранции за неприкосновеност.

— А пък аз искам да участвам в мюзикъл на Бродуей. И двамата с теб нямаме никакви шансове да осъществим мечтите си. Разполагаме с твоята ДНК, тъпако! Не си благоволил да се погрижиш за предпазни мерки. Имаме спермата ти, отпечатъци от пръстите ти. Направи ли ти впечатление, че преди да те доведат тук, ти взеха кръв? В момента съпоставят резултатите от пробата с ДНК на убиеца. Известно ти е, че ще съвпаднат. Ще съвпаднат с онова, което си оставил след себе си в Брина и в Моника. Веднъж получа ли резултатите от лабораторията, смятай играта за приключена. Ще те ликвидирам като бясно псе и всички адвокати на света няма да ти помогнат.

Кевин се втрени в нея и прочете истината в погледа ѝ.

— Обещайте, че няма да ме оставите на сухо — заговори плачливо. — Дайте ми шанс да се спася. Доста съм състоятелен, парите не са проблем...

Тя го сграбчи за ризата:

— Подкуп ли ми предлагаш? Искаш ли към обвиненията срещу теб да добавим и опит за подкупване на длъжностно лице?

— Не, не, само исках... да ми помогнете. — Опита да се усмихне, разчитайки на вродения си чар. — Не допускайте да отида в затвора, няма да издържа там. Всичко започна на шега... като състезание помежду ни. Лусияс даде идеята. Смъртта на жената беше нещастен случай.

— Шега, състезание, чужда идея, нещастен случай. — Ив поклати глава. — Аз ли да избира причината?

— Скучаехме, това е всичко. Искахме да се занимаваме с нещо, да разнообразим сивото ежедневие. Решихме да продължим експеримента, започнат от онзи скапаняк, дядото на Лусияс. После всичко се обърка. Смъртта на онази жена наистина беше случайна. Тя не трябваше да умре.

— За кого говориш, Кевин?

— За Брина. Не я убих, просто се случи.

Ив се облегна назад:

— Разкажи как се случи. И не пропускай нищо.

След час Ив излезе от помещението за разпит и потърка очи с опакото на дланта си:

— Този тип е като гноен цирей върху задника на човечеството!

— Вярно е, лейтенант. Но и вие добре го подредихте. Цял полк адвокати да наеме, пак няма да го отърват. Спукана му е работата след самопризнанията, които направи.

— Да, но другия цирей няма да пробие толкова лесно. Подготви хората, Пийбоди — същите, които участваха в операцията в парка. Ще осигуря заповед за ареста на Дънуд. Заслужили са да участват във второто действие.

— Веднага, лейтенант. Разрешавате ли един въпрос?

— Казвай.

— Наистина ли мечтаете да участвате в мюзикъл?

— Че кой не мечтае? — Ив извади комуникатора си, за да поиска заповед за арест, но устройството избръмча в ръката ѝ. — Далас.

— Ела в кабинета ми. Веднага! — изкомандва Уитни.

— Слушам, сър — отвърна тя, изключи устройството и измърмори под нос: — Да не е станал ясновидец? Събери хората, Пийбоди. След час ще приберем Дънуд.

Влезе в кабинета на командира, като си мислеше как ще му докладва за разпита на Кевин и ще поиска заповед за задържането на съучастника му. Остана като попарена, като видя Ренфру и друг човек. Уитни не стана да я посрещне, само каза:

— Лейтенант, това е капитан Хейс. Мисля, че с детектив Ренфру вече се познавате.

— Да, сър.

— Детектив Ренфру поиска среща с мен и е придружен от прекия си началник. Възнамерява да подаде рапорт срещу теб заради намесата ти в работата му по разследването на смъртта на доктор Макнамара. Повиках те тук с надеждата да обсъдим въпроса и да не се стигне до оплакване.

В главата ѝ сякаш забуча гигантски мотор, стомахът ѝ се сви.

— Нека подаде рапорт — заяви и вирна брадичка.

— Лейтенант, не желая да се стига до служебни неприятности, които могат да бъдат избегнати.

— Не ми пука какво желаете! — процеди през зъби тя и забеляза едва доловима промяна в погледа на Уитни. — Оплачи се на когото щеш, Ренфру. Подай оплакване срещу мен, та да те довърша.

— Сами виждате колко е опърничава — навъси се детективът. — Не проявява уважение нито към институцията, нито към колегите си. Идва на местопрестъплението, прави се на голяма клечка, омаловажава работата ми. Разбрах, че след като я помолих да напусне, за да не заличи важни следи, тя е разпитвала моите хора. После пак зад гърба ми е получила сведения от съдебния лекар...

Уитни вдигна ръка, за да прекъсне гневната му тирада.

— Какво ще отговориш, лейтенант?

— Отговор ли искате? Сега ще го получите! — Пребледняла от гняв, тя извади от джоба си диска и го хвърли на бюрото. — Ето моят официален отговор! А пък ти си кръгъл идиот! — Обърна се към Ренфру. — Щях да си затворя очите за тъпотииите ти и щях да допусна грешка. Не бива да допускаме на некадърници като теб да им се разминава. Въобразяваш си, че полицейската значка е като щит, който те пази, така ли? Че ти дава право да си придаваш важности ли? Не, тъпако, тя означава отговорност и стриктно изпълнение на служебния дълг, а ти я използваш като оръжие и да си уреждаш положението.

Хейс понечи да заговори, но командирът му направи знак да не се намесва.

— Намерил кой да ме поучава за изпълнение на дълга! — Ренфру подпря лакти на коленете си и се приведе. — И куцо, и сакато знае, че шпионираш другите ченгета, Далас. Дупе и гащи си с онези от Отдела за вътрешна безопасност!

— Не възнамерявам да се оправдавам пред теб за стореното в 128 участък. Май си забравил колко колеги умряха тогава. Да ти изредя ли имената им? Никога няма да се заличат от паметта ми. Не ти, аз видях трупове им. Може да ми имаш зъб, но не бива чувствата ти да пречат на разследването. Искаш да ми отмъстиш, така ли? Добре, но не намесвай жертвите, заради които трябва да отмъщаваме. Какво се случи, когато те помолих да си разменим информация, жизненоважна за работата ни? Твоя милост отказа, а сега ме клепа пред началника.

— Доктор Макнамара е бил убит с цел обир. Смъртта му няма нищо общо с твоето разследване! Нямах право да се намесваш в

работата ми, нито да заснемаш местопрестъплението. Предупреждавам ви, командир Уитни, че видеозаписът, който ще видите, е манипулиран.

— Ах, ти, надут, бездарен тъпако! Докторът не е бил пречукан, за да бъде ограбен! Арестувах единия убиец и разполагам с неговите самопризнания, които включват отнемането на живота на Тиодор Макнамара.

Ренфру рязко стана:

— Значи пак си действала зад гърба ми, за да разпиташ заподозрян по моето разследване!

— Грещиш. Задържаният е заподозрян в престъпленията, които аз разследвам! Казах ли ти, че двата случая са свързани? Ако не се беше държал като инатливо магаре, щеше да участваш в операцията по задържането му. Махай се от очите ми, и то веднага, иначе ще ти взема значката, която не заслужаваш, и ще ти я натикам в гърлото!

— Достатъчно, лейтенант.

— Не е достатъчно! — нахвърли се тя върху Уитни. — Не, не е достатъчно. Току-що изслушах един двацет и две годишен хлапак, който разказа как с първерзния му приятел измислили забавна игра, за да прогонят скуката. По долар на точка получавал онзи, който успеел да изчука повече жени по най-изобретателен начин. Дрогирали са жертвите си, изнасилвали са ги и са ги убивали, за да си докажат взаимно, че са полови атлети. Макнамара е разбрал с какво се занимават скъпоценният му внук и приятелят му. Когато заплашил да ги издаде, те му счупили черепа, поддържали са живота му със стимулант, съблекли го гол, нанесли му още един удар по главата, този път смъртоносен, и са го хвърлили в реката, след което с разследването е бил натоварен Ренфру — този позор за нашата професия! Трима души са мъртви, една жена е в болницата и животът ѝ виси на косъм. И знаете ли защо? Защото едно ченге изпитва неприязън към друго. По една щастлива случайност жертвите не са повече. Ето защо не е достатъчно, сър! Никога няма да е достатъчно!

— Не си познала! — сопна се Ренфру. — Няма да позволя да приписваш на мен неуспехите си...

— Млъкни, детектив. — Хейс се изправи.

— Капитан Хейс...

— Млъкни! Командир Уитни, от нашия участък няма да бъде подадено оплакване. Ако лейтенант Далас реши да се оплаче...

— Нямам подобно намерение!

— Постъпката ви е достойна за уважение. Командир Уитни, разрешете да получа копие от този диск.

— Разрешавам.

— След като се запозная с материала, ще преценя какви дисциплинарни мерки да предприема. Само да гъкнеш, Ренфру, ще подам рапорт срещу теб! Марш навън!

Честолюбивият Ренфру се разтрепери от нанесеното му оскърбление.

— Слушам, сър. Но възразявам срещу отношението към мен.

— Ще го имам предвид. — Хейс изчака, докато подчиненият му гневно тресна вратата. — Приемете извиненията ми, командир Уитни, задето ви забърках в тази каша, както и заради поведението на детектива.

— Детектив Ренфру трябва да се съобразява със служебната дисциплина.

— Детектив Ренфру трябва да получи ритник отзад, сър, и ви обещавам, че няма да му се размине. Извинете и вие, лейтенант.

— Няма за какво, капитане.

— Виж, с това не съм съгласен, въпреки че до този момент подкрепях всички ваши твърдения. Ренфру е като дете с труден характер, но поведението му е моя грижа. Стриктно се придържам към служебния правилник, лейтенант, и поемам отговорност за нарушаването му. Благодаря, че ме приехте, командир Уитни. — Тръгна към вратата, но преди да я отвори, спря и се обърна: — Лейтенант, със сержант Клуни бяхме новобранци в един и същи участък. Посетих го след случилото се през май миналата година. Каза ми, че сте ченге с неопетнена репутация и че е благодарен на съдбата, задето тъкмо вие сте го задържали. Не зная дали този факт ви интересува, но за него има много голямо значение. — Отново кимна, излезе и безшумно затвори вратата след себе си.

— Искаш ли кафе, лейтенант? — Уитни стана и се приближи до автоготвача.

— Не сър. Благодаря.

— Седни, Далас.

— Командир Уитни, моля да ме извините, задето проявих неуважение и неподчинение. Поведението ми беше...

— Впечатляващо — прекъсна я той. — Виждам, че все пак си спомни кой командва тук, но не разваляй ефекта.

Тя сведе глава, търсейки подходящи думи.

— Поведението ме беше непростимо — изтърси накрая.

— Не съм те молил за извинения и обяснения. — Уитни взе чашата с кафе и отново се настани зад бюрото си. — Но ако реша да го направя, първо ще те попитам колко часа спа снощи.

— Не виждам връзка...

— Отговори на въпроса!

— Ами... един-два часа.

— А предишната вечер?

— Не съм... не си спомням.

— Поканих те да седнеш — напомни ѝ командирът. — Официална заповед ли чакаш?

Ив се подчини.

— Никога не съм присъствал, когато хокаш колега... макар да чувах най-различни слухове по този повод — добави с тънка усмивка. — Сега с чиста съвест мога да потвърдя, че репутацията ти е напълно заслужена. Постъпи правилно, докато разнищваше историята с подкупите в 128 участък, но мнозина те обвиняват в предателство и неминуемо ще си понесеш последствията.

— Зная, сър.

По лицето ѝ бяха изписани умора, скръб, гняв, очевидно беше на прага на нервен срив. Уитни съчувствено я изгледа и промълви:

— Значката, която е символ на властта, не ни прави по-достойни, Ив. Ние придаваме достойнство на нашата професия.

Тя сепнато примигна — никога досега Уитни не се беше обръщал към нея по име.

— Да, сър — прошепна. — Зная.

— Имаш успешна кариера и щастлив брак с един от най-богатите мъже в света. Съвсем естествено е успехите ти да предизвикат ревността и завистта на определени лица. Ренфру е отличен пример за твърдението ми.

— Враждебното му отношение към мен не ме засяга, сър.

— Радвам се да го чуя. Разбирам, че Кевин Морано е направил пълни самопризнания.

— Да, сър. — Ив понечи да стане и да рапортува, но той й направи знак да остане на мястото си.

— Ще отложим за по-късно официалния рапорт. От гневната ти тирада схванах какво се е случило. Имаш ли заповед за ареста на Лусияс Дънуд?

— Вече поисках разрешение. Предполагам, че като се върна на работното си място, вече ще бъде на бюрото ми.

— Тогава не губи нито минута, лейтенант. Арестувай го. — Уитни отпи от кафето си. — Уведоми ме, когато операцията приключи, за да насроча пресконференция. После ще се прибереш вкъщи и ще направиш всичко възможно да спиш поне осем часа. Това е заповед, на която държа да се подчиниш.

След като Ив излезе, той взе диска. Светлината се отразяваше от гладката му повърхност.

Спомни си думите на Хейс. Ченге с неопетнена репутация — най-подобаващата характеристика за лейтенант Ив Далас.

Остави диска на бюрото и се свърза с началника на полицията Тибъл, за да му рапортува за напредъка на разследването.

Ив се изкушаваше да взриви външната врата на аристократичната къща и да нахлуе вътре с отряд тежковъоръжени командоси. Знаеше, че предвид обстоятелствата подобно действие е напълно оправдано.

Акцията щеше да бъде отразена от медиите, щеше да привлече общественото внимание.

Но щеше да означава, че е проявила слабост, поддавайки се на чувствата си.

Тя прогони предателската мисъл, направи знак на Пийбоди да я придружи и тръгна към къщата.

— Хората заеха ли позициите си?

— Да. — Гласът на Фийни прозвуча в миниатюрния микрофон, прикрепен към ухото й. — Ако случайно ви се изплъзне, няма начин да се промъкне през кордона.

— Добре. — Тя се обърна към помощничката си: — Мислиш ли, че ще ни се изплъзне?

— В никакъв случай, лейтенант.

Ив позвъни и нетърпеливо заброи секундите. Стигна до десет, когато икономът дроид отвори вратата.

— Спомняш ли си коя съм? — Тя приветливо му се усмихна. — Искам да поговоря с господин Дънуд.

— Разбира се, лейтенант. Моля, заповядайте. Ще съобщя на господин Дънуд за посещението ви. Мога ли да ви предложа някаква напитка, докато чакате?

— Не, благодаря.

— Както желаете. Моля, седнете. — Дроидът се отдалечи с типичната скована походка на английски иконом.

— Ех, ако някога Рурк реши да замени с дроид Съмърсет, с мен ще се отнасят с подobaваща учтивост.

— На втория ден ще ви омръзне — ухили се Пийбоди.

— Брей, защо мислиш така?

— Защото много добре ви познавам.

— Смятам, че аз най-добре познавам себе си — кисело промърмори Ив. — Защо... Чакай, запомни си мисълта — добави, като видя Лусияс да влиза във фоайето. — Господин Дънуд.

— Здравейте, лейтенант. — Младежът беше в черно и умело се бе гримирал, та да изглежда съсипан от мъка. Пребледнялото му лице беше предизвикало съчувствието на майка му и несъмнено щеше да окаже същия ефект върху ченгетата. — Имате ли нова информация? Цяла сутрин бях с майка ми, която е... — Гласът му пресекна, той сведе поглед, сякаш се мъчеше да се овладее. — С нея ще ви бъдем признателни, ако ни държите в течение. Може би едва когато заловите престъпника, ще се примирим с тежката загуба.

— Вероятно ще се успокоите, като ви кажа, че вече сме задържали извършителя.

Той изненадано трепна, но за части от секундата се овладя:

— Не зная как да изразя признателността си! Най-важното е да получим възмездие за смъртта на дядо.

— Честно казано, доволна съм от бързата реакция на моите хора — заяви тя и мислено се упрекна, задето не издържа на изкушението да си поиграе с него като котка с мишка. — Всъщност убийците на доктор Макнамара са двама. На единия вече са предявени обвинения, вторият ще бъде задържан всеки момент.

— Двама ли? Двама срещу един безпомощен старец! — В гласа му прозвучаха гневни нотки. — Искам да бъдат наказани с цялата строгост на закона! Само така ще платят за смъртта на един невинен човек!

— И аз съм на същото мнение. Да започваме. Лусияс Дънуд, арестуван сте! — С мълниеносно движение Ив извади оръжието си, а когато младежът отстъпи назад, добави: — Моля те, направи ми удоволствието да побегнеш. Нямах възможност да използвам оръжие при задържането на приятеля ти Кевин и съм поизнервена.

— Тъпа кучка!

— Приемам, че съм кучка, но кой от двама ни ще гние зад решетките? Тъпакът, разбира се. Горещете!

Лусияс се подчини, а когато тя го обърна с лице към стената, предприе изненадващо нападение.

След време Ив щеше да се пита дали нарочно му е позволила да я нападне. Когато младежът я блъсна, тя се отдръпна, давайки му възможност да замахне. Ловко се приведе, избегна удара, после заби юмрук в корема му. И повтори.

— Оказване на съпротива при задържане — заяви, когато младежът се отпусна на колене и заповръща. — Още една черна точка в досието ти. — Подритна го, настъпи врата му. — Размина ти се обвинението в нападение срещу служебно лице, защото не можа да ме улучиш. Сложи на този шут белезниците, Пийбоди, пък аз ще го запозная с обвиненията срещу него и с правата му.

Още преди приключването на задължителната процедура при задържане, Лусияс настоя да повикат неговия адвокат.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Свечеряваше се, когато Ив се изкачи по стъпалата към входната врата на своята къща. Небето, което доскоро бе лазурносино, сега приличаше на тъмно кадифе. Внезапно тя осъзна, че за пръв път от дни наред съзнанието ѝ е освободено от мисли за разследването. Сякаш за пръв път чу песента на птиците, долови аромата на уханните цветя.

Прииска ѝ се да седне на каменното стъпало и да се наслади на простиците удоволствия, от които я лишаваше професията ѝ. Да си припомни, че на света има и друго, освен смърт, освен кръв и хора, които я проливат с безгрижието на разглезени деца.

Устоя на изкушението, откъсна разцъфнало клонче от храста, засаден в грамадната мраморна саксия, и влезе вкъщи. Цялото ѝ същество жадуваше за нещо повече от чист въздух.

Както обикновено Съмърсет изникна изневиделица и се намръщи, като видя клончето в ръката ѝ:

— Лейтенант, друг път не го правете! Храстът ще заболее.

— Гледай с твоето здраве да не се случи нещо фатално. Рурк вкъщи ли е?

— В кабинета си е. Ако харесвате върбинките, ще поръчам да ви донесат от парника.

— Дрън-дрън-дрън — озъби се тя и тръгна към стълбището. — Дърт мърморко!

Икономът одобрително кимна. Благодарение на приложеното от него лечение, лейтенант Далас отново беше във форма.

Рурк стоеше до прозореца. Носеше слушалки с микрофон и разговаряше с някого за промените в прототипа на някаква нова комуникационна система. Ив установи, че не разбира повечето думи, но се заслуша в гласа на съпруга си.

Често напевният му ирландски акцент я караше да тръпне, в съзнанието ѝ изникваха смътни образи на древни воители, насядали около лагерните огньовете. Гласът на Рурк сякаш бе създаден да рецитира романтични стихове. Понякога тя със самоирония си

мислеше, че жените имат вродена реакция към определени възбуждащи средства.

Може би след десет-двайсет години ще свикне с мисълта, че този необикновен и приказно красив мъж наистина ѝ принадлежи...

Лъчите на залязващото слънце, които проникваха през панорамния прозорец, озаряваха Рурк, придавайки му вид на божество, изваяно от злато. Ив забеляза, че е вързал косата си на опашка — сигурен признак, че е бил погълнат от заниманието си и не е искал дългата коса да пада в очите му. Светлината образуваше ореол около главата му и тя с насмешка си помисли, че този мъж е всичко друго, освен светец.

Телевизорът беше включен, течеше новинарска емисия. Видеотелефонът на бюрото иззвъня, но съпругът ѝ не му обърна внимание.

Стори ѝ се, че долавя миризмата на пари, на власт... символ на които бе Рурк. Изведнъж го пожела с цялата сила на първичния си инстинкт.

Той се обърна, като че го бе привлякла с магнит.

Без да откъсва поглед от очите му, Ив изтича до него, сграбчи го за ризата, привлече го към себе си и страстно го зацелува.

Стори му се, че го залива грамадна вълна, която за миг спря дъха му. Кръвта нахлу в главата му и бученето заглуши гласа в слушалките. Притисна Ив към себе си, отвърщайки на жарките ѝ ласки.

— Ще се чуем допълнително — промърмори в микрофона, свали слушалките и ги захвърли встрани. — Добре дошла у дома, лейтенант. Поздравявам те за успеха. — Помилва я по косата и добави: — Гледах по Канал 75 пресконференцията.

— Тогава вече знаеш, че всичко приключи. — Подаде му разцъфналото клонче. — Благодаря за помощта.

— Винаги съм на твое разположение. — Погледна я в очите и вдъхна аромата на пролет, лъхац от клончето върбинка. — Само кажи, когато ти трябва помощ.

Ив дръпна коженото ремъче, с което беше завързана косата му:

— Всъщност имам друга задача за теб.

— Така ли? Днес графикът ми е доста натоварен, но съм готов да изпълня гражданския си дълг. — Затъкна клончето зад ухото ѝ и попита: — Каква е задачата? Опиши я най-подробно.

— Наистина ли искаш да чуеш подробностите?

— Да, настоявам.

Тя се засмя, подскочи и обви бедра около кръста му:

— Искам да се съблечеш гол.

— О, ясно, ще работя под прикритие. — Той я понесе към асансьора. — Акцията опасна ли е?

— Дебне те смъртна опасност. Може би и двамата ще изгубим живота си.

Рурк се качи в асансьора и я притисна до стената на кабината. Почувства как Ив сякаш се разтапя в прегръдките му.

— В голямата спалня — изкомандва и с жарка целувка запечати устните на съпругата си, сетне промълви: — Обичам опасностите. Продължавай.

— Задачата е свързана с физически усилия... избор на подходящия момент... — Тя се задъха, защото Рурк я ухапа по шията. — Синхронът трябва да е свършен...

— Вече работя по въпроса. — Той я понесе към голямото легло и я хвърли върху него.

Галахад, който се беше разположил върху завивките, подскочи и яростно изфуча. Рурк протегна ръка и го побутна:

— Изчезвай. Тук няма място за цивилни.

Ив се засмя, прегърна го и обсипа с целувки лицето му, като шепнеше:

— Съблечи се! Искам те гол! Искам да те хапя навсякъде.

Търкаляйки се по леглото, задърпаха дрехите си. Ив изруга, когато ризата ѝ се закачи в кобура. Отново се целунаха — трескаво единение на устни, зъби и езици, което накара кръвта да закипи във вените ѝ. Придърпа Рурк върху себе си, смъкна ризата, вкопчи се в раменете му, усещайки как играят мускулите му, изпробвайки своята сила срещу неговата.

Той я хвана за китките и вдигна ръцете ѝ. Впери в лицето ѝ бездънните си сини очи, докато сетните сили я напуснаха.

— Обичам те. Скъпа Ив... моя си. — Целуна я толкова нежно, че напрегнатите ѝ мускули сякаш се втечняха.

Устните му очертаха пътека надолу по шията ѝ. Сърцето ѝ лудо затуптя, очите ѝ се насълзиха.

„Толкова добре ме познава — помисли си. — Знае за какво копнея, знае, че днес ми е необходимо нещо повече от мълния и буен пламък... че с цялата си душа жадувам за нежност и ласки.“

Затвори очи и се отдаде на усещането.

Този момент — моментът на капитулацията ѝ — за Рурк бе позашеметяващ от самото обладаване. Когато Ив приемеше нежността му, той откриваше в себе си неподозирани източници на нова нежност.

Целуваше я жадно, наслаждавайки се на аромата на кожата ѝ, плъзгаше ръце по тялото ѝ, очертавайки прелестните му контури. Езикът му оставяше жарка диря, сърцето ѝ пърхаше като птица, затворена в тясна клетка. А когато той ухапа зърното ѝ, Ив притисна главата му към гърдите си.

Беше взела душ, преди да се прибере вкъщи, и Рурк усети миризмата на евтин сапун. Внезапно в гърдите му се пробуди желанието да я глези и закриля от жестокостта, с която тя се сблъскваше ежедневно. Устните му бяха като балсам за плътта ѝ и предизвикваха неподозирани чувства.

Струваше ѝ се, че се носи върху облак от усещания, постепенно удоволствието я обгърна като воал от мъгла. Тя се вкопчи в косата на Рурк, а мъглата се превърна в река, прерастваща в безбрежен океан от щастие. Въздъхна и се потопи в него.

Чу нежния му шепот, галските думи, които използваше в миговете на нежност. Звучаха като музика — екзотична и същевременно романтична.

— Какво казваш? — промърмори едва чуто.

— Сърце мое... Ти си моето сърце.

Обсипа с целувки тялото ѝ, което винаги го заплениваше — толкова сила и смелост се криеше в него. „И в сърцето ѝ“ — помисли си, докосвайки гърдите ѝ, после устните му се спуснаха надолу.

Чу как дишането ѝ се учести, ала без да бърза, продължи сладкото изтезание, докато тя застена, а гъвкавото ѝ тяло се загърчи.

Заливаха я вълна след вълна от удоволствие, постепенно в океана, към който се носеше, забушува буря. Щастие се превърна в жажда, а насладата — в пулсираща болка, която бе като неутолим глад. Изви се като дъга, за да посрещне жарките му устни, и изкрещя, когато всичко в нея сякаш се взриви.

Обзет от лудост, той отново я зацелува навсякъде, разпалвайки дузина огньове.

— Отпусни се... отпусни се — прошепна ѝ задъхано, вкарвайки пръсти в жаравата. — Искам да те гледам... отново...

— Господи! — Очите ѝ се замъглиха, оргазмът разтърси тялото ѝ.

Преди да се върне към действителността, Рурк я зацелува, докато усети как възбудата ѝ отново пламна. И едва тогава я облада.

Погледът ѝ се проясни, сребристото кадифено покривало на любовта закри червената мъгла на страстта. Докато телата им се движеха в свършен синхрон, тя докосна страната на Рурк. Не бяха само любовници, а двама души, които дълбоко се обичат.

Този път плътското удоволствие бе като благословия. Той се наведе и с целувки пресуши сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Сърце мое — прошепна отново и изля соковете си в нея.

Лежеше сгушена в него и се взираше в гаснещата светлина навън. Денят, който ѝ се бе сторил безкраен, най-сетне свършваше.

— Рурк, чуваш ли ме?

— Ммм, опитай се да поспиш.

— Не умея да се изразявам гладко като теб. Никога не намирам правилните думи... когато са ми необходими.

— Но аз те разбирам и без думи. — Той нежно приглади косата ѝ. — Изключи съзнанието си, Ив, трябва да си починеш.

Тя поклати глава, повдигна се на лакът и се втрени в него. „Как е възможно този свършен мъж да ми принадлежи?“ — запита се за хиляден път.

— Повтори онези ирландски думи, които каза преди малко. Ще се опитам да ги произнеса и аз.

Рурк се усмихна и стисна ръката ѝ:

— Няма да можеш.

— Хайде на бас!

Изпълни желанието ѝ, очаквайки тя да се запъне. Ала Ив сложи ръката му на сърцето си и повтори фразата дума по дума.

Видя изражението му, зърна промяната в погледа му, усети как сърцето му затуптя по-силно.

— Погубваш ме, Ив — прошепна той, седна и допря чело до нейното. — Благодаря на Бога, че те изпрати при мен.

Тъй като Ив заяви, че изобщо не ѝ се спи, той я придума да вечерят в леглото. И ето че тя седеше върху смачканите завивки и привършваше голяма порция спагети и кюфтета.

Съчетанието от секс, храна и горещ душ беше възвърнало силите и апетита ѝ.

— Морано направи пълни самопризнания — избърбори с пълна уста.

— Благодарение на усилията ти — поправи я Рурк. — Наблюдавах те, докато го разпитваше. Ако не беше блъфирала, нямаше да постигнеш желания ефект. — Той потръпна, като си спомни погледа, който бе отправила към огледалото, сякаш надникваше в душата си. — Морано никога няма да разбере какво ти е струвало.

— Е, не ми беше толкова трудно, защото бях сигурна, че ще го пречупя... Не знаех, че наблюдаваш през двойното огледало.

— Нали и аз бях член на екипа, който участваше в залавянето на Морано. — Рурк си взе от спагетите в чинията ѝ. — Знаеш, че ми е приятно да те гледам, докато работиш.

— Представяш ли си, жените са били само пионки в извратената игра, организирана от двамата садисти. Забавлението приключи в момента, в който притиснах Морано в ъгъла. Според него главният виновник е Дънуд, а самият той само се опитвал да не изостава от приятеля си. Смята се едва ли за невинен, защото смъртта на Банкхед била нещастен случай, Моника Клайн е останала жива, а Макнамара бил убит при самозащита. Знаеш ли, внимателно го наблюдавах и разбрах, че не е пресметлив, нито жесток. Кевин Морано е само един слабохарактерен и безчувствен човек. Стори ми се... как да се изразя... беззлобен.

— Определението ти е съвсем точно. Но Дънуд е различен, нали?

— И то много. — Тя отпи от превъзходното бяло вино и опита от пикантното ястие със скариди, което си беше поръчал Рурк. — Моите спагети са по-вкусни — отбеляза със задоволство. — След сцената при Уитни...

— Каква сцена?

— А, май забравих да я спомена.

Докато довършваше спагетите и парчето хляб с подправки, което Рурк ѝ предложи, тя му разказа за събитията, разиграли се в кабинета на командира.

— Още не мога да повярвам, че казах на Уитни да млъкне. Спокойно можеше да ме изхвърли заради подобно провинение.

— Той е много умен. И е полицай до мозъка на костите си. Ренфру пък би улеснил живота ми... Не, не ме гледай така страшно, скъпа Ив — говоря за отдавна отминал период от моя живот, когато не бях примерен гражданин. — Амбициозен е, но без покритие. Тесногръд бюрократ, който отгоре на всичко е мързелив.

Взе си още от спагетите и си помисли, че Ив има право — нейният избор беше по-добър.

— Освен това той олицетворява предишните ми възгледи за представителите на полицията... възгледи, които се промениха, откакто отблизо се запознах с най-чаровното ченге в Ню Йорк.

— Типове като него ме вбесяват, но началникът на участъка, капитан Хейс, е железен. Ще сложи на мястото му детектив Ренфру... А сега за най-важното. — Тя въздъхна, беше преяла, но продължаваше да се тъпче. — С целия екип, участвал в залавянето на Кевин, минус цивилния консултант, разбира се, отидохме да арестуваме господин Дънуд. Той обаче веднага поиска адвокат и отказа да говори. Не е глупав, нито слабохарактерен. Грешката му е, че мисли всички за глупави и слабохарактерни. Прекаленото самочувствие ще го довърши.

— Не, ти ще го довършиш.

Безрезервното му доверие стопли сърцето ѝ, все едно ѝ се беше обяснил в любов.

— Май наистина си лапнал по мен, а?

— Така изглежда. Виждам, че е останало половин кюфте, ще ми го отстъпиш ли?

Тя побутна чинията си към него и продължи да разказва:

— Преди да приключим формалностите по задържането, Дънуд привика трима адвокати. Твърди, че не знае нищо за убийствата. Напоследък бил забелязал странното поведение на приятеля си Кевин, с когото живеели заедно — прибирал се в необичайни часове, понякога се преобличал, преди да излезе, и слагал различни перуки.

— Винаги съм вярвал в истинското приятелство — подсмихна се Рурк.

— Голям циник си. Лусияс е спокоен, защото знае, че нямаме неговата ДНК. Преструва се на невинна жертва и на възмутен гражданин, а адвокатите му са поели нещата в свои ръце. Знаеш ли, дори не му мигна окото, когато споменахме, че сме открили лабораторията в дома му и че сме взели за проба веществата, с които е експериментирал. С невъзмутимо изражение посрещна новината, че в дрешника му сме намерили перуката и костюма, които е носил убиецът на Грейс Луц, а в шкафчето в банята — козметичния пластилин, следи от който са открити по чаршафите на жертвата. Настоява, че Кевин ги е използвал, после ги е подхвърлил, за да го натопи. Същата история е и с наркопласъора, подвизаващ се под името Карло. Лусияс твърди, че приятелят му Кевин е продавал дрогата.

— Какво ще предприемеш?

— Фийни работи върху компютрите, които конфискувахме от клуба. Сигурна съм, че ще открие нещо, за което да се хванем. Същата вечер, когато е убил дядо си, Дънуд е имал среща, но поради някаква причина жената не е се е явила. Ще я намерим и тя ще потвърди, че е трябвало да се срещнат в същия клуб, в който той уж случайно се е отбил да пийне нещо. Обзалагам се, че веществата, намерени в лабораторията, ще се окажат „Уличница“ и „Див заек“. Разбира се, адвокатите му ще настояват, че извършването на опити не е незаконно. Ето защо трябва да докажем, че е произвеждал синтетична дрога, за да я продава на черната борса, че се е подвизавал под псевдонима Карло. Ще се наложи доста да се потрудим, но чрез клиентката на Чарлс Мънроу ще стигнем и до това доказателство. В момента „метачите“ правят оглед на къщата — обзалагам се, че посредством специалното устройство ще намерят следи от кръв. Освен това разполагаме със самопризнанията на Кевин, в които той описва стъпка по стъпка изпълнението на пъкления замисъл. Накратко, имаме достатъчно факти за повдигане на обвинение. Като прибавим и онези, които ще открием през следващите няколко дни, и един полк адвокати да доведе Дънуд, пак няма да го спасят.

Ив стана от леглото и занесе чиниите в кухнята — не беше голяма къщовница, но както винаги, когато размишляваше на глас, изпитваше необходимост да се движи.

— Ще го предам в ръцете на Майра, но дори тя ще се затрудни да проникне през непроницаемата му броня. Знаеш ли какво ще направим накрая? Ще поставим в голяма кутия веществените и косвените доказателства, резултатите от криминологичната експертиза, психологическия профил, изготвен от Майра, и свидетелските показания, ще я завържем с голяма панделка и ще я поднесем на неговите адвокати. Той няма да ни се изплъзне, сигурна съм.

— В състояние ли си да го направиш?

— Ако преди двайсет и четири часа ми беше задал същия въпрос, щях да отговоря отрицателно. — Тя се обърна с лице към него. — Но вече съм уверена, че след като съберем доказателствата и още веднъж-два пъти разпитам Лусияс, ще имам достатъчно основания да го предам на прокурора. Приключа ли с него, ще си взема отпуска. Един престъпник влиза в затвора, Рурк, но в същия момент някъде някой друг извършва престъпление. Ако не си почина, няма да се справя със следващото разследване.

— Копнея да отидем някъде, където ще бъдем само двамата, Ив. Без призраци от миналото, без служебни задължения, без скърби и неприятности.

— Нали се уговорихме, че ще заминем за Мексико?

— Да, като начало. Настоявам да останем там поне две седмици.

Тя понечи да изреди поне дузина причини, поради които не може да отсъства толкова дълго от работа. Вдигна поглед и видя срещу себе си единствената причина, заради която си струваше да забрави дори служебните си задължения.

— Кога тръгваме?

— Веднага, щом приключиш с този случай. Моят график е съобразен с пътуването.

— Дай ми още няколко дни. Междувременно ще изпълня нарежданията на командир Уитни. Той заповяда да направя всичко възможно да поспя поне осем часа без прекъсване.

Рурк вдигна вежда:

— И как смяташ да го постигнеш?

— Знам един начин, който действа безотказно. — Тя се хвърли върху него и смъкна халата му.

В този момент вътрешният видеотелефон иззвъня.

— Проклет да е този Съмърсет! — изруга Ив. — Не знае ли, че сме заети?

— Не забравяй докъде беше стигнала — усмихна се Рурк, блокира видеото и едва тогава включи устройството:

— Съмърсет, освен ако не избухне пожар или не ни нападнат извънземни, не желая да ме безпокоиш до сутринта.

— Съжалявам, сър, но командирът на лейтенант Далас е тук и настоява да разговаря с нея. Да му предам ли, че в момента тя не може да го приеме?

— Не, мътните те взели! — Ив вече се обличаше. — Кажу ми, че идвам веднага.

— Покани го в големия салон — намеси се Рурк. — След няколко минути ще бъдем при него.

— Имам много лошо предчувствие. — Тя издърпа чекмеджето и грабна първата дреха, която ѝ попадна. — Уитни не се е отбил да си побързим на чаша кафе. Да му се не види!

Без да си направи труда да облича бельо, тя навлече стари джинси и размъкната фланелка с емблемата на нюйоркската полиция. Сетне, продължавайки да ругае, сложи обувките си.

За същото време Рурк облече черен кадифен панталон и добре изгладена тениска. Докато обуваше мокасините си, Ив злобно го изгледа:

— Ако не бързах толкова, щеше да ми призлее.

— От какво, скъпа?

— От факта, че за по-малко от две минути успя да се издокараш като манекен. — Хвърли поглед в огледалото, намръщи се на изображението си, промърмори „Майната му!“ и забързано излезе.

Междувременно Уитни и Галахад седяха в големия салон, обкръжени от блестящи дървени и стъклени повърхности, и си разменяха погледи, изпълнени с взаимно уважение. При появата на домакините командирът с видимо облекчение извърна очи:

— Лейтенант, Рурк, извинете, че идвам без предупреждение.

— Моля ви, не се безпокойте — побърза да каже тя. — Случило ли се е нещо неприятно?

— Исках да го научиш лично от мен — адвокатите на Лусияс Дънуд са получили разрешение за предварително дело, което набързо е било разгледано.

По изражението на лицето му тя разбра какъв е бил резултатът.

— Освободили са го — промълви. — Що за съдия е онзи, който освобождава под гаранция човек, обвинен в няколко предумишлени убийства?

— Съдия, който е в приятелски отношения със семействата Дънуд и Макнамара, и който не би трябвало да гледа предварителното дело. Освободил е Лусияс под предлог, че липсват веществени доказателства за вината му...

— Ще ги получат само след няколко часа — прекъсна го Ив.

— И още — продължи командирът, сякаш не я бе чул — съдията е обосновал решението си с факта, че най-тежките обвинения се базират само на самопризнанията на Кевин Морано. Изтъкнал е още, че Лусияс Дънуд няма криминално досие, че е член на уважавана фамилия и че само преди двайсет и четири часа му е било съобщено за трагичната смърт на дядо му.

— За убийството, което самият той е извършил! — тросна се Ив.

— Майка му, която също е присъствала в съда, е помолила синът ѝ да бъде освободен под гаранция, за да бъде до нея по време на погребалната церемония. Съдията е определил гаранция от пет милиона, която веднага е била внесена и младежът е бил предаден на майка му.

— Преди да кажеш нещо, помисли дали той ще избяга — промърмори Рурк и сложи ръка на рамото ѝ.

Тя рязко се отдръпна, помъчи се да се съсредоточи, макар гневът да замъгляваше съзнанието ѝ:

— Не. Състезанието продължава, само играта е различна. Той възнамерява да спечели, ала е вбесен, задето го принудих да направи промени. Предполагам, че ще действа прибързано, защото е разглезен и разгневен. Анализът на веществата, открити в неговата лаборатория, трябва да се ускори. Спешно ми е необходимо доказателство, че е произвеждал наркотици.

— Вече го имаш — каза Уитни. — Обадох се на Тъпака... на Беренски — побърза да се поправи той. — Веществата съвпадат с наркотиците, които са били открити в кръвта на жертвите. Предвид на това доказателство и на познанството на съдията с обвиняемия, прокурорът е подал молба за незабавно отменяне на освобождаването под гаранция.

— Ще бъде ли удовлетворена?

— Ще разберем след по-малко от час. За жалост ще отменя и моята заповед да спиш осем часа без прекъсване, лейтенант. Работното ти време се удължава за неопределен срок. Моето също. Връщам се в управлението и ще чакам новини. Ако имаме късмет, още тази вечер ще върнеш Дънуд в ареста. Този път и аз ще присъствам на задържането му.

— Но... — Тя навреме се усети и само добави: — Слушам, сър.

Уитни се втрени в нея, но по изражението му личеше, че не е разгневен от недоверието ѝ.

— Лейтенант, невинаги съм седял зад бюрото. Дълги години бях действащ полицаи. Може да са ме превърнали в книжен плъх, но не съм забравил стария занаят.

— Разбира се, сър. Не исках да ви обидя. С ваше разрешение, сър, ще се свържа с Фийни. Ще го помоля с Макнаб да порботят извънредно върху компютрите, които иззехме от клуба.

— Не е необходимо да искаш разрешение. Продължаваш да ръководиш разследването. Погрижи се всички вратички да бъдат затворени, та този път Дънуд да не ни се изплъзне. Ще се свържа с теб, след като разговарям с прокурора.

— Командир Уитни — обади се Рурк. Не бе отместил ръка от рамото ѝ и сега усети как в очакване на предизвикателството тя завибрира като опъната струна. — Вечеряли ли сте?

— Не още. Ще хапна нещо в службата.

Едва след като Рурк два пъти стисна рамото ѝ, тя разбра какво се очаква от нея.

— Хмм, останете да вечеряте тук, сър. Ще спестите време...

— Не искам да ви притеснявам.

— Изобщо не ни притеснявате — побърза да го увери Рурк. — Ще ви правя компания, докато Ив се обади на колегите си. — Той поведе госта към трапезарията. — Как е съпругата ви?

Ив издуха кичурите коса, които бяха паднали върху очите ѝ, и ги проследи с поглед, докато излязоха. Не можеше да прецени кое е по-необичайно — дали че началникът ѝ ще вечеря в дома ѝ, или че ще вечеря в компанията на човек, който почти през целия си живот е нарушавал всички писани и неписани закони.

— Шантава работа, а? — промърмори на Галахад и тръгна към кабинета си. — Нека Рурк забавлява госта, аз си имам предостатъчно работа.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тъй като му съчувстваше, пък и знаеше, че когато е ядосан, той е още по-цапнат в устата от нея, Ив не опита да прекъсне гневната му тирада.

И дори не му натякна, че когато бе отговорил на позвъняването на видеотелефона, носеше пижама, щампована със сърчица, а някакъв изпълнител с плътен басов глас пееше как ще люби до полуда своята жена.

Изглежда, не само тя бе планирала прелъстяване на брачния си партньор.

— Ще го вкараме обратно в ареста — каза, когато Фийни най-сетне си изстреля патроните. — Ще наредя да наблюдават дома на майка му и неговата къща. Не вярвам да избяга, но все пак не бива да рискуваме. Помогни ми, Фийни. Знам, че в онези компютри има важна информация, направи всичко възможно по-бързо да стигнеш до нея. Дай ми доказателства, за да го вкарам завинаги зад решетките.

— Съдията, дето го е пуснал под гаранция, заслужава да го вържат и да го разхождат гол по улиците, като вържат оная му работа табела с надпис: „Аз съм тъп капут“!

— Уха, гледката ще си заслужава! Засега обаче, ще се задоволя с отменяне на освобождаването под гаранция. Ако обичаш, свържи се с Макнаб.

— Сигурно е заедно с Пийбоди — промърмори ирландецът. — Тия двамата се чукат като зайци.

Ив мислено се поздравя за въздържаността си, след като и в този момент не го поднесе заради пижамата със сърчицата.

— Не желая да знам, дори да го откриеш в жилището й. Предупреди скъпата ми помощничка да бъде на твое разположение. Щом се натъкнеш на нещо, тя веднага започва проверката.

— Няма ли да те придружи при повторното задържане на Дънуд?

— Не, с мен ще бъде друг полицай. Командир Уитни.

— Джак ли? — Вечно печалната физиономия на ирландеца се озари от усмивка и той заприлича на палаво хлапе. — Не се майтапиш, нали?

— Не. Как да постъпвам с него, Фийни? Как да му давам заповеди, ако се наложи?

— Защо да не го командваш? В края на краищата ти ръководиш разследването.

— Да, бе... — Тя допря ръка до челото си и отсече: — Няма сега да му мисля, ще действам според ситуацията. А ти не се мотай — чакам резултати. А, и още нещо — пижамата ти е супер!

Прекъсна връзката и поклати глава — отново се бе поддала на изкушението.

Свърза се с отдела, уреди наблюдението на двете къщи, сетне неспокойно закрочи из кабинета, като се питаше защо се бави обаждането на прокурора.

Хрумна ѝ, че може би е редно да отиде в трапезарията и да забавлява госта. Допреди година изобщо не владееше изкуството да бъде свършена домакиня. Сега имаше известен прогрес, но все още имаше много да се желае. Принудена бе да играе тази роля, когато съпругът ѝ организираше празненства или канеше у дома делови партньори, но оставяше на него воденето на светски разговори. Укорявайки се за малодушието си, реши, че и този път Рурк ще се справи по-добре от нея. Отиде в спалнята и взе оръжието си.

Пристегна кобура и веднага се почувства много по-уверена.

Лусияс също се чувстваше много по-уверен. Сигурен бе, че както винаги контролира положението. Гневът от претърпяното унижение беше като катранена течност, бълбукаща под тънък слой лед. От време на време течността избликваше навън, но общо взето той съумяваше да изглежда невъзмутим.

Предварително знаеше, че ако се наложи, майка му ще плаче, ще умолява и в крайна сметка ще го защити. „Толкова е предсказуема — помисли си. — Като всички жени, които по природа са слабохарактерни и покорни. Трябва да ги командваш, иначе ще ти се качат на главата.“ И дядо му, и баща му бяха проявили твърдост по

отношение на майка му — той само продължаваше семейната традиция.

Мъжете от клана Дънуд винаги командваха положението. Те бяха неизменни победители във всяко състезание.

Изискваха от плебеите уважение, покорство и безрезервна вяроност. Не допускаха да се отнасят с тях като с престъпници, да ги вкарват в ареста и да ги разпитват.

И не прощаваха на предателите.

Изобщо не се беше съмнявал, че ще го освободят. Немислимо бе да го изпратят в затвора, да го впримчат в клетка като животно.

Независимо от обстоятелствата, и този път щеше да победи.

Ала не можеше с лека ръка да пренебрегне унижението, на което го бяха подложили. Бяха го арестували, изправили пред съда, превърнали го бяха в безправен човек.

Ще го върне тъпкано на Ив Далас. В края на краищата тя е само жена, низше същество. Жените не трябва да заемат ръководни постове, не бива да им се дава власт. Това бе единственият въпрос, по който с покойния му дядо имаха абсолютно съгласие.

Ще отдели повече от обичайното време за подготовка на плана си, ще подбере най-подходящото място и време за осъществяването му. А когато е готов, ще й плати, задето си бе позволила да го арестува, задето бе провалила играта му. И най-вече задето го бе подложила на публично унижение.

Ще се срещнат насаме на безлюдно място. О, да, ще си устрои среща с лейтенант Далас, но този път тя ще бъде окована с белезници. Ще изпие вълшебния еликсир, наречен „Уличница“, а когато започне да го моли за онова, което искат всички жени, дори няма да я изчука.

Ще й причини болка, неопикуема болка, но няма да задоволи похотта й.

Мръсницата ще умре като разгонена кучка.

Представи си какво ще направи с нея и пенисът му се втвърди — още едно доказателство, че е истински мъж.

Ала Далас ще почака за наказанието си, нещата трябва да следват естествения си ред.

Първо ще си отмъсти на Кевин.

С него бяха повече от приятели, но за предателите няма милост. Кевин ще си плати, а смъртта му ще бъде отплата за униженията,

претърпени от Лусияс.

Подготви се особено старателно за предстоящата задача. Късо подстриганата му коса напомняше на бронзов шлем, очите му бяха светлосини, лицето — бледо и изтънчено. Личната му карта бе издадена на името на Теранс Блэкбърн, разполагаше със специално пълномощно, удостоверяващо, че е адвокат на Кевин Морано.

Осъзнаваше, че за разлика от друг път гримът му не е съвършен, но не разполагаше с достатъчно време да изпипа подробностите.

Известно му беше, че в повечето случаи хората виждат онова, което очакват. На пръв поглед той изглеждаше досущ като преуспяващ млад адвокат. Носеше скъп, но строг костюм и скъпо кожено куфарче за документи, а изражението му бе едновременно резервирано и надменно.

Проникването му в Централното полицейско управление се оказва лесно като детска игра. Когато съобщи на дежурния, че иска среща с клиента си, полицаят само накриво го изгледа, но не прояви интерес към него.

С все същото надменно изражение позволи да го обискират за оръжие и да проверят чрез рентгеново устройство съдържанието на куфарчето му. А когато го въведоха в помещението за свиждания, седна на твърдия стол, скръсти ръце и зачака клиента си.

При вида на Кевин, който носеше затворнически оранжев гащеризон и бе въведен от въоръжен полицаи, той изпита такова задоволство, че за миг забрави гнева си. Приятелят му беше блед като платно, клепачите му бяха подпухнали и зачервени. Ала очите му обнадеждено проблеснаха, когато видя кой е посетителят:

— Господин Блэкбърн, не ви очаквах тази вечер. Предполагах, че ще бъдете зает с уреждането утре да бъда подложен на психологически тест, който да докаже, че не съм в състояние да отговарям за постъпките си. На какво дължа посещението ви? Може би ще предложите друг вариант...

— Да, трябва да обсъдим новия ми план. — С надменен жест Лусияс отпрати полицаия и отвори куфарчето си. Когато ключалката на вратата щракна, той се приведе към приятеля си: — Как сте?

— Чувствам се ужасно. — Кевин машинално свиваше и разпускаше юмруците си. — Сам съм в килия, лейтенант Далас изпълни обещанието си, но е много мръсно и тъмно, а вонята е

нетърпима. Затворниците са под непрекъснато наблюдение, камерите те следят дори когато си в тоалетната. Няма да издържа в затвора, господин Блэкбърн! Моля ви, намерете начин психологическият тест да бъде в моя полза. Готов съм да постъпя в заведение за лечение на наркомани, да ми бъде забранено да излизам от дома си... но за нищо на света не искам да попадна в затвора.

— Ще намерим начин да го избегнем.

— Наистина ли? — От облекчение Кевин се просълзи. Приведе се и зашепна: — Но нали ми казахте, че... няма значение. Благодаря! Благодаря ви от все сърце! Знаех си, че ще измислите нещо.

— Необходими са още пари, за да... отстраним препятствията.

— Разбира се, разбира се! — Кевин закри с длани лицето си. — Давам мило и драго, само и само да се спася от този ужас. Не мога да остана тук! Не знам как ще издържа дори една нощ!

— Най-важното е да запазите присъствие на духа. Успокойте се, пийнете малко вода.

Лусияс се приближи до охладителя, който се намираше в другия край на помещението, наля чаша вода и незабелязано изсипа в нея съдържанието на флакончето, което носеше на верижка като медальон. Подаде я на приятеля си и продължи:

— Да уточним още нещо. В самопризнанията си твърдите, че вината за убийствата носи Лусияс Дънуд. — Усмихна се победоносно. Играта продължаваше и този път той печелеше състезанието.

— Чувствам се отвратително, задето го издадох. Но нямаше друг начин, разбирате ли? Изтръпвам, като си спомня какво ми каза лейтенант Далас за живота в затвора... — Той жадно отпи от чашата. — Пък и вината не е моя, честна дума. Никога нямаше да стигна толкова далеч, ако Лусияс не ме окуражаваше.

— Той е по-умен от вас. По-волеви.

— Не е вярно! — намръщи се Кевин. — Само е по... Притежава състезателен дух, изобретателен е. Нямам вина, че се наложи да избирам дали да спася себе си или да го издам. — Той кисело се усмихна: — Изглежда, този път аз спечелих играта.

— Така ли мислиш? — Очите на Лусияс зловещо проблеснаха. — Дълбоко грешиш.

— Не разбирам... — промърмори Кевин, внезапно пред очите му причерня, зави му се свят. — Не ми е добре...

— След секунди ще изгубиш съзнание — прошепна Лусияс. — Ще умреш, преди да те закарат в лечебницата. Не трябваше да ме предаваш, Кев.

— Лусияс! — Обзет от паника, младежът се помъчи да стане, но краката му се подкосиха. — Помощ! Моля ви, помогнете ми!

— Твърде късно е. — Лусияс се изправи, свали верижката с флакончето и я нахлузи на шията на приятеля си, като грижливо я скри под гащеризона.

— Шегуваш се, нали? — Кевин се вкопчи в ръката му. — Няма да ме убиеш...

— Вече го направих, Кев. Няма да изпиташ никаква болка — все пак ти го дължа в името на дългогодишното ни приятелство. Отначало ще си помислят, че си се самоубил. Едва по-късно ще се досетят, че посетителят не е бил Блэкбърн. Дори да се усъмнят в мен, мама ще се закълне, че не съм излизал от къщи. Има и нещо утешително за теб — добави, когато приятелят му се строполи на пода. — Няма да попаднеш в затвора.

Затвори куфарчето, приглади сакото си и промълви:

— Играта приключи. Спечелих аз. — Натисна бутона за алармата, монтиран под масата, коленичи на пода и се престори, че свестява Кевин. Вдигна поглед, когато полицаят отвори вратата: — Припадна! Закреця, че няма да издържи в затвора и се просна на пода. Бързо повикайте лекар!

Докато носеха към лечебницата умирация му приятел, Лусияс Дънуд преспокойно излезе от полицейското управление.

Когато Ив се престраши да отиде в трапезарията, Рурк и Уитни бяха запалили пури и пиеха кафе. Още в коридора тя чу как командирът се засмя, и то от сърце. Смехът му не приличаше на гърленото ръмжене, с което той понякога съпровождаше шегите си, и от учудване тя за миг се вкамени.

След секунда възвърна двигателните си способности дотолкова, че да влезе в просторното помещение. Уитни потупа корема си и усмихнато отбеляза:

— Бог знае как вие двамата не сте затлъстели при тази обилна и вкусна храна.

Рурк дяволито се усмихна:

— Ние... правим много физически упражнения. Нали, скъпа?

— Да, гимнастиката е в основата на цветущото здраве. Радвам се, че храната ви е харесала, сър. А сега да рапортувам — Фийни се занимава с конфискувания компютър, Пийбоди е на негово разположение. Уредих постоянно наблюдение на къщата на Дънуд и на жилището на майка му. Попритиснах „метачите“ да побързат. Преди секунди ми съобщиха, че на пода и върху килима в дневната са открили следи от кръв, отговаряща на групата на Макнамара — нулева група, отрицателен резус-фактор. Кръвта на Лусияс е от същата група, но след известни увещания склоних един лаборант да направи пълно изследване на ДНК. Първоначалните индикации са, че следите са от кръвта на Макнамара, след няколко часа ще получим потвърждение.

Уитни с наслада вдъхна ароматния дим на пурата — малко удоволствие, от което забраната на съпругата му го лишаваше.

— Винаги ли си като на пружина, Далас? — попита ненадейно. Като забеляза недоумението ѝ, поклати глава: — Седни, изпий чаша кафе, успокой се. Невъзможно е да предприемем каквото и да било преди обаждането на прокурора.

— Ще се подчини само ако ѝ заповядате — намеси се Рурк.

— Некрасиво е да я командвам в собствения ѝ дом. Ако обичаш, седни. — Той посочи един стол. — Съпругът ти сподели, че възнамерявате да прекарате две седмици в Мексико. Подаде ли молба за отпуската?

— Не, сър. — Тя колебливо се приближи до стола и приседна на ръба му. — Но ще го направя още утре.

— Смятай, че си получила разрешение. Ти си забележително ченге, лейтенант. Полицаяте като теб се изхабяват много по-бързо от посредствените. Сполучливият брак до известна степен помага да запазиш разума и нервите си — аз съм живият пример за това. И децата, разбира се — добави и избухна в смях, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ. — Когато му дойде времето, ще мислиш другояче. Спасителен пояс са приятелите, семейството... накратко казано, животът извън службата. Помагат ти да не забравяш защо изпълняваш дълга си. Защо те радва мисълта, че след успешното приключване на всяко разследване на света има един престъпник по-малко.

— Да, сър.

— Тази вечер доста се сближихме — бях на трапезата ти, пуша прекрасната пура, която осигури съпругът ти. Мисля, че спокойно можеш да ми говориш на „ти“ и да ми казваш Джак.

Тя се позамисли, сетне отсече:

— Не, сър. Съжалявам, но не мога.

Уитни се облегна назад, издуха кълбо дим. Тъкмо когато понечи да ѝ отговори, комуникаторът му избръмча. За частица от секундата той се превърна от усмихнат и любезен гост в строг полицай:

— Уитни!

— Освобождаването под гаранция е отменено — съобщи прокурорът. — Лусияс Дънуд незабавно трябва да бъде върнат в ареста. Обвиненията срещу него остават. Изпращам ви копия от документа за отмяна на гаранцията и от заповедта за задържане.

Командирът изчака листовете хартия да излязат през прореза на устройството.

— Виждам, че не си е губил времето — кимна одобрително и прибра комуникатора в джоба си. — Лейтенант, да изпълним дълга си.

За учудване на Ив съпругът ѝ също стана, а Уитни побърза да обясни:

— Цивилният консултант помоли да ни придружи и аз му разреших. Съгласна ли си, лейтенант? Все пак ти ръководиш разследването и тази операция.

Ив се задъха от негодувание, а Рурк невинно ѝ се усмихна.

— Дали съм съгласна или не, май няма значение. Затова ще отговоря, че нямам нищо против, сър.

Сара Дънуд притежаваше луксозен апартамент на две нива в сграда, намираще се само на две преки от къщата на сина ѝ. Отначало компютъризираната охранителна система им отказа достъп, механичният глас изрецитира стандартното предупреждение, че посетители не се приемат в късните нощни часове. Ив обаче се пребори с машината, като показа заповедта за арест и значката си, както и чрез грозни заплахи.

— Изобретателността ти ми направи дълбоко впечатление, лейтенант — заяви Уитни, когато се качиха на асансьора. — Питам се

обаче дали практически е възможно да се изтръгне превключвателят и да се натика в задника на компютъра.

— Никога не съм имала възможност да проверя, сър. Обикновено заплахата е достатъчна. Вероятно Дънуд ще окаже съпротива — продължи. — Ще се вбеси от осуетяването на плановете му и инстинктивно ще нападне, преди да е възвърнал самообладанието си. — Тя се поколеба. — Сър, предлагам цивилният консултант също да носи оръжие, за да може в случай на необходимост да се защити.

— Ти взимаш решенията, лейтенант.

Ив кимна, наведе се и извади резервното си оръжие от кобура, прикрепен към глезена ѝ:

— Настроено е на най-ниската степен и държа да остане така. Ще го използваш само при крайна необходимост, ясно ли е?

— Напълно, лейтенант. — Рурк пъкна оръжието в джоба си. Вратите на асансьора се плъзнаха встрани, тримата слязоха на етажа, на който се намираше апартаментът на Сара Дънуд.

— Заемам позиция — промърмори тя. — Акцията трябва да протече максимално бързо. Влизаме, откриваме обекта, задържаме го. Отстранете цивилните — никой не бива да пострада.

Позвъни, а когато вратата се отвори, се втурна в коридора и извика:

— Полиция! Освобождаването под гаранция на Лусияс Дънуд е отменено. Наредено ми е незабавно да го арестувам!

— Нямате право да нахлувате в частно жилище! Госпожо Сара! Госпожо Сара!

Рурк блъсна встрани камериерката, освобождавайки пътя на Ив, и процеди през зъби:

— Седни, за да не си изпатиш!

Оглеждайки се, Ив се спусна към дневната. Посегна към оръжието си, но бързо отдръпна ръка, когато по стълбището тичешком слезе някаква жена.

— Какво има? Какво се е случило? Коя сте вие?

Беше дребничка и много слаба, къдравата ѝ червеникава коса беше разрошена, а хубавичкото ѝ лице се загрозяваше от голяма синина под окото.

— Вие ли сте госпожа Дънуд?

— Да. — Жената очевидно се досети коя е неканената посетителка и лицето ѝ се изкриви от страх. — Вие сте от полицията! Вие арестувахте сина ми!

— Аз съм лейтенант Далас. — Ив ѝ показа значката си, но очите ѝ продължиха да се стрелкат във всички посоки, напругаше слух за необичайни звуци. — Гаранцията на Лусияс Дънуд е отменена. Имам заповед за задържането му.

— Нямате право! Платих гаранцията. Съдията...

— Разполагам със заповеди за отмяна на гаранцията, както и за задържане. Госпожо Дънуд, синът ви тук ли е?

— Няма го! Няма да ви позволя да го отведете!

— Той ли ви е насинил окото?

В гласа на жената прозвучаха истерични нотки:

— Паднах и се ударих. Защо не оставите на спокойствие сина ми? — От очите ѝ рiekнаха сълзи. — Та той е още почти дете.

— Това невинно дете е убило баща ви.

— Не е вярно! Невъзможно е! — Жената закри с длани лицето си и избухна в ридания.

— Сър, разрешавате ли да действам?

— Върви — кимна Уитни. — Госпожо Дънуд, моля ви, седнете и се успокойте.

Ив остави мъжете да успокояват Сара Дънуд, която бе изпаднала в истерия, и започна претърсването на жилището. Първо се качи на горния етаж. Знаеше, че ако случайно престъпникът се намира близо до Рурк и командира, те бързо ще го обезвредят. След като провери всички помещения, тя се натъкна на заключена врата. Извади шперцовия си код и бързо освободи ключалките.

Веднага разбра, че това е стаята, която Лусияс е използвал при гостуванията си в този дом. Беше типична стая на богато и разглезено момче, пълна със скъпи играчки. Развлекателната уредба заемаше цяла стена и включваше телевизор, аудио и видео. Компютърът и комуникационното устройство бяха поставени на Г-образен плот, а полиците бяха претърпени с дискове и книги.

В съседната стая бе устроена малка, но много добре обзаведена химическа лаборатория. И в двете помещения завесите бяха спуснати, а вратите към коридора — заключени. „Малък свят, изпълнен с тайни“ — помисли си Ив.

Първо претърси дрешниците. Откри още перуки, грижливо прибрани в прозрачни кутии, както и дрехи, които навярно Лусияс смяташе за реквизит, необходим за превъплъщенията му.

Върху плота в банята видя следи от козметичен пластилин и фондъотен.

„Няма го тук — каза си тя. — Не, Лусияс Дънуд е напуснал този апартамент като човек, който изобщо не е приличал на него.“

Прибра оръжието си обратно в кобура и се приближи до компютъра:

— Компютър, покажи на монитора последния отварян файл.

Не мога да изпълня командата без парола...

— Така ли? Ще видим дали не можеш. — Тя изтича до стълбището и се провикна: — Рурк, ела за малко, ако обичаш! — върна се в спалнята, отиде в лабораторията и взе флакон със защитен спрей.

— Прислужницата каза, че между Дънуд и майка му избухнал шумен скандал — обясни Рурк, когато влезе при нея. — По-точно Лусияс крещял, а госпожа Сара ридаела. Прислужницата чула шум от удари и избягала от кухнята. След малко младежът излязъл и затръшнал външната врата. Изтичала в дневната и заварила госпожа Дънуд на пода. Очевидно не за пръв път ѝ е нанасял побой. Баща му и дядо му също са я малтретирали. Съпругът ѝ бил в Сиатъл по работа, но по принцип рядко се вясвал в жилището.

— Ясно, били са голямо и щастливо семейство — кимна Ив. — Имам задача за теб. Интересува ме последният отварян файл, но проклетият компютър отказва да ми се подчини и настоява за парола. Ако ти се наложи да пипаш нещо, използвай това. — Тя му подаде флакона със защитен спрей, сетне се върна на долния етаж, за да докладва на Уитни, че Лусияс не е в апартамента.

— Госпожо Дънуд, къде е синът ви? — обърна се към Сара.

— Отиде да се поразходи. Главата му е объркана.

„Много точно определение“ — помисли си Ив, но се въздържа да изкаже на глас жлъчната си забележка.

— Госпожо Дънуд, разберете, че не помагане нито на него, нито на себе си. Ако синът ви продължи да се укрива от закона, по-късно ще си има много по-сериозни неприятности. Кажете ми къде е.

— Наистина не знам. Беше разтревожен и разгневен.

— Как беше облечен, когато излезе?

Сара Дънуд стисна клепачи и отчаяно промълви:

— Не разбирам въпроса ви.

— Много добре разбирате за какво ви питам. Отново е променил външността си. А когато сте го видели, дълбоко в себе си сте разбрали, че обвиненията срещу него отговарят на истината.

— Не, не е вярно!

Комуникаторът на Ив избръмча. Тя се дръпна настрани и изслуша съобщението, после произнесе с привидно равнодушие:

— Кевин Морано е мъртъв.

Сара Дънуд пребледня като платно, лицето ѝ се изкриви от ужас:

— Кевин ли? Не! Не!

— Бил е отровен. Тази вечер се е срещнал с посетител в помещението за свиждания. Знаете как е изглеждал посетителят, нали, госпожо Дънуд? Синът ви е отровил приятеля си, после е избягал.

— Как се е промъкнал покрай охраната, мътните го взели? — избухна Уитни.

— Не обвинявайте служителите си — намеси се Рурк. — Ето как е изглеждал Лусияс. Изображението се съдържаше в последния файл, по който е работил.

— Блакбърн — процеди Ив, без да погледне разпечатката.

— Официалният защитник на Морано. Пуснали са го след формална проверка. Той е много известен адвокат, който се е специализирал в криминални дела.

— Натъкнах се на още нещо. — Рурк ѝ подаде друга разпечатка. — Правилата на играта.

— Прелъстявай и завладявай — прочете на глас Ив. — Състезание за романтични и сексуални преживявания, провеждано между Лусияс Дънуд и Кевин Морано.

Тя потръпна от ужас и набързо прегледа разпечатката. Най-подробно бяха описани правилата на играта, системата за точкуване, целите. Призля ѝ, стори ѝ се, че огромна буца е заседнала в гърлото ѝ. Подаде листа хартия на Сара Дънуд и извика:

— Прочетете това! Ето какво е направил синът ви! Ето какво чудовище е вашето невинно момченце!

— Нима ще ми го отнемете? — Дребната жена отново се разрида и се втрени в Ив, без да погледне разпечатката. — Износих го в утробата си, а преди това месеци наред бях подложена на какви ли не

лечения, докато накрая почти загубих надежда. Ала мъките ми бяха възнаградени, защото накрая създадох моето момче. Нима ще ми отнемете най-скъпото? Нима ще ме оставите с празни ръце?

— Изборът не е мой, госпожо Дънуд, а на собствения ви син. — Ив ѝ обърна гръб и нареди на двама униформени да охраняват пред вратата на апартамента.

Когато заедно с Рурк и Уитни напуснаха сградата, тя започна да разсъждава на глас:

— Ще отиде някъде да свали грима си... трябва му повече дрехи, гримове и перуки от онези, които е скрил в дрешника си. Едва след като си ги набави, ще се върне в дома на майка си. — Затвори очи и се опита да проникне в съзнание то на престъпника. — Даа, първо ще свали грима. Знае, че ще се досетим кой е виновникът за смъртта на Морано, затова ще бърза да се отърве от дегизировката. Най-хубавото е, че ни мисли за слабоумни, а себе си смята за гений. Да, ще бърза, но няма да действа прибързано. Ще отиде в своята къща, ще свали перуката и грима, дори ще си позволи няколко минути да тържествува пред огледалото. Грижливо ще опакова необходимите му „играчки“, ще унищожи всичко, което може да докаже вината му.

— Нали нашите хора наблюдават къщата — напомни ѝ Уитни. — Ще го забележат.

— Може би. А може и да не го видят. Защото той очаква, че ще го следят. Извинете сър, ще шофирате ли вие? Трябва да се консултирам с цивилния експерт.

Уитни безмълвно се подчини и потегли, без да включи сирените. Полицейската кола се понесе по тъмните улици.

Рурк извади джобния си компютър и поиска плана на къщата на Лусияс. Командирът изумено повдигна вежди:

— Божичко, нима това чудо има и функция за холограмни изображения?

— Естествено. Компютър, искам триизмерно изображение на сградата — изкомандва тя. Внимателно го разгледа, постепенно планът се оформи в съзнанието ѝ.

— Камиионетката с оборудването за наблюдение ще бъде зад сградата. Един ще остане отвън, другият ще наблюдава отвътре. Проникването ще стане от тук и от тук. Ние ще минем през входната врата. Рурк, ти тръгваш наляво и се изкачваш по стълбището.

Командирът — надясно, за да огледа помещенията на долния етаж. Аз ще се заема с приземния етаж. Сградата е снабдена със свръхмодерна охранителна система с видеомонитори, Лусияс скоро ще разбере, че сме проникнали вътре. Най-важното е да пазим гърбовете си, защото по душа той е страхливец.

Тя се постара да запамети плана на къщата, сетне се обади за подкрепления.

Още щом спряха зад камионетката с наблюдателната апаратура, Ив нетърпеливо изскочи от колата и поиска да я осведомят за положението, след което разпредели хората.

— Вратата е запечатана — отбеляза Уитни, когато се приближиха.

— Не е толкова глупав да използва входната врата. Има още три външни врати и дванайсет прозореца само на първия етаж. — И на бегом заобиколи сградата, върна се и докладва: — Стъклото на единия прозорец е счупено. Лусияс е в къщата!

Двамата с Уитни едновременно извадиха шперцовете си.

— Ако обичате, сър.

— О, извинявай, навикът си е навик — промърмори той. — Действай.

Ив отстрани запечатващото устройство, приведе се и прошепна:

— Броя до три, после влизаме!

Безшумно се втурнаха вътре и се разпръснаха. В полумрака приличаха на стрели, устремени в целта. Ив извика задължителното предупреждение, докато, опирайки гърба си в стената, слезе по стъпалата към приземния етаж.

И връхлетя върху иконома дроид.

— Програмиран съм да оказвам съпротива и да отблъсквам нарушителите. Ако пристъпите още една крачка напред, ще бъда принуден да ви причиня телесна повреда.

— Разкарай се! Ние сме полицаи! Имаме заповед за задържането на Лусияс Дънуд.

— Програмиран съм да оказвам съпротива и да отблъсквам нарушителите — отново подхвана човекоподобният и пристъпи към нея.

— Майната ти! — процеди Ив и насочи към него бластера си.

Дроидът се свлече на пода, от тялото му заизскачаха искри, после потрепери и повече не помръдна. Тя го изрита встрани, изкомандва осветлението да се включи, но когато компютърът не изпълни нареждането ѝ, дори не изруга. Запристъпва в мрака, а всеки път, когато стигнеше до врата, насочваше оръжието си към нея.

Внезапно чу стъпки зад себе си. Рязко се извърна и с ужас установи, че замалко не е застреляла съпруга си.

— Да му се не види, Рурк, знаеш ли, че можеше вече да си мъртъв?

— Слушай внимателно! Двама души държат под око първия етаж, подкрепленията ще пристигнат всеки момент. Ще действаме побързо, ако сме двамата — продължи и застана така, че да пази гърба ѝ. — Лусияс е долу, в лабораторията.

Интуицията вече беше подсказала на Ив къде се крие престъпникът, затова беше оставила за себе си претърсването на приземния етаж.

— Навярно лабораторията е в дъното на коридора — обясни на Рурк. Беше забелязала двете охранителни камери на тавана. — Мръсникът е като хищник в капан, но ни очаква. Бог знае какво е намислил.

Вратата беше заключена.

— Ще я отворя с шперца — прошепна Ив. — Той очаква да я разбием и се е подготвил. Не се приближавай, докато не ти дам знак.

Отключи с шперца, ритна вратата и отскочи встрани.

Това я спаси. В мрака прелетя нещо и падна на сантиметри от нея. Тя чу съскането и мигновено се отдръпна, преди киселината, разяждаща дървения под, да проникне в обувките ѝ.

Нещо проблесна, пареща болка прониза лявото ѝ рамо.

— Мътните го взели!

— Ранена си! — извика Рурк, хвърли се към нея и я прикри с тялото си, докато пред отворената врата отново проехтяха изстрели от бластър, раздирайки като мълнии мрака.

— Няма страшно — побърза да го успокои Ив, въпреки че ръката ѝ беше напълно безчувствена. — Извади комуникатора от джоба ми! Не мога да движа лявата си ръка!

Рурк се подчини и напрегнато заговори в микрофона:

— Приземното ниво! Дънуд е въоръжен. Лейтенант Далас е ранена.

— Нищо и никаква драскотина! — раздразнено възкликна Ив. — Не съм тежко ранена. Повтарям — не съм тежко ранена! Таблото за управление на охранителната система е там. — Тя посочи стената. — Елиминирай гласовата команда и включи осветлението. Дънуд! — извика и приведена тръгна към вратата. Лявата ѝ ръка висеше като парче дърво, стискаше оръжието в другата. — Всичко свърши! Къщата е обкръжена. Няма да се изплъзнеш. Хвърли оръжието и излез с вдигнати ръце!

— Ще свърши само когато аз пожелая! Още не съм готов! — Лусияс отново стреля. — Няма да загубя заради една жена.

Осветлението се включи, Ив с ужас съзря дупката, прогорена от киселината на сантиметри от стъпалата ѝ.

— Прелъстявай и завладявай, това говори ли ти нещо? Проникнахме в компютъра ти и вече знаем за играта, Лусияс. Не очаквах, че си толкова глупав, че да ни улесниш, като я опишеш най-подробно. Знаем, че ти си убил Кевин. Хитър ход, но безполезен. Познанията ти по химия далеч превъзхождат познанията ти по право. Въпреки смъртта на Кевин, самопризнанията му са валидни в съда. А ти си имал глупостта да оставиш следи от пластилина върху плота в банята. Започваш да губиш по точки, и то много бързо.

От лабораторията се чу трясък от счупено стъкло, Лусияс гневно изкрещя:

— Играта е измислена от мен, кучко! Аз диктувам правилата!

Ив чу по стълбището тропот на стъпки и без да се обръща, направи знак на хората си да не се приближават.

— Да, но сега играта е нова, също и правилата. Никога няма да ме победиш, Лусияс! И знаеш ли защо? Защото съм по-добра от теб. Хвърли оръжието и излез, иначе ще съжаляваш.

— Няма да победиш! — през сълзи извика той и се разрида като разглезено дете, на което не са угодили. — Никой не може да ме сломи, защото съм непобедим. Защото съм от фамилията Дънуд и съм недосегаем!

— Прикривай ме — прошепна тя на Рурк, дълбоко си пое въздух, хвърли се на пода и се претърколи в лабораторията.

Лусияс отново стреля, но блестящите мълнии пробягваха над главата ѝ, забиваха се на милиметри от бедрото ѝ. Тя скочи на крака и потърси прикритие. Притисна гръб до някакъв голям шкаф и продължи да говори, сякаш нищо не се е случило:

— Продължаваш да губиш, Лусияс. Май не си умен колкото предполагаш. Кой те е учил да стреляш? Никога няма да ме улучиш, защото стреляш напосоки. Откъде купи бластъра? От някой черноборсаждия ли? Сигурно ти е казал, че оръжието е напълно заредено. Нагла лъжа, на която си се хванал. Провери сам и ще се увериш, че не ти остават много изстрели. Моето оръжие пък е заредено и за разлика от теб, винаги улучвам целта. Аз спечелих играта. А награда ми ще бъде да те тикна зад решетките до края на живота ти. Една жена ще те вкара в затвора, Лусияс.

Тя направи знак на Рурк да стреля вдясно от нея. В мига, в който отекна изстрелът, се хвърли към младежа. Изруга и натисна спусъка на електрошоковото оръжие. Ала вече бе прекалено късно.

Шишенцето се изплъзна от ръката на Лусияс, той потръпна и се строполи на пода.

— Повикайте линейка! — извика Ив, спусна се към него, стъпка шишенцето, изрита оръжието встрани, приклегна. — Какво изпи?

— Каквото дадох на Кевин. — Устните му се разтегнаха в жестока усмивка. — Само че удвоих дозата, за да подейства по-бързо. Няма да позволя една жена да ми отнеме свободата. Аз слагам край на играта, което означава, че съм победителят. Винаги побеждавам! Ти загуби, мръснице...

Умря пред очите на Ив, ала тя не изпита нито радост, нито съжаление, душата ѝ сякаш бе опустошена.

— Грещиш, Лусияс — прошепна. — Печелят всички.

ЕПИЛОГ

Тя стоеше на тротоара пред къщата и с пълни гърди вдишваше хладния нощен въздух. За пръв път усети болка в рамото, което бе улучено от бластъра, и машинално го притисна с дланта на здравата си ръка. Мислеше си за Сара Дънуд, на която предстоеше да погребее и баща си, и сина си. Колко трагична беше съдбата на тази жена, впримчена в безсмислената си обич и вярност към двама мъже, недостойни за чувствата ѝ.

— Имаш ли нужда от медицинска помощ, лейтенант?

Тя вдигна поглед към Уитни:

— Не, сър. — Сви и разпусна пръстите си. — Ръката ми вече не е безчувствена, кръвообращението се възстановява.

— Справи се блестящо — промълви командирът. Двамата проследиха с поглед хората, които изнесоха черния чувал с трупа на Лусияс Дънуд — двацет и две годишен, гениален химик, любим син на Сара Дънуд и безскрупулен убиец. — Правилно изигра картите си. Не смей да се упрекваш заради смъртта му. Не би могла да предположиш, че ще предпочете да се самоубие, отколкото да се предаде на една жена.

„Виж, тук грешиш“ — помисли си Ив. Дълбоко в душата си осъзнаваше какво прави и с хладнокръвна пресметливост бе подтикнала младежа към самоубийство.

Внезапно се запита дали и баща ѝ е бил изнесен в черен чувал от мръсната и студена хотелска стаичка.

Затвори очи и прогони кошмарния образ. Беше станала ченге и това бе най-важното, защото значката беше символ на... всичко.

— Осъзнавах риска, сър. Продължих да го притискам, макар да се досещах за опасността той да предпочете смъртта пред загубата. Можех да наредя на хората да щурмуват лабораторията и сега той да е на път за ареста, вместо за моргата.

— Престани да се самообвиняваш, лейтенант. Дънуд е бил въоръжен с бластър, настроен на максимално ниво. Представяш ли си

колко хора от екипа щяха да пострадат, а някои може би никога нямаше да се върнат у дома. Справи се блестящо — повтори. — Точка по въпроса! Подготви рапорта, после се прибери вкъщи и гледай да поспиш.

— Слушам, сър. Благодаря.

Тя изпъна рамене, прекоси улицата и се приближи до Рурк, който търпеливо я чакаше:

— Закарай ме до управлението, за да подготвя рапорта си.

— Как е ръката ти?

— Все едно някой е забил в рамото ми около шест милиона нажежени игли. — Тя отново стисна и разпусна пръстите си. — След няколко часа ще бъда наред — тъкмо ще приключа с оформянето на документацията по случая.

Ала пресилената ѝ бодрост не заблуди Рурк. Живееше по-малко от година с тази жена, но я познаваше по-добре от себе си. Прокара пръст по брадичката ѝ и промълви:

— Не се кори за стореното, Ив. Светът се отърва от един опасен престъпник.

— Може би, но не е мое правото да решавам кой да живее и кой да умре.

— Не ти, а Лусияс взе решението. Ако се беше предал, щеше да си получи заслуженото, а ти щеше да бъдеш удовлетворена.

— Да, имаш право — въздъхна тя. — Ще изпратя при майка му една от психоложките, които работят към полицията. Не искам да научи от мен за смъртта на сина си. Нека ѝ го съобщи човек, който ще намери подходящите думи.

— След време, когато душевната ѝ рана позаздравее, ще я поверим на грижите на служителка от центъра за малтретирани жени. — Рурк я хвана под ръка. — Тръгваме ли, Ив?

Тя кимна. Докато вървяха към колата, ненадейно промълви:

— Да отидем още тази нощ.

— Къде, скъпа?

— Да заминем за Мексико. Щом свърша с писмената работа, ще си вземем някое от твоите фантастични превозни средства и ще се махнем от този град.

Преди да отвори вратата на колата, Рурк нежно целуна ръка на съпругата си:

— Отдавна копнея за този миг, единствена моя.

Издание:

Нора Робъртс. Прелъстяване в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2001

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-437-101-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.